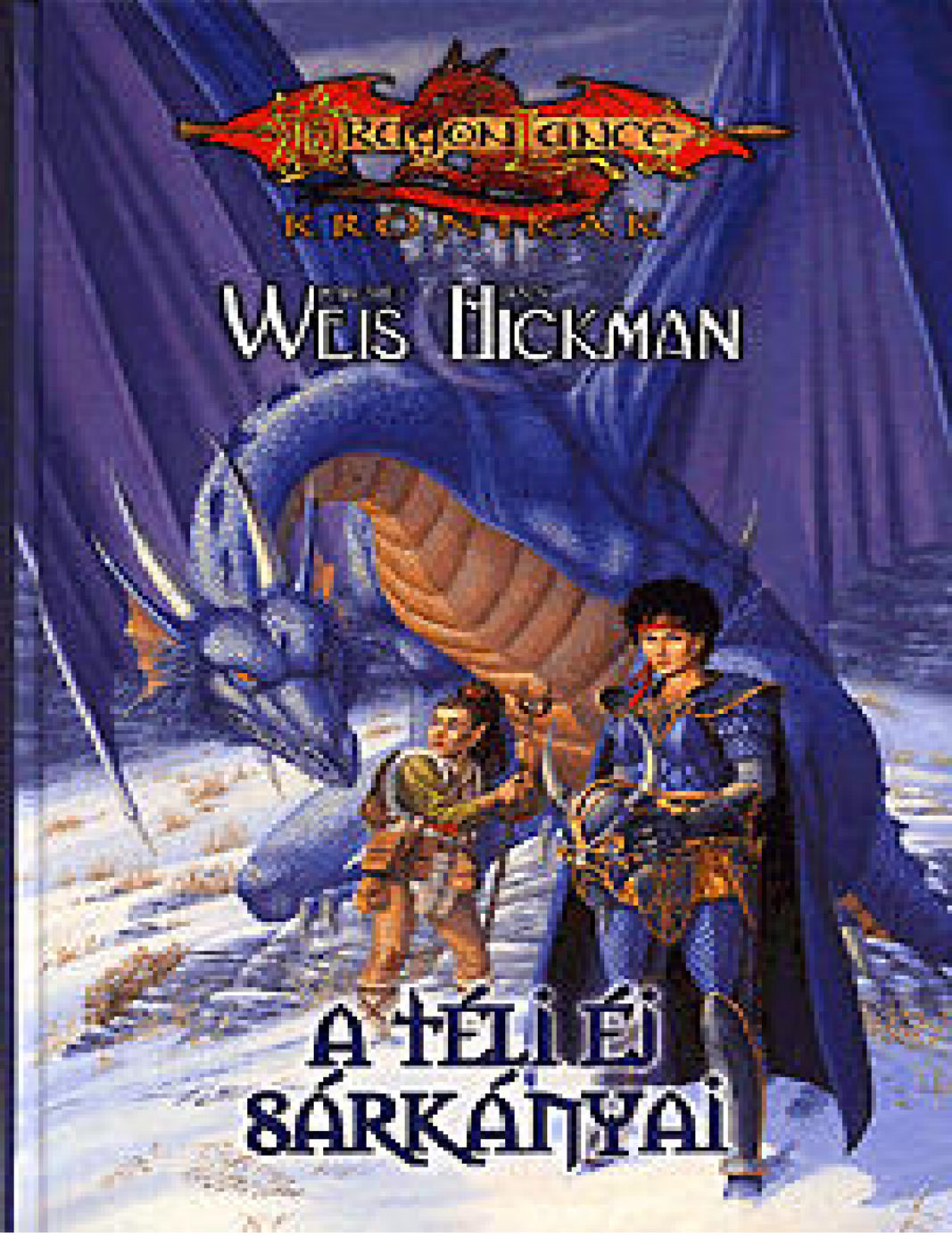

DRAGONLANCE
KRÓNIKÁK
WEIS HICKMAN
A TÉLI ÉJ SÁRKÁNYAI

SHOUT
SHARE
IT

- A téli éj sárkányai
  -
  - A pöröly
  - Első Könyv
    - 1.
    - 2.
    - 3.
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
  - Második Könyv
    -
    - 1.
    - 2.
    - 3.
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
    - 10.
  - Harmadik Könyv
    - 1.
    - 2.
    - 3.
    - 4.
    - 5.
    - 6.
    - 7.
    - 8.
    - 9.
    - 10.
    - 11.
    - 12.
    - 13.
    - 14.
  - A temetés

A téli éj sárkányai
Margaret Weis és Tracy Hickman

Szüleimnek, Dr. és Mrs. Harold R. Hickmannek, akik megtanítottak rá, mi az igazi becsület — Tracy Raye Hickman

Szüleimnek, Frances és George Weisnek, akik az életnél is nagyobb ajándékot adtak nekem: a könyvek szeretetét — Margaret Weis

Hálás köszönetet mondunk az ADVANCED DUNGEONS & DRAGONS™ DRAGONLANCE™ szerepjátszó kalandjáték szerzőinek a játék-modellekért:

Douglas Niles: A JÉG SÁRKÁNYAI

Jeff Grubb: A FÉNY SÁRKÁNYAI

Laura Hickman, társszerző: A HÁBORÚ SÁRKÁNYAI

végül Michael: Est Sularus oth Mithas.

A téli szél dühöngött odakint, de a Király hegység mélyén meghúzódó hegyi törpék barlangjaiban semmit sem éreztek a dúló viharból. Amikor a törzsfő csöndre intette az egybesereglett törpéket és embereket, egy törpe igric lépett elő, hogy elénekelje a Társaságot dicsőítő himnuszt.

A KILENC HŐS DALA

Északról jött a vész, ahogy tudtuk előre:
a tél elején egy sárkány tánca
dúlta fel a vidéket, majd a vadonból,
a síkokról jöttek egyre, az édes anyaföldből,
mérhetetlen éggel maguk előtt.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult
léptek a történet színterére.

Egy sziklakertből kelt ki az egyik,
törpék csarnokából, időjárásból, tudásból;
hol a szív és az ész kérdezetlenül
vágtat a kéz csapolatlan erében.
Atyai karjába gyűjtötte a szellemet.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult
léptek a történet színterére.

Szellők kikötőjéből szállt alá a másik,
levegőkönnyűséggel,
a hullámzó vetésekre, a surranó honába,
hol saját kicsiségéből magától kel ki a mag,
hogy zöld s arany legyen, majd újra zöld.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A síkföldekről jött a következő, a gondozott birtokokról,
mint kit a messzeség, a semmi láthatára nevelt.
Bot volt a kezében, s egy batyu, amelyben
irgalom s fény volt egybegyűjtve:
a világ sebeit hordozva jött.
s a szív a kötelesség magaslatára vezérelt.
Táncától a kard örökös családi ereklye lett.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,

léptek a történet színterére.

A következő á sötétség fivére volt, egyszerű fényben,
kardforgató keze minden finomságot kipróbált,
a szív bonyolult hálóit beleértve.
Felbomlott gondolatait szétszórja a szél —
nem képes a mélyükre látni.
Kilencen voltak a-három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A következő a holdárnyékban lévő mezőről érkezett,
megszokásból és szertartás szerint vontatva a holdat,
amelynek változása, növése és fogyása ellenőrzés alatt
tartotta vére árapályát, s bajnoki karja
a tér hierarchiáin át emelkedett fel a fénybe.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A másik, ha nem hiányzott, távozásról volt ismert,
a sötét kardforgatónő a tűz közepén:
dicsősége a szavak közötti szünetbot állt,
s a bölcsődalból, amely összegyűlt az időben,
az álom s ébrenlét határán tudatosulva.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

Egy újabb, a kard által szerzett becsület lovagja volt,
kit az országa felett szálló jégmadár
s romba dőlt, de újra meg újra talpra álló
Solamnia formált
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A vezér volt a következő, a fél-elf, ki megtagadta,
ahogy a csörgedező vér kettészakítja a földet,
az erdőt, az elfek s az emberek világát,

s ki hősi sorsra volt hivatott, de félt a szerelemtől,
s hogy semmit se tesz, ha mind a kettőben része van.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A sötétségből jött az utolsó, éjt lehelve,
hol szavak fészkét rejtik az elvont csillagok
hol a test szenved a szónak sebétől,
megadva magát a tudásnak, míg, áldásra képtelenül,
áldása az éjlepte mélybe hull.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

Az elbeszélés során hozzájuk mások is csatlakoztak:
a báj nélküli lány, bájon túli bájjal:
a magvak s facsemeték hercegnője, kit az erdőbe hívtak;
egy ősöreg bajkeverő;
nem mondható meg, ki gyűjti egybe a történetet.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

Északról jött a vész, ahogy tudtuk előre:
a tél táboraiban a sárkányok álma
telepedett a földre, de a vadonból,
a síkokról még egyre jönnek, s az édes anyaföldből,
elzárva előttük az eget.
Kilencen voltak a három hold alatt,
az őszi alkonyatban:
mikor a világ hanyatlásnak indult,
léptek a történet színterére.

A pöröly

Íme, itt van Kharas Pörölye! — visszhangzott a Hegyi Törpék Királyának Fogadóterme az ünnepélyes bejelentéstől. A törpék vad üdvrivalgásban törtek ki: morajló, mély hangjuk elegyedett az emberek kiáltásaival. Ekkor a terem hátsó ajtaja föltárult és belépett Elistan, Paladine papja.

A törpe építészek mércéje szerint is óriási kör alakú terem dugig megtelt. Majd mind a nyolcszáz Pax-Tharkas-i menekült ott állt a falak mentén, a törpék pedig a köböl faragott padokon ültek odalent.

Elistan a hosszú, központi folyosó elején tűnt fel és ünnepélyesen a magasba emelte a hatalmas harci pörölyt. Paladine fehér köpenyt viselő papjának megjelenésére még harsányabb kiáltások hangzottak föl: zengésük nekicsapódott a mennyezet hatalmas kupolájának, majd visszaverődött róla, s úgy tetszett, még a föld is beleremeg.

Tanis összerezzent a fejében lüktető dobogástól. Szorongott a tömegben. Sohasem érezte jól magát a föld alatt és bár a mennyezet olyan magas volt, hogy a teteje a homályba veszett a fáklyák lobogó fénye fölött, a fél-elf mégis úgy érezte, csapdába esett fogoly.

— Nem bánnám, ha már vége lenne ennek — suttogta a mellette álló Sturm fülébe.

A mindig komoly, lovag most a megszokottnál is sötétebbnek és búskomorabbnak látszott. — Nem tetszik ez nekem — dörmögte és karba fonta a kezét ódon mellvértje csillogó páncélján.

— Tudom — mordult rá Tanis ingerülten. — Mondtad már nemegyszer, de most már késő. Nem tehetünk mást, mint megpróbálunk jópofát vágni a dologhoz.

Szavainak végét elnyomta egy újabb, fülsiketítő üdvrivalgás, amikor Elistan a feje fölé emelte és a tömegnek fölmutatta a pörölyt, majd nekiindult át a termen. Tanis a homlokára szorította a tenyerét. Egyre jobban szédült amint a hűvös földalatti barlangot fölhevítette a benne összezsúfolódott számtalan test melege.

Elistan megindult az emberek sorfala között. A csarnok közepén elhelyezett emelvényen Horgas, a dombi törpék törzsfője állt föl üdvözlésére. A törpe mögött hét, e pillanatban üres, kőből faragott trónszék sorakozott. Horgas a hetedik, legpompásabb trónus előtt állt, ez volt Thorbardin királyának széke. Régóta nem foglalta el senki, de most, hogy Horgas átveszi Kharas Pörölyét, már nem marad üresen. Ennek az ősi ereklyének a visszatérte különleges dicsőséget jelentett Horgas számára. Mivel az áhított pöröly az ő thánsága birtokába került, most saját vezetése alatt egyesítheti az egymással versengő törpe thánokat.

— Mi harcoltunk e pöröly visszaszerzéséért — mondta csöndesen

Sturm, szemét a csillogó fegyverre szegezve. — Kharas legendás pörölye, amellyel a sárkánydárdákat kovácsolták ki. Évszázadokra eltűnt, akkor megtalálták, majd nyoma veszett megint. Most meg a törpék kaparintják meg! — méltatlankodott.

— Egyszer már korábban is a törpék birtokában volt — emlékeztette őt Tanis szigorúan, miközben érezte, hogy homlokán verejtékcsöppek gördülnek végig. — Kova már mesélte neked a történetét, ha nem felejtetted volna el. Akárhogy is, most már az ő jogos tulajdonuk.

Elistan odaért a kőemelvény aljához, ahol a súlyos öltözéket és a törpék által olykedvelt vaskos aranyláncokat viselő thán fogadta. Elistan térdet hajtott az emelvény előtt, jó politikai érzékkel, mivel különben feje egy magasságban lett volna a törpéével, pedig az emelvény jó három lábnyi magas volt. A törpék zajos tetszésnyilvánítással fogadták e mozdulatát. Tanis észrevette, hogy az emberek viszont kelletlen képet vágnak, néhányan halkan össze is súgnak: nem tetszik nekik a látvány, amint a vezetőjük megalázkodik.

— Fogadd el népünknek eme ajándékát...! — de Elistan szavait ismét túlharsogta a törpék rivalgása.

— Ajándék — fortyant föl Sturm —, váltságdíj lenne a megfelelőbb neve!

— És hálás köszönetet mondunk — folytatta, amint kissé alábbhagyott a lárma-, amiért cserébe a törpék befogadtak az országukba.

— Jogot adtak arra, hogy befalazva éljünk egy kriptában — dörmögte Sturm.

— Fogadalmat teszünk, ha utolérne a háború, a törpék oldalán leszünk! — kiáltotta Elistan.

A terem harsogott az éljenzéstől, s csak fokozódott a zaj, amikor a thán lehajolt, hogy átvegye a pörölyt. A törpék dobogtak és füttyögtek, a nagy ujjongásban sokan föl is álltak a kőpadokra.

Tanist a rosszullét környékezte. Körülpillantott.. Ezzel még koránt sincs vége: Horgas természetesen maga is beszél majd, azután a hat másik thán, nem is szólva a Főfűrkészek Tanácsának tagjairól. A fél-elf megérintette a lovag karját és intett neki, hogy kövesse. Csöndben kiosontak a teremből, amelynek alacsony, boltíves ajtajában mélyen le kellett hajolniuk. Habár még most is a törpék hatalmas földalatti városában voltak, legalább megszabadultak a lármától,, és kijutottak a hűvös éjjeli levegőre.

— Jól vagy? — kérdezte Sturm, látva Tanis sápadtságát a szakálla mögött. A fél-elf kapkodva szedte a friss levegőt.

— Most már igen — mondta Tanis és elpirult szégyenében, amiért elárulta gyengeségét. — Biztosan a melegtől, meg attól a... lármától...

— Hamarosan kijutunk innen — mondta Sturm —, no persze,

attól függ, hogy a Főfűrkészek Tanácsa megszavazza-e vagy sem a tarsisi utunkat.

— Afelől semmi kétség, mi lesz a szavazás eredménye — vonta meg a vállát Tanis. — Elistan helyzete szilárd, mióta biztonságba vezette az embereket. Egyetlen főfűrkész sem mer szembeszegülni vele... legalábbis nyíltan nem. Barátom, talán egy hónapba sem telik és útra kelhetünk a Szépséges Tarsis valamelyik fehér szárnyú hajóján.

— De Kharas Pörölye nélkül — jegyezte meg Sturm keserűen. Azután csöndesen idézni kezdte a legendát: — „És így esett, hogy a nagy Paladine isten által megáldott aranypörölyt a lovagok odaadták Ezüstkarúnak, hogy kikovácsolja vele Sárkányverő Huma Sárkánydárdáját, odaadták a pörölyt a törpének, akit Kharasnak, vagyis Lovagnak neveztek legendás tudása és harci erényei miatt. Ő pedig megtartotta a Kharas nevet. Így került Kharas Pörölye a törpék királyságába, akik szentül megfogadták, hogy ismét előteremtik, ha szükség lesz rá...

— Hát elő is teremtették — mondta Tanis, nehezen leplezve növekvő ingerültségét... annyiszor hallgatta már végig ezt az idézetet.

— Igen, előteremtették és itt is, marad — bökte oda Sturm ingerülten. — Elvihettük volna Solamniába, hogy magunk kovácsoljuk ki vele sárkánydárdáinkat!

— És te lennél az új Huma és nyargalnál a dicsőség felé a Sárkánydárdával a kezedben — veszítette el türelmét Tanis —, és közben a halálba vezetnél nyolcszáz embert...

— Nem! Nem hagynám elpusztítani őket! — ordította Sturm dühödten. — De a Sárkánydárda igazi titkát mi tudjuk, s te meg elkótyavetyéled...

Ekkor észrevették, hogy az árnyak között egy még sötétebb árnyék lopakodik és gyorsan véget vetettek a civakodásnak.

— Shirak! — suttogta egy hang, mire éles fény villant fel egy sima fapálca végére illesztett arany sárkánymancsban lévő kristálygömbből és megvilágította a mágus vörös köpenyét.

A fiatal varázsló pálcájára támaszkodva és halkan köhögve közelebb lépett hozzájuk. A gömb fénye ráhullott csontvázszerű arcára, amelyre ráfeszült aranylón fénylő fémszerű bőre. Szeme csillogott.

— Raistlin — szólalt meg Tanis feszült hangon —, akarsz valamit?

Raistlin láthatóan nem sokat törődött a ráirányuló ingerült tekintetekkel, nyilván hozzászokott már, hogy kevesen érzik jól magukat a társaságában vagy kívánják a jelenlétét.

Odalépett a másik kettő elé és törékeny kezét előregyújtva így szólt: — Akular-alan suh Tagolann Jistrathar! — mire Tanis és Sturm legnagyobb ámulatára a homályból elővillant egy fegyver halvány

képe.

Egy majd' tizenkét lábnyi hosszúságú gyalogos dárda volt az. Tüskés, színezüst hegye simára csiszolt fanyélen villogott. Alsó végén acélhegy, hogy könnyen a földbe lehessen szúrni.

— Gyönyörű — álmélkodott Tanis. — Mi ez?

— Egy sárkánydárda — felelte Raistlin.

A varázsló, kezében a dárdával, odalépett hozzájuk, mire hirtelen elhúzódtak tőle, mintha nem akarnák, hogy megérintse őket. Szemüket le nem vették a fegyverről, amelyet Raistlin ekkor odanyújtott Sturmnak:

— Itt a sárkánydárdád, lovag — sziszegte —, és még csak a pöröly vagy Ezüstkar sem érintette. Nos, szerzel-e magadnak vele dicsőséget, tudván, hogy Huma a dicsőségért halállal fizetett?

Sturm szeme fölragyogott és lélegzete az áhítattól elakadt. Előrenyúlt, hogy megragadja a sárkánydárdát.

Legnagyobb döbbenetére azonban a keze keresztülhatolt rajta. Amint elérte, a sárkánydárda eltűnt.

— Megint egy újabb trükk! hördült föl, sarkon fordult és a dühtől tajtékozva elcsörtetett.

— Ez rossz vicc volt! — mondta Tanis csöndesen.

— Méghogy vicc?! — suttogta a mágus és aranyló szemével Sturmot követte, amint az eltűnt a törpék föld alatti városának sötétjében. — Te ennél jobban ismersz engem, Tanis!

A mágus fölnevetett... Tanis eleddig csak egyetlenegyszer hallotta ezt a kísérteties kacagást. Ezután Raistlin gúnyosan meghajolt a fél-elf előtt és maga is eltűnt a fekete homályba vesző lovag nyomában.

Első Könyv

1.
Fehérszárnyú hajók.
Remény a Por Fennsíkon

Tanis Fél-Elf a Főfűrkészek Tanácsának gyűlésén ült és gondterhelten figyelt. Bár a fürkészek hamis vallását már megszűntnek tekintették, a Pax-Tharkas-i menekültek nyolcszázas csapatának vezető testületét még így nevezték.

— Szó sincs arról, hogy ne lennénk hálásak a törpéknek azért, hogy itt élhetünk — jelentette ki Hederick nagy hangon, sebhelyes kezével hadonászva. — Igenis hálásak vagyunk nekik, ezt kijelenthetem, éppúgy, amint azoknak is, akik hősi harcban visszaszerezték Kharas Pörölyét, s ezzel lehetővé tették számunkra, hogy idejöhessünk — mondta és meghajolt Tanis felé, aki kurta főhajtással válaszolt neki. — De mi nem vagyunk törpék.

E nyomatékos kijelentésre egyetértően morajlott fel a tömeg, s ez melegséggel töltötte el Hederick szívét.

— Mi emberek nem élhetünk a föld alatt! — kiáltotta, mire biztató kiáltások hangzottak, szórványos taps csattant.

— Mi földművesek vagyunk, s nem termelhetjük meg javainkat meredek hegyoldalakon. Olyan földekre van szükségünk, amilyeneket ott kellett hagynunk, s csak annyit mondhatok, hogy azok, akik elűztek bennünket a hazánkból, azok kötelesek új hazát adni nekünk!

— Netán a Sárkány Nagyurakra gondol? — súgta Tanisnak Sturm gúnyosan. — Ők aztán boldogan tennének eleget ennek a követelésnek.

— Az ostobák, örülhetnének, hogy egyáltalán életben maradtak! — morgott Tanis. — Nézd csak, úgy bámulnak Elistanra, mintha mindezt neki köszönhetnénk!

Paladine papja, a menekültek vezére is egyben, szólásra emelkedett, hogy válaszoljon Hedericknek.

— Mivel új otthonra van szükségünk — mondta Elistan az egész termetbetöltő, zengő baritonján-, azt tanácsolom, hogy menesszünk egy küldöttséget délre a Szépséges Tarsis városába.

Tanis már hallott Elistannak erről a tervéről. Már egy hónapja ez járt a fejében, amióta csak társaival visszatértek Derkin Sírkamrájától a megszentelt pöröllyel.

A Horgas vezetése alatt egyesült törpe thánok most az észak felől közelgő gonosz elleni ütközetre készülődtek. Maguk a törpék különösebben nem féltek tőle, hiszen hegyvidéki királyságuk bevehetetlennek látszott. Megtartották ígéretüket is, amit Tanisnak tettek annak fejében, hogy megkapták a pörölyt: Pax-Tharkas

menekültjei letelepedhettek Déli Kapuban, Thorbardin királyságának legdélibb vidékén.

Elistan el is vezette a menekülteket Thorbardinba.

Hozzáláttak életük újjászervezéséhez, ám a megállapodás nem bizonyult teljesen kielégítőnek.

Biztonságban voltak, az igaz, de a főként földművesekből álló menekültcsapat nem érezte igazán jól magát a törpék földalatti barlangjaiban. Tavasszal megművelhették ugyan a hegyoldalt, de a sziklás talajon csupán sovány termésre számíthattak. Az emberek napfényben és friss levegőn szerettek volna élni és nem függeni a törpéktől.

Elistan idézte emlékezetükbe a Szépséges Tarsisról és sirályszárnyú hajóiról szóló ősi legendákat. De mindez csupán legenda volt, amire Tanis föl is hívta a figyelmet, amikor Elistan először fölvetette az ötletet. Ansalon földjének ezen a részén senki sem hallott semmit Tarsis városáról az Összeomlás ideje óta eltelt háromszáz év alatt.

Akkor a törpék elzárták a külvilágtól Thorbardin hegyi királyságát, teljesen lehetetlenné téve minden kapcsolatot észak és dél között, mivel a Király hegységen át az egyetlen út éppen ezen az országon vezetett keresztül.

Tanis borús képpel hallgatta, amint a Főfűrkészek Tanácsa egyhangúlag Elistan terve mellett foglalt állást.

Javasolták, hogy küldjenek előre egy kisebb csoportot Tarsisba azzal, hogy derítsék ki, milyen hajók fordulnak meg a kikötőben, merre tartanak és mennyiért lehetne kibérelni vagy esetleg meg is vásárolni egyet. „És ki vezetné ezt a csoportot?" — kérdezte Tanis magában, bár már tudta is rá a választ.

Most minden szem felé fordult. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Raistlin, aki mindvégig hallgatott, most fölkelt, a Tanács elé lépett. Végighordozta rajtuk aranyfényű pillantását és így szólt:

— Ostobák vagytok mind egy szálig — mondta gúnyosan suttogva —, ostoba álomvilágban éltek. Hányszor kell még elmondanom? Hányszor ismételjem el nektek, hogy milyen veszélyre intenek a csillagok? Ugyan mit gondoltok magatokban, amikor fölnéztek az éjszakai égre és csak feketén tátongó űrt láttok a két csillagkép helyén?

A Tanács tagjai fészkelődni kezdtek székeiken, néhányan hosszú, unott pillantást váltottak egymással.

Raistlin ezt jól látta, s hangja ettől még megvetőbbé vált:

— Igen, hallottam néhányatoktól, hogy ez csupán afféle természeti jelenség... olyasmi, ami úgy következik be, mondjuk, mint a lombhullás ősszel.

Erre a Tanács több tagja bólogatott és mormolt valamit a szomszédja fülébe. Raistlin egy pillanatra elhallgatott, szája gúnyosan lefittyedt, de aztán megszólalt megint: — Még egyszer kimondom: ostobák vagytok mind egy szálig! A Sötétség Királynője néven ismert csillagkép azért nincs a helyén, mert ez a Királynő itt van lenn, Krynn földjén. A Harcos csillagkép pedig, amely az ősi istenséget, Paladine-t jelképezi, ahogy azt Mishakal Korongjaiból megtudhattuk, szintén alászállt, hogy megküzdjön vele!

Raistlin elhallgatott. Elistan, Paladine prófétája volt és a jelenlévők közül nem kevesen váltak új vallásának követőivé. A mágus látta a növekvő haragot, érezte, hogy sokak istenkáromlásnak tekintik a szavait. Micsoda gondolat, hogy az istenek személyesen avatkoznak be az emberek ügyeibe! Vérlázító! De Raistlin nem sokat törődött vele, hogy szentségtörőnek tekintik.

Hangját most felemelte: — Jól jegyezzétek meg, amit mondok! A Sötétség Királynőjével együtt érkeztek „süvöltő seregei„ is, ahogy a Himnuszban szerepel. S ezek nem mások, mint a sárkányok! — az utolsó szót Raistlin már szinte sziszegve ejtette ki, hogy tőle Kova szerint „lúdbőrözött az ember háta".

— Mindezt tudjuk — vágott közbe Hederick türelmetlenül.

A teokrata ilyentájt már rég esti forralt borát szokta kortyolgatni és a szomjúságától bátorodott fel ennyire, de nyomban megbánta, hogy kinyitotta a száját, amint Raistlin homokóra-szeme metszőn meredt rá. — M...mire akarsz kilyukadni?

— Arra, hogy Krynn földjén már sehol sincs béke — suttogta a mágus és legyintett törékeny kezével: — Keressetek csak hajókat és vitorlázzatok, ahová tetszik, de bárhová mentek, valahányszor fölnéztek az éjszakai égre, látjátok majd azokat a tátongó, feketelyukakat! És bárhová mentek, ott lesznek a sárkányok!

Raistlin hevesen felköhögött, teste görcsösen vonaglott és már-már összeesett, amikor ikertestvére, Caramon sietett hozzá és átnyalábolta erős karjával.

Miután a harcos kitámogatta a varázslót a tanácsteremből, úgy érezték, mintha sűrű, komor felhő oszlott volna szét. A Tanács tagjai megrázkódtak és fölnevettek... némelyek persze elég kényszeredetten... és mesebeszédnek mondták, amit hallottak. Nevetségesnek hatott, hogy a háború Krynn egész földjére kiterjedhet, hiszen a háború itt, Ansalonban is már a végéhez közeledett: Verminaard, a Sárkány Nagyúr vereséget szenvedett, sárkányfattyúseregeit visszaverték.

A Tanács tagjai fölálltak, nyújtózkodtak és elhagyták a termet, ment ki-ki a maga útjára: a sörházba vagy hazafelé.

Elfeledkeztek róla, hogy megkérdezzék Tanistól, elvezetné-e azt a

csapatot Tarsisba? Mindnyájan úgy gondolták, hogy ez természetes.

Tanis bánatos pillantást váltott a lovaggal és ő is távozott a barlangteremből. Ma ő volt a soros éjszakai őr. Bár a törpék valóban biztonságban érezhették magukat hegyi erődjükben, Tanis és Sturm ragaszkodott hozzá, hogy őrséget állítsanak a Déli Kapu felé vezető út fölötti ormokra. Éppen eléggé megismerték a Sárkány Nagyurakat ahhoz, hogy ne legyen nyugodt az álmuk e nélkül még itt, a föld alatt sem!

Tanis komor arccal támaszkodott Déli Kapu külső falának. Lágy porhóval borított rét nyúlt el előtte. Az éjszaka csöndes volt és nyugodt. Mögötte ott tornyosult a Király hegység hatalmas tömege. Déli Kapu kapuja lényegében egy gigászi méretű „dugó" volt két hegy között, része annak a törpe védelmi rendszernek, amely az Összeomlás és a pusztító törpe-háborúk utáni háromszáz év során eredményesen tartotta távol az idegeneket.

A talpánál jó hatvan lábnyi széles és majd' fele olyan magas „dugót" egy mechanizmus mozgatta ki-be a hegyek alkotta nyílásban. A közepe táján úgy negyven lábnyi vastag kapu sérthetetlenebb volt, mint bármi más hozzá hasonló építmény Krynn földjén, kivéve északi párját. Ha egyszer bezárult, szinte belesimult a hegyek felületébe, senki nem fedezhette fel, olyan mesterien építették meg az ősi törpe kőművesek.

Ám amióta emberek jöttek ide, Déli Kapuba, a nyílásnál fáklyákat helyeztek el, hogy a férfiak, nők és gyerekek kimehessenek a friss levegőre, amit a földalatti élethez szokott törpék afféle gyarló emberi gyöngeségének tekintettek.

Miközben Tanis ott álldogált és a réten túli erdőt nézte, nem találva nyugalmat annak csöndes szépségében sem, Sturm, Elistan és Laurana tűnt fel mellette. Valószínűleg róla beszélhettek éppen, mivel amint megpillantották őt, kínos csöndbe burkolóztak.

— Látóm, komor kedvedben vagy — szólt Laurana kedvesen és a karjára tette a kezét. — Ugye úgy érzed, hogy a varázslónak igaza van, Thantal... Tanis? — és a lány elpirult. Kedvese emberi neve még mindig nehezen formálódott az ajkán, bár tisztában volt vele, hogy elf-nevének hallatán csak fájdalmat érezne.

Tanis lenézett a karjára simuló karcsú kezecskére és gyöngéden rátette a magáét. Alig párhónapja e kéz érintése még zavarta volna őt, bűntudatot ébresztett volna benne, hisz emberlány iránti szerelme küzdött a lelkében — az elf-hajadon iránti —, szerinte csupán gyermekkori vonzalommal. Most azonban Laurana érintése melegséggel és békével töltötte el, bár ugyanakkor férfivérét föl is pezsdítette. Ezek az új, nyugtalanító érzések marcangolták, miközben válaszolt a lány kérdésére.

— Már régóta úgy érzem, hogy Raistlin tanácsa nagyon is

helyénvaló — mondta, bár tudta, hogy ezzel csak elkeseríti társait. S valóban: Sturm arca nyomban elsötétült, Elistan összevonta a szemöldökét. — És azt hiszem, most is igaza van. Igaz, megnyertünk egy csatát, de nagyon távol vagyunk még attól, hogy a háborút is megnyerjük. Azt is tudjuk, hogy messze fönn északon, Solamniában harcok folynak. De azt is tudnunk kell, hogy a sötétség erői nem csupán Abanasinia meghódítására törekednek.

— De ez mind csak találgatás — szólt Elistan. — Ne hagyd, hogy az ifjú mágust körüllengő árnyak elhomályosítsák a gondolkodásodat! Lehet, hogy igaza van, de ezért még nem kell föladnunk a reményt és fölhagynunk a próbálkozással! Tarsis, legjobb tudomásunk szerint nagy, tengeri kikötőváros... Ott majd találunk olyanokat, akik megmondhatják, vajon a háború valóban kiterjed-e az egész világra. De még akkor is találhatunk olyan helyeket, ahol menedékre lelhetünk.

— Hallgass Elistanra, Tanis! — mondta Laurana csöndesen. — Ő igazán bölcs ember. Amikor a népünk elhagyta Qualinestit, nem vaktában vágott neki a világnak, hanem biztonságos hely felé igyekezett. Atyámnak kész terve volt, bár nem merte nyíltan föltárni még...

Laurana meglepetten tapasztalta szavainak hatását és elhallgatott. Tanis hirtelen kiszakította karját ujjai szorításából és mérgesen fordult Elistan felé.

— Raistlin szerint a remény a valóság tagadása — mondta élesen. Azután, látva Elistan gondterhelt arcán a mélységes bánatot, maga is szomorúan elmosolyodott. — Bocsáss meg, Elistan, csak nagyon elfáradtam, ennyi az egész! Ne haragudj rám! A javaslatod ésszerű és el is megyünk Tarsisba, ha csak a reménység vezérel bennünket, akkor is.

Elistan bólintott és távozni készült. — Jössz te is, Laurana? Tudom, hogy te is fáradt vagy, kedvesem, de még nagyon sok tennivaló vár ránk, mielőtt a Tanácsra bíznám átmenetileg a vezetést.

— Rögtön követlek, Elistan — felelte a lány és elpirult. — De előbb még mondani szeretnék valamit Tanisnak.

Elistan megértő pillantást vetett mindkettejükre, majd Sturmmal együtt belépett a setét nyíláson. Tanis a kapuzárásra készülve oltogatni kezdte a fáklyákat. Laurana ott állt a nyílás közelében és lassan elkomorodott, látva, hogy a fél-elf egyáltalán nem törődik vele.

— Mondd, mi van veled? — szólalt meg végül. — Úgy látom, mintha annak a sötét lelki, mágusnak a pártjára állnál szemben Elistannal, az egyik legkiválóbb és legbölcsebb emberrel, akit valaha ismertem!

— Laurana, ne törj pálcát Raistlin fölött! — válaszolt nyersen Tanis és a közeli vizesdézsába mártott egy lobogó fáklyát. A fény

sisteregve aludt ki. — A dolgok nem olyan egyértelműek, ahogyan azt ti, elfek gyakran hiszitek. A varázsló már nemegyszer megmentette az életünket. Egyre inkább elfogadom azt, amit mond, s bevallom, ez könnyebb, mint a vakhit követése.

— Ti, elfek! — fakadt könnyekre Laurana. — Igen, így beszélnek az emberek! Hisz benned is több elf vér van, Tanthalas, mint amit hajlandó vagy elismerni! Azt mondtad, nem elf-örökséged elleplezésére viseled ezt a szakállt... és én hittem neked, de most már nem vagyok olyan biztos a dologban. Elég hosszú ideje élek már emberek közelében, hogy tudjam, mit éreznek az elfek iránt! Én azonban büszke vagyok a véremre! Te viszont nem... te szégyenled! Miért? Amiatt az emberlány miatt, akit szeretsz! Hogy is hívják? Kitiara?

— Hagyd abba, Laurana! — kiáltott Tanis, földhöz vágta a kezében lévő fáklyát és a kapu-bejáratban álló elf-hajadonhoz lépett. — Ha már éppen itt tartunk, akkor mi van közted és Elistan között? Lehet, hogy Paladine papja, de azért még férfi... amit te is bizonyára tanúsíthatsz! Folyton csak azt hallom tőled — utánozta a lány hanghordozását — „Elistan olyan bölcs... kérdezd meg Elistant, ő biztos tudja, mi a teendő..., hallgass Elistanra, Tanis!"

— Hogy merészelsz engem a magad vétkével megvádolni? — vágott vissza Laurana. — Én szeretem... mélységesen tisztelem Elistant! Ő a legbölcsebb és a legkedvesebb ember, akivel eddig találkoztam. Önfeláldozó... egész életét mások szolgálatának szenteli. De csak egyetlen férfi van, akit szeretek, akit valaha is szerettem, bár újabban el-elfog a kétség, vajon nem tévedek-e. Azt mondtad a Sla-Mori úton, azon a borzalmas helyen, hogy kislány módjára viselkedem és ideje lenne végre felnőnöm. Nos, felnőttem, Tanis, Fél-Elf! Az elmúlt keserves hónapokban csak szenvedést láttam és halált. Olyan félelem kínzott, amilyet korábban el sem tudtam volna képzelni! Megtanultam harcolni és magam is osztottam a halált ellenségeinknek. Mindez annyira mardos, hogy teljesen érzéketlenné váltam, már nem érzem a fájdalmat! De a legjobban az fáj, hogy végre kiismertelek!

— Én sohasem állítottam magamról, hogy tökéletes vagyok, Laurana — szólt Tanis nyugodtan.

Fölkelt a vörös és az ezüst hald... és halovány fényükben Tanis meglátta a lány szemében megcsillanó könnycseppeket. Felé nyújtotta a karját, hogy átölelje őt, de Laurana hátralépett előle.

— Az lehet, hogy sohasem állítottad — mondta megvetően —, de nyilván örömmel hagyod, hogy mi ezt gondoljuk rólad!

Mit sem törődve Tanis feléje nyújtott karjával, lekapott egy fáklyát a falról és belépett Thorbardin sötéten ásító kapuján. Tanis csak nézett utána, nézte a mézszínű haján megcsillanó fáklyafényt, otthonuk, Qualinesti karcsú jegenyéire emlékeztető kecses járását.

Tanis egy darabig csak némán bámult a sötétbe, vöröses szakállát vakargatva, amilyent Krynn egyetlen elfje sem növeszthetne magának. Laurana utolsó szavain tűnődött, amikor hirtelen, ki, tudja, miért, Kitiara jutott az eszébe.

Maga előtt látta Kit sűrű, göndör, fekete haját, incselkedő mosolyát, tüzes, hirtelen természetét, erős, érzéki testét... egy gyakorlott kardforgató nő alakját, de döbbenten vette tudomásul, hogy ez a kép hirtelen szertefoszlik az enyhén ferde metszésű, csillogó elf szempár nyugodt, tiszta tüzében.

A hegyoldalból mennydörgésszerű robaj hallatszott. A hatalmas kőkaput mozgató tengely elfordult, a gigászi kőalkotmány csikorogva bezárult. Tanis csak nézte a szűkölő nyílást és elhatározta, hogy kint marad. „Bezárva egy kriptába" — jutottak eszébe Sturm szavai és elmosolyodott, de a lelkét dermesztő hideg töltötte el. Hosszan nézett még a bezárult kapura és úgy érezte, hogy iszonyú súlya elválasztja őt Lauranától. A kapu tompa döndüléssel teljesen a helyére illeszkedett. A hegyoldal kopár volt, rideg és fenyegető.

Tanis sóhajtott egyet, majd szorosabbra fogva köpönyegét, megindult az erdő felé. Még a hóban is jobban esik az alvás, mint mélyen a föld alatt. Különben is jobb, ha mihamarabb hozzászokik. A Por Fennsíkot, amelyen a Tarsisba vezető út áthalad, minden bizonnyal már most, a tél elején is nyakig érő hó borítja.

Menet közben Tanis a közelgő útra gondolt és fölnézett az éjszakai égboltra. Fényesen ragyogtak rajta a csillagok, de szépségét megtörte két, feketén ásító, üres lyuk: Raistlin hiányzó csillagképeinek helye.

Űrök az égen... űrök sajgó lelkében.

Lauranával való összetűzése után Tanis szinte örömmel várta az indulást. Társai mind boldogan csatlakoztak hozzá. Jól tudta, hogy egyikük sem érzi igazán otthon magát a menekültek között.

Az úti készülődés alaposan lekötötte a figyelmét. Még azt is elhitette magával, hogy nem bánja, hogy Laurana kerüli. Maga az út kezdete pedig határozottan kellemesnek bizonyult. Még az időjárás is inkább kora őszi, mint tél eleji volt. A Nap melegen sütött. Egyedül Raistlin viselte súlyos köpönyegét.

A Fennsík északi részén áthaladva könnyedén, vidáman csevegtek, csipkelődtek, fölidézték a régi, szép vigaszi napokat. Senki nem beszélt az elmúlt hónapok sötét és nyomasztó kalandjairól. Mintha a szebb jövőről elmélkedve, ki akarták volna törölni az emlékezetükből az átélt borzalmakat.

Éjszaka Elistan elmondta nekik mindezt, amit az ősi istenekről megtudott a nála lévő Mishakal Korongokból.

Szavai megnyugtatták és hitükben megerősítették őket.

Még maga Tanis is... aki egész életében azt kereste, amiben hihet, most, hogy végre megtalálták, kétkedve ugyan, de most még ó is úgy érezte a lelke mélyén, hogyha valamiben valaha hihet egyáltalán, akkor ez az. Akart hinni benne, de valami mindig visszatartotta és valahányszor Lauranára nézett, tudta, hogy mi ez a valami. Amíg le nem győzi belső küzdelmét, amíg össze nem békíti elf— és emberi felét, nem lesz nyugta.

Egyedül Raistlin nem vett részt a társalgásban, tréfálkozásban, csipkelődésben, a tábortűz körüli évődésben.

Naphosszat csak a varázskönyveit bújta. Ha valaki megzavarta, egy mordulással rázta le magáról. Csekély vacsorája után mindig a többiektől távolabb telepedett le és bámulta. az égen tátongó két feneketlen, sötét lyukat, amelyek visszatükröződtek különös szemének homokórapupilláján.

Csak jó pár nap múltán kezdett alábbhagyni a lelkesedésük. A napot elnyelték a felhők, észak felől csípős szél csapott le rájuk. Olyan sűrű volt a hóesés, hogy egyik nap elakadtak: egy barlangban kellett meghúzniuk magukat, amíg elvonul a förgeteg. Éjszakánként kettős őrséget állítottak... egyikük sem tudott volna számot adni róla, miért, de egyre fenyegetőbb, rémisztőbb előérzetek hatalmasodtak el rajtuk. Zúgószél aggodalmas pillantásokat vetett a hóban hátrahagyott nyomaikra. Kova találóan állapította meg, hogy még egy vak mocsári törpe is vígan követhetné őket. Ahogy kellemetlen érzéseik fokozódtak, úgy élesedett a látásuk és a hallásuk.

De ugyan mi vagy ki járhatott volna erre, a Por Fennsíkon, ahol senki és semmi nem élt már jó háromszáz esztendeje?

2.
A Nagyúr és sárkánya
Vigasztalan utazás

A sárkány nagyot szuszogott, behajlította terjedelmes szárnyát, súlyos teste kiemelkedett a forrás kellemesen meleg, áztató vizéből. Előbukkant a gomolygó párafelhőből és összeszedte magát, hogy kilépjen a dermesztően hideg levegőre. A tél kristálytiszta hidege belemart orrlikaiba és kaparta a torkát. Fájdalmasat nyelt, ellenállt a meleg víz csábításának és nekivágott a fölötte magasodó sziklapárkánynak.

Ingerülten tapodta a hőforrás ráfagyott párájától síkos sziklaoldalt. A kövek megroppantak karmos lába alatt, kilazultak és lezúdultak a völgybe.

Egyszer úgy megcsúszott, hogy kis híján elveszítette az egyensúlyát. Hosszú szárnyait kiterjesztette és azonnal visszanyerte biztonságát, de az eset csak még jobban fölbosszantotta.

A reggeli napfény megvilágította a hegycsúcsokat, aranyló színben villantotta föl kékes pikkelyeit, de nem sokat segített a vére melegen tartásában. Ismét megrázkódott, amint végigtrappolt a fagyos földön. A tél nem kedvezett a kék sárkányoknak, ahogy e kopár vidéken tett utazás sem volt ínyükre. Skie erre gondolt, mint ahogy egész éjjel is ez gyötörte, majd körülnézett ura után.

A Sárkány Nagyúr ott állt egy kiugró sziklán... alakja lenyűgöző volt szarvas sárkánysisakjában és kék sárkánypikkelyes páncéljában. Ujjatlan köpenye ott lobogott körülötte a jeges szélben, úgy vizslatta érdeklődéssel az odalent elterülő végtelen pusztaságot.

— Jöjj, uram, térj vissza a sátorba (én meg hadd bújjak ismét a forró vízbe) — tette hozzá magában Skie. — Ez a dermesztő szél csontig hatol, miért járkálsz hát idekint?

Gondolhatta volna, hogy a Nagyúr megfigyeléseket végez, tervezi a csapatok leendő elhelyezkedését, a sárkányhadsereg támadását, de nem ez volt, a helyzet. Tarsis elfoglalásának terveit már rég kidolgozták... tulajdonképpen egy másik Sárkány Nagyúr vezetésével, mivel ez a terület a vörös sárkányok uralma alá tartozott.

A kék sárkányok és Nagyuraik északot felügyelik, én pedig itt fagyoskodom, ezen a dermesztő délvidéken, gondolta magában bosszúsan Skie. És mögöttem a kék sárkányok egész köteléke. Fejét kissé félrehajtotta és lenézett a társaira, amelyek nagy szárnycsapkodással élvezték a reggeli fürdőt a hőforrásokban és próbálták kiáztatni fagytól elgémberedett karmaikat.

A bolondok, gondolta magában Skie mérgesen, csupán a Nagyúr

parancsát várják a támadás megindítására.

Semmi más nem érdekli őket, csak, hogy bevilágítsák az eget és porrá égessék a városokat gyilkos villámaikkal. A Sárkány Nagyuruk iránti hűségük végtelen. Ugyan az is igaz, ismerte el Skie magában, hogy uruk győzelemről győzelemre vezérelte őket északon és közülük senki sem veszett oda.

A kérdéseiket meg csak tegyem föl én, mert én vagyok a Nagyúr hátasa és én állok hozzá a legközelebb. Nos, így is van valahogy, egész jól megértjük egymást... a Nagyúr meg én.

— Nincs értelme elmennünk Tarsisba — jelentette ki Skie nyíltan. Nem félt a Nagyúrtól. Krynn többi sárkányától eltérően, amelyek morgó vonakodással szolgálták uraikat, akik magukat a hatalom jogos birtokosainak tekintették, Skie szolgálata a tiszteleten és... a szereteten alapult. — Az biztos, hogy a vöröseknek nem tetszik, hogy itt vagyunk és nincs is ránk szükség. Azt a téged oly különösen vonzó, gyönge várost könnyűszerrel elfoglalják, hiszen hadserege sincs: simán bekapták a csalétket és kivonultak a határra.

— Azért vagyunk itt, mert a kémeim szerint ők is itt vannak, vagy legalábbis hamarosan ideérnek — felelte a Nagyúr. Hangja halk volt és mégis túlharsogta a süvöltő szelet.

— Ők... ők... — morogta a sárkány, megrázkódott és nyugtalanul járkált föl-alá a sziklapárkányon. — Odahagyjuk az északi háborút, vesztegetjük a drága időt, kockára tesszük a hadi szerencsénket, s mindezt miért? Egy maroknyi kóbor csavargó miatt!

— A pénz nem érdekel, ezt jól tudod, ha kedvem támadna rá, meg is vehetném Tarsis városát. — A Nagyúr megsimogatta a sárkány nyakát vastag jégréteggel borított bőrkesztűjével, amely megcsikordult az erőteljes mozdulattól. — A háború északon jól alakul és Ariakus nem ellenezte a távozásomat. Égető pedig kipróbált fiatal parancsnok és majdnem olyan jól ismeri a csapataimat, mint én magam. Különben ne feledd, hogy ezek nem egyszerű csavargók! Ez a „maroknyi kóbor vándor" végzett Verminaarddal.

— Ugyan, az az alak már megásta a saját sírját. Megszállott lett és szem elől tévesztette az igazi célt, és ugyanez másokról is elmondható — nézett keményen ura szemébe a sárkány.

— Megszállott? Igen, Verminaard esetében ez igaz és akadnak, akiknek komolyabban kellene venniük az ilyen megszállottságot! Maga is pap volt és tisztában volt vele, milyen bajt hozhat ránk, ha az igaz istenek hite jobban elterjed az emberek között — felelte a Nagyúr. — A jelentések szerint a tömegek új vezetőre tettek szert ennek az Elistan nevű embernek a személyében, aki Paladine prófétája lett.

Mishakal hívei pedig visszahozzák a földre az igazi gyógyító erőt. Nem, Verminaard valójában előrelátó volt... komoly veszélyek

leselkednek itt ránk. Tennünk kellene ez ellen valamit, nem elég csupán acsarognunk!

A sárkány megvetően fölhorkant: — Ez az Elistan nem a nép vezére, mindössze Verminaard nyolcszáz volt pax-tharkasi rabszolgáját, csupa nyavalyás alakot vezet. Most éppen Déli Kapuban húzták meg magukat, a hegyi törpéknél. — A sárkány letelepedett a sziklára és végre érezte, hogy a reggeli napsugarak egy kissé fölmelegítik pikkelyes bőrét. — Mellesleg a kémeink szerint e pillanatban is Tarsis felé vonulnak, míg mi itt beszélgetünk. Ma estére ez az Elistan a markunkban lesz és ezzel vége az egésznek... hát ennyit Paladine prófétájáról.

— Elistan számomra nem jelent semmit — vont vállat érdektelenül a Sárkány Nagyúr —, nem ő az, akire vadászom.

— Nem? — kapta föl a fejét Skie meglepetten —, akkor hát ki az?

— Hárman vannak, akik igazán fontosak nekem... figyelj hát ide és ismerd meg őket! — húzódott közelebb a Nagyúr sárkányához. — Az ő elfogatásuk miatt veszünk részt holnap Tarsis lerombolásában. Ez a három a következő...

Tanis elszántan haladt előre a megfagyott pusztán, csizmás lépei nagyokat dobbantak a szélhordta hó vastag kérgén. A háta mögött fölkelő nap éles fényt, de annál kevesebb meleget árasztott. Szorosabban összefogta magán a köpönyegét és hátranézett, nem maradozik-e le valaki. A társaság egyetlen nyomcsíkot hagyott maga után: egymás nyomában léptek és az erősebbek haladtak elől, hogy könnyebbé tegyék a járást a gyöngébbek számára.

Tanis vezette a menetet, Sturm lépkedett mögötte kitartóan és hűségesen, mint mindig, bár még neheztelt Kharas Pörölyének elveszítése miatt, olyan csodafegyverré nőtt a szemében az a szerszám. Gondterheltebbnek és fáradtabbnak látszott, mint máskor, de a világért sem maradt volna le Tanistól. Nem volt könnyű séta neki ez a menetelés, hiszen magán viselte teljes harci páncélzatát, amitől a lába még a kemény hóba is bele-belesüppedt.

Utánuk következett Caramon... termetes medveként gázolt a hóban, fegyvertára vadul csörömpölt körülötte, páncélját és holmiját Raistlin csomagjával együtt a hátán cipelte. Tanis már attól elfáradt, hacsak Caramonra nézett, mert a nagydarab harcos nemcsak könnyedén ügetett előre, hanem még az ösvényt is kiszélesítette, megkönnyítve ezzel a többiek haladását.

A társaság valamennyi tagja közül Tanis a harcos után következő Gilthanast tekinthette volna a magához legközelebb állónak, hiszen együtt nőttek föl, ám Gilthanas elflord volt, Qualinesti ura, a Napszónok kisebbik fia, míg Tanis maga csak egy fél-elf zabigyerek volt, egy emberharcos brutális erőszaktételének gyümölcse. S ami még

ennél is rosszabb, Tanis... még ha éretlen és gyermekes formában is... de szemet vetett Gilthanas húgára, Lauranára. Így aztán nem lehettek igazi barátok és Tanisnak nemegyszer az a keserű érzése támadt, hogy Gilthanas örömmel látná holtan őt.

Zúgószél és Aranyhold egymás mellett haladt Gilthanas után. Szőrmeköpenyükben a síkföldiek föl sem vették a hideget. Különben is, meg sem kottyant nekik ez a hideg, hisz a szívük lángolt. Alig egy hónapja keltek egybe és egymás iránti mély, szenvedélyes szerelmük, ez az önfeláldozó szeretet, amely visszavezette a világot az igazi istenekhez, csak még jobban elmélyült most.

Utánuk következett Elistan és Laurana... Laurana és Elistan! Tanis bosszantónak találta, hogy miközben némi irigységgel szemléli Zúgószél és Aranyhold boldogságát, azt a másik kettőt együtt kell látnia... Elistant és Lauranát... folyton egymás mellett és mindig komoly beszélgetésbe merülten. Elistan, Paladine papja, patyolatfehér köntösében még a hónál is jobban fehérlett. Fehér szakálla és ritkuló haja ellenére még mindig vonzó férfi volt, olyan, aki könnyen elcsavarhatja egy fiatal lány fejét. Kevés férfi vagy nő akadt, akit ne ragadott volna meg Elistan jégkék szemének tekintete, azé az emberé, aki már majdnem megjárta a halál birodalmát, de új, erősebb hite visszahozta onnan.

És mellette igyekezett hűséges „segédje", Laurana. Az ifjú elf-hajadon kamaszos fölbuzdulásában szökött Tanis után qualinesti otthonából. Hirtelen kellett éretté válnia, amikor szeme rányílt a világ fájdalmaira és szenvedéseire. Tudta, hogy a társaság több tagja, s köztük Tanis szerint is teher csupán a nyakukon, s ezért mindenáron bizonyítani akarta hasznosságát. Elistan volt az, aki segítségére volt ebben: minthogy Laurana a qualinesti elfek Napszónokának lánya volt, szinte beleszületett a politikába és abban is nőtt fel. Amikor Elistan azzal küszködött a rideg hegyek között, hogy nyolcszáz férfit, nőt és gyermeket ruhával és élelemmel lásson el, Laurana volt az, aki mellé állt és könnyített a terhein. El nem szakadt volna tőle, s ezt Tanisnak nem volt könnyű megemésztenie. A fél-elf összeszorította a fogát, tekintete elsiklott Laurana mellett és megállapodott Tikán.

A világjáróvá vedlett pincérlány Raistlin mellett gázolt a hóban, miután Caramon megkérte, hogy maradjon a törékeny mágus közelében, lévén őrá szükség van elöl.

Láthatóan sem Tika, sem Raistlin nem örült igazán ennek a párosításnak. A vörös köpönyeges varázsló komoran bandukolt, fejét nekiszegezte az erős szélnek. Nemegyszer megállásra kényszerítette és lábáról is csaknem ledöntötte a rátörő köhögés. Tika látta Caramon elkeseredett arcát és ilyenkor megpróbált támaszt nyújtani neki, de a varázsló mindannyiszor kurta mordulással odébb húzódott tőle.

Az ősöreg törpe bukdácsolt a nyomukban, sisakjának „griffsörény

forgója" látszott csak ki a mély hóból. Tanis már próbálta elhitetni vele, hogy a griffeknek nincs is sörényük és a dísz lószőrből készült, de Kova makacsul ragaszkodott hozzá, hogy azért utálja a lovakat, mert még a közelségüktől is hevesen tüsszögnie kell és mereven elutasította mindkét állítást. Tanis csak mosolygott rajta és megcsóválta a fejét. Kova azt is megpróbálta kiharcolni, hogy ő mehessen elöl, s csak azután egyezett bele a „sereghajtó" szerepébe, hogy Caramon harmadszor is kihúzta egy-egy, hó alatt rejtőzködő gödörből.

Kova mellett Fúróláb Tasslehoff szökdécselt, élés, csipogó fecsegését még Tanis is hallotta a menet elején. Tass azzal a meséjével traktálta a törpét, amikor egyszer egy bozontos mammutra..., vagy valami hasonlóra bukkant..., amelyet két lefokozott varázsló őrzött. Tanis fölsóhajtott: Tass már megint kezdett az idegeire menni. Egyszer már azért is szigorúan meg kellett intenie, hogy fejbe dobta a lovagot egy keményre gyúrt hógolyóval. Persze tisztában volt vele, hogy úgyis hiába beszél neki: a surranókat csak az új tapasztalatok és kalandok éltették, ennélfogva Tass határozattan élvezte gyötrelmes útjuk minden pillanatát.

Igen, együtt voltak valamennyien. Valamennyi barátja ott igyekezett mögötte.

Tanis váratlanul megfordult és elnézett délfelé. De miért engem követnek? — kérdezte magától ingerülten. Jószerint azt sem tudom, hogy magam hová igyekszem, s akkor még én vezessek másokat! Engem nem hajt a vágy, mint Sturmot, hogy az ő hős Humájához hasonlóan megszabadítsam a világot a sárkányoktól, arra sem vágyom, amire Elistan, hogy elhozzam a népeknek az igaz istenek tudását, de még Raistlin lángoló hatalomvágya sem űz.

Sturm ekkor oldalba bökte és előremutatott: a látóhatáron alacsony hegyek sorakoztak. Ha a surranó térképe nem csal, Tarsis városa közvetlenül mögöttük van. A Szépséges Tarsis városa, a fehérszárnyú hajókkal és a csillogó fehér kőtornyokkal

3.
A Szépséges Tarsis városa

Tanis széthajtogatta a surranó térképét. Elérkeztek az alacsony, kopár hegyek lábához, amelyek a térkép szerint Tarsis fölé emelkedtek.

Sturm lehúzta a szája elé tekert sálat. — Nem ajánlatos nappal megmásznunk ezeket — dörmögte. — Száz mérföldes körzetben akárki vagy akármi megláthat bennünket.

— Igaz — értett egyet vele Tanis. — Itt letáborozunk, de azért én fölmászom és megnézem, valóban ott van-e a város.

— Nem tetszik nekem a dolog, egy csöppet sem! — mormolta a lovag sötéten. — Valami bajt érzek. Nem akarod, hogy veled tartsak?

Tanis egy pillantást vetett a kimerült Sturmra és megrázta a fejét. — Inkább gondoskodj a többiekről! — Fehér, téli utazóköpenyt kanyarított magára és nekiindult a hófödte, sziklákkal tarkított hegyoldal megmászásának, de alig tett egy lépést, hideg kéz érintette meg a karját. Megfordult és a mágust látta maga előtt.

— Veled megyek — jelentette ki Raistlin.

Tanis döbbenten meredt rá, aztán még egyszer fölnézett a hegyekre. Nem lesz könnyű megmászni őket és tudta, hogy a varázsló általában kerüli a keményebb testi megterhelést. Raistlin rögtön kitalálta a gondolatait.

— Majd a testvérem segít — mondta és magához intette Caramont, aki meglepődött ugyan, de azonnal fölkelt és a fivére mellé lépett. — Szívesen megnézem én is a Szépséges Tarsis városát.

Tanis kényszeredetten nézett végig rajtuk, de a mágus arca közönyös volt és hideg, akár a fém, amelyre emlékeztetett.

— Nagyon helyes — mondta Tanis, majd hozzátette: — De úgy nézel majd ki a hegytetőn, mint egy hatalmas vérfolt... Vegyél föl te is egy fehér köpenyt! — A fél-elf gunyorosan elmosolyodott és hozzáfűzte: — Kérd kölcsön Elistanét!

Amikor Tanis fölért a hegytetőre és lenézett a Szépséges Tarsis városára, csöndesen elkáromkodta magát. Súlyos köpenyének kámzsáját hátrahúzta és látszott arcán a mélységes csalódottság.

— Raist! — súgta oda Caramon ikertestvérének. — Mi a helyzet? Nem értek semmit.

Raistlin felköhögött. — A te eszed, testvér, mint már nemegyszer mondtam, karod izmaiban lakozik. Nézd csak Tarsist, a legendás kikötővárost és mondd meg, mit látsz!

— Nos — dünnyögte Caramon —, ez az egyik legnagyobb város, amelyet valaha láttam. És ott vannak a hajók... pontosan úgy, ahogy

hallottuk...

— A Szépséges Tarsis fehérszárnyú hajói — jegyezte meg Raistlin keserűen. — Most pedig nézd meg jobban azokat a hajókat, testvér, hát nem látsz rajtuk semmi gyanúsat!

— Nincsenek valami jó állapotban... a vitorláik rongyosak és... — Caramon pislogott, aztán eltátotta a száját — Nincs víz alattuk!

— Kitűnő megfigyelés!

— De a surranó térképe szerint...

— Az az Összeomlás előtti időből való! — vágott közbe Tanis. — A fene egye meg, tudnom kellett volna, gondolnom kellett volna erre! A Szépséges Tarsis, a legendás kikötőváros a szárazra került!

— És már háromszáz éve a helyzet nem változik — suttogta Raistlin. — Amikor a tüzes hegy aláhullott az égből, új tengerek keletkeztek, mint Xak-Tsarothban, és mások viszont eltűntek! Most mit kezdjünk a menekültekkel, Fél-Elf?

— Nem tudom! — csattant föl Tanis mérgesen. Még egyszer lenézett a városra, aztán így szólt. — Abból semmi hasznunk, ha itt ácsorgunk. A mi két szép szemünkért nem jön vissza a tenger. — Lassan megindult lefelé a sziklás hegyoldalon.

— És mi, mit csinálunk? — kérdezte a fivérét Caramon.

— Nem mehetünk vissza Déli Kapuba... tudom, hogy valaki vagy valami szaglászik utánunk. — Aggodalmas képpel körülkémlelt: — Magamon érzem a tekintetét... most is.

Raistlin belekarolt fivérébe... egy ritka pillanatra meglepően hasonlítottak egymásra, pedig jobban különböztek, mint a fény és a sötétség.

— Okosan teszed, ha hallgatsz a megérzéseidre, testvér — mondta Raistlin halkan. — Körülöttünk mindenütt nagy veszélyek és gonosz erők leselkednek. Amióta megérkeztünk Déli Kapuba, egyre jobban fenyegetnek. Mondtam ezt én... — de itt megint rátört a köhögés.

— Honnan tudod? — faggatta Caramon.

Raistlin hosszú pillanatokig csak a fejét rázta, erejéből nem futotta válaszra. Amikor végre alábbhagyott a roham, szaggatottan föllélegzett és mérgesen nézett a fivérére. — Még mindig nem tanultad meg? Tudom, és kész! Megfizettem a tudásomért az Ősmágia Legendás Tornyában. Majdnem otthagytam a fogamat! Megfizettem érte a... — Raistlin elhallgatott.

Caramon elsápadt és elnémult, mint mindig, ha az a próbatétel került szóba. Valamit mondani akart, hangja elcsuklott és megköszörülte a torkát. — Csak... szóval, nem értem...

Raistlin fölsóhajtott és megcsóválta a fejét. Botjára támaszkodva ő is elindult lefelé a lejtőn. — És nem is fogod — mormolta — soha!

Háromszáz évvel azelőtt Tarsis Abanasinia székvárosa volt. A

fehérszárnyú hajók innen indultak útnak Krynn minden vidéke felé és ide tértek vissza mindenféle értékes, különleges, finom áruval megrakottan. Tarsis piaca a csodák vására volt. Az utcákat tengerészek rótták, arany fülbevalójuk csillogása vetekedett késeik fényével. A hajókon távoli földek különös lakói érkeztek áruikkal. Egynémelyikük tarkára festett és számtalan ékkővel díszített selyemruhában pompázott. Fűszereket, teát, narancsot, igazgyöngyöt és kalickákba zárt tarkatollú madarakat árultak. Mások durva szőrmeruhákban furcsa állatok értékes bőreit kínálták.

És persze, ott voltak a vásárlók is Tarsis piacán: majdnem olyan különösek, furcsák és veszedelmesek, akár maguk az eladók. Fehér, vörös és fekete köpönyeges varázslók bújták a bazár sikátorait a mágiához szükséges ritka varázsszerek után kutatva. Mivel már akkor is bizalmatlanságot ébresztettek, magányosan járták útjaikat. Még a fehér köpenyesekkel is kevesen álltak szóba és soha, senki sem mert viccelődni velük.

Papok is kutattak itt gyógyfüvek után. Az Összeomlás előtt rengeteg pap élt Krynn földjén: némelyek a jó, mások a semleges, megint mások a gonosz istenségeket imádták, és mindnyájuknak nagy hatalma volt. Jó vagy gonosz céllal elmondott fohászaikra isteneik mindig válaszoltak.

És Szépséges Tarsis városának sokszínű bazári forgatagában mindig jelen volt Solamnia néhány lovagja is: ők tartották fönt a rendet, védelmezték az országot és éltek fegyelmezett életüket az Elemkódex és a Rendszabály szigorú előírásai szerint. A lovagok Paladine hívei voltak, de közismerten minden istenséget hűen szolgáltak.

Tarsis fallal körülvett városának saját hadserege is volt és azt beszélik róla, hogy soha, semmilyen támadónak nem sikerült azt bevennie. A várost, a lovagok alapos felügyelete mellett egy nemesi család kormányozta, amelynek tagjai, mindenki legnagyobb szerencséjére, megértőek, kedvesek és igazságosak voltak. A város később a tudás központja is lett: mindenfelől jöttek ide a bölcs emberek, hogy a többiekkel megosszák tudományukat. Iskolákat és nagy könyvtárat alapítottak, templomokat építettek az isteneknek. A tanulni vágyó fiatalok csak úgy tódultak Tarsisba.

A korai sárkányháborúk Tarsist nem érintették. Az erős kőfalak, a jól fölfegyverzett sereg, a fehérszárnyú flotta és Solamnia harcias lovagjai még a Sötétség Királynőjét is meghátráltatták. Mielőtt összeszedhette volna csapatait, hogy lesújtson a székvárosra, Huma lesöpörte sárkányait az égről. Tarsis tehát fölvirágzott és a Hatalom Korszakában Krynn egyik leggazdagabb és legbüszkébb nagyvárosává fejlődött.

Ám, mint Krynn oly sok városának esetében, Tarsisnak is

büszkeségével együtt nőtt a gőgje. Egyre többet: hatalmat, gazdagságot, dicsőséget követelt ez istenektől. A nép Istar Papkirályát imádta, aki alattvalóinak szenvedéseire hivatkozva azt követelte az istenektől, amit még Humától is csupán alázatosan kért. Sót, még a szigorú Rendszabály szerint élő solamniai lovagok is a csupa szertartásból álló, látszatvallás híveivé szegődtek és behódoltak a nagy hatalmú Papkirálynak.

Azután elkövetkezett az Összeomlás... a borzalmak éjszakája, amikor tűzeső hullott az égből. Rengett és nyögött a föld, amikor az istenek jogos haragjukban egy egész tüzes hegyet hajítottak Krynn földjére, ezzel büntetve önteltségéért Istar Papkirályát és népét.

Akkor a tömegek Solamnia lovagjaihoz fordultak segítségért: — Ti, akik olyan erényesek vagytok — kiáltották —, engeszteljétek ki az isteneket!

De a lovagok sem tehettek semmit: az égből zuhogott a tűzeső, a föld széthasadt, a tenger eltűnt, a hajók megfeneklettek, a város falai leomlottak.

Mire a borzalmak éjszakája véget ért, Tarsis teljesen a szárazföldre került. A fehérszárnyú hajók sebzett madarakként hevertek az iszapban. A holtravált, sebesült túlélők megpróbálkoztak városuk újjáépítésével és minden pillanatban várták, hogy Solamnia lovagjai megérkezzenek erős északi váraikból, hogy Palanthasból, Solanthusból, Vingaard Toronyból és Thelgaard felöl levonuljanak délre és újból védelmük alá vegyék Tarsis városát.

De a lovagok nem jöttek, nekik is megvolt a maguk baja és nem hagyhatták el Solamniát. De még ha jöhettek volna is, Abanasinia földjét új tengerek szabdalták darabokra. A törpék bezárták hegyi királyságuk kapuit, megtagadták az átjárást mindenkitől, s így a hágók használhatatlanná váltak. Az elfek visszavonultak Qualinestibe, ott nyalogatták sebeiket és az embereket vádolták a katasztrófa miatt.

Tarsis hamarosan minden kapcsolatát elveszítette az északi földekkel.

Az Összeomlás után, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a lovagok végleg elhagyták Tarsist, elérkezett a száműzetés napja is. A város ura kínos helyzetbe került: igazából nem hitt a lovagok bűnösségében, de tisztában volt vele, hogy a népnek kell valami vagy valaki, akire rázúdíthatja mérgét. Ha a lovagok pártjára áll, biztosan elveszíti a hatalmát, így tehát becsukta a szemét, amikor a feldühödött tömeg rátámadt a néhány ottmaradt solamniaira.

Vagy elűzték a városból, vagy megölték őket.

Egy idő után Tarsisban helyreállt a rend: a lord és családja új hadsereget szervezett, de sok minden meg is változott. Az emberek azt hitték, hogy oly hosszú ideig imádott ősi isteneik elfordultak tőlük, ezért új isteneket kerestek maguknak, bár azok csak elvétve

válaszoltak fohászaikra. Az Összeomlás előtti papoknak teljesen nyoma veszett, hamis próféták és csalárd remények hirdetői kerekedtek felül. Szélhámos vajákosok járták az országot és jó pénzért árulták „minden betegségre jó", semmitérő kotyvalékaikat.

Hamarosan sokan elköltöztek Tarsisból. Többé nem járták utcáit vidám tengerészek, nem érkeztek ide törpék, elfek vagy más fajok képviselői. Az ottmaradottaknak még tetszett is ez az új helyzet. Lassan elveszítették bizalmukat a külvilággal szemben és félni kezdtek tőle. Nem látták szívesen az idegeneket.

De Tarsis oly sokáig volt a kereskedelem központja, hogy akik még elérhető távolságban éltek tőle, továbbra is föl-fölkeresték. A külső negyedeket újjáépítették, de a romba dőlt belvároshoz, templomaihoz, iskoláihoz és nagy könyvtárához hozzá sem nyúltak. A bazárt újra megnyitották, csakhogy az parasztok piacává és az új vallásaikat hirdető hamis próféták gyülekezőhelyévé züllött. Béke honolt a városban. A régi dicsőség azonban már csak lakóinak álmaiban élt és hajdani nagyságában sem hittek volna, ha nem tanúskodnak róla a belváros romjai.

Természetesen hallottak az új háborúkról, de alábecsülték a róluk szóló híreket. A város ura kiküldte ugyan seregét a déli határok védelmére, de ha megkérdezte tőle valaki, miért, elütötte a választ azzal, hogy mindössze hadgyakorlatokról van szó. A háborús hírek északról érkeztek és mindenki tisztában volt vele, hogy Solamnia lovagjai szeretnék visszaállítani hatalmukat. Meglepő volt, milyen messzire elmennek ezek a hűtlen lovagok... még azt sem átallották hangoztatni, hogy a sárkányok is visszatértek!

Ez volt hát a Szépséges Tarsis, a város, ahová a társaság nem sokkal napfölkelte után bemasírozott.

4.
Letartóztatás!
A társak elválnak egymástól
Baljós búcsúzkodás

A város falain szundikáló néhány őr ezen a reggelen arra ébredt, hogy egy kis, fölfegyverzett, de az út fáradalmaitól elcsigázott csapat kér bebocsáttatást. Nem tagadták meg tőlük, sőt... különösebben ki sem faggatták őket. Egy halk szavú, vöröses szakállú fél-elf, akihez hasonlót Tarsis lakói már évtizedek óta nem láttak, elmondta, hogy messziről jönnek és szállást keresnek. Társai nyugodtan álltak mögötte, nem tettek semmiféle fenyegető mozdulatot. Az őrök, nagy ásítozás közepette, a Vörös Sárkány fogadóba irányították őket.

Ezzel az ügy le is zárulhatott volna, hiszen Tarsisban ahogy szaporodtak a háborúról szóló híresztelések, egyre több különös idegen bukkant föl. Ám az egyik idegen köpenyét félrelibbentette a szél, amint átlépett a kapun és az őrök a reggeli napfényben megvillanó, ragyogó páncélra figyeltek föl alatta. Az Ősi mellvérten meglátták Solamnia lovagjainak gyűlölt és annyit ócsárolt jelvényét. Az egyik őr mogorva képpel az árnyékba húzódott és észrevétlenül az ébredező város utcáin végigvonuló csoport nyomába szegődött.

A katona leste, amint belépnek a Vörös Sárkányba. Addig várakozott odakint a hidegben, amíg biztos nem lehetett benne, hogy elfoglalták a szobáikat, akkor beosont és súgott pár szót a tulajdonos fülébe. Azután bekukkantott az ivóba, meggyőződött róla, hogy a társaság valóban letelepedett egy asztalhoz és elrohant, hogy megtegye jelentését.

— Így van az, ha megbízunk egy surranó térképében! — mormolta a törpe ingerülten, eltolta maga elől üres tányérját és keze fejével megtörölte a száját. — Lám, itt vagyunk egy tenger nélküli kikötőben!

— Nem én vagyok a hibás! — méltatlankodott Tass —, amikor odaadtam Tanisnak a térképet, megmondtam, hogy az az Összeomlás előttről való. „Tass — kérdezte Tanis, mielőtt elindultunk —, van olyan térképed, amelyen rajta van a Tarsisba vezető út?„ — Azt feleltem, hogy van és odaadtam neki ezt itt. Rajta van Thorbardin, a föld alatti törpeország, Déli Kapu és Tarsis is, minden ott van a valóságban is, ahol mutatja... arról meg én nem tehetek, hogy közben történt valami az óceánnal!

— Jól van, elég! — sóhajtott Tanis —, téged senki sem vádol és más sem hibás, csak úgy látszik, túlzottak voltak a reményeink.

A surranó megnyugodott, visszavette a térképet, összetekerte és betette a tokba, Krynn többi, kincset érő térképe mellé. Aztán hegyes állát a tenyerébe fektette és végignézett az asztal körül komoran ülő társain. Azok kissé letörten tárgyalni kezdték, mitévők legyenek.

Tass unatkozott... szerette volna földeríteni a várost.

Annyiféle látnivaló volt ott... Kovának szó szerint vonszolnia kellett a surranót, végig az utcákon. Ott volt a legendás piactér, tele csodálatosabbnál csodálatosabb dolgokkal, amelyek várták, hogy megbámulják őket.

Találkozott néhány surranóval is, akikkel feltétlenül beszélni akart.

Aggódott hazája sorsáért. Ekkor Kova megbökdöste az asztal alatt, mire újból Tanisnak szentelte a figyelmét.

— Ma éjjel megszállunk itt, pihenünk egyet, kiderítjük, amit lehet, aztán üzenetet küldünk Déli Kapuba. Talán még délebbre akad egy másik kikötőváros — morfondírozott a fél-elf. — Páran elmehetnénk földerítő útra, mi a véleményed, Elistan?

A pap eltolta maga elől érintetlen tányérját. — Azt hiszem, ez az egyetlen lehetőségünk — mondta szomorúan. — De én visszamegyek Déli Kapuba, nem hagyhatom sokáig magára a népemet. Neked is velem kellene jönnöd — tette a kezét Lauranáéra. — Nem nélkülözhetem a segítségedet.

Laurana Elistanra mosolygott, de amint a fél-elf komor képére nézett, rögtön lehervadt arcáról a mosoly.

— Mi is megbeszéltük a dolgot Zúgószéllel — szólalt meg Aranyhold —, csatlakozunk Elistanhoz. — Ezüst-arany haja megcsillant az ablakon beszűrődő napfényben. — A népnek szüksége van gyógyító tudományomra.

— Különben is az ifjú pár már vágyik egy kis magányra a saját sátrában — mormolta Caramon alig hallhatóan.

Aranyhold arcát sötét rózsaszín pír öntötte el, amikor meglátta, hogy férje mosolyog.

Sturm megvetően mérte végig Caramont és így szólt: — Én veled tartok, Tanis barátom — ajánlotta föl.

— Természetesen mi is — jelentette ki Caramon sietve.

Sturm összevont szemöldökkel figyelte a varázslót, aki ott ült a tűz közelében és köhögését csillapító, gyanús főzetét kortyolgatta. — Nem tudom, alkalmas-e a testvéred ilyen megpróbáltatásra, Caramon... — kezdte a lovag.

— Hirtelen hogy aggódsz az egészségem miatt, lovagom — suttogta Raistlin gúnyosan. — De valójában nem is az izgat ugye, Fényeskardú Sturm? Inkább a növekvő hatalmam az, amitől tartasz! — Te félsz tőlem...!

— Elég legyen! — csattant föl Tanis, Sturm elsötétülő képének

láttán.

— Vagy a mágus megy vissza vagy én — szögezte le Sturm hidegen.

Tasslehoff ezt a pillanatot használta fel arra, hogy észrevétlenül elosonjon az asztal mellől, ahol mindenki a lovag, a fél-elf és a varázsló közötti vitára figyelt. Tass kioldalgott a Vörös Sárkány bejárati ajtaján, amelynek elnevezése különösen mulatságos volt számára, bár Tanis csöppet sem találta annak.

Tassnak ez járt épp a fejében, mialatt a sok érdekes látványban gyönyörködve végigszökellt az utcán. Tanis mostanában már semmin sem nevet — gondolta. Mintha a fél-elf egy egész világ terhét hordozná a vállán. Tasslehoff gyanította, mi lehet Tanis baja: egyik erszényéből előhúzott egy gyűrűt és figyelmesen tanulmányozni kezdte. Az elf-mester készítette finom aranyékszer egymásba fonódó fűzfaleveleket mintázott. Még Qualinestiben vette föl a földről, ezúttal a surranó nem úgy „szerezte„. Laurana hajította el bánatában, miután Tanis visszaadta neki.

A surranó végiggondolta a helyzetet és arra lyukadt ki, hogy a legjobb, ha szétválnak és mindenki megy a maga útján, mert mindannyiuknak új kalandokra van szüksége.

Ő maga természetesen Kovával és Tanissal tart... A surranó meg volt győződve róla, hogy egyikük sem boldogulna nélküle. Előbb azonban körülnéz ebben az izgalmas városban.

Tasslehoff elért az utca végére, ahonnan még láthatta a Vörös Sárkán fogadó cégérét. Pompás! Még senki sem kutat utána. Éppen meg akarta kérdezni egy arra vetődő utcai árustól, hogyan juthat el a piactérre, amikor olyasvalamit vett észre, amitől ez az érdekes város még sokkal izgalmasabbá válhat számára...

Tanis, legalábbis egy időre, elsimította a Sturm és Raistlin között dúló vitát. A varázsló úgy döntött, hogy Tarsisban marad és fölkutatja a régi könyvtár maradványait. Caramon és Tika fölajánlotta, hogy elkísérik, míg Tanis, Sturm és Kova (természetesen Tass-sal együtt) lemegy délre és visszafelé jövet csatlakozik ismét a fivérekhez. A társaság többi tagja pedig elviszi a lehangoló híreket Déli Kapuba.

Miután mindezt megtárgyalták, Tanis odament a fogadó tulajdonosához, hogy kifizesse az éjszakai szállás árát.

Éppen az ezüstpénzeket számolta le a pultra, amikor valaki megérintette a karját.

— Szeretnék egy másik szobába költözni, Elistan közelébe — szólította meg Laurana.

Tanis keményen a szemébe nézett. — És miért? — kérdezte, nehezen fogva vissza hangjának élét.

— Ugye nem kell még egyszer megbeszélnünk az egészet —

sóhajtott Laurana.

— Nem értem, miről beszélsz — felelte Tanis hidegen és elfordult a vigyorgó fogadóstól.

— Életemben először csinálok valami fontosat és hasznosat — mondta Laurana és megszorította a karját —, te pedig holmi féltékenységből meg akarod azt akadályozni...

— Én nem vagyok féltékeny! — tiltakozott Tanis elvörösödve. — Már Qualinestiben megmondtam, hogy a fiatalkori csacskaságainknak vége. Én,...— Elhallgatott és arra gondolt, vajon tényleg így van-e. Még a szóváltás közben is remegett a lány szépsége láttán. Igen, az az ifjúkori föllángolás elmúlt, de vajon elfoglalta-e a helyét valami más, valami tartósabb érzés? És most talán elveszíti vagy máris elveszítette a lányt határozatlansága és makacssága miatt? Pontosan úgy viselkedik, mint egy ember, gondolta magában a fél-elf: visszautasít valamit, ami karnyújtásnyira van tőle, aztán sír utána, amikor elveszíti! Zavarodottan csóválta a fejét.

— Nos, ha nem vagy féltékeny, akkor miért nem hagyod, hogy nyugodtan folytassam a munkámat Elistan számára? — kérdezte Laurana hűvösen. — Én...

— Csitt! — emelte föl a kezét Tanis. Laurana már szóra nyitotta a száját, de a másik zord arckifejezését látva inkább elhallgatott.

Tanis a fülét hegyezte, nem tudta, nem csal-e a hallása, de valóban, tisztán hallható volt a Tasslehoff abroncsbotja végén lévő bőrcsík riasztóan éles sivítása. A rémisztő hangot a surranó úgy keltette, hogy a botot széles ívben megforgatta a feje fölött. Mindenkinek inába szállt tőle a bátorsága, de egyben veszélyt is jelzett.

— Baj van — morogta Tanis —, hívd a többieket! — Laurana, látva zord pillantását, szó nélkül engedelmeskedett. Tanis gyorsan a fogadós felé fordult, aki megpróbált kiosonni a pult mögül. — Hová igyekszel? — kérdezte tőle élesen.

— Csak a szobáikat akartam rendbe tenni, uram — motyogta a fogadós és villámgyorsan eltűnt a konyhában.

Ugyanebben a pillanatban Tasslehoff viharzott be az ajtón.

— Őrjárat, Tanis! — sivította. — Őrjárat közeledik!

— Biztosan nem miattunk jönnek — próbálta megnyugtatni Tanis, majd gyanakvón végigmérte a fürgekezű surranót! — Tass...!

— Nem én voltam, becsszóra! — tiltakozott Tass. — Még el sem jutottam a piactérre! Éppen az utca végén jártam, amikor megláttam, amint egy egész csapat katona errefelé igyekszik.

— Mit gagyogsz itt holmi őrjáratról? — kérdezte az ivóból kilépő Sturm. — Már megint valami surranó-fantáziálás?

— Nem, figyelj csak! — intette le Tanis. Mindenki elhallgatott. Csizmás lábak közeledő dobogását hallották és riadtan, aggódva

néztek egymásra. A fogadós elszelelt. Furcsa volt, hogy ilyen könnyen bejutottunk a városba... gondolhattam volna, hogy baj lesz belőle — vakarta meg a szakállát Tanis és tudta, hogy mindenki az ő utasításait várja.

— Laurana és Elistan, menjetek föl! Sturm és Gilthanas maradjon velem! A többiek menjenek a szobájukba... Zúgószél, te vagy a parancsnok! Te, Caramon és Raistlin védelmezitek a társaságot! Raistlin, használd a varázserődet, ha szükséges! Kova...

— Én veled maradok — jelentette ki határozottan a törpe.

Tanis elmosolyodott és átkarolta Kova vállát. — Hát persze, öreg barátom, nem is gondoltam, hogy ezt mondanom kell.

Kova elvigyorodott és kihúzta harci szekercéjét a hátán lévő tokból. — Fogd! — nyújtotta át Caramonnak. — Jobb, ha nálad van, mintsem egy tetves strázsa kaparintsa meg.

— Jó ötlet — mondta Tanis, majd megoldotta kardszíját és átnyújtotta Caramonnak az elf-király, Kith-Kanan csontvázától kapott varázskardját, Féregirtót.

Gilthanas szó nélkül adta át kardját és elf-íját.

— Te is, lovag — nyújtotta ki a kezét Caramon.

Sturm összeráncolta a szemöldökét. Ősi, kétkezi kardja és annak hüvelye volt az egyetlen öröksége, amit atyja, Solamnia jeles lovagja hagyott rá, miután száműzetésbe küldte feleségét és kisfiát, majd eltűnt. Lassú mozdulattal oldotta ki övét és nyújtotta át a fegyvert Caramonnak.

A jólelkű harcos látva a lovag aggodalmát, hogy megnyugtassa, így szólt: — Vigyázok rá, Sturm, akár a sajátomra, jól tudod.

— Tudom — mosolygott vissza rá Sturm szomorúan, majd fölnézett a lépcsőn álló Raistlinre. — Különben ott van Catyrpelius, a hatalmas féreg is, hogy vigyázzon rá. Nem igaz, varázsló?

Raistlin meglepődött annak a régi esetnek a fölemlítésén, amikor egyszer, a fölégetett Vigaszban pár hobgoblinnal elhitette, hogy Sturm kardján varázslat ül. Eddig ez volt a legnagyobb elismerés, amiben a lovag a mágust részesítette, amire Raistlin kurta mosollyal válaszolt.

— Igen — mondta halkan —, a Féreg mindig ott van, ne félj hát, lovag, a fegyvered éppoly biztonságban van, mint azok élete, akiket a gondjainkra bíztatok... mármint, ha egyáltalán bárki is biztonságban lehet itt. Isten veletek, barátaim — mondta már szinte suttogva és különös, homokóra-szeme fölragyogott. — E búcsúzás hosszú időre szól... néhányan nem is találkozunk már többé ezen a világon! — ezzel meghajolt, összefogta vörös köpönyegét és megindult a lépcsőn fölfelé.

— Természetesen mindig Raistliné az utolsó szó – gondolta magában Tanis mérgesen, miközben a csizmás léptek már az ajtó előtt koppantak.

— Induljunk! — adta ki a vezényszót. — Ha a varázslónak igaza

van, már úgysem tehetünk semmit.

Tanácstalanul meredtek rá, majd utasításának engedelmeskedtek, fölsiettek a lépcsőn, csak Laurana nézett vissza rá ijedten, amikor Elistan megfogta a karját. Caramon kivont karddal várt a sor végén, míg valamennyien el nem tűntek.

— Ne izgulj — mondta Tanisnak a nagydarab harcos nehézkesen —, minden rendben lesz! Ha nem érkeznél vissza estig...

— Ne indulj utánunk! — vágta rá Tanis kitalálva, hogy mire céloz Caramon. Raistlin baljós kijelentése sokkal jobban felkavarta a félelfet, semmint azt kimutatta. Már sok éve ismerte a mágust és tanúja volt ereje növekedésének... mintha még az árnyékok is megsűrűsödtek volna körülötte. — Ha nem jönnénk vissza, kísérd el Elistant, Aranyholdat és a többieket Déli Kapuba!

Caramon vonakodva bólintott, majd csörömpölő fegyverzetével fölvonult a lépcsőn.

— Lehet, hogy csak a szokásos ellenőrzés — mondta halkan Sturm, amikor az őrjáratot már láthatták is az ablakon át. — Föltesznek néhány kérdést, aztán békén hagynak. Az viszont biztos, hogy mindnyájunkról van személyleírásuk.

— Én nem úgy érzem, mintha ez csak a szokásos ellenőrzés lenne. Mindenki eltűnt. Azt hiszem, csak néhányunkra kíváncsiak — mondta Tanis csöndesen, miközben az őrjárat egy kapitány vezetésével és a kapuőrség egyik tagjának kíséretében bevonult a fogadóba.

— Ők azok! — mutatott rájuk a kapuőr. — Ott a lovag, ahogy megmondtam, aztán a szakállas elf, a törpe, a surranó és egy elf-lord.

— Helyes — dörögte a kapitány —, de hol vannak a többiek? — Intésére a katonák a társaságra szegezték fegyvereiket.

— Nem értem, mit óhajtanak tőlünk — fordult hozzájuk nyugodtan Tanis. — Idegenek vagyunk itt, Tarsisban, átutazóban dél felé. Hát így fogadják az idegeneket ebben a városban?

— Sehogy sem fogadjuk az idegeneket a városunkban — felelte a kapitány, majd végigmérte Sturmot és így folytatta: — Különösen a solamniai lovagokat nem. Ha olyan ártatlanok vagytok, ahogy állítod, akkor biztosan készséggel válaszoltok a város urának és kormányzótanácsának néhány kérdésére. Különben, hol van a társaság többi tagja?

— A barátaim kimerültek és visszavonultak a szobáikba pihenni. Hosszú, fárasztó út áll mögöttünk. Nem akarunk mi semmi bajt... négyen elmegyünk veletek és válaszolunk minden kérdésre. („Öten" — dünnyögte Tasslehoff, de senki sem törődött vele.) — Semmi szükség arra, hogy a társainkat felzavarjátok. — Hozzátok csak a többieket is! — parancsolta a kapitány az embereinek.

Két fegyveres indult el a lépcső felé, amely ekkor hirtelen lángra lobbant. Sűrű füst tört be az ivóba és visszatántorította a katonákat.

Mindenki az ajtó felé tülekedett. Tanis megragadta a kíváncsian bámészkodó Tasslehoff gallérját és kivonszolta a surranót az utcára.

A kapitány eszelősen fújta a sípját, néhány embere pedig máris rohant volna, hogy riadóztassa a csapatokat, de a lángok éppoly hirtelen aludtak ki, ahogy fellobbantak.

A tiszt kivette a szájából a sípot és sápadt, zord képpel visszasietett a fogadóba. Tanis csodálkozva nézett körül: füstnek sehol semmi nyoma és a bútorokon még a fénymáz sem pörkölődött meg. A lépcső teteje felől mintha Raistlin halk suttogását hallotta volna. Amint a kapitány fölnézett az emeletre, a dünnyögés elhallgatott.

Tanis nyelt egyet és fölsóhajtott. Tudta, hogy legalább olyan sápadtnak kell lennie, mint a kapitánynak... tétován Sturmra és Kovára nézett... Raistlin ereje valóban növekedik...

— A varázslónak odafönt kell lennie — mennydörögte a kapitány.

— Nagyon jó, Madárfütty, és mennyi időbe telt, míg ezt kisütötted? — kérdezte Tass olyan hangon, amiből Tanis tudta, hogy csak baj lesz. Rálépett Tass lábára, mire a surranó méltatlankodva elhallgatott.

De a kapitány szerencsére mindebből nem hallott semmit. Odafordult Sturmhoz: — Velünk jöttök békével?

— Igen — felelte Sturm —, becsületszavamat adom rá, és nem érdekel, mi a véleményed a lovagokról, de tudnod kell, hogy számomra a becsület, maga az élet.

A tiszt a sötét lépcsők felé nézett. — Ez igazán jó — jelentette ki végül. — Két ember maradjon itt a lépcsőnél, a többiek meg álljanak el minden kijáratot. Ellenőrizzetek minden ki— és belépőt... mindenki ismeri az idegenek személyleírását?

A katonák bólogattak és kényszeredetten néztek egymásra. A két, belső őrnek kinevezett katona rémült pillantást vetett a lépcsőre és a lehető legtávolabb helyezkedett el tőle. Tanis titokban komoran elmosolyodott.

Az öt barát, köztük az izgatottan vigyorgó surranó, a kapitány nyomában kilépett az épületből. Az utcáról Tanis valami mozgást észlelt az egyik emeleti ablak mögött. Fölnézett és meglátta Laurana ijedt arcocskáját. A lány intett a kezével és némán formálta az elf szavakat: „bocsáss meg!" Ekkor Raistlin kijelentése jutott az eszébe, és belesajdult a szíve. A gondolattól, hogy talán többé sohasem láthatja a lányt, a világ hirtelen üressé, rideggé és sivárrá vált számára. Most döbbent csak rá, mit jelentett számára Laurana ebben az utóbbi pár, sötét hónapban, amikor már-már a remény is elhagyta, látva, hogy a Sárkány Nagyurak kegyetlen seregei elözönlik a világot. Milyen határozott az elf-lány hite, rendíthetetlen a bátorsága, töretlen benne a remény... mennyire más, mint Kitiara!

Az egyik katona hátba lökte Tanist: — Előre nézz! Csak semmi

jelezgetés azoknak a barátocskáidnak! — A fél-elf gondolatai visszatértek Kitiarához. Nem, a harcos lány sohasem viselkedett volna ilyen önzetlenül. Sohasem segített volna másokon olyan önfeláldozóan, mint Laurana. Kit türelmetlenül és ingerülten hátat fordított volna nekik, éljenek vagy haljanak, ahogy tudnak! Kit lenézte és megvetette a magánál gyöngébbeket.

Tanis fölváltva gondolt a két lányra, és meglepetten ébredt tudatára, hogy Kitiara nevének fölidézésekor nem szorul össze többé a szíve. Nem, most már Laurana, az alig pár hónapja még csacska kislány, az egykori elkényeztetett, nyafka kölyök volt az, aki fölkavarta a vérét és akinek megbocsátó érintésére vágyott... bár lehet, hogy már elkésett ezzel!

Amikor az utca végére értek, még egyszer visszanézett, hátha adhatna neki még valami jelet, tudathatná vele, hogy megértette az üzenetet. Értésére adhatná, hogy ő...

De már elhúzta a függönyt.

5.
A lázadás. Tass eltűnik. Csillagszellő Alhana

Hitvány lovag!

Egy kődarab csapódott Sturm vállához, mire a lovag elfintorodott, bár az ütés aligha okozhatott neki komoly fájdalmat a páncélján keresztül. Elsápadó arca és reszkető bajusza láttán Tanis jól tudta, hogy ez a fájdalom mélyebbre hatol, mint bármilyen fegyver ütötte sebé.

A tömeg egyre sűrűsödött, amint az utcán végigvonuló menet híre elterjedt a környéken. Sturm méltóságteljesen, emelt fővel lépdelt, ügyet sem vetett a csúfolkodó rikoltozásra. Bár kísérőik időnként visszaparancsolták a sokaságot, valójában nemigen törődtek vele, és ezt a tömeg tudta is. Újabb kövek és mindenféle undorító dolog zúdult rájuk.

Hamarosan mindnyájan több sebből véreztek, szemét és mocsok borította őket.

Tanis tudta, hogy Sturm sohasem vágna vissza, legalábbis ilyen hitvány csürhének nem. Kován viszont annál inkább rajta kellett tartania a szemét, minthogy bármelyik pillanatban várható volt, hogy a feldühödött törpe kitör az őrök közül és bever néhány fejet. Ám mialatt Kova megfékezésén ügyködött, Tanis megfeledkezett Tasslehoffról.

A surranók, akik meglehetősen könnyű kézzel bántak más tulajdonával, igencsak hajlamosak voltak a gúnyolódásra is. Apró termetű fajtájuk csak így maradhatott fenn és szaporodhatott a lovagok, harcosok, óriások és hobgoblinok világában. A gúny olyan fegyver, amellyel az ellenfél olyan eszeveszett dühbe hozható, hogy elveszíti a fejét és vadul, meggondolatlanul hadakozni kezd. Tass mesterien bánt ezzel az eszközzel, bár harcos barátai társaságában ritkán kellett hozzá folyamodnia. Most viszont úgy döntött, hogy kihasználja a kínálkozó alkalmat.

Ádáz szitkokkal árasztotta el a mögötte haladókat.

Tanis túl későn vette észre, mi történik és már hiába próbálkozott Tass elhallgattatásával. A surranó a sor élén lépdelt, s így a sereghajtó fél-elf képtelen volt őt megregulázni.

Az olyasféle sértéseket, mint „balga lovag" vagy „elf söpredék", Tass nem tartotta elegendőnek, elhatározta, hogy megmutatja, milyen árnyalatokra képes a köznyelv... gyalázkodása már-már zseniális találékonyságról tanúskodott. Sajnálatos módon a szitkok túlságosan személyesre, néha határozottan durvára sikeredtek, amit csak tetézett azzal, hogy bájosan ártatlanképpel adta elő azokat.

— Az ott az orrod, vagy valami kórság ütött ki rajtad? A képedet beköpő legyek más trükkökre is képesek? Anyád talán egy mocsári törpe volt? — kérdezgette, és ez még csak a kezdet volt csupán, hamarosan sokkal alávalóbb szidalmak röpködtek a levegőben.

A katonák riadtan pislogtak az egyre dühösebb tömegre, a kapitány megparancsolta, hogy ösztökéljék gyorsabb haladásra a foglyokat. Az, amiről úgy vélte, hogy a hadizsákmány felvonultatásának diadalmenete lesz, hamarosan zűrzavaros lázongássá fajult.

— Hallgattassátok el azt a surranót! — ordította habzó szájjal

Tanis kétségbeesetten próbálta elérni Tasst, de a fölbolydult tömeg és a vele küszködő katonák ezt lehetetlenné tették. Gilthanast valaki fellökte, mire Sturm azonnal védelmezőn föléhajolt. Kova dühödten rúgkapált és csapkodott jobbra-balra. Tanis nagy nehezen oda verekedte magát Tasslehoffhoz, de ebben a pillanatban szemen találta egy paradicsom és átmenetileg megvakult.

— Hé, kapitány, tudod, hogy mit csinálj azzal a fütyülőddel? Fogd és...

Tasslehoff nem fejthette ki bővebben elképzelését a kapitány fütyülőjéről, mert hirtelen erős kéz ragadta meg és kiemelte a kavarodás közepéből. Tenyér csapódott Tass szájára, másik két pár kéz pedig rúgkapáló lábait fogta le. Valaki zsákot húzott a fejére, és attól fogva Tass csak annak szövetét láthatta és bűzét érezhette, miközben elcipelték.

Tanis a paradicsom csípős levét dörgölte ki a szeméből, miközben csizmás lábak dobogását, üvöltözést és veszett ordítozást hallott. A tömeg bömbölt és rikoltozott, majd hirtelen szétrebbent és futásnak eredt. Amikor végre visszanyerte látását, a fél-elf gyorsan körülnézett, hogy meggyőződjön róla, minden társa épségben van-e. Sturm éppen Gilthanast segítette talpra, miközben törölgette a vért a homlokán vágott sebből. Kova megállás nélkül káromkodott és valami káposztaféleséget bányászott ki a szakállából.

— Hol az a nyavalyás surranó? — bömbölte a törpe. — Majd én... — de itt elhallgatott és tanácstalanul körültekintett. Hol van az a semmirekellő surranó? Tass! Istenuccse...

— Csönd! — mordult a törpére Tanis, miután rájött, hogy a surranónak sikerült meglógnia.

— Ó, az a kis vakarcs! — bőgte Kova dühtől vöröslő fejjel. — Miatta kerültünk ebbe a kalamajkába, ő meg...

— Pssszt! — nézett a törpére Tanis vérfagyasztóan.

Kova csuklott egyet és elhallgatott.

A kapitány behajtotta foglyait a Törvényszékre. Csak amikor már bent voltak a ronda téglaépületben, akkor vette észre, hogy egyikük hiányzik.

— Keressük meg, uram? — kérdezte az egyik katona.

A kapitány egy pillanatra elgondolkodott, aztán mérgesen megrázta a fejét. — Ne vesztegessétek rá az időt — morogta keserűen. Tudjátok, mi az, megtalálni egy surranót, ha ó nem akarja, hogy megtalálják! Hadd fusson! A legfontosabbak úgyis itt vannak. Tartsátok szemmel őket, amíg értesítem a Tanácsot.

A tiszt belépett egy sima faajtón, míg Tanisékat fegyveresei őrizetére bízva hátrahagyta a dohos, bűzös folyosón.

Egy csavargó horkolt hangosan a sarokban, részegen. A katonák a ruhájukra tapadt tökbelet törölgették és szedegették le magukról a hozzájuk vagdalt répamaradványokat, meg egyéb szemetet. Gilthanas vérző arcát tapogatta, Sturm köpönyegének tisztogatásával foglalatoskodott.

Ekkor az ajtóban megjelent a kapitány és odaintette magához őket.

— Gyerünk!

Mialatt őreik meglódították a csapatot, Tanisnak sikerült Sturm közelébe férkőznie. — Ki itt a parancsnok? — kérdezte suttogva.

— Ha szerencsénk van, még a főlord a város ura — felelte halkan a lovag. — Tarsis lordjait mindenki nemesnek és becsületesnek tartja, de különben is, miféle vádat emelhetnének ellenünk — vonta meg a vállát. — Nem csináltunk semmit... a legrosszabb esetben egy fegyveres őrjárattal kikísértetnek bennünket a városból.

Tanis kétkedőn csóválta meg a fejét, miközben a terembe lépett. Idő kellett hozzá, amíg a szeme megszokta a folyosónál is bűzösebb, mocskos helyiség félhomályát.

Tarsis tanácsának két tagja szegfűszeggel tűzdelt narancsot tartott az orra előtt.

Egy magas emelvényen hat, további tanácsnok ült egy hosszú padon, hárman-hárman lordjuk középen álló, tekintélyes karosszékének két oldalán. Sturm láttán a lord kissé felvonta a szemöldökét és Tanisnak úgy tetszett, mintha vonásai kissé megenyhültek volna, mi több, még udvarias fejbólintással is köszöntötte a lovagot. A fél-elf reménykedni kezdett. Az emelvény előtt sorakoztak föl, minthogy a vádlottaknak és foglyoknak állva kellett a tanács elé tárni esetüket.

— Mi a vád a férfiak ellen? — kérdezte a lord.

A kapitány megvetően végigmérte a társaságot. — Lázadás szítása, uram — jelentette.

— Lázadás? — bődült el Kova. — Nincs közünk semmiféle lázadáshoz! Az a hígvelejű...

Ekkor a homályból egy hosszú köpönyeget viselő alak lépett a lordhoz és a fülébe súgott valamit. Eddig egyikük sem vette észre, annál inkább meglepődtek most a láttán.

Kova köhintett egyet, elhallgatott és sűrű, ősz szemöldöke alól jelentőségteljes, gondterhelt pillantást vetett Tanisra. A törpe megrázta a fejét, válla megereszkedett. Tanis nehezen felsóhajtott, Gilthanas remegő kézzel törölte le a vért a haragtól elsápadó arcáról, csak Sturm állt rendületlenül a helyén, amint megpillantotta egy sárkányfattyú torz, félig hüllő, félig emberi képét.

A társaság fogadóban maradt tagjai legalább egy órát ültek tétlenül Elistan szobájában, miután a katonák elhurcolták a többieket. Caramon kivont karddal őrködött az ajtó mellett, Zúgószél az ablakban figyelt. A távolból odahallatszott a tömeg fenyegető morajlása, mire feszült arccal, ijedtszemmel néztek egymásra. A fogadóban halálos csönd uralkodott.

Eseménytelenül vánszorogtak a reggeli percek. A sápadt, hideg nap fölkapaszkodott az égre, de nem sokat enyhített a tél hidegén. Caramon ásított egyet és hüvelyébe dugta kardját. Tika odahúzott mellé egy széket és letelepedett rá. Zúgószél éber arckifejezéssel Aranyhold mellé lépett, aki Elistannal tárgyalt elmélyülten a menekültek sorsáról.

Csak Laurana maradt az ablaknál, bár odakint nem volt semmi látnivaló. Az őrök bizonyára megunták, hogy föl-alá járkáljanak az utcán és behúzódtak a kapualjakba a hideg elől. Laurana hallotta, amint Tika és Caramon halkan nevetgél valamin a háté mögött. Ahhoz túl halkan beszéltek, hogy megértse, de úgy látta, mintha Caramon valami csata történetét adná elő. Tika figyelmesen, ámulattól csillogó szemmel hallgatta a harcost.

A fiatal pincérlány sok mindent megtanult a verekedésről, amikor Kharas Pörölye után kutattak délen, s habár sohasem vált volna belőle igazi kardforgató, az ellenség pajzzsal való döngetését művészi tökélyre fejlesztette. A páncélt is tökéletesen megszokta már, amely még mindig nem volt teljes, de a csatatereken szétszórt darabokkal folyamatosan kiegészítgette. A napfény megcsillant páncélingén és játékos sziporkákat szőtt vörös hajába. Caramon lelkesülten magyarázott neki. Nem érintették meg egymást... legalábbis a harcos ikertestvérének aranylón csillogó szeme előtt nem, de egészen összehajoltak.

Laurana fölsóhajtott és elfordult tőlük. Nyomasztóan magányosnak érezte magát, amint félelemmel fölidézte Raistlin szavait.

Hallotta, ahogy valaki szintén fölsóhajt válaszul, de nem együttérzően, hanem ingerülten. Könnyedén odafordult és lenézett a varázslóra. Raistlin letette varázslókönyvét, amelyet addig lapozgatott és az ablak üvegén beszűrődő gyönge napfénybe húzódott. A könyveit naponta kellett tanulmányoznia: a mágusoknak az a sorsa, hogy

folyvást ismételgetniük kell varázsigéiket, mert a mágikus szavak fölvillannak, azután kihunynak, akár a szikrák. Minden varázslat kiszív valamennyit a mágus erejéből, gyöngíti a testét, míg teljesen ki nem merül és már semmilyen hókusz-pókuszra sem képes pihenés nélkül.

Raistlin ereje és hatalma jelentősen megnövekedett azóta, hogy a társaság Vigaszban több év után találkozott.

Számos új varázsigével gazdagodott, amelyeket a Pax-Tharkasban oly szomorú véget ért, motyogó, vén mágustól; Fizbantól tanult. Ahogy nőtt az ereje, úgy gyarapodtak társai ellenérzései is vele szemben. Senkinek nem volt rá oka, hogy ne bízzon meg benne, a varázslataival nemegyszer megmentette mindnyájuk életét, de mégis volt benne valami nyugtalanító, titokzatos némaság, önteltség és oly zárkózott volt, akár egy osztriga.

Szórakozottan simogatta a Xak-Tsarothban szerzett, éjkék födelű, különös varázskönyvet és kibámult az ablakon. Aranyszínű, furcsa, homokóra-pupillájú szeme hidegen fölvillant.

Bár Laurana nem szívesen társalgott a mágussal, mindenképpen meg kellett tudnia, mit értett a mágus „hosszú búcsúzáson"!

— Mit látsz, amikor így a távolba révedsz? — kérdezte halkan, majd letelepedett mellé és érezte, amint hirtelen különös félelem tölti el.

— Hogy mit látok? — ismételte meg a kérdést Raistlin fájdalmas, szomorú hangon, nem a megszokott fanyar keserűséggel. — Látom, miképp hat az idő a világ dolgaira: az emberi hús a szemem láttára elsorvad és meghal, a virágok kinyílnak, hogy nyomban elhervadjanak. A fák elhullajtják leveleiket és kihalnak. Az én látomásom az örök tél és az örök éjszaka.

— És mindezt az Ősmágia Legendás Tornyaiban tették veled? — kérdezte Laurana rémült döbbenettel. — De miért? Mi célból?

Raistlin ritka, torz mosolyával fordult felé. — Hogy emlékeztessenek saját halandó voltomra, hogy együttérzésre tanítsanak. — Hangja megbicsaklott. — Fiatalabb koromban gőgös és öntelt voltam. A legifjabbként álltam ki a Próbát és azt gondoltam, majd én megmutatom nekik. — Törékeny ujjait ökölbe szorította. — Hát, mégis mutattam! — Megtörték a testemet és elemésztették a tudatomat, míg képessé nem lettem... — hirtelen elhallgatott és Caramonra nézett.

— Mire? — faggatta Laurana félelemmel vegyes kíváncsisággal.

— Semmire — suttogta Raistlin és lesütötte a szemét. — Erről tilos beszélnem!

Laurana látta, hogy a keze remeg, homlokán verejték üt ki. A mágus légzése fölgyorsult és elfogta a köhögés. A bűntudattól, hogy

meggondolatlanul ilyen lelki fájdalmat okozott neki, Laurana elpirult és összeharapta az ajkát. — Saj... sajnálom, hogy szomorúságot okoztam... igazán nem akartam. — Zavarában lehajtotta a fejét és a kislányok szokása szerint hagyta, hogy a haja eltakarja az arcát.

Raistlin szinte öntudatlanul nyújtotta ki a kezét, hogy megérintse azt a csodálatos hajzuhatagot, amely fénylő nagyszerűségében mintha önálló életet élt volna, de meglátván saját aszott kezét, gyorsan visszarántotta ujjait és keserű mosollyal hátradőlt a székében. Laurana nem tudta, nem tudhatta, hogy Raistlin benne az örök szépséget látja maga előtt. Az elf mércével mérve is nagyon fiatal lány még a varázsló megátkozott látása előtt sem viselte magán a halál és az elmúlás nyomait.

De Laurana mindebből semmit sem látott, mindössze a másik tétova mozdulatát vette észre. Már azon volt, hogy otthagyja, de hirtelen valami különös vonzódást érzett iránta és még a kérdésére sem kapott választ. — Te... úgymond... látod a jövőt? Tanis mesélte, hogy az édesanyátok... hogy is nevezte?... látnok volt... és tudom, hogy Tanis néha tanácsért fordul hozzád...

Raistlin elgondolkodva mérte végig a lányt. — Tanis nem azért kér tőlem néha tanácsot, mert a jövőbe látok. Nem is így van, én nem vagyok látnok. Azért fordul hozzám, mert képes vagyok a gondolkodásra, ami ennek a többi ostobának, úgy látszik, nem adatott meg.

— De hiszen azt mondtad..: néhányan közülünk többé nem találkoznak egymással. — Laurana komolyan a szemébe nézett. — Valamit csak meg kellett sejtened a jövőből. Mi volt az? Tudnom kell! Tanisra vonatkozik talán?

Raistlin eltűnődött, s amikor megszólalt, inkább magának és nem a lánynak mondta: — Nem tudom — suttogta. — Még azt sem tudom, miért mondtam ezt egyáltalán. Csak valahogy... egy pillanatra... tudtam — mintha megpróbált volna visszaemlékezni valamire, de azután csak megvonta a vállát.

— Mit tudtál? — firtatta Laurana.

— Semmit... csak a túlfűtött fantáziám volt az, ahogy a lovag mondaná, ha itt lenne. Szóval Tanis beszélt neked az anyámról? — váltott témát a mágus váratlanul.

Laurana csalódott volt, de mégis remélte, hogyha tovább beszélget vele, talán többet is megtudhat. — Azt mondta, hogy rendelkezett a jövőbelátás képességével. Behatolhatott a jövőbe és megláthatta a bekövetkezendő dolgokat.

— Ez igaz — suttogta Raistlin és gúnyosan elmosolyodott.

— Mondhatom, sok hasznát is vette. Az első férfi, akihez hozzáment, egy jóképű harcos volt az északi vidékről. A szenvedélyük párhónap alatt kiégett, s attól kezdve pokollá tették egymás életét.

Anyám egészsége gyönge lábakon állt és gyakran esett olyan révületbe, amelyből csak órák múltán tért magához. Szegények voltak, abból tengődtek, amit a férje a kardjával megkeresett. Bár nemesi vér csörgedezett az ereiben, a férje sohasem beszélt a családjáról. Azt hiszem, még az igazi nevét sem árulta el anyámnak.

Raistlin szeme összeszűkült. — Kitiarának viszont megmondta, ebben biztos vagyok. Ezért is utazott északra, hogy megkeresse az apja családját.

— Kitiara — suttogta Laurana feszülten. Igen óvatosan ejtette ki e nevet... többet akart megtudni erről az emberlányról, akit Tanis szeretett. — Szóval az a férfi... az a nemes harcos volt Kitiara apja? — kérdezte fojtott hangon.

Raistlin élesen a szemébe nézett. — Igen — suttogta —, Kitiara a fél-testvérem, úgy nyolc évvel lehet idősebb nálam és Caramonnál. Azt hiszem, nagyon hasonlít az apjára, éppolyan szép, amilyen jóképű volt ő, határozott és zabolátlan, harcias, erős és vakmerő. Apja egyetlen dologra tanította meg, amihez értett, a harc művészetére. Azután egyre hosszabb utakra kelt, míg egy szép napon végleg nyoma veszett. Anyám kivívta a Főfürkészeknél, hogy hivatalosan nyilvánítsák halottnak. Azután férjhez ment megint, ahhoz az emberhez, aki a mi apánk lett. Egyszerű ember volt, favágó. A jövőbe látása ezúttal sem segített anyánknak.

— Miért? — kérdezte Laurana kedvesen. Magával ragadta a történet és csodálkozott, hogy a rendszerint szófukar varázsló most ilyen bőbeszédű és nem is sejtette, hogy az, kifejező arcát figyelve sokkal többet kiszed belőle, mint amennyit viszonzásul ad a szavaival.

— Először is, itt van a mi születésünk — ekkor köhögési roham tört rá, elhallgatott és intett a fivérének: — Caramon, itt az ideje, hogy megkapjam az italomat — suttogta olyan átható sziszegéssel, amivel rendszerint a leghangosabb szóváltást is elnyomta. — Vagy tán más kellemes társaságában megfeledkeztél rólam?

Caramonnak az ajkára fagyott a mosoly. — Nem, Raist, nem feledkeztem meg rólad — felelte bűntudattal, fölpattant a székéről és egy kanna vizet akasztott a tűz fölé. Tika félénken lehajtotta a fejét, nem akart a mágus szemébe nézni.

Raistlin még egy pillanatra rámeredt, majd visszafordult Lauranához, aki leplezett izgalommal figyelte az eseményeket. A mágus folytatta a beszélgetést, mintha mi sem történt volna. — Anyám sohasem gyógyult fel többé teljesen a szülés után. A bábaasszony kijelentette, hogy én halva születtem és valóban meg is haltam volna, ha nincs Kitiara.

Azóta is mondogatja, hogy az első csatáját a halállal vívta, amelynek én lettem volna a hadizsákmánya. Ő nevelt föl bennünket... anyám már képtelen volt az ellátásunkra, apámnak pedig éjt nappallá

téve robotolnia kellett a puszta létünkért. Kamaszodtunk már Caramonnal, amikor apánk meghalt egy balesetben. Aznap anyám ismét révületbe esett — csuklott el Raistlin hangja — és többé sohasem tért magához belőle... tulajdonképpen éhenhalt.

— Milyen szörnyű! — sóhajtott fel Laurana és megborzongott.

Raistlin néhány pillanatig nem szólt semmit, csak bámult ki az ablakon a szürke, téli égre, azután elhúzta a száját.

— Nagy lecke volt ez számomra... meg kell tanulnom uralkodni az erőm fölött... nem hagyhatom, hogy az uralkodjon rajtam!

Laurana mintha nem is hallotta volna a szavait. Kezét idegesen kulcsolta össze az ölében. Itt volt a ragyogó alkalom, hogy föltegye kikívánkozó kérdéseit, bár ez azzal járt, hogy kitárulkozik ez előtt az ember előtt, akitől félt és akiben nem bízott. Kíváncsisága és szerelme azonban erősebbnek bizonyult. Még csak nem is sejtette, hogy ügyesen fölállított csapdába sétál bele. Raistlin ugyanis szerette föltárni mások lelkének titkait... tudta, hogy később még hasznukat is veheti.

— És akkor mihez kezdtetek? — kérdezte összeszoruló torokkal Laurana. — Akkor Kitiara...? — természetességre törekedett, ezért nem kerülte el a nevet, de zavarában alaposan elpirult.

Raistlin érdeklődéssel figyelte a lány vívódását. — Kitiara akkorra már elment — felelte. — Tizenötéves korában eltávozott hazulról és azóta abból él, amit a kardjával keres. Caramon azt mondja, hogy nagyon ért a fegyverforgatáshoz, így nem volt nehéz elszegődnie zsoldosnak. Persze, amilyen gyakran csak tehette, hazalátogatott, hogy megnézze, hogyan boldogulunk. Amikor jobban fölcseperedtünk és ügyesebbek lettünk, magával vitt bennünket. Caramonnal akkor tanultunk meg együtt harcolni: én a mágiámmal, ő a kardjával. Azután, hogy összetalálkozott Tanissal — Raistlin szeme fölvillant Laurana zavara láttán —, egyre gyakrabban tartott velünk.

— Ki az a velünk? És merre jártatok?

— Hát, ott volt Fényeskardú Sturm, aki már akkor is a lovagi dicsőségről álmodozott, a surranó, Tanis, Caramon meg én. Kovával akkoriban jártunk együtt, amikor még nem adta föl a kovácsmesterséget. Később olyan veszélyesekké váltak az utak, hogy Kova lemondott a vándorlásról. Addigra annyit megtanultunk a barátainktól, amennyit csak lehetett. Egyre türelmetlenebbek lettünk, mire Tanis azt mondta, hogy jobb lesz, ha szétválunk.

— És úgy tettetek, ahogy mondta? Már akkor is ő volt a vezéretek? — Laurana gondolatban visszatért a múltba és olyannak látta Tanist, amilyen Qualinostból való távozása előtt volt: szakáll és az arcába mélyedő, gondok és bajok szántotta ráncok nélkül. Bár már akkor is zárkózott és töprengő volt... őrlődött attól, hogy egyszerre két fajhoz és egyhez sem tartozik. Akkor a lány még nem értette meg őt. Csak most kezdte átlátni a helyzetét, hogy maga is hosszú időt töltött

az emberek között.

— Rendelkezik mindazokkal a tulajdonságokkal, amelyekkel szerintünk egy vezérnek rendelkeznie kell. Gyors észjárású, értelmes és találékony. Kisebb-nagyobb mértékben mindnyájunkban megvannak mindezek az erények, s mégis, ki tudja, miért, őt követik a többiek. Sturm nemesi származású és egy ősidők óta létező rend tagja. Miért engedelmeskedik hát akkor egy fél-elf fattyúnak? Hát Zúgószél? Ő senkiben sem bízik, aki nem ember és az emberekben is csak félig. Mégis, Aranyholddal együtt Tarsist akár Abyss mélységes mélyére is követnék... és onnan vissza! Vajon miért?

— Én is elgondolkodtam már ezen — szólalt meg Laurana, —, és azt hiszem, hogy...

De Raistlin ügyet sem vetett a lányra, és megválaszolt saját kérdésére. — Tanis hallgat az érzéseire, nem nyomja el őket, mint a lovag és nem rejti véka alá, mint a síkföldi. Tanis tisztában van vele, hogy egy vezérnek néha a szívére és nem az eszére kell hallgatnia. — Raistlin keményen a lányra nézett: — Vésd ezt jól az agyadba!

Laurana egy pillanatig zavartan pislogott, azután, mivel nem tetszett neki a varázsló fölényes hanghordozása, fürgén közbevetette: — Látom, magadat szándékosan kihagyod. Ha te olyan okos és erős vagy, ahogy állítod, akkor miért követed őt?

Raistlin homokóra-pupillája elsötétült, szemhéja lecsukódott. Amint megjelent mellette Caramon és a kannából forró vizet töltött a csészéjébe, a mágus elhallgatott. A harcos Lauranára pillantott, arca elkomorodott, mint mindig, valahányszor a fivére ilyen állapotba került. Raistlin úgy tett, mint aki nem veszi észre. Batyujából előhúzott egy zacskót és néhány zöld levélkét pottyantott a csészébe. Orrfacsaró, savanykás szag töltötte be a helyiséget. — Én nem követem őt — jelentette ki határozottan —, arról van szó csupán, hogy egy darabig ugyanarra vezet az utunk.

— Solamnia lovagjait nem látjuk szívesen a városunkban — jelentette ki a lord határozottan, komoly képpel. Sötéten nézett a csapat többi tagjaira. — Sem az elfeket, surranókat és törpéket, vagy bárki mást, aki velük együtt érkezik. Arról is tudok, hogy egy varázsló is van közöttetek, az a vörös köpönyeges. Rajtatok pedig páncél van, fegyvereitek vérfoltosak és szinte maguktól szökkennek a kezetekbe. Nyilvánvaló tehát, hogy gyakorlott harcosok vagytok.

— Minden bizonnyal zsoldosok, milord — szólt közbe a kapitány.

— Nem vagyunk zsoldosok-lépett Sturm nemes és büszke tartással az emelvény elé. — Abanasinia északi síkságairól jövünk. Nyolcszáz férfit, nőt és gyermeket szabadítottunk ki Pax-Tharkasban Verminaard. Sárkány Nagyúr fogságából. Kikerültük az üldöző sárkányseregeket és az embereket elrejtettük egy völgykatlanban, odafönt a hegyekben,

magunk pedig lejöttünk délre, ide Tarsis városába, hogy hajókat béreljünk magunknak. Nem tudtunk róla, hogy Tarsist elhagyta a tenger, ha tudjuk, nem indulunk ilyen nagy útra.

A lord összevonta a szemöldökét. — Szóval azt állítod, hogy északról jöttök. Az lehetetlen. Eddig még senki sem jutott át épségben a törpék thorbardini hegyi királyságán.

— Ha valamit is tudnál Solamnia lovagjairól, akkor tudnod kéne, hogy előbb halunk meg, mintsem hazugságot ejtsünk ki a szánkon... és ez még ellenségeinkkel szemben is így van. Beléptünk a törpék országába és biztonsággal átkelhettünk rajta annak fejében, hogy megtaláltuk és visszaadtuk nekik Kharas Pörölyét!

A lord kényelmetlenül feszengett a székén és hátranézett a mögötte letelepedett sárkányfattyúra. — Tudok egyet-mást a lovagokról — mondta a lord tétován —, s ennél fogva hitelt kell adnom a történetednek, bár inkább hangzik esti gyermekmesének, mintsem...

Váratlanul föltárult az ajtó és két őr bevonszolt rajta egy foglyot. Félretaszigálták a társaságot és a padlóra lökték áldozatukat. Egy nő volt az! Sűrű fátylat, hosszú szoknyát és súlyos pelerint viselt. Egy pillanatig mozdulatlanul feküdt a földön, mint aki túlságosan elcsigázott vagy rémült ahhoz, hogy fölkeljen. Aztán elkeseredett erőfeszítéssel lassan föltápászkodott... senki sem sietett a segítségére. A lord sötét, haragos képpel nézett rá. A mögötte ülő sárkányfattyú fölállt és figyelmesen nézett le az asszonyra, aki belegabalyodott hosszú köpönyegébe és szoknyájába.

A következő pillanatban ott volt mellette Sturm. A lovag elborzadva nézte, hogy bánhatnak ilyen kíméletlenül egy nővel. Kérdőn pillantott Tanisra, de a mindig óvatos fél-elf csak megrázta a fejét. A reménytelen igyekezettel talpra kecmergő nő látványa azonban túl sok volt a lovagnak. Előrelépett, ám abban a pillanatban egy páncélos alakba ütközött.

— Ölj meg, ha akarsz — mordult az őrre —, de mindenképpen segítenem kell a hölgynek.

A katona csak pislogott, meghátrált előtte és a lordra nézett további utasításért. Az könnyedén megrázta a fejét.

Tanis csak bámult, visszafogott lélegzettel, majd úgy látta, mintha a lord elmosolyodna, de gyors mozdulattal eltakarja a száját.

— Hölgyem, engedje meg, hogy felsegítsem — mondta Sturm a mai világból teljesen kiveszett, régimódi udvariasság kifejezésével. Erős kezével könnyedén fölemelte az asszonyt.

— Jobban tette volna, ha nem segít, lovag uram — mondta a nő alig hallhatóan sűrű fátyla mögött. Hangjának hallatán Tanis és Gilthanas összenézett. — Nem tudja, hogy mit cselekszik — folytatta a nő —, az életét teszi kockára...

— Örömömre szolgál, hogy megtehetem — hajolt meg Sturm, és szembefordulva a fegyveresekkel, védelmezőn a nő mellé állt.

— Ez egy Silvanestiből való elf nő — suttogta Tanisnak Gilthanas. — Vajon Sturm tudja ezt?

— Persze, hogy nem — felelte halkan Tanis. — Honnan is tudhatná? Magam is alig ismertem föl a hangjáról.

— Vajon mit kereshet itt? Silvanesti nagyon messze van...

— Én... — szólalt meg Tanis, de egyik őrük keményen hátba taszította, mire elhallgatott, pontosan abban a pillanatban, amikor a lord emelkedett szólásra.

— Lady Alhana — mondta hűvösen, — önt figyelmeztették, hogy hagyja el a várost. Azért gyakoroltam kegyet, amikor legutóbb elébem járult, mert diplomáciai küldetésben érkezett, és mi, Tarsisban még tiszteljük a protokoll előírásait. Ugyanakkor megmondtam kereken, hogy nem lehetünk a népe segítségére és huszonnégy órát adtam önnek a távozásra, de lám, még mindig itt van! — Ezzel az őrök felé fordult: — Mi a vád ellene?

— Zsoldosokat próbált toborozni, milord — válaszolta a kapitány. — Egy fogadóban tartóztatták le, a Régi Tengerparton. — A kapitány megsemmisítő pillantást vetett Sturmra. — Még jó, hogy nem futott össze ezzel a csürhével! Tarsisban, természetesen senki sem nyújtana segítséget egy elfnek!

— Alhana — ízlelgette a szót magában Tanis. Közelebb húzódott Gilthanashoz. — Miért olyan ismerős nekem ez a név?

— Hát olyan régen vagy már távol a népedtől, hogy még ezt a nevet sem ismered föl? — felelte Gilthanas elf nyelven. — Silvanesti unokatestvéreink között egyetlen Alhana volt... Csillagszellő Alhana, a Csillagszónok lánya, népe hercegnője és apja leendő örököse a trónon.

— Alhana — mormolta Tanis még egyszer, amint emlékei ébredezni kezdtek. Az elf nép több száz évvel ezelőtt vált ketté, amikor Kith-Kanan sokukat Qualinesti földjén telepítette le a pusztító testvérgyilkos háborúk után. Ám az elf vezérek máig kapcsolatban maradtak egymással, az elf-lordok titkos útján, akikről az hírlik, hogy üzeneteket képesek kiolvasni a szélből és megértik az ezüst hold nyelvét. Most már tisztán emlékezett Alhanára, akit minden elf hajadon mélységesen tisztelt, s aki olyan gyönyörű volt, mint maga az ezüst hold, amely fényesen ragyogott születése pillanatában.

A sárkányfattyú előrehajolt, hogy megvitasson valamit a lorddal. Tanis látta, amint a férfi arca elsötétül és már azon van, hogy nemet mondjon, de aztán csak összeharapta a száját, fölsóhajtott és bólintott. A sárkányfattyú ismét visszahúzódott a homályba.

— Őrizet alá helyezem önt, Lady Alhana! — mondta ki a súlyos ítéletet a lord. Sturm egy lépést tett a nő felé, amint az őrök szorosabban közrefogták. A lovag hátravetette a fejét és

figyelmeztetően nézett rájuk. Olyan magabiztos és nemes jelenség volt még így, fegyvertelenül is, hogy a katonák még a parancs ellenére is elbizonytalanodtak.

— Jobb lenne, ha tennél végre valamit — dörmögte Kova.

— Én nagyra értékelem a lovagiasságot, de sem a hely, sem a körülmények nem alkalmasak erre.

— Te mit javasolsz? — dörrent rá Tanis.

Kova nem válaszolt... egyikük sem tehetett itt az égvilágon semmit és ezzel tisztában is voltak. Sturm inkább meghalt volna, mintsem hagyja, hogy az őrök bármelyike hozzá merjen nyúlni ahhoz a nőhöz, pedig fogalma sem volt róla, ki az illető. De az nem is számított. A barátja iránti csodálat és a tehetetlenség érzése között hányódva, Tanis fölmérte a távolságot a hozzá legközelebb álló katonáig és megállapította, hogy legalább egyet harcképtelenné tehetne. Közben látta, amint Gilthanas becsukja a szemét és ajkai megmozdulnak. Az elf értett a mágiához, bár igazán ritkán vette azt komolyan. Amikor Kova meglátta Tanis arckifejezését, nagyot sóhajtott, egy másik katona felé fordult és leszegte sisakos fejét, akár egy faltörő kos.

Ekkor váratlanul megszólalt a lord, a hangja szinte reccsent: — Vissza lovag! — mondta, azzal a tekintéllyel, amely nemzedékek óta a lordok sajátja. Ez Sturmra is hatott: feszültsége alábbhagyott és Tanis is megkönnyebbülten sóhajtott föl. — Nem tűrhetem, hogy vér folyjon ebben a tanácsteremben. A hölgy megszegte e föld törvényét, olyan törvényt, amelyre a régi időkben, lovag uram, ti is fölesküdtetek. Azzal egyetértek, hogy semmiképpen sem szabad tiszteletlenül bánnunk vele. Őrök, kísérjétek a hölgyet a börtönbe, de olyan tapintattal, ahogy velem szemben is viselkedtek. És te, lovag uram, minthogy annyira aggódsz érte, szintén vele mész.

Tanis gyöngéden oldalba bökte Gilthanast, aki egy pillanat alatt visszatért révületéből. — Jól mondta Sturm, ez a lord valóban nemes és becsületes elődöktől származik — suttogta a fél-elf.

— Nem értem, minek örülsz annyira — morogta Kova, miután meghallotta, mit súgott Tanis. — Először a surranó hoz olyan helyzetbe, hogy lázadás szitásával vádolnak, majd eltűnik, most meg a lovag juttat bennünket börtönbe. Legközelebb ne felejts el figyelmeztetni rá, hogy a mágussal tartsak. Róla legalább tudom, hogy kótyagos!

Miközben az őrök elvezették foglyaikat az emelvény elől, Alhana úgy tett, mint aki keres valamit hosszú szoknyájában.

— Egy szívességet kérnék, lovag uram — fordult Sturmhoz. — Alighanem elejtettem valamit. Apróság, de értékes, megpróbálnád megkeresni...

Sturm gyorsan térdre ereszkedett és máris megpillantotta az apró,

csillogó tárgyat a nő ruhájának redői alatt, a padlón. Egy villogó gyémántokkal ékes, csillag alakú hajtű volt az. Elakadt a lélegzete: méghogy apróság! Az értéke fölbecsülhetetlen lehet. Nem csoda, hogy a hölgy nem akarta ezeknek a semmirekellő őröknek a markába juttatni. Villámgyorsan fölmarkolta és óvatosan körülnézett, végül, még mindig térden állva fölnézett a nőre.

Elámult a látványtól, amint a hölgy hátrahúzta a kámzsáját és fölemelte a fátylát. Emberi szem most láthatta először Csillagszellő Alhana arcát. Az elfek Muralaea... az Éj Hercegnője néven ismerték: fekete lágy haját, amely olyan volt, akár az éji szellő, pókháló finomságú hajnecc fogta össze, szálai között, mint a csillagok, apró ékkövek villogtak. Gyöngyház színű bőre, mint az ezüst hold, úgy csillogott, szeme, akár az éjszakai égbolt mély bíbora, szája színe, mint a vörös hold árnyéka.

A lovag első gondolata az volt, hogy Paladine-nak hála, épp térdel ez előtt a nő előtt, a második, hogy a halál maga is csekély ár lenne azért, hogy szolgálhassa, a harmadik pedig, hogy mondania kellene valamit, de úgy érezte, hogy semmilyen általa ismert nyelv egyetlen szava sem jut az eszébe.

— Köszönöm a segítséget, nemes lovag — suttogta Alhana és mélyen Sturm szemébe nézett. — Mondtam, hogy csak egy apróság. Most kelj fel! Nagyon kimerült vagyok és mivel olybá tetszik, egyfelé vezet az utunk, hálás lennék karod támaszáért.

— Parancsolj velem — suttogta a lovag hevesen, fölemelkedett ás az ékszert közben gyorsan az övébe rejtette. A hölgynek nyújtotta a karját és Alhana lágyan belékarolt.

Érintésétől Sturm megremegett.

A lovag úgy érezte, felhő takarja el a csillagokat, amikor az elf nő leeresztette a fátylát. Észrevette, amint Tanis beáll mögéjük a sorba, de a gyönyörű arc látványa annyira felkavarta, hogy úgy nézett a félelfre, mintha még sohasem látta volna.

Tanis is látta Alhanát, akinek szépsége az ő szívét is megdobbantotta. De ugyanakkor azt is látta, hogy ez a szépség nagyobb kárt tesz a lovag szívében, mint egy hobgoblin mérgezett nyílvesszeje. Jól tudta, mily életveszélyes ez a föllobbanó szerelem. A silvanestiek büszkék és nagyravágyók voltak. Rettegtek a keveredéstől és megszokott életmódjuk elveszítésétől, s ezért a legcsekélyebb kapcsolatot is kerülték az emberekkel. Még a testvérgyilkos háborúknak is ez volt az oka.

Nem, gondolta Tanis szomorúan, maga az ezüst hold sem lehet távolibb és elérhetetlenebb Sturm számára. Már csak éppen ez hiányzott, sóhajtott föl magában.

6.
Solamnia lovagjai
Tasslehoff igazlátó szemüvege

Amikor az őrök kikísérték foglyaikat a Törvényszékről, elhaladtak két, homályban meghúzódó alak mellett. Mindketten annyira beburkolóztak ruháikba, hogy lehetetlen volt megállapítani, miféle fajhoz tartoznak. Fejükön csuklya volt, arcuk előtt kendő, testüket hosszú köpönyeg takarta. Még a kezükön is mintha fehér kötés lett volna. Halkan pusmogtak egymás között.

— Odanézz! — suttogta egyikük izgatottan. — Ott mennek! Pontosan illik rájuk a leírás.

— De nincsenek itt mindnyájan — felelte a másik tétován.

— De itt van a fél-elf, a törpe és a lovag! Én mondom, hogy ők azok! És azt is tudom, hol vannak a többiek — tette hozzá önelégülten. — Kifaggattam az őröket!

A másik, magasabb alak elgondolkodva nézett az utcán végighajtott csoport után. — Igazad lehet... azonnal jelentenünk kellene a Nagyúrnak. — A bebugyolált alak megfordult, de a másik tétovázása láttán megtorpant. — Mire vársz?

— Nem kellene egyikünknek követni őket? Nézd azokat a nyiszlett katonákat! Magad is tudod, hogy a foglyok megpróbálkozhatnak a szökéssel.

A másik kellemetlen hangon fölkacagott: — Hát persze, hogy megszöknek! És azt is tudjuk, hová igyekeznek majd... vissza a társaikhoz! — A bebugyolált fölnézett a délutáni napra. — Pár óra múlva különben sem számít már az egész!

Ezzel a magas megindult, az alacsony pedig lihegve loholt utána.

Amikor a társaság elhagyta a Törvényszéket, havazni kezdett. A kapitány tanult az előbbiekből és ezúttal nem a város főutcáján kísértette végig foglyait, hanem a Törvényszék mögött húzódó sötét, szűk sikátorba irányította őket.

Tanis és Sturm éppen összenézett, Gilthanas és Kova támadásra készülődött, amikor a fél-elf meglátta a sikátorban megmozduló árnyakat. A csuklyás-köpönyeges alakok az őrök elé léptek, acélpengéik megvillantak a bágyadt napfényben.

A kapitány szájába kapta a sípját, de megszólaltatni már nem maradt ideje. Az egyik alak leütötte kardja markolatával, mialatt a másik kettő az örökre támadt, akik fejvesztve futásnak eredtek. A csuklyások ekkor a foglyok felé fordultak.

— Kik vagytok? — kérdezte tőlük Tanis, még kábán váratlanul

visszanyert szabadságától. Az alakok azokra a csuklyás sárkányfattyakra emlékeztették, amelyekkel Vigasz határában ütköztek meg annak idején. Sturm védelmezőn állt Alhana elé.

— Megmenekültünk az egyik veszedelemből, hogy nyomban még nagyobba keveredjünk? — kiáltotta Tanis. — Vegyétek le az álarcotokat!

Az egyik csuklyás ekkor Sturm felé fordult, fölemelte a karját és így szólt: — Oth Tsarthon e Paran!

Sturm döbbenten állt. — Est Tsarthai en Paranaith! — válaszolta, majd Tanishoz fordult. — Solamniai lovagok — intett a három férfi felé.

— Lovagok? — kérdezte hitetlenkedve Tanis —, hogyan...?

— Most nincs időnk magyarázkodásra, Fényeskardú Sturm — mondta egyikük nehézkes köznyelven. — A katonák mindjárt visszajönnek... gyertek velünk!

— Ne olyan hevesen! mordult föl Kova, szilárdan megvetette lábát a kövezeten és keményen megmarkolta az alacsony testéhez idomított páncél oldalát. — Vagy szakítotok időt némi magyarázatra, vagy én nem megyek sehova! Honnan ismeritek a lovag nevét és honnan tudtátok, hogy éppen itt kell várnotok ránk...?

— Ó, csak csapjátok le és lökjétek oda vacsorának a hollóknak! — rikoltotta egy vékony hang a homályból. — Nem mintha sok köszönetben lenne részetek érte... kevés olyan gyomor akad, amelyik befogadna egy törpe...

— Nos, ennyi elég lesz? fordult Tanis a dühtől paprikavörös Kovához.

— Egy szép napon — morogta a törpe — úgyis kinyiffantom ezt a surranót!

Sípszó harsant mögöttük a sikátorban. Nem vesztegették tovább az időt és megindultak a lovagok nyomában, végig a girbegurba, patkánymocskos sikátorokon. Valami fontos elintézendő dologra hivatkozva Tass elpárolgott, még mielőtt Tanis fülöncsíphette volna. A fél-elf észrevette, hogy a lovagok egyáltalán nem lepődtek meg a jeleneten és nem is próbálták megállítani a surranót. Ugyanakkor minden kérdésre megtagadták a választ, csak sebesebb haladásra ösztökélték a társaságot, míg be nem értek a romok... Szépséges Tarsis városának maradványai közé.

Itt a lovagok megálltak. Olyan városrészbe vezették a csapatot, ahol az utóbbi időkben senki sem járt. Az utcák romosak és kihaltak voltak... Tanist erősen Xak-Tsarothra emlékeztették. A lovagok félrevonták Sturmot, és solamniai nyelven élénk beszélgetésbe kezdtek, miközben hagyták, hogy a többiek pihenjenek egy kicsit.

Tanis egy épület falának támaszkodott és körülnézett.

Ami ebben az utcában épen maradt a házakból, igazán figyelemre

méltó és az új városrésznél mindenképpen szebb volt. Ennyiből is láthatta, hogy Szépséges Tarsis valóban rászolgálhatott a nevére az Összeomlás előtt. Most persze csak terjedelmes gránittömbök hevertek szerteszét, a tágas udvarok kiégtek, és benőtte őket a gyom, amelynek most a téli szél tépázta, elsárgult kórói zörögtek körös-körül. Odasétált Gilthanashoz, aki egy kőpárkányra telepedve Alhanával beszélgetett. Az elflord bemutatta őket egymásnak.

— Csillagszellő Alhana... Tanis Fél-Elf — mondta. — Tanis sok évig élt Qualinesti népe között. A nagybátyám feleségének a fia.

Alhana elhúzta a fátylat az arca elől és hidegen végigmérte Tanist. A nagybátyára feleségének a fia kifejezéssel Gilthanas udvariasan Tanis törvénytelen gyermek voltára utalt, különben azt mondta volna, hogy „a nagybátyám fia". A fél-elf elvörösödött, a régi fájdalom olyan erővel mart belé, mint ötven évvel ezelőtt. Arra gondolt, vajon valaha is megszabadulhat-e tőle?

Tanis megvakarta a szakállát és nyersen megjegyezte: — Anyámat ember-harcosok erőszakolták meg a sötétség éveinek idején, az Összeomlás után. Halálát követően a Szóló nagylelkűen magához fogadott és saját fiaként nevelt föl.

Alhana sötét szeme még jobban elsötétült, olyanná vált, mint a komor éjszaka. — Úgy érzed, szabadkoznod kell a származásod miatt? — kérdezte hűvösen.

— N...nem — dadogta Tanis pulykavörösen —, én csak...

— Akkor ne tedd! — mondta a nő és odafordult Gilthanashoz. — Azt kérdezted, miért jöttem Tarsisba? Segítséget kérni! És most vissza kell térnem Silvanestibe, hogy megkeressem atyámat.

— Visszamész Silvanestibe? — csodálkozott rá Gilthanas. — Mi... az én népem... nem tudtuk, hogy a silvanesti elfek elhagyták ősi földjüket. Nem is csoda, hogy megszakadt közöttünk minden kapcsolat!

— Igen — vált szomorúvá Alhana hangja —, az a gonosz erő, amely benneteket elűzött Qualinestiből, minket is elért. — Lehajtotta a fejét, majd kisvártatva fölnézett és korábbi lágy, halk hangján folytatta: — Sokáig harcoltunk e gonosz ellen, de végül menekülnünk kellett, hogy oda ne vesszünk. Atyám a népünket, az én vezetésemmel Dél-Ergothba küldte. Ő ott maradt Silvanestiben, hogy egyedül vegye fel a harcot a gonosszal. Én tiltakoztam, de azt felelte, hogy elég erőt érez magában, hogy szülőföldünket megvédje. Nehéz szívvel biztonságos helyre vezettem népünket... most is ott vannak. Magam visszajöttem, hogy felkutassam atyámat, mert csak teltek-múltak a napok és semmit sem hallottunk felőle.

— És nem voltak harcosaitok, akik elkísérjenek egy ilyen veszedelmes útra? — kérdezte Tanis.

Alhana meglepetten fordult Tanis felé, hogy a fél-elf beleszól a

beszélgetésükbe. Első pillanatban úgy látszott, hogy nem is válaszol neki, de miután mélyen a szemébe nézett, megváltoztatta véleményét. — Sok harcos fölajánlotta, hogy elkísér — mondta büszkén. — De elhamarkodottság volt azt állítanom, hogy biztonságba vezettem a népünket... nincs már biztonságos hely ezen a világon. A harcosokat hátra kellett hagynom a gyengék védelmére. Eljöttem Tarsisba, hátha itt toborozhatok fegyvereseket, akik visszajönnének velem Silvanestibe. Bemutatkoztam a lordnak és tanácsának, ahogy azt az udvariasság megköveteli...

Tanis sötéten összevonta a szemöldökét és megcsóválta a fejét. — Az bizony butaság volt — szólalt meg Tanis nyersen. — Már akkor tudnod kellett volna, hogyan viseltetnek az elfek iránt..., mielőtt a sárkányfattyak ideértek volna. Átkozott szerencséd volt, hogy csak kiutasítottak a városból.

Alhana halvány arca, ha lehet, még jobban elsápadt, sötét szeme fölvillant. — A protokoll szerint jártam el — válaszolta túl jólnevelten ahhoz, hogy hangjának hidegségén kívül másként is kifejezze haragját. — Ha másként cselekszem, barbárnak hatottam volna. Amikor a lord visszautasított, közöltem vele, hogy magam látok neki a toborzásnak. Nem lett volna becsületes dolog, ha ezt nem teszem meg.

Kova, aki csak imitt-amott értett meg valamit az elf szavakból, most oldalba bökte Tanist. — Pompásan összeillenek a lovaggal — horkantotta —, hacsak a becsületük előbb sírba nem viszi őket. — Mielőtt Tanis válaszolhatott volna neki, Sturm lépett oda hozzájuk.

— Tanis! — szólalt meg izgatottan. — A lovagok rábukkantak a régi könyvtárra! Azért jöttek ide Palanthasban följegyzéseket találtak arról, hogy az ősi időkben a sárkányokról szóló ismereteket itt halmozták föl, Tarsisban. A Lovagok Tanácsa küldte őket, hogy derítsék föl, létezik-e még ez a régi könyvtár.

Sturm közelebb intette a lovagokat. — Ez itt Jószívű Brian, a Kard lovagja, Hosszúnyíl Aran, a Korona lovagja és Koronaőr Derek, a Rózsa lovagja — mutatta be őket.

A lovagok meghajoltak.

— Ez pedig Tanis Fél-Elf, ami vezérünk — folytatta.

Tanis látta, amint Alhana meglepetten ránéz, majd Sturm felé fordul, mintha nem hinne a fülének.

Sturm még bemutatta Gilthanast és Kovát, majd a hölgyhöz fordult. — Lady Alhana — kezdte, aztán zavartan elhallgatott... ekkor jött rá, hogy semmi többet nem tud róla.

— Csillagszellő Alhana, a Csillagszónok leánya, a silvanesti elfek hercegnője — fejezte be a megszólítást Gilthanas.

A lovagok ismét meghajoltak, ezúttal mélyebben.

— Fogadjátok szívből jövő köszönetemet megszabadításomért — mondta Alhana hűvösen. Végignézett a csoporton, de tekintete

Sturmon időzött el legtovább. Azután Derekhez fordult, mert tudta, hogy szokás szerint a Rózsa lovagja a vezető. — Megtaláltátok azokat az írásokat, amelyekért a Lovagok Tanácsa ideküldött benneteket?

Miközben Alhana beszélt, Tanis a csuklyájukat levetett lovagokat vette szemügyre. Ahhoz eleget tudott, hogy tisztában legyen vele: a Lovagok Tanácsa, Solamnia lovagjainak legfőbb kormányzó ereje a legkülönbeket küldte ide. Dereket, a legidősebbet és a legmagasabb rangút szemlélte a legtovább. Csak kevés lovagnak adatott meg, hogy a Rózsa rendjébe tartozzon. Súlyos és veszélyes volt a próbatétel és csak a legnemesebb származású lovagok nyerhettek oda fölvételt.

— Találtunk egy könyvet, milady — válaszolta Derek —, amely számunkra érthetetlen, ősi nyelven íródott. Sárkányokról vannak benne képek és ezért terveztük, hogy lemásoljuk és a másolatot elvisszük Sancristba, ahol a tudósok talán lefordítják majd. De váratlanul rátaláltunk valakire, aki el tudja olvasni. A surranó...

— Tasslehoff! — ordított föl Kova.

Tanisnak tátva maradt a szája. — Tasslehoff? — ismételte meg hitetlenkedve. — Hiszen ő még köznyelven is alig tud olvasni! És nem ismer semmiféle ősi nyelvet. Az egyetlen közöttünk, aki talán képes lenne lefordítani valami régi szöveget, az Raistlin!

Derek megvonta a vállát. — A surranónak van egy szemüvege, amiről azt állítja, hogy „igazlátó varázsszerszám". Amikor föltette, folyékonyan tudta olvasni a könyvet. Az áll benne, hogy...

— El tudom képzelni, mi állhat benne! — csattant föl Tanis. — Történetek mindenféle automatabábokról, távolba röpítő varázsgyűrűkről, meg levegőben élő növényekről. Különben hol van? Lenne egy-két szavam Fúróláb Tasslehoffhoz.

— Igazlátó varázsszemüveg! — dörmögte Kova. — Akkor én meg egy mocsári törpe vagyok.

Hamarosan megérkeztek egy düledező épülethez. Törmelékhalmokon másztak át és Derek nyomában beléptek egy alacsony, boltíves nyíláson. Penész és dohszag terjengett. A délutáni napfény után sűrű homály fogadta őket, s egy darabig senki sem látott semmit. Amikor Derek fáklyát gyújtott, megpillantottak egy lefelé, még nagyobb sötétségbe vezető csigalépcsőt.

— A könyvtárat a föld alá építették — magyarázta Derek. — Biztosan csak ennek köszönhető, hogy viszonylag épen megúszta az Összeomlást.

A társaság gyorsan leereszkedett a lépcsőn és belépett egy tágas csarnokba. Tanis lélegzete elakadt és még Alhana szeme is tágra nyílt a pislákoló fáklyafényben. A hatalmas terem falai mentén a padlótól a mennyezetig érő magas fapolcok sorakoztak, ameddig a szem ellát. A polcok telis-tele voltak mindenféle könyvekkel: bőrkötésűekkel, fatáblásakkal és valami egzotikus fák leveleibe burkoltakkal.

Némelyeket egyáltalán be sem kötöttek, ezek fekete szalaggal átkötött pergamenkötegek voltak. Sok polc ledőlt, térdig érő pergamentengerrel borítva el a padlót.

— Hiszen ez több ezer könyv! — ámuldozott Tanis. — Hogyan találtátok meg közöttük azt az egyet?

— Hát, nem volt könnyű — ingatta a fejét Derek. Hosszú napokat töltöttünk itt, amíg végre rábukkantunk, de nagyobb keserűséget, mint örömet éreztünk, mivel a könyvhöz szinte hozzá sem lehetett érni. Amelyik lapjához hozzányúltunk, az rögtön elporladt. Attól féltünk, hogy hosszú, keserves időbe kerül majd, mire lemásoljuk, de a surranó...

— Tényleg, a surranó — mormolta Tanis sötéten. — Hol van?

— Erre, itt! — rikkantotta egy vékony hangocska.

Tanis tágra meresztette a szemét és a homályban meglátott egy asztalon égő gyertyaszálat. A magas széken kuporgó Tasslehoff éppen egy vaskos kötet fölé hajolt. Közelebb érve meglátták az orra hegyére biggyesztett, aprócska szemüveget.

— Ki vele, Tass! — mordult rá Tanis. — Honnan szerezted ezt?

— Micsodát? — kérdezte a surranó ártatlan képpel. Amint meglátta Tanis összeszűkülő szemét, kezével a kis, drótkeretes szemüveghez kapott. — Izé, hmm, ezt? Az egyik szütyőmben volt... és, ha mindenáron tudni akarod, hát a törpék országában találtam...

Kova felnyögött és a kezébe temette az arcát.

— Csak úgy hevert ott magában egy asztalon — hadarta gyorsan Tass, a fél-elf elkomorodó arcának láttán. — Becsszóra! És nem volt ott senki... azt hittem, valaki ottfelejtette. Csak azért vettem el, hogy biztonságban legyen! Hát nem jól tettem? Még arra vetődhetett volna valami tolvaj, pádig ez igazán értékes dolog! Vissza akartam adni, de aztán annyi dolgunk akadt... harcoltunk a sötét törpékkel, meg a sárkányfattyakkal, megkerestük a pörölyt és én... hogy is mondjam... megfeledkeztem róla, hogy nálam maradt. Amikor aztán eszembe jutott, már mérföldekre jártunk a törpéktől a tarsisi úton és nem gondoltam, hogy csak azért visszaküldenétek, hogy visszaadjam, ezért...

— És mire jó tulajdonképpen ez a szemüveg? — kérdezte a surranót Tanis türelmetlenül, tudván, hogyha nem teszi, még holnapután is itt állhatnak és hallgathatják.

— Nagyszerű találmány! — rikkantotta Tass élesen a megkönnyebbüléstől, hogy Tanis nem nyeli le keresztbe.

— Valamelyik nap ottfelejtettem az egyik térképen — mondta megveregetve vele a térkép tokját. — Amikor odanéztem, mit gondoltok, mit láttam? Azt, hogy mindent el tudok olvasni azon a lapon! Hát nem csodálatos? — hadarta Tass sebesen, látván, hogy Tanis homlokán ismét megjelennek a ráncok. — Pedig az a térkép

olyan nyelven íródott, amelyet sohasem értettem azelőtt. Ekkor kipróbáltam mindegyik térképemen és az összeset el tudtam olvasni vele. Minden egyest, Tanis! Még a legeslegrégebbieket is!

— De nekünk persze egy mukkot sem szóltál róla! — förmedt rá Sturm.

— Izé... hát, sohasem került szóba ilyesmi — mentegetőzött Tass. — Mármost, ha egyenesen megkérdeztétek volna tőlem, hogy „Tass, nincs véletlenül egy varázsszemüveged?" ... azonnal megmondtam volna az igazat! De sohasem kérdeztél ilyesmit, Fényeskardú Sturm, hát ne is nézz rám ilyen vasvilla szemekkel! Akárhogy is, most el tudom olvasni ezt a régi könyvet. Figyeljetek csak... az áll benne, hogy...

— És miből gondolod, hogy mágikus és nem csak a törpék valamilyen ügyes szerkezete? — kérdezte Tanis. Valahogy érezte, hogy Tass eltitkol valamit.

A surranó nagyot nyelt. Remélte, hogy Tanis nem teszi föl neki ezt a kérdést.

— Izé... én... — dadogta Tass —, szóval úgy alakult, hogy... hmm... egyszer, egy éjszaka megemlítettem Raistlinnek, amikor nektek valami más, fontos dolgotok akadt. Ő mondta, hogy valami varázsszerszám lehet. Ki is próbálta az egyik iszonyatos varázsigéjével és... egyszer csak világítani kezdett. Ez pedig azt jelenti, hogy elvarázsolták. Megkérdezte, hogy mire használom, én persze megmutattam neki... akkor mondta, hogy ez egy „igazlátó szemüvege. A régi törpe mágia-űzők készítették, hogy elolvashassák vele a más nyelveken írott könyveket és... — Tass hirtelen elnémult.

— És? — firtatta Tanis.

— És... hmmm... a varázslatok könyveit — suttogta Tasslehoff.

— És még mit mondott Raistlin?

— Azt, hogy ha hozzányúlok a könyveihez, vagy ha csak rájuk is nézek, akkor gombóccá varázsol és egészben lenyel! — Tass hangja egészen elvékonyodott, úgy nézett föl Tanisra tágra nyílt szemmel. — És én hiszek is neki!

Tanis megcsóválta a fejét. Ki gondolta volna, jutott eszébe, hogy Raistlin még olyan fenyegetésre is képes, amivel megfékezheti egy surranó kíváncsiságát? — És még mit mondott?

— Mást semmit, Tanis — felelte Tass ártatlan képpel. Raistlin valójában mondott még neki valamit a szemüvegről, de Tass nem értette igazán jól. Valami olyasmit, hogy a szemüveg túlságosan is tökéletesen mutatja az igazságot, aminek nincs semmi értelme, s ezért úgy érezte, hogy talán jobb, ha elő sem hozakodik vele. Különben Tanis máris elég dühös volt.

— No jól van, és itt mire jutottál? — kérdezte a fél-elf komoran.

— Ó, Tanis, ez borzasztó érdekes! — mondta Tass

megkönnyebbülve, hogy vége a kihallgatásnak. Óvatosan lapozott egyet, de a pergamen még így is megrepedt és eltörött apró ujjai között. Bánatosan megcsóválta a fejét. — Majdnem mindig ez történik... de ide nézzetek! — Mindnyájan a surranó köré sereglettek és kíváncsian pillogtak arra a helyre, ahová a vékony ujj mutatott. — Sárkányok képei... vörös sárkányok, kék sárkányok, fekete és zöld sárkányok. Nem is tudtam, hogy ilyen sokféle van belőlük. Aztán itt! — és megint lapozott egyet. — Hoppá! Most éppen nem láthatjátok, de itt egy nagy üveggömb volt és... legalábbis a könyv azt mondja, hogyha egy ilyen gömb valakinek a birtokába kerül, az megparancsolhatja a sárkányoknak, hogy azt csinálják, amit mond nekik!

— Üveggolyó! — horkantott Kova, majd nagyot tüsszentett. — Ne higgy neki, Tanis! Az a gyanúm, hogy az a szemüveg csak arra jó, hogy még jobban fölnagyítsa a nagyotmondását.

— De igenis igazat beszélek! — méltatlankodott Tass. — Sárkánygömböknek nevezik őket és kérdezzétek csak meg róluk a mágust! Ismernie kell őket, mert a könyv szerint a legnagyobb varázslók készítették azokat valaha nagyon régen.

— Én hiszek neked — mondta Tanis rosszkedvűen, mert látta, hogy a surranó igazán megsértődött. — De attól tartok, nem sok hasznát vehetjük az egésznek. Lehet, hogy mind összetörött az Összeomlás idején... és különben sem tudjuk, merre keressük őket...

— De igenis, tudjuk! — rikkantotta Tass izgatottan. — Van itt egy lista arról, hol tárolták a gömböket. Lássuk csak! — Ekkor elhallgatott és oldalra hajtotta a fejét. — Pssszt! — sziszegte, és fülét hegyezve hallgatózott. Mindenki elnémult. Egy pillanatig még nem hallottak semmit, de aztán az ő fülükig is eljutott az, amire a surranó éles hallásával hamarabb fölfigyelt.

Tanis érezte, amint az ujjai megdermednek és szája a félelemtől kiszárad. Most már tisztán hallotta a távolból száz meg száz kürt félelmetes vijjogását... azt a hangot, amelyet valamennyien olyan jól ismertek már. Az üvöltő réztrombiták hangját, amely a sárkányfattyú-seregek és velük együtt a sárkányok közeledtét jelzik. A halál kürtszavát!

7.
"... és nem találkoznak többé ezen a világon!"

A társaság éppen kiért a piactérre, amikor Tarsis városára lecsapott a sárkányok első hulláma.

A csapat elvált a lovagoktól... ám ez nem volt valami kellemes elválás. A lovagok próbálták ugyan meggyőzni őket, hogy meneküljenek velük együtt a hegyekbe, de miután visszautasították őket, Derek követelte, hogy legalább Tasslehoff menjen velük, mivel egyedül ő tud valamit a sárkánygömbök hollétéről. Tanis tisztában volt vele, hogy Tass az első adandó alkalommal úgyis megszökik tőlük, ezért ezt a kérést is visszautasította.

— Fogd a surranót, Sturm és gyertek velünk! — parancsolta Derek, Tanissal mit sem törődve.

— Nem tehetem, uram — felelte Sturm és Tanis vállára tette a kezét. — Ő az én parancsnokom és a hűség is elsősorban a barátaimhoz köt.

— Ha így döntesz — mondta Derek haragtól jeges hangon —, nem akadályozhatlak meg benne, de ez sötét foltot hagy az életeden, Fényeskardú Sturm. Ne feledd, hogy nem vagy igazi lovag... még nem. Imádkozz, hogy ne legyek jelen, amikor lovaggá avatásod kérdése a Tanács elé kerül.

Sturm halottsápadttá vált és a szeme sarkából Tanisra nézett, aki leplezni igyekezett e meglepő közlés fölötti megdöbbenését. De most nem volt idő ezen töprengenie. A hideg levegőt hasogató, zavarosan rikoltozó kürtszót egyre közelebbről hallották. A társaság és a három lovag elvált egymástól: a lovagok visszaindultak a hegyi táborukba, a csapat pedig a város felé vette az irányt.

A nép kinn ácsorgott az utcákon, onnan figyelte a különös kürtjeleket, amilyeneket még sohasem hallottak és sejtelmük sem volt a jelentésükről. Egyetlen tarsisi hallotta eddig csupán, és rögtön tudta, mi történik. A kürtrivalgásra a lord fölpattant helyéről a tanácsteremben és villámgyorsan odafordult a háta mögött a homályban rejtőzködő, önelégült sárkányfattyúhoz.

— Azt mondtad, hogy minket megkímélnek! — szűrte a szót a lord összeszorított foga között. — Még most is zajlanak a tárgyalások...

— A Sárkány Nagyúr megelégelte a tárgyalásokat — felelte a hüllőember és elnyomott egy ásítást. — És a várost meg is kíméli, persze, azért jól megleckézteti annak lakóit.

A lord kezébe temette az arcát. A Tanács többi tagjai nem egészen értették, miről van szó, de tehetetlen rémülettel néztek egymásra,

amikor meglátták, hogy lordjuk ujjain könnycseppek gördülnek végig.

Odakint az égen vörös sárkányok röpködtek... százával.

Rendezetten nyomultak előre, hármasával, ötösével, kiterjesztett szárnyaik lángokként villantak föl a lemenő napsugaraiban. Tarsis népe egyben biztos lehetett... és csak abban az egyben: maga a halál röpködött a fejük fölött.

Amikor a sárkányok lecsaptak, hogy az első rohamot intézzék a város ellen, áradt belőlük a sárkányiszony, ami sokkal végzetesebb pánikot keltett, mint maga a tűz. Az emberek egyetlen dologra gondoltak, amikor a hatalmas szárnyak elhomályosították a nap halódó fényét: menekülni!

De nem volt hová menekülniük.

Az első kör után a sárkányok már tudták, hogy nem lelnek ellenállásra és lecsaptak. Köröztek az égen, azután vörösen izzó nyilakként alázuhantak és egymás után borították el lángcsóváikkal az épületeket. Az elharapózó tűzvész pokoli vihart élesztett. Az utcákat fojtogató füst árasztotta el és sötét éjjé változtatta az alkonyt. Fekete esőként hullott a korom és a hamu. A rémület kiáltásait halálsikolyok váltották fel, amint az emberek porrá égtek a lángoló mélységben, amely valaha a Szépséges Tarsis városa volt.

A sárkányok rohama nyomán félelemtől tébolyult emberáradat özönlötte el az utcákat, s csak elvétve akadt, aki tisztában volt vele, hová igyekszik. Néhányan a hegyek biztonságáról üvöltöztek, mások a Régi Tengerpart felé rohantak, sokan a város kapui felé tülekedtek. Fölöttük szálltak a sárkányok és égettek tetszésük, öltek kedvük szerint.

Az emberáradat keresztülhömpölygött Tanis csapatán, elválasztotta egymástól a társakat és az épületek falához szorította őket. A füsttől fuldokoltak, marta a szemüket, könnyeik elvakították őket, miközben próbálták leküzdeni a sárkányiszonyt, amely tudatuk megbomlásával fenyegetett.

Olyan hatalmas volt a forróság, hogy szétfeszítette az épületeket. Tanis elkapta Gilthanast, amikor a tömeg az egyik ház falához szorította. Egymásba kapaszkodva tehetetlenül nézték, amint az emberek továbbsodorják barátaikat.

— Vissza a fogadóba! — ordította Tanis. — Ott találkozunk! — De azt már nem tudhatta, hogy meghallották-e az üvöltését vagy sem. Csak reménykedhetett benne, hogy végül mind arrafelé igyekeznek majd.

Sturm erős karjába kapta Alhanát és félig vezette, félig cipelte őt, végig a halál uralta utcákon. Megpróbált tekintetével keresztülhatolni a koromfelhőn, hátha meglátja társait, de hiábavaló volt minden igyekezete. Elkezdődött eddigi életének legelkeseredettebb csatája: talpon kellett maradnia és Alhanát sem hagyhatta magára, mialatt

újabb és újabb hullámokban tört rájuk a megvadult embertömeg.

Egyszer csak a hercegnőt elszakította tőle a csizmás lábú, minden életet halálra tipró sokaság. Sturm bevetette magát a rohanók közé, páncélos öklével és testével taszigálta az embereket, míg meg nem ragadhatta Alhana csuklóját. A nő halálsápadtan, rémülten reszketett. Teljes erejével szorította a lovag kezét, aki végre odavonszolhatta őt magához. Ekkor sötét árnyék vetődött rájuk: egy vérszomjasan rikoltozó sárkány tört a tolongó, nyüzsgő férfiakkal, nőkkel és gyermekekkel zsúfolt utcára. Sturm beszökkent egy kapualjba, magával rántotta és a testével takarta Alhanát, mialatt a sárkány közvetlenül a fejük fölé ereszkedett. Lángok söpörtek végig az utcán; szívszaggató volt a haldoklók sikoltozása.

— Ne nézz oda! — suttogta a nő fülébe, magához szorította őt, miközben arcán könnyek csurogtak végig. A sárkány elzúgott fölöttük és az utca hirtelen riasztóan elcsöndesedett. Semmi sem moccant.

— Gyerünk, amíg lehet! — mondta Sturm remegő hangon.

Egymásba kapaszkodva botorkáltak elő a kapu alól, érzékeik eltompultak, csak az ösztöneik vezérelték őket. Végül az összeégett testek és a füst bűze annyira elkábította mindkettőjüket, hogy ismét egy kapualjban kellett meghúzódniuk.

Egy pillanatig csak arra voltak képesek, hogy egymásba kapaszkodjanak, hálásan a pihenőért, de azzal a tudattal, hogy másodperceken belül vissza kell térniük a halott utcákra.

Alhana Sturm páncélos mellére hajtotta a fejét. Az ősi, régimódi mellvértet tűzforró arca hűvösnek érezte. A kemény fémfelület biztonságot árasztott és alatta érezhette a férfi gyors, ütemes, megnyugtató szívdobogását. A vállát ölelő kar erős, kemény és izmos volt... Sturm keze végigsimított fekete haján.

Alhana, egy büszke és rideg nép szemérmes hajadon leánya, már régóta tudta, hogy mikor, hol és kivel lép majd frigyre. Egy elf-lord volt a kiválasztott, és a törvények megértésének jeleként, a megállapodás megkötése óta eltelt évek alatt még csak meg sem érintették egymást. A férfi ott maradt a többiekkel, míg Alhana visszajött, hogy megkeresse atyját. Elmerült az emberek különös világában, mely elbűvölte őt. Egyszerre megvetette és mégis csodálta őket. Olyan erősek voltak, s az érzelmeik olyan nyersek és zabolátlanok. És éppen akkor, amikor úgy érezte, hogy a gyűlölet kerekedik fölül benne irántuk... egyikük mégis kiemelkedett a többiek közül.

Alhana fölnézett Sturm szomorú arcába és látta benne a büszkeség, a nemesség, a rendíthetetlen önfegyelem és a tökély iránti olthatatlan, de ugyanakkor reménytelen vágy mélyen belevésődött vonásait. Alhana érezte, hogy vonzódik ehhez a férfihoz, ehhez az emberi lényhez. Megadta magát az erejének, a jelenléte

megvigasztalta őt és érezte, amint édes, perzselő melegség tölti el... s akkor hirtelen rádöbbent, hogy ez a tűz sokallta veszedelmesebb számára, mint akár ezer lángokádó sárkány.

— Jobb lesz, ha most megyünk — suttogta Sturm csöndesen, de legnagyobb döbbenetére Alhana eltaszította magától.

— Itt elválnak útjaink — csattant a hangja hidegen, mint az éjszakai szél. — Vissza kell térnem a szállásomra. Köszönöm a kíséretet.

— Micsoda? — kiáltotta Sturm. — Hogy egyedül mész? De hisz ez őrültség! — utánanyúlt és megszorította a karját. — Nem engedhetem... — és nyomban rájött, hogy hibát követett el, amint megérezte, hogy a nő teste megfeszül... meg sem moccant, csak nézett rá dölyfösen, míg el nem engedte.

— Megvannak a magam barátai — mondta Alhana —, ahogy neked is. Téged a hűséged hozzájuk köt, engem az enyéimhez... a saját utunkat kell járnunk. — Hangja kissé elcsuklott a férfi még mindig könnyes arcán megjelenő őszinte fájdalom láttán. Egy pillanatra úgy érezte, hogy ezt nem tudja elviselni, s arra gondolt, lesz-e ereje a folytatáshoz? Aztán eszébe jutott a népe, azok, akiknek sorsa tőle függ és ebben megtalálta a hiányzó erőt. — Köszönöm a kedvességedet és a segítséget, de most mennem kell, amíg az utcák üresek.

Sturm sértett, csodálkozó képpel nézett vissza rá, de végül neki is megkeményedtek a vonásai. — Boldogan álltam szolgálatára, Lady Alhana, de még mindig veszélyben van. Engedje meg, hogy a szállására kísérjem, utána nem leszek a terhére.

— Teljesen lehetetlen — felelte Alhana és összeszorította a fogát, hogy a szája meg ne remegjen. — A szállásom nincs messze és ott várnak a barátaim. Ismerünk egy, a városból kivezető titkos utat. Bocsáss meg, hogy nem viszlek magammal, de sohasem tudhatom, mennyire bízhatom meg az emberekben.

Sturm barna szeme fölvillant.

Alhana kis híján még egyszer elveszítette az önuralmát.

— Tudom, hogy ti hol szálltatok meg — mondta nagyot nyelve —, a Vörös Sárkány fogadóban: Talán... miután megtaláltam a barátaimat... a segítségetekre lehetünk...

— Ne fárasszák magukat! — Sturm szavai visszhangozták a másik hidegségét. — És nem tartozik nekem köszönettel... nem tettem többet, mint amennyit a becsületkódexem megkövetel. Isten önnel! — és megindult az útján.

Azután eszébe jutott valami és visszafordult. Elővette övéből a csillogó gyémánt hajdíszt és beletette Alhana kezébe. — Tessék! — mondta, s amikor a nő sötét szemébe nézett, hirtelen észrevette benne az eltitkolt fájdalmat. Maga sem értette, hogy miért, de meglágyult a hangja: — Hálás vagyok, hogy rám bíztad ezt az ékszert — mondta

kedvesen —, még ha csak néhány pillanatra is.

Az elf-hajadon az ékszerre pillantott és megremegett. Ismét Sturm szemébe nézett, de a várt dac helyett csak együttérzést látott benne. Még egyszer elcsodálkozott az emberek természetén. Nem állta a rászegeződő pillantást, lehajtotta a fejét és megfogta a férfi kezét, a tenyerébe tette az ékszert és rákulcsolta az ujjait.

— Tedd el — suttogta lágyan —, s ha ránézel, jusson eszedbe, hogy Csillagszellő Alhana valahol gondol rád!

Hirtelen könnyek szöktek a lovag szemébe, szava elakadt, némán fejet hajtott, megcsókolta az ékszert, vigyázva visszatette az övébe és kinyújtotta a kezét... de Alhana visszahúzódott előle a kapualjba, és elfordította sápadt arcát.

— Most menj, kérlek! — mondta. Sturm még állt egy pillanatig bizonytalanul, de... becsületből... nem tehette meg, hogy nem engedelmeskedik a kérésnek. Megfordult és nekivágott a rémálomra emlékeztető utcának.

Alhana még utánanézett a kapu alól és érezte, amint a védelmező kagylóhéj megszilárdul körülötte. — Bocsáss meg, Sturm! — suttogta maga elé, majd: — Nem, ne is bocsáss meg! — keményedett meg a hangja —, légy hálás nekem!

Behunyta a szemét, elméjében fölidézett egy képet és sebes üzenetet küldött a város szélére, ahol valóban várták a barátai, hogy elvigyék őt az emberek világából. Amikor megérkezett a telepatikus válasz, Alhana fölsóhajtott és izgatottan pásztázni kezdte a füstben úszó égboltot. Várt valamire.

— Ó! — szólalt meg Raistlin nyugodtan, amikor délután meghallotta az első kürtszót. — Megmondtam előre.

Zúgószél bosszúsan nézett a mágusra, bár maga sem tudta, mit csináljon. Addig rendben van, hogy Tanis megkérte, vigyázzon a többiekre, védje meg őket a katonáktól, de ugyan mit tehetne sárkányfattyak egész seregei, sőt, maguk a sárkányok ellen? Sötét szemével végigpásztázott a kis csoporton. Tika fölpattant, keze a kardja markolatán. A fiatal lány bátor volt és határozott, de tapasztalatlan. A síkföldi férfi most is láthatta a lány keze fején a sebhelyeket, ahol megvágta magát.

— Mi történt? — kérdezte Elistan aggódva.

— A Sárkány Nagyúr lerohanja a várost — felelte Zúgószél nyersen és gondolataiba mélyedt.

Csörömpölő hangra lett figyelmes: Caramon ébredezett. A nagydarab harcos nyugodtnak és higgadtnak látszott. Hála az égnek! Bár Zúgószél nem kedvelte Raistlint, azt el kellett ismernie, hogy a varázsló és fivére hatásos együttest alkotott. Laurana is hűvösnek és határozottnak tűnt, de ő csak egy elf volt és Zúgószél képtelen volt

teljesen megbízni az elfekben.

— Hagyjátok el a várost, ha nem jönnénk vissza — mondta neki Tanis, de ezt a fél-elf nem láthatta előre! Ha kimennek is a városból, csak a Sárkány Nagyúr seregeivel találják szemben magukat a Fennsíkon. Zúgószél most már pontosan tudta, ki figyelte őket, miközben erre a nyomorúságos helyre igyekeztek. Halkan káromkodott magában saját nyelvén. Amikor az első sárkányhullám lesújtott a városra, Aranyhold szorosan átölelte. Lenézett asszonyára, arcán mosolyt... a Főnök Lányának mosolyát... szemében mélységes hitet látott: hitet az istenekben és hitet embere iránt.

Megkönnyebbült, pillanatnyi, kábult rémülete elmúlt. Az épület ekkor megremegett... hallották az utcáról beszűrődő sikolyokat, a tomboló tűzvészek bömbölését.

— Az emelet veszélyes, le kell mennünk a földszintre — javasolta Zúgószél. — Caramon, hozd a lovag kardját és a többi fegyvert! Ha Tanis és a többiek... — itt megtorpant. Azt akarta mondani — még élnek —, de akkor meglátta Laurana arcát. – Ha Tanis és a többiek sikerrel megszöknek, ide jönnek vissza. Megvárjuk őket.

— Kiváló döntés sziszegte a varázsló maró gúnnyal —, különösképpen, hogy úgysem mehetünk sehova.

Zúgószél nem törődött a megjegyzéssel. — Elistan — mondta —, kíséred le a többieket... Caramon és Raistlin, ti maradjatok még egy percre! — Miután becsukódott az ajtó, gyorsan így szólt a másik kettőhöz: — A legjobb, amit tehetünk, ha itt maradunk és elbarikádozzuk magunkat. Az utcán csak a halál várna ránk.

— És mit gondolsz, meddig tarthatunk ki? — kérdezte Caramon.

— Pár óráig... talán — vetette oda kurtán Zúgószél.

A fivérek szembenéztek vele és mindhárman a Que-shuban látott megcsonkított tetemekre gondoltak, és arra, amit Vigasz pusztulásáról hallottak.

— Élve nem foghatnak el bennünket — suttogta Raistlin.

Zúgószél mélyen felsóhajtott. — Kitartunk, ameddig csak tudunk — mondta és a hangja enyhén megremegett —, de amikor érezzük, hogy már nem bírjuk tovább... — nem volt ereje a folytatáshoz, kezét tőre markolatára tette és azon töprengett, most mit kell tennie.

— Arra nem lesz szükség — mondta csöndesen Raistlin. — Vannak füveim... csak egy csipetnyi kell egy pohár borba... nagyon gyorsan hat... és fájdalommentes.

— Biztos vagy benne? — kérdezte Zúgószél.

— Megbízhatsz bennem — felelte Raistlin —, értek ehhez a mesterséghez... a füvek tudományához — tette hozzá lágyan, amikor látta, hogy a síkföldi férfi megborzong.

— Ha akkor még élek — mormolta Zúgószél halkan —, énmagam adom be neki — nekik — a mérget... ha nem...

— Értelek. Mondom, megbízhatsz bennem – ismételte meg a mágus.

— No és Laurana? — kérdezte Caramon. — Ismered az elfeket! Ő sohasem...

— Bízd csak rám a dolgot — mondta még egyszer a varázsló.

A síkföldi rémülten nézett Raistlinre. A mágus nyugodtan állt szemben vele, karja összefonva a köpönyege alatt, kámzsáját mélyen a fejébe húzta. Zúgószél ismét a tőrére pillantott, mérlegelve ezt a lehetőséget. Nem, ő képtelen lenne megtenni... legalábbis így nem!

— Jól van hát — morogta keserűen és elhallgatott, félt lemenni és szembe nézni a társaival. De az utcán egyre közelebbről hallatszottak a halálsikolyok. Végül hirtelen megfordult és magukra hagyta a fivéreket.

— Én harcban fogok elesni! — jelentette ki Caramon, de nehezen őrizte meg hangjának nyugalmát. Az első néhány szó után azonban a megtermett harcos hangja elcsuklott:

— Ígérd meg Raist, hogy lenyeled azt a vacakot, ha én már... nem leszek melletted...

— Nem lesz rá szükség — felelte Raistlin röviden. — Ahhoz nincs elég erőm, hogy egy ilyen csatát túlvészeljek... de majd elnyel a mágiám örvénye.

Tanis és Gilthanas keresztülverekedte magát a tömegen. Az erősebb fél-elf fedezte, a másikat, amint foggal-körömmel, ütve, rúgva nyomultak keresztül a fejét vesztett sokaságon. Olykor-olykor elrejtőztek a sárkányok elől. Gilthanas megrándította a térdét és csak Tanisra támaszkodva volt képes előrebicegni, iszonyú fájdalmak közepette.

A fél-elf hálás fohászt rebegett, amikor végre meglátták a Vörös Sárkány fogadót, de a hála szavai káromkodássá fajultak a bejárat előtt sürgölődő fekete hüllőlények láttán.

Gyorsan visszarántotta a fájdalomtól kimerült, vakon támolygó Gilthanast a romos boltív alá.

— A fogadó, Gilthanas! — kiáltotta. — Ostromolják!

Gilthanas ráemelte a semmibe révedő, üveges tekintetét.

Azután, mintha valami mégis eljutott volna a tudatáig, fölsóhajtott: Laurana! — és előrelódult, hogy kijusson a kapualjból. — Mielőbb oda kell érnünk! — nyögte és Tanis karjába hanyatlott.

— Maradj itt! — mondta a fél-elf és szelíden leültette. — Nem tudsz járni... majd én bejutok valahogyan. Megkerülöm a tömböt és majd hátulról...

Ezzel futva megindult, a kapualjakban és a romok között keresett némi fedezéket. Körülbelül egy saroknyira lehetett a fogadótól, amikor rekedt ordításra lett figyelmes. Hátrafordult és meglátta a vadul

integető Kovát. Keresztülvágott az utcán.

— Mi történt? — kérdezte. — Miért nem vagy a többiekkel... — itt elakadt a szava. — Ó, nem! nyögte aztán.

A törpe koromtól szennyes, könnyáztatta képpel térdelt Tasslehoff mellett. A surranó egy kidőlt oszlop alatt hevert.

Tass bölcs gyermekarca holtsápadt, bőre izzadt volt.

— Nyavalyás, hígagyú surranó — nyögte Kova. — Addig ugrált, míg hagyta, hogy rádőljön egy egész ház! A törpe kezét vérző sebek borították, nyilván megpróbálta levonszolni Tassról az oszlopot, amelynek fölemeléséhez legalább három ember vagy egy Caramon kellett volna. Tanis a surranó nyakára tette a kezét... a szívverése alig volt kitapintható.

— Maradj mellette! — mondta Tanis teljesen fölöslegesen.

— Megyek a fogadóba... hozom Caramont.

Kova bánatosan ránézett, majd a fogadó felé fordult. Mindketten jól hallották a sárkányfattyak ordítozását, látták fegyvereik villogását a lángok fényében. Néha valami természetellenes fény villant elő a fogadó ablakából: Raistlin varázstüze. A törpe reménytelenül megrázta a fejét. Tudta, hogy Tanis úgy fog visszatérni Caramonnal, ahogy ő szárnyra kelni.

Mégis valami halvány mosolyt erőltetett az arcára. — Hát persze, barátom, vele maradok... Isten veled!

Tanis torka elszorult, próbált felelni valamit, aztán föladta és nekivágott az utcának.

Raistlin addig köhögött, míg már alig állt a lábán, letörölte a szája szélén kibuggyanó vért és gúnyájának valamelyik legtitkosabb zsebéből előhúzott egy kis, fekete bőrzacskót. Már csak egyetlen varázsigéje maradt és annak kimondásához is alig elegendő ereje. Most, fáradtságtól reszkető kézzel próbálta belerázni a zacskó tartalmát a kancsó borba, amelyet Caramonnal hozatott, még a csata kezdete előtt, de a keze vadul reszketett és hétrét görnyedt a köhögéstől.

Ekkor egy másik kéz ragadta meg az övét. Fölnézett és Lauranát látta maga előtt. A lány kivette a kis zsákocskát törékeny ujjai közül... kezét zöldes sárkányfattyú-vér szennyezte be.

— Mi ez? — kérdezte.

— Egy varázslat kelléke — nyögte a mágus —, szórd bele a borba!

Laurana bólintott és engedelmesen követte az utasítást.

A keverék azonnal föloldódott.

— Nehogy igyál belőle! — figyelmeztette a varázsló, amint a köhögése kissé alábbhagyott.

— Miért, mi ez? nézett rá Laurana élesen.

— Altatópor — suttogta Raistlin fölvillanó szemmel.

Laurana keserűen elmosolyodott: — Csak nem gondolod, hogy ma éjjel még aludni is fogunk?

— Ez nem olyan álom — felelte Raistlin és határozottan a szemébe nézett. — A por tetszhalált idéz elő. A szívverés csaknem teljesen leáll, a légzés úgyszintén, a bőr megsápad és lehűl, a végtagok megmerevednek.

Laurana szeme tágra nyílt. — De miért...

— Ez a legvégső eszköz. Az ellenség azt hiszi majd, hogy meghaltál és otthagy a csatatéren... ha szerencséd van.. ha nincs...

— Ha nincs...? — sóhajtott Laurana és elsápadt.

— Nos, némelyekkel előfordult, hogy saját halotti máglyájuk lángjai közt ébredtek föl — felelte Raistlin hűvösen —, de velünk ez aligha történik majd meg.

Most, hogy könnyebben lélegzett, leült a padlóra, s közben ösztönösen félrehajolt egy beröppenő nyílvessző elöl, amely közvetlen mögötte állt bele a földbe. Látta, hogy Laurana keze megremeg és megértette, hogy a lány korántsem olyan nyugodt, amilyennek látszani szeretne.

— És azt akarod, hogy megigyuk ezt? — kérdezte.

— A sárkányfattyak kínzásaitól mindenesetre megvált bennünket.

— Honnan tudod?

— Bízzál bennem — suttogta a mágus halvány mosoly kíséretében.

Laurana ránézett és megrázkódott. Véres ujjait szórakozottan a bőrpáncéljába törölte. De a vér nem jött le a kezéről, bár ezt észre sem vette. Nyílvessző csapódott be közvetlenül mellette, de még csak meg sem rezzent... nézett rá elbambulva.

Caramon tűnt föl bukdácsolva az égő ivó ajtaján kigomolygó füstből. A vállán erősen vérzett egy nyílvessző ütötte seb... saját piros vére különös keveréket alkotott ellenfelének zöldes vérével.

— Mindjárt betörik a bejárati ajtót — lihegte kimerülten. — Zúgószél parancsolt vissza bennünket ide.

— Hallgasd csak! — figyelmeztette Raistlin. — Nem ez az egyetlen hely, ahol betörnek! — Recsegő-ropogó zaj hallatszott a konyhából, a hátsó sikátorba vezető ajtó felöl.

Caramon, és Laurana felkészülten a védelemre éppen akkor fordult oda, amikor az ajtó beszakadt és belépett rajta egy magas, sötét alak.

— Tanis! — sikoltott föl Laurana, kardját hüvelyébe dugta és a fél-elf felé rohant.

— Laurana! — lihegte Tanis, karjába zárta a lányt és kis híján fölzokogott a megkönnyebbüléstől. Caramon súlyos két karjával átnyalábolta őket.

— Hogy vagytok? — kérdezte Tanis, amikor végre meg tudott szólalni.

— Többé-kevésbé jól — felelte Caramon és Tanis mögé lesett. A képe megnyúlt, amikor rájött, hogy egyedül érkezett. — Hol vannak...?

— Sturm eltűnt — sóhajtotta Tanis szomorúan —, Kova és Tasslehoff az utca túloldalán... a surranó beszorult egy oszlop alá, Gilthanas vagy két sarokkal odébb rejtőzik... megsebesült — Laurana felé fordulva folytatta —, nem súlyosan, de nem tudott továbbjönni.

— Isten hozott, Tanis — suttogta Raistlin két köhögés között. — Idejében jöttél, hogy együtt halhassunk meg.

Tanis a kancsóra nézett, meglátta mellette az üres, fekete zacskót és döbbenten meredt rá Raistlinre.

— Nem — csattant föl keményen —, és nem is halunk meg... legalábbis nem f... — mondta, de elharapta a szó végét. — Hívjatok ide mindenkit!

Caramon teli torokból ordítva kirohant. Zúgószél ugrott be az ivóból, ahonnan az ellenség nyilait lövöldözte vissza, mivel saját puzdrája már régen kiürült. A többiek a nyomában... reménykedve mosolyogtak Tanisra.

A fél-elfet felbőszítette ez a belévetett korlátlan hit. Egy szép napon, gondolta magában, cserbenhagyom őket..., sőt, lehet, hogy máris megtettem, és mérgesen megrázta a fejét.

— Idefigyeljetek! — próbálta túlüvölteni az odakint lármázó sárkányfattyakat. — A hátsó ajtón még megpróbálkozhatunk a meneküléssel. Csak egy kisebb csapat támadott a fogadóra, a fősereg még meg sem érkezett a városba.

— Valaki üldöz minket — mormolta Raistlin.

— Igen, úgy tűnik — bólintott rá Tanis. — De nincs sok időnk... ha kitörhetnénk a hegyekbe...

Hirtelen elhallgatott és fölkapta a fejét. Mindnyájan elnémultak, úgy figyelték az ismerős, fülsértő rikoltást és a gigászi bőrszárnyak egyre közeledő suhogását.

— Fedezékbe! üvöltötte Zúgószél elkésve.

Éles süvítés és robbanó hang hallatszott. A háromemeletes, kőből és fából épített fogadó úgy megrázkódott, mintha homokból és vékony vesszőkből épült volna. A levegő tele lett porral és törmelékkel, hatalmas lángok csaptak föl odakint. Fejük fölött recsegett-ropogott a tető faszerkezete, hallatszott a lezuhanó gerendák puffanása.

Az épület kezdett lassan összedőlni.

Tehetetlen döbbenettel, bénultan nézték, amint a hatalmas mennyezettartó gerendák meghajolnak a felső emeletekre omló tető súlya alatt.

— Kifelé! — üvöltötte Tanis. — Ez az egész mindjárt a...

A fél-elf feje fölött húzódó mestergerenda hatalmasat nyögött, megrepedt, majd eltörött. Tanis derékon ragadta Lauranát és olyan messzire penderítette magától, amennyire az erejéből tellett és látta, amint a bejárat közelében álló Elistan elkapja a lányt:

Miközben a fölötte lévő vastag gerenda egy végső, megrendítő csattanással megadta, magát, Tanis hallotta, amint a mágus különös szavakat rikolt. Azután csak zuhant, zuhant a sötétségbe és úgy érezte, hogy ráomlik az egész világ.

Sturm épp befordult a sarkon, amikor meglátta, amint a Vörös Sárkány fogadó füst— és lángtengerben össszeomlik és fölötte az égen elhúz egy sárkány. A lovag szíve vadul földobogott a keserűségtől és a félelemtől.

Gyorsan behúzódott egy kapualjba és megbújt a homályban a ház előtt elvonuló, durván röhögő és hideg, torokhangú nyelvükön karattyoló sárkányfattyak csapata elől.

Biztosan úgy érezték, hogy ezzel a munkával végeztek, ideje valami más mulatság után nézniük. Három másik, kék egyenruhát, nem vöröset viselőt is észrevett, akik láthatóan dühöngtek a fogadó lerombolása miatt és öklüket rázták a fölöttük köröző vörös sárkány felé.

Sturm érezte a tagjait gúzsba kötő reménytelen gyöngeséget. Nekidőlt az ajtónak, tompán nézett a sárkányemberek után és az járt az eszében, vajon most mit kellene tennie? Vajon ott vannak-e még a barátai? Lehet, hogy már elmenekültek: Ekkor valami fehéren villant és a szíve fájdalmas megkönnyebbüléssel megdobbant.

— Elistan! — kiáltotta és csak nézte, amint a próféta előbukkan a romok közül és maga után vonszol valakit. A sárkányfattyak kardot rántottak és a pap felé vetették magukat, s azt ordították, hogy adja meg magát. Sturm megeresztette a solamniai lovagok csatakiáltását és előrontott rejtekhelyéről. A sárkányfattyak megpördültek, önbizalmukat megtépázta a lovag váratlan megjelenése.

A lovag halványan érzékelte, hogy egy másik alak is rohan mellette. Szeme sarkából látta, amint a tűz fénye megvillan egy acélsisakon és meghallotta a törpe bőszült ordítását. Ekkor az egyik ajtónyílásból valamiféle varázsige szavai hangzottak föl.

Gilthanas nehézkesen előkúszott fedezékéből, ujját a hüllőemberekre szegezte, úgy olvasta rájuk varázsigéjét.

Ujjbegyeiből tűzdárdák röppentek elő. Az egyik teremtmény fellobbanó mellvértjéhez kapott és összerogyott. Kova egy másikra vetette magát és fejét bezúzta egy kődarabbal, míg Sturm vaskesztyűs ökle csapásaival terítette le a harmadikat. A lovag elkapta az előretámolygó Elistant, aki egy nőt cipelt a karjában.

— Laurana! — kiáltotta Gilthanas a kapu alól.

Az elf-hajadon a füsttől kábultan emelte föl ködös tekintetét: — Gilthanas? — motyogta, majd továbbfordult és meglátta a lovagot.

— Sturm — mormolta elhalón és bizonytalanul hátramutatott —, a kardod... ott van... láttam...

Valóban, Sturm is mintha észrevett volna a romhalmaz alatt valami halvány, ezüstös villanást. Ott volt a kardja, mellette Tanis fegyvere, Kith-Kanan elf varázspengéje. A lovag félretúrta a nagy halom kőtörmeléket, és áhítattal emelte föl a kardokat, amelyek ékszerekként hevertek a romok között. Fülét hegyezte mozgás zaja, kiáltások, hívó szó után, de csak a nyomasztó csönd vette körül.

— Valahogy ki kell jutnunk innen — mormolta lassan, de nem mozdult a helyéről. Elistanra nézett, aki holtsápadt arccal bámult vissza a romhalmazra. A többiek?

— Mindnyájan odabent voltak — mondta Elistan reszkető hangon —, és a fél-elf...

— Tanis?

— Igen... betört a hátsó ajtón, éppen egy pillanattal a sárkány rohama előtt. Mind együtt álltak, az ivó közepén. Én az egyik boltív alá húzódtam... Tanis észrevette, hogy a mestergerenda nem bírja tovább és felém taszította Lauranát és én elkaptam őt, éppen abban a pillanatban, amikor rájuk szakadt a mennyezet. Semmi esély rá, hogy...

— Nem hiszem el! — kiáltotta Kova mérgesen és a romok közé vetette magát, de Sturm elkapta a gallérját és visszarántotta.

— Hol van Tass? — kérdezte szigorúan a törpétől.

— Beszorult egy oszlop alá — felelte Kova megnyúlt, gyászos képpel. Vadul a fejéhez kapott és leverte a sisakját.

— Vissza kell mennem hozzá, de őket sem hagyhatom ott... Caramon... — és a törpe sírva fakadt, szakálla csak úgy itta be a könnyeit. — Az a nagy, bamba ökör! Szükségem van rá! Ezt nem teheti velem! És Tanis sem! A fene enné meg, szükségem van rájuk!

Sturm a törpe vállára tette a kezét. — Menj vissza Tasshoz, most neki van szüksége rád! Sárkányfattyak kóborolnak az utcákon... mi is mindjárt...

Ekkor Laurana sikoltott föl ijesztő, szívszaggató hangon, ami Sturm számára fölért egy lándzsadöféssel. Megpördült és abban a pillanatban kapta el a lányt, amikor éppen a romok közé vetette volna magát.

— Te ezt nem értheted! — sikoltotta Laurana dühösen és kitépte magát a férfi szorításából. Térdre rogyott és puszta kézzel próbált odább hengeríteni egy megfeketedett kőtömböt.. — Tanis! — kiáltotta, de a kődarab olyan súlyos volt, hogy csak pár hüvelyknyire tudta elmozdítani.

Sturm sajgó szívvel nézte, nem tudta, mit csináljon.

Ekkor megkapta ki nem mondott kérdésére a választ.

Kürtszó harsant! Egyre közelebb... száz és ezer trombita rivalt. Megérkezett a hódító sárkánysereg. Elistanra nézett, aki szomorú egyetértéssel bólintott. Mindketten Lauranához siettek.

— Kedvesem — szólalt meg Elistan csöndesen semmit sem tehetsz értük... az élőknek van szükségük rád. A bátyád megsebesült és a surranó is. A sárkánysereg egyre közeledik. Most vagy elmenekülünk, hogy folytathassuk a harcot a szörnyetegekkel szemben, vagy oktalan gyász oltárán áldozzuk föl az életünket. Tanis érted adta az életét, Laurana... ne hagyd, hogy értelmetlenné váljon az áldozata!

Laurana fölnézett rá... koromtól és portól sötét arcán vér— és könnycseppek vontak csíkokat. Hallotta a kürtök rivalgását, Gilthanas hívó szavát, hallotta Kova kiáltozását, hogy Tasslehoff haldoklik és hallotta Elistan szavait.

Ekkor megeredt az eső. A sárkányok tüze megolvasztotta és vízzé változtatta a havat... mocskos cseppek hullottak alá az égből.

Az esővíz végigfolyt a lány arcán, lehűtötte lázban égő bőrét.

— Segíts, Sturm — suttogta félig béna, a szavakat megformálni alig képes ajakkal. A lovag átkarolta és Laurana kábultan fölállt.

— Laurana! — szólította a bátyja. Elistannak igaza van, most az élőknek van szükségük a húgára. Oda kell mennie hozzá. Habár tudta, hogy szívesebben feküdne le ezekre a romokra és várná a halált, de mennie kell! Tanis is pontosan így cselekedne. Szükségük van rá ... küzdenie kell tovább!

— Ég veled, Tanthalas — suttogta alig hallhatóan.

Az eső egyre jobban esett, puhán, mintha maguk az istenek is megsiratnák a Szépséges Tarsis pusztulását.

Vízcseppek hullottak Raistlin fejére, hidegen, idegesítően. Megpróbált odébb húzódni, hogy kitérjen a csöpögés útjából, de meg sem bírt moccanni. Valami rettenetes súly nehezedett rá. A rémülettel tehetetlenül vergődött, próbált kiszabadulni alóla, majd kisvártatva teljesen magához tért; megszűnt páni rettegése. Ismét ura lett önmagának, és ahogy tanították, kényszerítette magát, hogy ellazuljon és fölmérje, helyzetét.

A koromsötétben nem látott semmit, így más érzékszerveire kellett hagyatkoznia. Mindenekelőtt meg kell szabadulnia ettől a súlytól! Óvatosan megmozgatta a karját... nem érzett fájdalmat és úgy látszik, semmije sem törött el. Fölnyúlt és ekkor elért egy másik testet: Caramon volt az, a páncéljából, no meg a szagából ítélve. Fölsóhajtott... erre gondolnia kellett volna. Minden erejét összeszedte, lehengerítette magáról fivére testét és kikecmergett alóla.

Most már könnyebben lélegzett és letörölhette arcáról a vizet.

Megkereste a sötétben a másik nyakát és kitapogatta a verőeret. A szív erősen lüktetett, a bór meleg volt, a légzés egyenletes. Raistlin megkönnyebbülten hanyatlott vissza a padlóra. Végül is bárhol van, legalább nincs egyedül.

De tényleg, hol is van? Megpróbálta összerakni azt a pár utolsó, rémületes pillanatot. Emlékezett rá, hogy a gerenda összeroppan, és Tanis kitaszítja alóla Lauranát. Eszébe jutott az utolsó varázsige, amelynek kimondásához még volt ereje. A testét átjáró varázslat körülötte és a közelében lévők körül olyan erőteret hozott létre, amely megvédheti minden külső fizikai hatástól. Arra is emlékezett még, hogy Caramon ráborul, az épület rájuk omlik és ő zuhan a semmibe.*****

Zuhan...

Aha, jutott el az agyáig, biztosan átszakadt a padló és lezuhantunk a fogadó pincéjébe. Mialatt a kópadlón tapogatózott, rádöbbent, hogy teljesen átázott. Végül nagy nehezen csak megtalálta, amit keresett: a varázspálcáját. A kristálygömb sértetlen volt: csak a sárkánytűz árthatott e pálcának, amelyet Par-Saliantól kapott az Ősmágia Legendás Tornyaiban.

— Shirak! — suttogta Raistlin és a pálca fénye föllobbant.

Fölült és körülnézett. Igen, igaza van: a fogadó pincéjében vannak. Összetörött borosflaskák tartalma áztatta a padozatot, körös-körül szétrepedt söröshordók, egyszóval egyáltalán nem vízben hevert.

Körbevilágított a pálcával. Ott volt Tanis, Zúgószél, Aranyhold és Tika, mind egy kupacban Caramon mellett. Gyorsan végignézett rajtuk és megállapította, hogy látszólag épségben vannak. Körülöttük törmelékhalmok. A súlyos gerenda fele belógott a pincébe, vége a kőpadlón nyugodott. Raistlin elmosolyodott: igazán szép munka volt ez az utolsó kis varázslat. Most megint hálásak lehetnek neki!

Hacsak meg nem vesz bennünket az isten hidege, gondolta magában fanyarul. Ő is egész testében remegett, alig tudta tartani a pálcát. Elfogta a köhögés: számára ez maga a halál. Ki kell jutniok innen.

— Tanis! — nyújtotta ki a kezét és megrázta a fél-elfet.

Tanis a mágus védelmező varázspajzsának a legszélén hevert, akár egy rongycsomó... motyogott valamit és megmoccant. Raistlin megrázta megint. A fél-elf fölkiáltott és önkéntelenül eltakarta karjával a fejét.

— Biztonságban vagy, Tanis — suttogta Raistlin és felköhögött. — Ébredj!

— Mi az? — ült föl Tanis villámgyorsan és körülnézett. — Hol va... — aztán eszébe jutott, mi történt —, Laurana?

— Elment — vonta meg a vállát Raistlin. — Kipenderítetted a veszély központjából...

— Igen — motyogta Tanis és visszadőlt —, és hallottam, hogy te mormolsz valami varázs...

— Ezért nem esett bajunk — felelte Raistlin és összébb vonta magán agyonázott ruháját, majd reszketve közelebb húzódott Tanishoz, aki csodálkozva nézett körül, mintha egy távoli holdra pottyant volna.

— Abyss mélységes mélységére, hol a csudában...

— A fogadó pincéjében vagyunk — közölte a mágus — a padló beszakadt alattunk és mi leestünk ide.

Tanis fölnézett. — Minden istenek nevére... — lihegte álmélkodva.

— Igen — suttogta Raistlin és követte Tanis pillantását — elevenen vagyunk eltemetve.

A Vörös Sárkány fogadó romjai alatt a társaság ottlévő tagjai alaposan fölmérték a helyzetüket, ami csöppet sem látszott reményteljesnek. Aranyhold ápolta a sérüléseiket, amelyek Raistlin varázsigéjének köszönhetően nem voltak igazán súlyosak. Arról viszont sejtelmük sem volt, mennyi ideig heverhettek öntudatlanul és közben mi történt odafönn, s ami még rosszabb, arról sem volt semmilyen elképzelésük, hogyan menekülhetnének onnan ki.

Caramon óvatosan megpróbált kimozdítani pár kődarabot a fejük fölött, mire az egész romhalmaz fenyegetően megreccsent. Raistlin éles hangon figyelmeztette, hogy nincs több ereje újabb varázslásra, így Tanis szomorúan leintette a nagydarab embert. Visszatottyantak hát a zavaros vízbe, amelynek szintje egyre emelkedett. Zúgószél megjegyezte, hogy válogathatnak mi végez velük hamarabb: a levegő hiánya, a fagy, a rájuk omló épület vagy a vízbefúlás.

— Talán kiabálhatnánk segítségért — kockáztatta meg Tika, de alig tudta leplezni hangjának remegését.

— És írd a számlához a sárkányfattyakat! — förmedt rá Raistlin. — Ők az egyedüliek odafönt, akik meghallhatják a nyöszörgésedet.

Tika arca elvörösödött és keze fejével gyorsan megdörgölte a szemét. Caramon korholó pillantással mérte végig a fivérét, átkarolta és szorosan magához vonta a lányt.

Raistlin undorral nézte őket.

— Nem hallok odafönẗröl semmi zajt — jegyezte meg Tanis zavartan —, nem gondoljátok, hogy a sárkányok, meg a seregeik... Elhallgatott, és amikor Caramon szemébe nézett, a két katona némán, komoran bólintott a közös felismerésre.

— Mi van? — kérdezte Aranyhold.

— Az ellenség vonalai mögé kerültünk — magyarázta neki Caramon. — A sárkányfattyak seregei elfoglalják a várost és jó pár mérföldnyi körzetben talán a környéket is. Nincs kiút, nincs hová mennünk, még ha korábban lett is volna. Mintha csak a szavait

igazolnák, hangok hallatszottak föntről. A sárkányfattyak fájdalmasan jól ismert torokhangjai hatoltak le a pincébe.

— Én mondom nektek, időpocsékolás az egész — nyifogta egy másik hang köznyelven, amely hangzásra goblinra emlékeztetett. — Nincs élő lélek ez alatt...

— Közöld csak ezt a Sárkány Nagyúrral, te nyomorult kutyaevő! — mordult rá az egyik sárkányfattyú. — Biztos vagyok benne, hogy őlordságát nagyon érdekelné a véleményed. Vagy még inkább a sárkányát. Hallottátok a parancsot... most pedig ássatok... mindannyian. Kaparászás ós félrehajigált kódarabok puffanása hallatszott. A réseken sár és por zuhogott a fejükre. A nagy gerenda kissé megremegett, de a helyén maradt.

Az odalent megbúvók, lélegzetüket szinte visszafojtva összenéztek, mindegyiküknek eszébe jutottak a fogadót megostromló különös sárkányfattyak. — Valaki üldöz bennünket — mondta akkor is Raistlin.

— Mi a fenét keresünk ezen a szemétdombón — fortyogott egy goblin saját nyelvén —, ezüstöt, drágaköveket?

Tanis és Caramon tudott egy kicsit goblinul, hát hegyezték is a fülüket.

Nehem — felelte az első goblin, aki a parancsok miatt is morgolódott —, kémeket vagy valami ilyesmit, akiket a Sárkány Nagyúr személyesen akar kivallatni.

— Itt lent? — kérdezte a másik döbbenten.

— Én is ezt mondtam — torkolta le a társa —, és láttad, mire mentem vele. A sárkányemberek azt mondták, hogy beszorították őket a fogadóba, amikor a sárkány lecsapott rá. Meg azt is, hogy egyikük sem menekült el, azért a Nagyúr szerint még most is itt kell lenniök. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, a pikkelyesek lódítottak egyet és most mi isszuk meg a levét.

Az ásás és kőgörgetés zaja egyre közelebbről hallatszott, a goblinok pusmogásával egyetemben, amelyet olykor meg-megszakítottak a sárkányfattyak torokhangú utasításai. Legalább ötvenen lehetnek odafönt, gondolta Tanis elkeseredetten.

Zúgószél nyugodtan kiemelte kardját a vízből és hozzálátott, hogy letisztogassa. Caramon szokásosan derűs képe elkomorodott, elengedte Mát és ó is megkereste a kardját. Tanisnak nem volt fegyvere, Zúgószél adta oda neki a tőrét. Tika is a kardja után kapott, de Tanis leintette, most közelharc várható és a lánynak elég nagy tér kellett. A fél-elf kérdőn nézett a varázslóra.

— Megpróbálom, Tanis — suttogta Raistlin, de tétován megcsóválta a fejét. — Fáradt vagyok, nagyon fáradt, nem tudok gondolkodni, összpontosítani! — Összegörnyedve, reszketett ázott köpönyegében. Minden erejével megpróbálta visszatartani a

köhögését, hogy el ne árulja őket, hörgését belefojtotta ruhája ujjába.

Még egy varázslat, és a mágusnak vége, már ha azt egyáltalán képes lesz elvégezni, állapította meg magában Tanis. De még akkor is szerencsésebb lehet, mint mi valamennyien. Legalábbis nem fogják el élve.

A zaj a fejük fölött egyre erősödött. A goblinok markos, fáradhatatlan munkások. Most is minél hamarabb végezni akartak a feladattal, hogy folytathassák Tarsis fosztogatását. A társaság gyászos csöndben várakozott odalent. A sár és kőtörmelék szinte folyamatosan potyogott a fejükre, a lezúduló esővíz kíséretében. Szorosan markolták fegyvereiket, talán már csak pár percük van hátra, mielőtt fölfedezik őket.

Ekkor hirtelen új hangok keveredtek a lármába. Hallották a goblinok rémült visítozását és a sárkányfattyak rekedt parancsait, hogy térjenek vissza a munkájukhoz.

De lehallatszottak az elhajigált lapátok és csákányok koppanásai és a hüllőemberek káromkodásai, amint megpróbálták megfékezni a goblinok lázadását.

Az üvöltöző goblinok lármáján túl fölhangzott egy erős, világos, éles rikoltás, amelyre egy hasonló válaszolt kissé távolabbról. Olyan volt ez, mint a sasok hívó kiáltása alkonyatkor a puszták fölött, de most pontosan a fejük fölül hallatszott.

Aztán egy sikoltás... egy sárkányfattyúé, majd valami reccsenés, mintha a teremtményt kettétépte volna valami.

További üvöltések, kirántott acélpengék csattanása, még egy hívó vijjogás és a ráadott felelet, most már egészen közelről.

— Mi lehet ez? — kérdezte Caramon tágra nyílt szemmel.

— Ez nem sárkány... inkább olyan, mint valami óriási ragadozó madár hangja.

— Akármi legyen is, mindenesetre darabokra tépi a sárkányfattyakat — mondta döbbenten Aranyhold, míg a többiek némán hallgatták a lármát. A sikoltozás hirtelen abbamaradt és helyére talán még annál is nyomasztóbb csönd telepedett. Miféle új szörnyűség szoríthatta ki a régit?

Azután kő— és szikladarabok, vakolat és az utcára hajigált gerendák zaja szűrődött a pincébe. Akármi legyen is az odafönt, elszántan tör előre feléjük.

— Fölfalta az összes sárkányfattyat, és most ránk feni a fogát! — nyögte Caramon rémülten.

Tika halottsápadtan belekapaszkodott a harcos karjába, Aranyhold halkan felnyögött, még Zúgószél is elveszítette szokásos, közönyös nyugalmát és élénken tekingélt fölfelé.

— Caramon — szólalt meg reszketeg hangon Raistlin —, fogd be

a szád!

Tanis magában készséggel egyetértett a mágussal. — Jobb, ha most mindnyájan befogjuk... — szólalt meg, de ekkor iszonyú robaj nyomta el a hangját. Kövek, törmelék, vakolat és fadarabok záporoztak körülöttük. Megpróbáltak elbújni valami mögé, amikor egy hatalmas, karmos láb hatolt be a nyiláson, sarkantyúja megvillant Raistlin pálcájának fényében.

Rémülten kerestek fedezéket a lehullott gerendák mögött, a szétrepedt söröshordók alatt, s közben ámulattal nézték, amint a gigászi láb kiemelkedik a törmelékhalomból, majd szélesen tátongó nyilást hagyva maga utánvisszahúzódik.

Minden elnémult... pár pillanatig egyikük sem mert megmoccanni, de a csöndet nem törte meg semmi.

— Itt az alkalom! — suttogta Tanis élesen. — Caramon,nézd meg, mi van odafönt!

Ekkorra a nagydarab harcos már előbújt rejtekhelyéről és botladozva igyekezett átvágni a padlót vastagon borító törmeléken. Zúgószél csörtetett a nyomában, kivont karddal.

— Semmi — felelte Caramon zavartan, miután körülkémlelt.

Tanis ugyan csupasznak érezte magát a kardja nélkül, de azért a nyílás alá lépett és maga is fölnézett. Legnagyobb meglepetésére ekkor egy sötét alak jelent meg fölöttük, amelynek körvonalai élesen kirajzolódtak a lángok borította égen. Mögötte tornyosult egy hatalmas teremtmény.

Éppen csak kivehették egy gigászi sas fejét... szeme ragyogott, fenyegetően begörbülő csőre megvillant, amint a lángok megvilágították.

A lent rekedtek hátratántorodtak, de már késő volt. Az alak meglátta őket és közelebb lépett. Zúgószélnek is megkésve jutott eszébe az íja. Caramon egyik kezével magához vonta Tikát, a másikkal kardját markolta meg. Az alak azonban egyszerűen letérdelt a nyílás szélénél, óvatosan tapogatózott lábával a meglazult kövek között és hátrahúzta az arcát eltakaró csuklyát.

— Hát ismét találkozunk, Tanis, Fél-Elf szólalt meg egy hűvös, tiszta hang, de oly távoli, akár a csillagok.

8.
Menekülés Tarsisból
A sárkánygömbök története

Sárkányok suhantak bőrszárnyaikon Tarsis fölperzselt városa fölött, miközben beözönlöttek a sárkányfattyak csapatai, hogy elfoglalják harcállásaikat. Maguk a sárkányok elvégezték feladatukat. A Sárkány Nagyúr hamarosan visszarendeli őket, hogy fölkészüljenek a következő támadásra. Most azonban lazíthatnak egy kicsit, szárnyalhatnak az égő város fölé emelkedő tüzes légáramlatok hátán és lecsaphatnak azokra az emberekre, akik bolond fejjel előbújnak rejtekhelyükről. A vörös sárkányok rendezett alakzatokban keringtek az égen, fölemelkedtek, majd alábuktak, így járták halálos körtáncukat.

Most már nem volt olyan erő Krynn földjén, amely megállíthatta volna őket. Ezt jól tudták, és szinte lubickoltak önnön győzelmük dicsőségében. Néha mégis megzavarta valami a táncot. Az egyik kötelék vezetőjének például hírül hozták, hogy egy fogadó romjai körül még harcok dúlnak. Egy fiatal vörös sárkány... ő vezette a köteléket arra a célpontra... morgolódott magában, szidta a nagyobb egységek parancsnokait. De ugyan mit is várhatna, amikor a Sárkány Nagyúr nem más, mint egy fölfuvalkodott hobgoblin, akinek még arra sem futja a bátorságából, hogy végignézze egy olyan erőtlen város bevételét, mint Tarsis.

A vörös hím fölsóhajtott és fölidézte azokat a dicsőséges napokat, amikor a Pyros hátán lovagoló Verminaard maga vezette harcba őket. Ő aztán igazi Sárkány Nagyúr volt! A vörös vigasztalanul megrázta a fejét... az volt ám a csata. Most már értett mindent. Csapatának megparancsolta, hogy maradjon a magasban, maga pedig lecsapott, hogy jobban körülnézzen.

— Állj! Parancsolom!

A vörös röptében megállt és meglepetten fölnézett. Az erős és tiszta hang egy Sárkány Nagyúrtól származott, és annyi bizonyos, hogy nem Varangyhtól! Ez a Sárkány Nagyúr, bár súlyos köpenyt, fényes álarcot és sárkánypikkelyes páncélt viselt, a hangjából ítélve ember volt, nem hobgoblin. De honnan jöhetett... és miért? A vörös legnagyobb döbbenetére ez a Nagyúr egy hatalmas kék sárkányon lovagolt és a kékek jó pár köteléke szállt a nyomában.

— Mi a parancs, Nagyúr? — kérdezte a vörös komoran. — És milyen jogon állítasz meg bennünket, te, akinek semmi dolga Krynn földjének ezen a részén?

— Az emberiség sorsa az én ügyem, legyen szó Krynn földjének

errol vagy bármelymás részérol — vágott vissza a Sárkány Nagyúr —, és harcos karom ereje hatalmaz fel arra, hogy parancsolhassak neked, derék vörös! Ami pedig a parancsomat illeti, azt akarom, hogy fogd el azokat a szánalmas embereket, de ne öld meg őket! Ki kell vallatnom őket. Hozd ide hozzám mindet és jutalmad nem marad el.

— Odanézzetek! — kiáltotta egy fiatal vörös nőstény. — Griffek!

A Sárkány Nagyúr meglepetten és bosszúsan kiáltott föl. A sárkányok lenéztek és látták, amint a gomolygó füstből három griff röppen föl a magasba. A nem egészen fele sárkány-nagyságú griffek vadságukról voltak nevezetesek. A sárkányfattyak csapatai szélfútta pernyeként szóródtak szét e teremtmények előtt, amelyek éles karmaikkal és félelmes csőrükkel egészben kapkodták le a szerencsétlenségükre útjukba kerülő hüllőemberek fejét.

A vörös gyűlölettel fölhorkant és csapatával együtt fölfelé lendült, de a ‚Sárkány Nagyúr lecsapott elé és megtorpanásra kényszerítette.

— Annyit mondok, hogy nem kell megölni őket! — reccsent rá a ! Nagyúr keményen.

— De akkor elmenekülnek! — dühöngött a vörös.

— Hadd menjenek — mondta a Nagyúr hidegen —, úgysem jutnak messzire. Ebben az ügyben fölmentelek a kötelességeid alól. Térj vissza a főseregheZ, és ha az az idióta Varangyh megemlíti ezt az esetet, mondd meg neki, hogy Verminaard Nagyúr nem vitte a sírba annak történetét, miként veszítette el a kék kristálypálcát. Jól emlékszem Varangyh altörzsmester tetteire, és mások is tudomást szereznek róla, ha velem merészel ujjat húzni!

A Sárkány Nagyúr tisztelgett, megsarkantyúzta a nagy kék sárkányt, és a griffek után eredt, amelyek sebes röptükkel már jóval a város határán túl jártak. A vörös csak nézte, amint a kékek eltűnnek az esti égbolton, az üldözöttek nyomában.

— Nem kellene nekünk is utánuk erednünk? — kérdezte a vörös nőstény.

— Nem — válaszolta elgondolkodón a hím és izzó szemét a távolba vesző Sárkány Nagyúr alakjára szegezte. — Ennek én nem keresztezem az útját!

— Nem kell köszönetet mondanod, nem kívánom — szakította félbe Tanis tétova szavait Csillagszellő Alhana, mondat közben. A társaság a griffek hátán repült a zuhogó esőben, megkapaszkodtak tollas nyakukban és rémülten néztek vissza a gyorsan távolodó, haldokló városra.

— Meglehet, el is megy a kedved tő1e, ha végighallgatsz — nézett vissza Alhana hűvösen a mögötte ülő Tanisra. — A saját érdekemben szabadítottalak ki benneteket. Harcosokra van szükségem, hogy megtalálhassam atyámat: Silvánestibe repülünk!

— De hát ez lehetetlen! — nyögte Tanis. — Találkoznunk kell a barátainkkal. Repüljünk a hegyekbe! Mi nem mehetünk Silvanestibe, Alhana! Túlságosan is sokat kockáztatunk. Ha megtalálnánk azokat a sárkánygömböket, elpusztíthatnánk e gonosz teremtményeket és véget vethetnénk a háborúnak. Akkor aztán elmehetünk Silva...

— Most megyünk Silvanestibe! — vágott közbe Alhana. — Ebben nincs apelláta, fél-elf! A griffjeim engedelmeskednek a parancsaimnak és csak az enyémeknek. Téged is darabokra szaggatnának, mint azokat a sárkányembereket, ha megparancsolnám nekik.

— Egy szép napon az elfek majd ráébrednek, hogy egy nagy család tagjai! — mondta Tanis haragtól remegő hangon. — Többé nem bánhatnak úgy velük, mint valami elkényeztetett idősebb testvérrel, aki mindent megkap, míg mi leshetjük a morzsákat.

— Az istenek ajándékaira mi mindnyájan rászolgáltunk. És ti, emberek és fél-emberek — szavainak éle úgy hatott, akár egy tőrdöfés — ugyanezeket az ajándékokat kaptátok meg, de eljátszottátok a telhetetlenségetekkel. Mi ki tudjuk vívni a fönnmaradásunkat a ti segítségetek nélkül is, ami pedig a ti túléléseteket illeti, azzal nem sokat törődünk.

— Mégis úgy látszik, hogy most jól jön a segítségünk!

— Amiért meg is kapjátok a méltó jutalmat — vágott vissza Alhana.

— Nincs annyi acél és drágakő Silvanestiben, amivel megfizethetnétek a mi...

— Ti a sárkánygömböket keresitek, ha nem tévedek — szólt közbe ismét Alhana. — Egyről tudom, hogy hol van... Silvanestiben!

Tanis csak pislogott. Egy pillanatig semmi sem jutott az eszébe, de a sárkánygömbök említése újból felidézte a barátait. — Hol van Sturm? — kérdezte Alhanától. — Legutoljára veled láttam.

— Nem tudom — felelte a nő. — Elváltunk egymástól. Ő a fogadóhoz indult, hogy csatlakozzon hozzátok... én pedig hívtam a griffjeimet.

— Miért nem hagytad, hogy ő vigyen el Silvanestibe, ha egyszer harcosokra van szükséged?

— Ez nem a te dolgod! — bökte oda Alhana és hátat fordított neki. Tanis csak ült mögötte szótlanul, túl kimerülten az értelmes gondolkodáshoz. Azután meghallotta valaki hozzá kiáltó szavát, alig hallhatóan a griffek szárnytollainak csattogásától.

Caramon volt az. A harcos ordítozott valamit és hátrafelé mutogatott. Mi az már megint? — gondolta Tanis keserűen.Maguk mögött hagyták a Tarsist borító fústöt és viharfelhőket, kiröppentek a tiszta éjszakai égre. Ragyogtak fölöttük a csillagok, hidegen szikráztak, akár a gyémánt, kihangsúlyozták az égbolton tátongó fekete ürességet, ahol azelőtt két csillagkép járta végtelen útját a föld fölött. Az ezüst és

a vörös hold lement, de Tanisnak nem volt szüksége a fényükre, hogy észrevegye a csillagokat eltakaró fekete árnyakat.

— Sárkányok! — mondta Alhanának. — Üldöznek bennünket!

Tanis később sohasem tudta pontosan fölidézni Tarsisból való menekülésük lázálomszerű részleteit. Órákig tépázta őket a jeges szél, amihez képest még a sárkánytűz is vonzóbbnak tűnt. A rémület órái voltak azok, amint bámulta a közeledő sötét árnyakat, meredt szemmel, míg ki nem csordultak és az arcára nem fagytak a könnyei, s mégsem tudott elfordulni ölük. Aztán éjféltájt megálltak, halálosan kimerülve és rémülettel telve aludtak valamicskét egy magas szirtbarlangjában... aztán ahajnali ébredés és nyomban ugyanaz a látvány: fölemelkedtek a levegőbe, és a sötét árnyak még mindig ott szálltak mögöttük.

Kevés lény veheti föl a versenyt a griffek szárnyalásával. De a sárkányok... az általuk látott első kék sárkányok még mindig ott voltak mögöttük a látóhatáron, jöttek rendületlenül, nem hagytak nappal egy percnyi pihenőt sem, éjszaka pedig beszorították őket valami szánalmas rejtekhelyre, amikor a fáradt griffeknek is pihenniök kellett.

Kevés élelmük volt, csak némi quith-pah... afféle vastartaléknak számító szárított gyümölcs, ami életben tartja ugyan a testet, de alig enyhíti az éhséget.... Alhana tartaléka, amelyet megosztott velük. De még Caramon is túl elkeseredett és letört volt hozzá, hogy tisztességgel hozzálásson.

Az egyetlen esemény, amelyre Tanis élénken emlékezett, a második éjszakán következett be. Éppen a kis csoportnak beszélt egy nedves, rideg barlangban rakott tűz körül a surranó fölfedezéséről Tarsis könyvtárában. Amikor a sárkánygömböket említette, Raistlin szeme fölragyogott, keskeny arcát mohó belső izzás tette elevenné.

— Sárkánygömbök? — ismételte meg halkan.

— Arra gondoltam, hátha tudsz róluk — puhatolózott Tanis —, mik lehetnek azok?

Raistlin nem válaszolt azonnal. Vastagon beburkolózott saját és fivére köpenyébe, a lehető legközelebb feküdt a tűzhöz, de vézna teste még így is reszketett a hidegtől. Aranyló szemével a csoporttól kissé távolabb ülő Alhanát leste, aki ugyan megosztotta velük a barlangot, de nem vett részt a társalgásban. Most viszont úgy tűnt, hogy kissé félrefordított fejjel mégiscsak hallgatózik.

— Azt mondtad, hogy van egy sárkánygömb Silvanestiben — suttogta a mágus Tanisnak —, de nem tőlem kell kérdezned felőle.

— Nem sokat tudok róla — szólalt meg Alhana és sápadt arcát a tűz felé fordította. — A régmúlt idők ereklyéjeként tartjuk, inkább csak mint valami érdekességet, semmi mást. Ki gondolta volna, hogy az .emberek még egyszer föltámasztják ezt a gonoszt és visszahozzák a

sárkányokat Krynn földjére!

Mielőtt Raistlin megszólalhatott volna, Zúgószél csattant föl mérgesen: — Nincs rá bizonyítékod, hogy az emberek lettek volna azok!

Alhana lesújtó pillantást vetett a síkföldire, de nem vágott vissza... rangján alulinak érezte, hogy egy barbárral szóba álljon.

Tanis fölsóhajtott. A síkföldinek még kevés tapasztalata volt az elfekkel. Sok idő kellett hozzá, hogy Tanisban megbízzon és még több, mire Gilthanast és Lauranát is elfogadta. És most, hogy Zúgószél végre csaknem lebirkózta öröklött előítéleteit, a hasonló előítéletekkel megáldott

Alhana csak újabb sebeket ejtett rajta.

— Jól van, na — mondta Tanis nyugodtan —, Raistlin, mondd el, mit tudsz te a sárkánygömbökről!

— Hozd az italomat, Caramon! — szólt nyersen a varázsló.

A csészényi forró vízzel a harcos letelepedett fivére elé. Raistlin félkönyékre emelkedett és beleszórta füveit a csészébe. Különös, savanykás szag töltötte meg a barlangot.

Beszéd közben a mágus fintorogva kortyolgatta kotyvalékát.

— Az Álmok Korában, amikor az én rendem még nagy tiszteletnek örvendett, az Ősmágiának öt Tornya volt Krynn földjén. — Itt a varázsló hangja elhalkult, mintha keserves emlékek törtek volna rá. Fivére gyászos képpel bámulta a barlang kőpadlóját. Tanis látta, amint az ikrekre ismét rátelepszik valami árny és azon töprengett megint, vajon mi történhetett velük az Ősmágia Legendás Tornyában, ami ilyen kegyetlenül megváltoztatta az életüket. Azt persze tudta, hogy megkérdeznie semmi értelme: mindkettőjüknek szigorúan tilos volt beszélni róla.

Raistlin hallgatott egy pillanatig, mielőtt folytatta, aztán mély levegőt vett és belevágott: — Amikor kitört a Második Sárkányháború, a rendem legrangosabbjai összegyűltek a legnagyobb toronyban... Palanthas Tornyában... és megteremtették a sárkánygömböket.

Raistlin tekintete itt elhomályosult, hangja egy pillanatra elnémult. Amikor újra megszólalt, mintha tudattalan álmában beszélt volna... még a hangja is megváltozott: erősebb, mélyebb, tisztább lett. Köhögése is elállt. Caramon döbbenten nézte.

— A Fehér köpönyegesek léptek be elsőként a torony tetején lévő terembe, amikor följött az ezüst hold, Solinari. Azután Lunitari is fölbukkant vérvörösen és megjelentek a Vörös köpönyegesek, végül azok számára, akikkülönösen odafigyeltek, láthatóvá vált Nutari fekete korongja, egy sötétlő lyuk a csillagok között és besétáltak a terembe a Fekete köpönyegesek.

— Furcsa, pillanata volt ez a történelemnek, amelyben a különböző köpönyegesek között megszűnt minden ellenségeskedés.

Még egyszer került sor hasonlóra, amikor a varázslók összefogtak a Vesztett Csatákban, de ennek idejét nem lehetett előre látni. Elegendő volt a bizonyosság, hogy a gonosz hatalmát meg kell törni. Megértettük végre, hogy a gonosz el akar pusztítani minden varázserőt e földön, hogy csak az övé maradhasson meg. A Fekete köpönyegesek között akadtak ugyan néhányan, akik szövetkezni akartak ezzel a hatalmas erővel — Tanis figyelte, hogy izzik föl Raistlin szeme —, de hamarosan rádöbbentek, hogy nem lehetnek annak urai, hanem csak rabszolgái.

Így születtek hát meg a sárkánygömbök, egy éjszakán, amikor mindhárom telihold fónn volt az égen.

— Három hold? —kérdezte Tanis halkan, de Raistlin nem hallotta meg és tovább folytatta furcsa, idegen hangon.

— Hatalmas erejű varázslást folytattak akkor éjjel... olyan erejűt, hogy néhányan el sem viselték és összeestek, elveszítették minden testi és szellemi erejüket. De másnap reggel öt sárkánygömb állt öt emelvényen, sötét árnyakkal tarkított fényben ragyogva. Egy kivételével elvitték azokat Palanthasból és keserves áldozatok árán elszállították a négy másik toronyba. Onnan segítették azután a Sötétség Királynője elleni harcot.

A lázas csillogás kihunyt Raistlin szemében, válla megereszkedett, hangja megtört és kegyetlen köhögési roham tört rá. A többiek lélegzet-visszafojtva, némán meredtek rá.

Végül Tanis megköszörülte a torkát és megkérdezte: — Hogy érted azt, hogy három hold volt?

Raistlin értetlenül nézett rá: — Három hold? — suttogta. — Nem tudok semmiféle három holdról... miről is beszéltünk..

— A sárkánygömbökről. Elmondtad, hogyan keletkeztek. És te hogyan... — Tanis elhallgatott, amint meglátta, hogy Raistlin erőtlenül hanyatlik fekhelyére.

— Én nem mondtam nektek semmit! — kiáltotta a varázsló ingerülten. — Mit hordtok itt össze?

Tanis végignézett a többieken, Zúgószél megcsóválta a fejét, Caramon beharapta az ajkát és gondterhelt, borús képpel félrefordult.

— A sárkánygömbökről beszéltünk — szólalt meg Aranyhold —, el akartad mondani, mit tudsz róluk.

Raistlin letörölte a szája szélén kibuggyanó vért. — Nem sokat tudok róluk — jelentette ki szomorúan és megvonta a vállát. — A sárkánygömböket a fővarázslók készítették, és kizárólag rendem legnagyobb hatalmú tagjai használhatták. Azt mondták, hogy azokra, akik nem elég jártasak a varázslás tudományában és megpróbálnak parancsolni e gömböknek, szörnyű vég leselkedik. A Vesztett Csaták idején pedig a sárkánygömbökről odaveszett minden tudomány. Azt mondják, hogy kettőt közülük megsemmisítettek, amikor ledőltek az

Ősmágia Legendás Tornyai... inkább elpusztították őket, csak ne kerüljenek annak a hordának a karmai közé. Varázslóik halálával a másik háromnak is nyoma veszett. — A mágus hangja elakadt, teljesen kimerülten hanyatt dőlt a vackán és mély álomba merült.

— Vesztett Csaták, három hold, Raistlin idegen hangon beszél... mindennek semmi értelme — mormolta Tanis.

— Én nem hiszek el belőle semmit — mondta Zúgószél hidegen, kirázta szőrmetakaróikat, készülődött a lefekvéshez.

Tanis még folytatta volna példái fölsorolását, amikor meglátta, hogy Alhana előlép a homályból és Raistlin fölé hajol. Lenézett a varázslóra és összekulcsolta a kezét.

— Nagyon erős mágikus hatásuk van — suttogta félelemmel teli hangon. — Az atyám!

Tanis hirtelen megértette, mire gondol.

— Csak nem hiszed, hogy atyád megpróbálta fölhasználni a gömböt?

— Attól tartok, igen — felelte Alhana a kezét tördelve. — Azt mondta, egyedül is elbír a gonosszal, távol tartja hazánktól. Biztosan arra gondolt, hogy... — és gyorsan Raistlin mellé térdelt. — Ébresszétek föl! — parancsolta és fekete szeme megvillant. — Tudnom kell! Keltsétek föl és vegyétek rá, hogy elmondja, miben rejlik a veszély!

Caramon udvariasan, de határozottan odébb vonszolta. Alhana felé fordította a félelemtől és haragtól eltorzult szép arcát, és úgy látszott, hogy nyomban megüti a harcost, de ekkor Tanis mellélépett és lefogta a kezét.

— Lady Alhana — szólalt meg nyugodtan —, semmi hasznunk sem lenne belőle, ha fölébresztenénk. Már elmondott mindent, amit tud. Ami pedig azt az idegen hangot illeti... abból, úgy látszik, nem emlékszik semmire.

— Már máskor is előfordult ilyesmi Raist életében — dörmögte Caramon csöndesen — ... hogy valaki mássá változott, de mindig kimerült tőle és sohasem emlékezett semmire.

Alhana kirántotta karját Tanis markából, de megőrizte arcának hűvös, márványszerű nyugalmát. Megpördült és kiment a barlang bejáratához. Megragadta a takarót, amelyet Zúgószél akasztott a nyílás elé a tűz fényének leplezésére és csaknem letépte, amint félrerántotta és kilépett a szabadba.

— Én őrködök elsőnek — mondta Tanis Caramonnak —, te addig aludj egy kicsit!

— Egy darabig még virrasztok Raist fölött. — felelte a nagydarab férfi és eligazgatta fekhelyét ikerfivére mellett.

Tanis pedig kiment Alhana után.

A griffek mélyen aludtak, fejüket nyakuk puha tollazatába

rejtették, karmos mellső lábukkal keményen markolták a sziklapárkányt. Először nem találta Alhanát a sötétben, de aztán észrevette, amint egy nagy szikladarabnak támaszkodik, arcát kezébe temeti és keservesen sír.

A büszke silvanesti nő sohasem bocsátotta volna meg neki, ha gyengének és sebezhetőnek látja. Tanis visszabújt a takarófüggöny mögé.

— Majd én őrködöm! — mondta még egyszer hangosan, mielőtt újra kilépett volna. Föllibbentette a takarót, és mintha oda sem nézne, látta, amint Alhana fölegyenesedik és keze fejével gyorsan megtörli az arcát. Hátat fordított a fél-elfnek, aki lassan közeledett hozzá... időt adott neki, hogy összeszedje magát.

— Fullasztó volt odabent a barlangban — mondta Alhana csöndesen —, már nem bírtam tovább. Ki kellett jönnöm egy kicsit a friss levegőre.

— Elsőnek én őrködöm — mondta Tanis, majd elhallgatott, és így folytatta: — Úgy látom, attól tartasz, hogy atyád megkísérelte azt a sárkánygömböt alkalmazni. Biztosan ismerte a történetét. Abból, amit a népedről tudok, úgy emlékszem, hogy ő is ért a mágiához.

— Azt tudta, hogy honnan származik a gömb — mondta Alhana elcsukló hangon... még nem volt teljesen ura magának. — Az ifjú mágus igazat beszélt a Vesztett Csatákról és a tornyok pusztulásáról, de abban tévedett, hogy a másik három gömb elveszett. Egyiket atyám helyezte biztonságba Silvanestiben.

— Es mik azok a Vesztett Csaták? — kérdezte Tanis és maga is nekitámaszkodott a szomszédos sziklának.

— Hát erről nincsen szó Qualinost hagyományaiban? — nézett Tanisra szemrehányón a lány. — Micsoda barbár vált belőled, mióta az emberek közé vegyültél!

— Talán én vagyok a hibás — mormolta Tanis —, meglehet, nem figyeltem eléggé a Tanítómester szavára.

Alhana úgy nézett rá, mint aki gúnyt érez a hangjában.

De meglátta a fél-elf komoly arcát és különben sem akarta igazán, hogy magára hagyja, így hát válaszolt a kérdésre.

— Amint Istar befolyása egyre növekedett a Hatalom Korában, Papkirálya és annak papjai mind jobban irigyelték a varázslók erejét. Azt hangoztatták, hogy a mágiára nincs szükség ezen a világon, és persze féltek is tőle, mivel nem tudták azt ellenérzésük alatt tártani. Magukat a varázslókat ugyan tisztelték, de nem nagyon bíztak meg bennük, még a Fehér köpönyegesekben sem. A papok tehát a mágusok ellen hangolták a népet, s ahogy egyre gonoszabbá vált a világ, mindinkább a varázslókra hárították érte a felelősséget. A mágusoknak az Ősmágia Legendás

Tornyaiban kellett kiállniok végső, kegyetlen próbatételüket, a

mágia ereje azokban összpontosult. Így persze a tornyok legyőzendő célpontokká váltak. A tömegek megrohanták azokat, és pontosan az történt, amiről az ifjú varázsló beszélt: történetük során másodízben jöttek össze a különböző köpönyegesek, hogy megvédjék hatalmuk végső bástyáit.

— De hogyan győzhették le őket? — kérdezte Tanis hitetlenkedve.

— Hogy kérdezhetsz ilyet, amikor tudod, mi a helyzet a ti varázsló barátotokkal? Igaz, hogy van ereje, de gyakran kell pihennie. Még a legerősebbeknek is időre van szükségük, hogy újjáéleszthessék és ismét emlékezetükbe véssék a varázsigéiket. Még a rendjük legnagyobbjainak... azoknak a mágusoknak, akiknek a hatalmához azóta sincs fogható Krynn földjén..., még azoknak is sokat kellett aludniok és hosszú órákat eltölteniük a varázskönyveik tanulmányozásával. Varázslók mindig is kevesen voltak, és vannak, hát még olyanok, akik nekivágnak a próbatételnek az ősmágia Legendás Tornyaiban, hiszen tudják, hogy ott a bukás maga a halál.

— A kudarc maga a halál? — kérdezte halkan Tanis.

— Igen — ismételte meg Alhana —, a barátotok igen bátor, hogy ilyen fiatalon merészelt nekivágni a Próbának. Nagyon bátor... vagy nagyon hatalomvágyó! Neked sohasem beszélt ilyesmirol?

— Nem, soha — mormolta Tanis —, de folytasd!

Alhana megvonta a vállát. — Amikor már látták, hogy a csata reménytelen, maguk a varázslók romboltak le két tornyot. A robbanások több mérföldnyi körzetben elpusztítottak mindent. Csak három maradt meg: Istar, Palanthas és Wayreth Tornya. A másik két torony borzalmas pusztulása azonban megrémítette a Papkirályt. Az Istar és Palanthas Tornyában lévő varázslókat biztosította róla, hogy épségben elmehetnek, ha önként elhagyják a tornyokat, mivel tisztában volt vele, hogy a mágusok a körülöttük lévő városokat is könnyűszerrel elpusztíthatják.

Így aztán a varázslók visszavonultak Wayreth Tornyába, a Király hegyekbe, mivel azt sohasem fenyegette közvetlen veszély. Elmenekültek hát Wayrethbe, hogy begyógyítsák a sebeiket és megőrizzék a varázstudomány még megmaradt, utolsó szikráját. Azokat a varázskönyveket, amelyeket nem vihettek magukkal, mivel nagyon sok volt belőlük és jó párat erős varázsigék tettek hozzáférhetetlenné, átadták Palanthas nagy könyvtárának, ahol népem hagyományai szerint máig is őrzik őket.

Fölkelt az ezüst hold és sugarai kiemelték leányuk lenyűgöző szépségét, melynek láttán Tanis lélegzete kis híján elállt, s amelynek hidegsége késként hasított a szívébe.

— És mit tudsz a harmadik holdról? — kérdezte fölpillantva az égre, és összerázkódott. — A fekete holdról...

— Nem sokat — felelte Alhana. — A varázslók a holdakból is merítik az erejüket: a Fehér köpönyegesek Solinariból, a Vörös köpönyegesek Lunitariból. A legendák szerint van egy harmadik hold is, az adja a Fekete köpönyegesek erejét és csak azok tudják a nevét vagy találhatják meg az égen.

Raistlin tudta a nevét, gondolta magában Tanis... vagy legalábbis az a másik hang tudta, de nem mondta ki hangosan.

— És hogy jutott atyád a sárkánygömb birtokába?

— Atyám, Lorac, varázslóinas volt — suttogta halkan Alhana és az ezüst hold felé fordította az arcát. — El is ment Istarba az Ősmágia Legendás Tornyába, ahol letette és túl is élte a Próbát. Először ott látott sárkánygömböt. — A lány kis szünetet tartott. — Most elmondom neked azt, amit még sohasem meséltem el senkinek és amit atyám sem árult el másnak, csak nekem. Csak azért teszem, mert jogod van tudni, hogy mi lesz... mi vár rátok.

— A próbatétel idején a sárkánygömb... — Alhana kereste a megfelelő szót — ... beszélt hozzá, a tudatához. Figyelmeztette rá, hogy valami szörnyű vész közeleg. „Nem szabad itt hagynod engem, Istarban„ — sugallta neki. „Ha itt maradok, elpusztulok és velem pusztul az egész világ„ — És ekkor atyám... mondhatjuk úgy is... ellopta a gömböt, bár meggyőződése szerint megmentette. — Egyszóval az Istar-i Torony gazdátlanná vált. Hamarosan beleköltözött a Papkirály, hogy saját céljaira használja. A varázslók végül a Palanthas-i Tornyot is elhagyták, de annak szörnyűséges a története. — Alhana megborzongott és folytatta. — Palanthas helytartója, a Papkirály híve jelent meg a toronynál, hogy úgymond, lepecsételje annak kapuit. Az országban mindenki azokról a jó és gonosz csodákról regélt, amelyek abban a toronyban történtek, de a helytartó csak kívülről bámulhatta, nyálát csorgatva a gyönyörű építményt.

A Fehér köpönyeges varázslók ugyanis becsukták a torony hatalmas arany kapuját és be is zárták egy ezüst kulccsal. A helytartó mohón kapott a kulcs után, amikor valamelyik emeleti ablakban megjelent az egyik Fekete köpönyeges.

„A kapu zárva lesz és a termek üresen maradnak mindaddig, amíg a múlt és a jelen ura, erejének teljében vissza nem tér!" — kiáltotta. Ezzel a gonosz varázslója kivetette magát az ablakon és a kapu elé zuhant. A kerítés rúdjai szétszaggatták a köpönyegét, s ezért átokkal sújtotta a tornyot. Vére kicsordult a földre, mire az ezüst és arany kapuszárnyak dörrenve megremegtek és megfeketedtek.

A fehér és vörös színű, csillogó torony jégszürke kővé változott, fekete minaretjei porrá omlottak.

A helytartó és emberei rémülten menekültek. Azóta senki sem merészelt belépni Palanthas Tornyába, de még a kapuját sem közelítette meg senki. Ekkor, a torony megátkozása után vitte el

atyám a sárkánygömböt Silvanestibe.

— De már korábban is tudhatott róla valamit, még mielőtt magához vette volna — erősködött Tanis —, azt talán, hogy hogyan használhatja...

— Ha így volt is, sohasem beszélt róla — suttogta Alhana bánatosan —, s így én sem tudok róla többet. Most pedig pihennem kell... jó éjszakát — mondta a fél-elfnek, de feléje sem fordult.

— Jó éjt, Lady Alhana — felelte Tanis szelíden. — Pihenj jól, és ne keseregj! Atyád bölcs és sok mindenen ment keresztül. Biztos vagyok benne, hogy minden rendbe jön.

Alhana már azon volt, hogy szó nélkül távozik, de a férfi hangjából kicsengő jóindulat megtorpantotta.

— Bár kiállta a Próbát — suttogta olyan halkan, hogy Tanisnak közelebb kellett lépnie hozzá, különben nem hallotta volna —, sohasem rendelkezett akkora varázserővel, mint amekkora a ti ifjú mágusotoknak van már most. És ha úgy gondolta, hogy már csak a sárkánygömb lehet az utolsó reményünk... — de hangja elcsuklott, és nem folytatta.

— A törpéknek van egy mondása — szólalt meg Tanis, majd átkarolta a lány karcsú vállát és magához vonta őt — „a kölcsönvett bajnak bánat a kamata". De ne búsulj, mi veled vagyunk.

Alhana nem szólt semmit. Egy pillanatig jólesően törte a védelmező ölelést, aztán kiszabadította magát a férfi szorításából és a barlang bejáratához lépett. Ott megállt és visszanézett.

— Aggódsz a barátaid miatt — mondta —, de fölösleges. Kijutottak a városból és biztonságban vannak. Igaz, a surranó közel járt a halálhoz, de életben maradt és most a Jégfal felé tartanak, egy sárkánygömb nyomában.

— Honnan tudod? — ámult el Tanis.

— Már mindent elmondtam neked, amit lehet — rázta meg a fejét Alhana.

— Alhana! Honnan tudod? — kérdezte a másik még egyszer, keményen.

A lány sápadt arcán rózsaszín pír jelent meg. — Én... egy csillagékszert adtam a lovagnak. Semmit sem tud persze az erejéről és arról sem, hogyan használhatná. Nem is tudom, miért adtam oda neki, hacsak...

— Hacsak, mi? — kérdezte Tanis nagyot csodálkozva.

— Olyan kedves volt hozzám... és bátor. Az életét kockára téve segített rajtam, pedig nem is tudta igazán, ki vagyok! Egyszerűen a segítségemre sietett, mert bajban voltam. És... — a lány szeme gyanúsan megcsillant —, és könnyezett,amikor a sárkányok gyilkolták a népet. Én azelőtt még sohasem láttam felnőtt férfit sírni. Mi még akkor sem hullattunk könnyeket, amikor ránk törtek a sárkányok és

elüldöztek bennünket a hazánkból. Talán már el is felejtettük, mi az!

Ekkor, mint aki rájött, hogy túl sokat mondott, félrehúzta a takarót és sietve belépett a barlangba.

— Az istenek szent nevére! — sóhajtott föl Tanis. — Egy csillagékszer! Micsoda ritka és fölbecsülhetetlenül értékékes ajándék. Ilyet szoktak egymásnak ajándékozni az egymástól erővel elszakított elf-szerelmesek. Az ékszer egyfajta kapocs a lelkeik között, amely által a szeretett lény legmélyebb érzelmeit is megérzik és erőt adhatnak egymásnak, ha a szükség úgy hozza. De Tanis hosszú élete során nem hallott még olyat, hogy bárki csillagékszert ajándékozott volna egy embernek! Mi hasznát is vehetné az ember, s különben is, milyen hatással lehet rá? És Alhana... ő sohasem tudna szeretni egy embert... sohasem viszonozhatná annak szerelmét! Csak valami vak elragadtatás lehet mögötte! A lány biztosan félt egyedül. Nem, ez csak szomorúan végződhet, hacsak valami gyökeresen meg nem változott az elfekben... vagy magában Alhanában.

Bár nagy kő esett le Tanis szívéről, megtudván, hogy Laurana és a többiek biztonságban vannak, mégis rémület és bánat nyomasztotta Sturm sorsa miatt.

9.
Silvanesti. Az álom kezdete

Harmadnap is fölszálltak a kelő nap felé és folytatták útjukat. A sárkányok látszólag elmaradtak mögöttük, bár Tika, aki leghátul helyezkedett el, azt mondta, lát valami fekete pontokat a látóhatár peremén. Aznap, késő délután, amikor már alkonyodott, elérkeztek a Thon-Thalas, vagy más néven a Lord folyóhoz, amely elválasztotta Silvanestit a külvilágtól.

Tanis sokszor hallott életében az ősi Elf Haza csodáiról és szépségéről, bár a qualinseti elfek különösebb irigykedés nélkül beszéltek róla. Nem hiányoztak nekik Silvanesti elveszített csodái, minthogy maguk e csodák jelképezték a szétvált elfek közötti különbséget.

A qualinesti elfek nagy barátságban éltek a természettel, fejlesztették és tökéletesítették annak szépségeit. Nyárfák között építették föl otthonaikat és a fák törzsét varázslattal ezüstözték és aranyozták be. Épületeiket csillogó, rózsaszín kvarcköböl építették és közéjük csábították a természetet, hogy együtt élhessenek vele.

A silvanestiek emellett minden tárgyukban kedvelték az egyediséget és különlegességet, és mivel ezt nem találták meg a valóságban, magát a természetet igazították az igényeikhez. Volt hozzá türelmük és elég idejük is, hisz mit sem jelentettek a századok az elfeknek, akik maguk is több száz évig éltek. Így tehát egész erdőket alakítottak át, és fákat ültettek, metszettek, úgy telepítettek minden bokrot és virágot, hogy hihetetlen szépségű kerteket varázsoljanak belőlük.

Nem is egyszerűen „építették" házaikat, hanem a földjükön található márványt olyan különleges és lenyűgöző formájúvá faragták, hogy a törpék... még mielőtt akülönféle fajok elszigetelődtek egymástól... több ezer mérföldről is elzarándokoltak hozzájuk, hogy könnyes áhítattal bámulják a csodát. Azt beszélték, hogy ha egy ember betéved Silvanesti kertjeibe, többé képtelen eltávozni onnan, örökre ott marad, úgy rabul ejti őt a szépségük, mint valami tündérálom.

Tanis mindezt persze csak a legendákból ismerte, mivel egyetlen qualinesti lakos sem tette be a lábát az őshazába a Testvérgyilkos háborúk óta. Ember pedig, hitük szerint, már száz éve nem járt Silvanestiben.

— Mi az igazság azokról az emberekről — kérdezte Tanis Alhanától, amint a griffek hátán végigszálltak a nyárfások fölött —, akiket úgymond, annyira rabul ejtett Silvanesti szépsége, hogy többé sohasem voltak képesek eljönni onnan. Vajon bemerészkedhetnek-e a

barátaim ebbe az országba?

— Tudom én, hogy az emberek gyöngék — felelte Alhana —, de nem hinném, hogy ennyire azok. Igaz, nem járnak Silvanestibe, de csak azért, mert távol tartjuk őket, és az is biztos, hogy egyet sem óhajtanánk közülük ott tartani! Ha egyáltalán gondolnék ilyesféle veszélyre, akkor titeket sem engednélek be a hazámba.

— Még Sturmot sem? — kérdezte Tanis gonoszkodva, sértetten a lány fullánkos szavaitól.

A válasz azonban teljesen váratlanul érte: Alhana olyan sebesen fordult szembe vele, hogy hosszú, fekete haja az arcába vágott. Úgy elsápadt, hogy szinte láthatóvá váltak az alatta lüktető erek, fekete szeme majdnem elnyelte a fél-elfet.

— Ne halljam ezt többé! — sziszegte összeszorított foggal és elfehéredő ajakkal. — Ne beszélj róla nekem többé!

— De hát, tegnap este... — dadogta Tanis döbbenten és égő arcára szorította a tenyerét.

— A tegnap este meg sem történt — suttogta Alhana —, gyönge voltam, fáradt és rémült, mint amikor... amikor találkoztam Stur... a lovaggal. Sajnálom, hogy szóltam róla neked, már bánom, hogy megemlítettem a csillagékszert.

— Sajnálod, hogy odaadtad neki? — faggatta Tanis.

— Sajnálom, hogy valaha is Tarsis földjére léptem — mondta Alhana halk, szenvedélyes hangon. — Azt szeretném, ha sohasem jártam volna ott... soha! — ezzel hirtelen elfordult, magára hagyta Tanist sötét gondolataival.

A társaság ott érte el a folyót, ahonnan már látható volt a Csillagok Tornya, ragyogón, mint egy, a nap felé törő gyöngyoszlop. A griffek ekkor váratlanul lefékeztek. Tanis előrenézett, de nem látta jelét semmi veszélynek. A griffek mégis gyors iramban ereszkedtek lefelé.

Aligha volt valószínű, hogy Silvanestit támadás érte. Nem gomolygott az ég felé tábortüzek fekete füstje, mint mindenütt, ahová betették a lábukat a sárkányfattyú-seregek. A földet nem égették föl, romoknak semmi nyoma. Jól láthatta odalent a napfényben fürdő nyárfák üde, zöld koronáit. A sűrű erdőből imitt-amott kivillantak a fenséges márványépületek foltjai.

— Nem! — kiáltott Alhana parancsolón, elf-nyelven. — Gyerünk tovább! El kell jutnom a toronyig!

De a griffek ügyet sem vetettek rá, csak köröztek egyre lejjebb.

— Mi történt? — kérdezte Tanis. — Miért állunk meg? Már látni a tornyot! Mi a baj? — nézett körül. — Aggodalomra semmi ok.

— Nem hajlandók továbbrepülni — jelentette ki Alhana borúsan. – És nem mondják meg, miért, csak annyit, hogy innen magunknak

kell továbbmennünk, de nem értem, miért!?

Tanisnak csöppet sem tetszett a dolog. A griffek vad, független lények hírében álltak, de ha valakinek hűséget fogadtak, azt határtalan állhatatossággal szolgálták. A silvanesti elf-fenségek mindig is használtak kezessé tett griffeket. Bár kisebbek voltak a sárkányoknál, gyorsaságuk, félelmes karmaik, horgas csőrük, oroszlánkarmos hátsó lábuk veszedelmes ellenféllé tette őket. Tanis úgy hallotta, hogy Krynn földjén nemigen akadt olyan lény, amelytől tartottak volna. Emlékezett rá, hogy ezek a griffek is sárkányhordákon keresztül szárnyaltak Tarsisba és a félelemnek a legkisebb jelét sem adták.

Most viszont a griffek láthatóan megrettentek valamitől. Leszálltak a folyó partjára és Alhana dühödt parancsszava ellenére sem voltak hajlandók egyetlen szárnycsapásnyit sem továbbrepülni. Ellenkezőleg: morcosan fölborzolták a tollukat és kereken megtagadták az engedelmességet.

Végül, mi mást tehettek volna, Tanisék leszálltak róluk és megszabadították őket a málháktól is. Akkor az oroszlánmadár teremtmények bocsánatot kérőn, vad méltósággal kitárták a szárnyukat és elrepültek.

— Nos, így állunk — jelentette ki Alhana élesen, nem törődve a felé irányuló, szemrehányó pillantásokkal. — Egyszerűen gyalog megyünk tovább, ennyi az egész. Már nem vagyunk messze.

A kis csapat a folyó homokos partján állt, onnan nézte a túlsó oldalt és a mögötte húzódó erdőt. Senki nem szólt semmit, csak feszülten lesték, nem kerülnek-e bajba. De mindössze nyárfákat láttak maguk előtt, lombjuk megcsillant a lenyugvó nap utolsó sugaraiban. A folyó halk mormolással nyaldosta a partot. Bár a nyárfák még zöldelltek, a levegőben már érződött a közelgő tél lehelete.

— Úgy értettem, hogy a néped valamiféle támadás elöl menekült el — fordult végül Tanis Alhanához.

— Legyek mocsári törpe, ha ezt az országot a sárkányok fenyegetik! — hördült föl Caramon.

— Pedig megtámadtak bennünket! — felelte Alhana és tekintetével végigpásztázta a nyárfaerdőt. — Úgy hemzsegtek a sárkányok az égen, akár Tarsis fölött. A sárkányemberek pedig letarolták, feldúlták, fölégették kedves erdeinket... — akadt el a hangja.

Caramon Zúgószélhez hajolt. – Vadlibavadászat — súgta a fülébe.

A síkföldi elvigyorodott. — Nos, ha csak ennyi lesz az egész, igazán szerencsések vagyunk. — Kíváncsian nézett az elf-hajadonra. — Vajon miért hozott ide bennünket? Lehet, hogy csapdába csalt?

Caramon eltöprengett ezen egy percig, aztán a fivérére nézett, aki amióta a griffek eltávoztak, szótlanul meredt különös szemével a

szemközti erdőre. A nagydarab harcos meglazította a kardját és közelebb húzódott Tikához. A kezük szinte akaratlanul összekulcsolódott. A lány aggodalommal nézett Raistlinre, de továbbra is szorosan bújt Caramonhoz.

A mágus szótlanul bámulta a vadont.

— Tanis! — szólalt meg váratlanul Alhana boldogan, és a fél-elf karjára tette a kezét. — Lehet, hogy sikerült! Talán atyám mégis elűzte őket és hazamehetünk! Ó, Tanis... — mondta izgatottan. — Át kell kelnünk a folyón, hogy kideríthessük! Gyerünk! Arévkissélejjebb van, a kanyaron túl...

— Várj, Alhana! — kiáltott utána Tanis, de a lány már fürgén szaladt a part gyepszegélyén, hosszú szoknyája vidáman csapkodott a bokája körül. — Alhana! A fenébe! Caramon, Zúgószél, menjetek utána! Aranyhold, próbáld meg észre téríteni!

Zúgószél és Caramon kényszeredetten összenézett, de engedelmeskedett Tanis utasításának és Alhana után vetették magukat. Aranyhold és Tika valamivel lassabban követte őket.

— Ki tudja, mi minden bújkálhat abban az erdőben, — dörmögte Tanis. — Raistlin...

A mágus, mintha teljesen megsüketült volna. Tanis közelebb lépett hozzá. — Raistlin!? — szólította meg még egyszer a révült varázslót.

Raistlin üres szemmel nézett vissza rá, mintha most ébredne mély álmából, aztán eljutott a tudatáig, hogy valaki szólt hozzá. Lesütötte a szemét.

— Mi a baj, Raistlin? — kérdezte Tanis. — Mit érzel?

— Semmit, Tanis — válaszolta a mágus.

Tanis pislogott.

— Semmit? — ismételte kérdő hangsúllyal.

— Olyan, mint valami sűrű köd vagy áthatolhatatlan fal — suttogta Raistlin. — Nem látok semmit, nem érzek semmit!

A fél-elf fürkészőn ránézett és hirtelen megérezte, hogy hazudik. De miért? A mágus viszonozta a pillantását, sőt, még egy kis, halovány mosoly is játszott az ajkán, mint aki tudja, hogy a másik nem hisz neki, de ő nem sokat törődik vele.

— Raistlin — mormolta Tanis halkan —, tegyük föl, hogy Lorac, az elf-király megpróbálkozott a sárkánygömbbel... akkor mi történhetett vele?

A varázsló megint csak az erdőt nézte. — Gondolod, hogy az előfordulhatott? — kérdezte.

— Igen — felelte Tanis —, aszerint, ami keveset Alhana elmondott nekem, amikor kiállta a Próbát Istarban, az Ősmágia Legendás Tornyában, egy sárkánygömb megszólította ót és kérte, hogy vigye biztonságos helyre a közeledő veszedelem elöl.

— És ő engedelmeskedett neki? — kérdezte Raistlin olyan lágyan, mint az ősi folyam mormolása a lábuk előtt.

— Igen. Elhozta Silvanestibe.

— Ugy, tehát ez Istar sárkánygömbje — suttogta Raistlin. Szeme összeszűkült és szomorúan fölsóhajtott. — Én nem tudok semmit a sárkánygömbökről — jegyezte meg hűvösen — azonkívül, amit már elmondtam neked. Egyet azonban biztosan tudok, Fél-Elf... egyikünk sem távozik Silvanestiből sértetlenül, ha bármelyikünk távozik egyáltalán.

— Miről beszélsz? Miféle veszedelem lappang ott?

— Ugyan, mit számít, milyen veszélyt látok én? — dünnyögte Raistlin, és karját összefonta köpönyege ujjában. — Be kell hatolnunk Silvanesti földjére, azt te is éppolyan jól tudod, mint én. Vagy talán feladnád a reményt, hogy rátaláljunk egy sárkánygömbre?

— De ha veszélyt látsz, mondd meg! Úgy legalább fölkészülhetünk rá... — érvelt Tanis ingerülten.

— Készülj föl akkor — suttogta halkan Raistlin, megfordult és lassan elballagott a homokos parton a fivére után.

Amikor a társaság átkelt a folyón, az utolsó napsugarak csillantak meg a túlsó part nyárfáinak lombján. Silvanesti mesebeli erdejét hamarosan elnyelte a szürkület. Az este árnyai behatoltak a törzsek közé, miképpen a sötét hullámok futnak szét a komphajó gerince alól.

Az átkelés lassú volt. A komp, egy díszesen faragott, lapos fenekű csónak, első tekintetre jó állapotban lévő bonyolult kötélzet és vonókampók segítségével mozgott a két part között, ám miután beszálltak és nekivágtak az ősi folyónak, kiderült, hogy akötelek jó része foszladozóban van. Maga a hajó is a szemük előtt kezdett szétesni, sőt, még mintha a folyó is megváltozott volna valahogy.

Vörösesbarna, émelyítően vérszagú víz szivárgott be a csónaktest résein.

Éppen csak kiléptek a kompból a túlsó parton és kikapkodták a holmijukat, amikor az elnyűtt kötelek elszakadtak és eleresztették a kompot. Az erős áramlat egy pillanat alatt elsodorta a rozoga tákolmányt. Ugyanakkor az alkonyi szürkület is hirtelen átadta a helyét az éjszaka sötétjének. Bár az égbolt tiszta volt, nem takarták el a felhők, mégsem látszottak rajta a csillagok. Sem a vörös, sem a fehér hold nem jött fel. Az egyetlen fényforrás a folyó volt, amely nyomasztóan, kísértetiesen csillogott mögöttük.

— Raistlin, a pálcádat! — szólalt meg Tanis. Hangja meglepően erősen visszhangzott a néma erdőben. Még Caramon is összehúzta magát.

— Shirak! — ejtette ki Raistlin az ismerős parancsszót, mire a sárkánymancsba illesztett kristálygömb fölfénylett. De ez a fényecske sápadt volt és hideg. Úgy érezték, nem világít meg semmi mást, csak a

varázsló különös, homokóra-szemét.

— Be kell húzódnunk az erdőbe — mondta Raistlin reszkető hangon. Megfordult és botladozva indult el a sötétlő vadon felé.

A többiek szótlanul, mozdulatlanul álltak a parton, megdermesztette őket a rémület. Maguk sem tudták, mitől, félnek, s talán ez volt számukra a legijesztőbb. A félelem, mintha a földből áramlott volna beléjük, végigkúszott a végtagjaikon, görcsbe rántotta a gyomrukat, kiszívta szívük és izmaik erejét, belerágta magát az elméjükbe.

De vajon mi lehetett a forrása? Nem volt ott semmi, de semmi! Semmi, amitől félniök kellett volna és mégis jobban rettegtek ettől a semmitől, mint bármi mástól eddig, egész életükben.

— Raistlinnek igaza van... be kell... mennünk az... erdőbe és... keresnünk kell... valami menedéket — préselte ki a szavakat Tanis vacogó foggal. — Kö... kövessük Raistlint!

Remegve előre támolygott, nem tudta, jönnek-e utána a többiek, de nem is törődött vele. Hallotta maga mögött Tika szipogását és Aranyholdat, amint fohászkodni próbál, de ajkai képtelenek megformálni a szavakat. Hallotta, hogy Caramon megálljt üvölt a fivére után és Zúgószél rémülten fölkiált, de mindez nem számított neki semmit. Rohannia, menekülnie kellett innen. Egyetlen vezérlősugara Raistlin pálcájának halvány fénye volt.

Kétségbeesetten botladozott a mágus után a fák között, de amint beért az erdőbe, elhagyta minden ereje. Mozdulni sem mert a rémülettől. Reszketve térdre hullott, majd előredőlt és tenyerével a földre támaszkodott.

— Raistlin! — szakadt ki belole az iszony kiáltása.

De a varázsló sem segíthetett rajta. Utoljára azt látta, hogy Raistlin pálcájának fénye lassan, kísértetiesen, egyre lassulva ereszkedik a föld felé, miután kihullott a varázsló ernyedt, látszólag élettelen kezéből.

A fák! Silvanesti csodaszép erdeje. Fák, amelyeket évszázadok alatt metszettek, formáltak csodálatosan bájos ligetekké. A fél-elfet fák vették körül! Ám ezek a fák most gazdáik ellen fordultak, rémséges sűrűséggé tömörültek össze. A reszkető levelek között zöldes lidércfény villogott.

Tanis holtraváltan nézett körül. Sok különös és borzalmas dolgot látott eddig életében, de ehhez hasonlót még soha. Ettől, gondolta magában, hamarosan az eszét veszti.

Kapkodva forgott jobbra-balra, de semerre sem volt menekvés. Körös-körül nem volt semmi más, csak fák... Silvanesti iszonytatóan eltorzult fái.

Körülötte minden egyes fa lelke saját törzse csapdájában sínylődött. Meggörbült ágaik szellemük fájdalomban vonagló karjai

voltak. A göcsörtös gyökerek karmokként markolták a földet, mintha menekülni akarnának. A törzseken tátongó sebekből csorgott az eleven növények nedve, s a lombok zizegése a rettegés és fájdalom sikolyai voltak... Silvanesti fái vért könnyeztek.

Tanisnak fogalma sem volt róla, hol van és mióta van ott. Csak arra emlékezett, hogy megindult a nyárfák koronája fölé magasodó Csillagok Tornya felé. Csak ment, ment előre, semmi sem állta az útját. Egyszer csak meghallotta a surranó rémült visítását..., mintha valami kicsiny állatot kínoznának. Megfordult és csak annyit látott, hogy Tasslehoff a fákra mutat. Tanis borzalommal meredt a törzsekre, és csak megkésve jutott az eszébe, vajon hogyan kerül oda Tass. Es ott volt a félelemtől hamuszürke arcú Sturm, az elkeseredetten zokogó Laurana és a tágra nyílt szemmel bámuló Kova is.

Tanis átölelte Lauranát, karjában érezte hús-vér testét és mégis tudta, hogy a lány nincs ott... még akkor sincs, ha átfogja is, és ez a tudat volt talán a legnyomasztóbb.

Az elátkozottak lelkeinek börtönére emlékeztető ligetben még jobban eluralkodott rajta az iszony. A meggyötört fák közül vadállatok csörtettek elő és rájuk törtek.

Tanis kirántotta a kardját, hogy visszaverje őket, de az eleven, mégis torz és az el nem múló halál képében megjelenő vadakról kénytelen volt elfordítani a szemét, s fegyvere megremegett a kezében.

A szörnyekké torzult fenevadak között elviselhetetlen látványt nyújtó, koponyaképű elf-harcosok törtek előre. Az arcukban tátongó lyukakban nem voltak szemek, kezük karcsú csontszerkezetét nem borította hús. Fényesen csillogó, eleven vértől csöpögő kardokkal rontottak közéjük, de amint valamilyen fegyver megérintette őket, semmivé váltak. Az általuk okozott sebek azonban valóságosak voltak.

Caramon éppen egy farkassal küzdött, amelynek testéből mérgeskígyók gyűrűztek elő, amikor föltekintett és megpillantott egy rátörő elf-harcost, csontkezében, villogó lándzsával. Segítségért ordított fivérének.

— Ast kirannan kair Soth-aran / Suh kali Jalaran! — kiáltotta Raistlin, mire kezéből fénylő tűzgolyó szökkent elő, egyenesen az élőholt elfbe csapódott..., de teljesen hatástalanul. Annak hihetetlen erővel meglendített dárdája áthatolt Caramon páncélján és testét a mögötte lévő fához szögezte.

Az elf-harcos kirántotta fegyverét a nagydarab férfi vállából. Caramon a földre rogyott, sűrű vére összekeveredett a fáéval. Raistlin, sarját maga számára is meglepő haraggal a karjára erősített titkos hüvelyből tőrt rántott elő és az elf felé hajította. A penge beléhatolt az élőholt szellembe, mire az, lovával együtt szertefoszlott a levegőben. A földön fekvő Caramon testéről szánalmas, béna húsdarabként csüngött a karja.

Aranyhold mellétérdelt, hogy meggyógyítsa, de az iszonyattól ajkára fagytak az imádság szavai.

— Segíts meg, Mishakal — nyögte ki végül —, segíts, hogy segíthessek a barátaimon!

A szörnyű seb összezárult. Bár még mindig szivárgott belőle a vér és végigfolyt Caramon oldalán, a halál szorítása mégis engedett a harcos testén. Raistlin a fivére mellé térdelt és halkan szólongatni kezdte. Egyszer csak elhallgatott és különös szemével a Caramon mögötti fákat leste.

— Te vagy az!? — suttogta a varázsló.

— Ki az? — kérdezte Caramon elhalón, meghallván az iszonyat és a félelem remegését fivére hangjában. A termetes harcos a zöldes fénybe meredt, de nem látott semmit. — Ki az?

De a mágus már az árnyalakhoz beszélt és nem válaszolt neki.

— Szükségem van a segítségedre — mondta komoran —, most is, mint azelőtt!

Caramon látta, amint a testvére, mintha a tátongó űrt akarná áthidalni, előrenyújtja a kezét, és szívébe markolt az ismeretlen forrásból származó rémület.

— Ne, Raist! — kiáltotta és megragadta a másikat...

Raistlin karja lehanyatlott.

— A megállapodásunk érvényes. Mi? Hogy még többet akarsz? — a mágus egy pillanatra elhallgatott, majd keservesen fölsóhajtott. — Mondd hát, mi legyen az?

Hosszú pillanatokig elmélyülten figyelt valamire. Caramon szerető aggodalommal figyelte, és látta, amint fivére keskeny, fémes csillogású arca elsápad. Raistlin behunyta a szemét és úgy nyeldekelt, mintha a kotyvalékát inná. Végül megadóan lehajtotta a fejét.

— Elfogadom!

Caramon rémülten fölüvöltött, amint Raistlin köpönyege, a világban semlegességét jelző vörös köpeny, lassan karmazsinszínűre, majd vérvörösre sötétül, míg végül teljesen feketévé nem változik.

— Ezt is elfogadom — ismételte meg Raistlin, most már nyugodtabban —, annak tudatában, hogy a jövő megváltoztatható. Mondd hát, mit kell tennünk?

Élénken figyelt. Caramon döbbenten felnyögött és megragadta a karját.

— Hogyan juthatunk el élve a toronyig? — kérdezte Raistlin láthatatlan mesterétől. Ismét összpontosította minden figyelmét, majd csöndesen bólintott. — És én is megkapom, amire szükségem van? Jól van hát. Az istenek áldjanak akkor, ha ez egyáltalán lehetséges sötét útjaidon!

Raistlin fölemelkedett, fekete köpönyege meglendült szikár alakja körül. Nem törődött Caramon keserves zokogásával és Aranyhold

elborzadó nyögésével... elindult, hogy megkeresse Tanist. A fél-elfet egy fának támaszkodva találta, amint egy csapat elf-szellemharcossal küzd éppen.

A varázsló nyugodt mozdulattal benyúlt a tarsolyába és előhúzott belőle egy darabka nyúlbőrt és egy vékony borostyán rudacskát. Bal kezével egymáshoz dörzsölte őket, előrenyújtotta jobb karját és megszólalt: — Ast kirannan kair Gadurm Soth-arn / Suh kali Jaralan.

Ujjai hegyéből villámok csaptak ki és a zöldesen izzó levegőn át lesújtottak az elf-szellemharcosokra. Azok nyomban semmivé foszlottak. Tanis kimerülten hátratántorodott.

Raistlin az eltorzult, meggyötört fák között állt egy tisztáson.

— Gyertek ide körém! — parancsolta a mágus társainak.

Tanis tétovázott: a tisztás szélén elf-szellemharcosok nyüzsögtek. Már-már rohamra indultak, amikor Raistlin fölemelte a kezét, mire megtorpantak, mintha láthatatlan falba ütköztek volna.

— Gyertek ide mellém! — mindnyájan megrökönyödve hallották, hogy Raisthn, a Próbatétele óta először, normális emberi hangon szól hozzájuk. — Siessetek! — sürgette társait. — Most nem támadnak egy darabig. Félnek tőlem, de nem tarthatom vissza őket sokáig.

Tanis lépett oda elsőként, arca sápadt volt vörös szakálla alatt, fejsebéből szivárgott a vér. Aranyhold Caramont támogatta közelebb, aki fájdalomtól eltorzult arccal, vérző karját szorította el. Lassan, egyenként a többiek is csatlakoztak hozzájuk. Végül már csak Sturm maradt a körön kívül.

— Mindig tudtam, hogy ez lesz a vége mondta a lovag lassan, tagoltan. De inkább meghalok, semmint elfogadjam a védelmedet, Raiatlin.

Ezzel a lovag megfordult és beljebb húzódott az erdőbe.

Tanis látta, hogy az élőholt elf-harcosok vezére int a kezével a katonáinak, hogy kövessék a solamniait. A fél-elf is már mozdult utána, amikor egy erős kéz hirtelen megragadta.

— Hagyd őt! — mondta a varázsló keményen. — Különben mindannyian odaveszünk. Tudomásomra jutott valami, amit meg kell osztanom veletek, de nincs rá sok időm. Keresztül kell vágnunk ezen az erdőn a Csillagok Tornyáig. Végig kell mennünk a halál útján, ahol a halandók beteges, torz fantáziájában megfogant minden rémisztő teremtmény föltámad és megpróbál majd megállítani bennünket. De tudnotok kell, hogy... utunk álom csupán, Lorac lidérces álma... és a saját rémlátomásainkon haladunk át ... A jövő képei támadhatnak föl előttünk, hogy segítsenek... vagy akadályozzanak. Ne feledjétek, hogy míg a testünk mozog, az elménk alszik. A halál csak szendergő tudatunkban létezik... hacsak nem hisszük el, hogy valóban létezik.

— És miért nem ébredhetünk föl? — kérdezte Tanis ingerülten.

— Mert Lorac nagyon erősen hisz az álmában, a ti hitetek pedig

gyönge. Akkor tértek majd vissza a valóságba, amikor végleg és szilárdan elhiszitek, hogy ez csak egy álom.

— Ha ez igaz — mormolta Tanis —, és te meg vagy győződve róla, hogy álom az egész, akkor magad miért nem ébredsz föl?

— Talán azért — mosolyodott el Raistlin —, mert úgy döntöttem, hogy nem is akarok!

— Nem értem! — kiáltott föl Tanis keserű tehetetlenségében.

— Majd megérted — jósolta meg Raistlin zordan —, vagy meghalsz, mely utóbbi esetben úgysem számít az egész.

10.
Ébredő álmok
A jövő látomásai

Társai rémült pillantásaival mit sem törődve, Raistlin odalépett vérző karját szorongató testvéréhez.

— Majd én gondját viselem — mondta a varázsló Aranyholdnak és fekete köpönyeges karjával átölelte fivérét.

— Nem — nyögte Caramon —, nincs hozzá elég er... — de hangja elhalt amint ikertestvére támaszára lelt.

— Most elég erős vagyok hozzá, Caramon — mondta Raistlin kedvesen, s maga ez a kedvesség hideglelős reszketést váltott ki a harcosból. — Támaszkodj csak rám, testvér!

A fájdalomtól és félelemtől elgyöngült Caramon életében először Raistlinre támaszkodott. A varázsló pedig szinte cipelte, amint nekivágtak a rettenet erdejének.

— Mi történik itt, Raist? — kérdezte Caramon elfullóan. — Miért viselsz fekete köpönyeget? És a hangod is...

— Takarékoskodj az erőddel, testvér — tanácsolta Raistlin gyöngéden.

A különös pár beljebb hatolt az erdőbe és az élőholt elf harcosok gyűlölködve figyelték őket a fák közül. Jól látták a holtak gyúlöletét az élőkkel szemben, az üres szemüregek mélyén fölfénylő szikrákból... de egyetlen élőholt sem mert rátámadni a fekete köpenyes varázslóra. Caramon érezte, amint az életet jelentő, sűrű vér kicsordul az ujjai között. Ahogy a súlyos csöppek a lába alatt hersegő halott, nyálkás levelekre hullottak, egyre inkább eluralkodott rajta a gyöngeség. Láztól elgyötörten, mintha úgy látta volna, hogy fekete árnyéka úgy erősödik, ahogy ő maga gyöngül.

Tanis berohant az erdőbe, hogy megkeresse Sturmot. Csapatnyi elf-szellemharcossal küzdött éppen, amikor rátalált.

— Ez csak álom! — kiáltott rá Tanis, amint a lovag szúrta, vágta az élőholt teremtményeket. Valahányszor eltalált egyet, az eltűnt,

hogy egy pillanatmúlva ismét megjelenjen.

A fél-elf is kirántotta kardját, Sturm mellé lépett és maga is harcba szállt a szellemekkel.

— Phű! — nyögött föl a lovag, aztán felhördült a fájdalomtól, amint egy nyílvessző fúródott a karjába. A seb nem volt mély, mert a páncélinge megvédte, de azért erősen vérzett. — Hogy ez csak álom? — mordult föl Sturm és kirántotta a véres vesszőt.

Tanis a lovag elé vetette magát és visszaverte a támadókat, amíg Sturmnak sikerült valamennyire elállitania a vérzést.

— Raistlin azt mondta... — kezdte Tanis.

— Raistlin? Hah! Nézz csak a köpönyegére, Tanis!

— De te meg itt vagy... Silvanestiben! — vágott vissza Tanis zavarodottan. Az a furcsa érzése támadt, hogy önmagával vitatkozik. — Alhana azt mondta, hogy a Jégfalnál vagytok! A lovag megvonta a vállát. — Talán a segítségetekre küldtek. Jól van, hiszen csak álom, mondta a fél-elf magának. Végül úgyis fölébredek.

De nem változott semmi. Az élőholt elfek még mindig ott voltak és ádázul harcoltak. Sturmnak biztosan igaza van: Raistlin hazudott. Éppen úgy, mint akkor, mielőtt az erdőbe beléptek volna. De miért? Mi lehet a célja?

Ekkor hirtelen megértette: a sárkánygömb!

— Oda kell érnünk a toronyhoz, még Raistlin előtt! — kiáltotta oda Sturmnak Tanis. Tudom, hogy mit akar a varázsló.

A lovag erejéből csak egy kurta biccentésre futotta. Ettől kezdve Tanis nem tett semmi mást, csak elkeseredetten harcolt minden hüvelyknyi meghódított földért. A két harcosnak néha sikerült visszaszorítania az élőholt elfeket, csak hogy még többen rontsanak rájuk a következő pillanatban.

Tudták ugyan, de nem érzékelték igazán, hogy múlik az idő. Egyszer, egy pillanatra áttört a zöldes derengésen a napsugár, de az éji árnyak úgy lebegtek a föld fölött, mint valami sárkányszárnyak.

Mielőtt végleg összesűrűsödött volna a sötétség, Sturm és Tanis megpillantotta a tornyot. A fehér márványból emelt épület ott csillogott előttük. egy nagyobb tisztás közepén állt és úgy emelkedett az ég felé, mint egy kriptából kinyúló csontvázujj.

Amint meglátták a Tornyot, futva megindultak felé. Bár gyöngék és kimerültek voltak, semmi kedvük nem volt abban a halálos erdőben éjszakázni. Az elf-kísértetharcosok észrevették, hogy áldozataik menekülnek és dühödt rikoltással vetették utánuk magukat.

Tanis addig rohant, amíg úgy nem érezte, hogy a tüdeje kiszakad a fájdalomtól. Sturm megelőzte futtában és ide-oda csapkodott a karajával az útjukba álló élőholtak felé. Tanis már egész közel jutott a toronyhoz, amikor az egyik fának a gyökere a csizmájára csavarodott és teljes hosszában végigvágódott a földön.

Kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát, de a gyökér nem engedett. Ott vergődött tehetetlenül, amikor egy ocsmány, eltorzult arcú élőholt elf a magasba emelte fölötte a lándzsáját, hogy a földhöz szögezze. Hirtelen az elf szemgödre kitágult és csontkezéből kihullott a fegyver, amint egy kard pengéje átjárta átlátszó testét, s a következő pillanatban rémes sikollyal eltűnt.

Tanis fölnézett... vajon ki mentette meg az életét. Különös harcos volt... furcsa, de mégis valahogy ismerős. Leemelte a sisakját és Tanis belenézhetett villogó, barna szemébe!

— Kitiara! — nyögte döbbenten. — Te itt? Hogyan? Miért?

— Meghallottam, hogy segítségre van szükséged — mondta Kit, megszokott, elbűvölően ferde mosolyával. — Úgy látom, helyesen értettem az üzenetet. — Odanyújtotta a kezét, a férfi megfogta tétován és a lány talpra segítette. Kit maga volt a hús-vér valóság. — Ki az ott elöl? Sturm? Pompás!

Mint a régi szép időkben. Nos, menjünk a toronyhoz? — kérdezte Tanistól és elnevette magát döbbent arckifejezéseláttán.

Zúgószél egyedül küzdött az élőholt elf-harcosok egész légiója ellen. Tisztában volt vele, hogy már nem bírhatja soká. Ekkor egy tiszta hang kiáltását hallotta. Fölnézett... és Que-shu törzsbéliek csapatát látta maga előtt! Örömmel kiáltott föl. De rémületére azt kellett látnia, hogy azok nyilaikat egyenesen rá irányítják.

— Nee! — kiáltotta anyanyelvükön. — Hát nem ismertek meg? Én va...

Que-shu harcosai csupán íjaik húrjával válaszoltak neki. Zúgószél csak annyit érzett, hogy az egyik tollas nyílvessző a másik után csapódik a testébe.

— Te hoztad el hozzánk a kék kristálypálcát — üvöltötték. — Te vagy a hibás! Miattad rombolták porig a falunkat!

— Én nem akartam! — sóhajtotta a síkföldi és lerogyott a földre. — Nem tudtam... bocsássatok meg!

Én vezettem ide őket, gondolta magában Kova... én vagyok felelős értük, én vagyok a legöregebb, én is mentem meg őket.

A törpe megmarkolta harci szekercéjét és kihívó csatakiáltással fordult a szemben álló elf-harcosok felé, de azok csak kacagtak rajta.

Kova mérgesen előrelendült..., de alig mozdult a lába. Térdizülete megduzzadt és iszonyatosan szaggatott. Bütykös ujjai megremegtek, szorítása elernyedt a harci balta nyelén. Szaggatottan lihegett és rádöbbent, miért nem támadnak rá az elfek: hagyták, hogy élemedett kora végezzen vele.

Miközben erre rájött, érezte, hogy a tudata összezavarodik, látása elhomályosul. A mellényzsebét tapogatta és azon töprengett, hová is

tehette azt a nyavalyás szemüveget. Ekkor egy alak, valaki ismerős alapja bukkant föl előtte. Talán Tika? Szemüveg nélkül nem láthatta világosan...

Tika ütött-vágott, úgy tört magának utat az elf-harcosok között, csak azért, hogy azok a következő pillanatbank sárkányfattyakká változzanak! Hüllőszemük vörösen villogott, nyelvük végigsiklott kardjuk pengéjén. A pincérlányt dermesztő rémület fogta el. Botladozva nekitántorodott Sturmnak. A lovag ingerülten megpördült és félreparancsolta útjából a lányt. Tika hátratántorodott és nekiütközött Kovának... a törpe türelmetlenül odébb taszította.

Könnyeinek áradata közül döbbenten látta, hogy a sárkányemberek újból előszökkennek saját tetemeikből és csatarendbe állnak. Tika elveszítette minden önuralmát... rémületében mindenre lesújtott, ami csak megmoccant körülötte.

Csak akkor tért magához, amikor fölpillantott és Raistlin fekete köpönyeges alakját látta meg maga előtt. A varázsló nem szólt semmit, csak némán lemutatott a földre. Kova hevert a lány lábainál holtan, mellében Tika kardjával!

Aranyhold csak rohant a göcsörtös, eltorzult fatörzsek között. Magányosan, tévelyegve, kétségbeesetten kereste barátait. A távolból, a fegyvercsattogás zaján keresztül hallotta Zúgószél hívó szavát..., s egy pillanat múlva, amint a páija kiáltása hörgésbe fullad. Vakon előrelódult, keresztülcsörtetett a sűrű bozóton, amíg kezét és arcát vérző karcolások nem borították el. Végre rábukkant Zúgószélre.

A harcos a földön hevert, testében számtalan... ismerős nyílvessző!

Odarohant hozzá és térdre rogyott mellette. — Gyógyítsd meg őt, Mishakal! — fohászkodott istennőjéhez, mint már annyiszor.

De nem történt semmi: az élet nem tért vissza Zúgószél hamuszürke arcába. Üveges szeme továbbra is mozdulatlanul meredt a zöldes, halovány égre.

— Miért nem válaszolsz? Gyógyítsd meg őt! — sikoltott Aranyhold az istenséghez és akkor megértett valamit. Nee! — nyöszörögte. — Engem büntess! Én voltam az, aki kételkedett! Én ostromoltalak hitetlenségemmel! Láttam Tarsis pusztulását, ártatlan gyermekek kínhalálát! Hogy engedhetted meg ezt? Törekszem én a hitre, de kételyek is gyötörnek, amikor ilyen szörnyűségeket látok! Ne őt büntesd hát! — zokogva borult embere élettelen tetemére. Nem is vette észre, hogy az elf-harcosok szoros gyűrűbe fogják.

Tasslehoff a körülötte zajló szörnyűségek láttán megtörten letámolygott az ösvényről és rájött, hogy a társai... valahogy

elszakadtak tőle. Az élőholtak nem bántották. Ők, akiket mások rettegése táplált, nem éreztek félelmet ebben a törékeny alakban.

Végül, csaknem egész napi tévelygés után, a surranó megérkezett a Csillagok Tornyánakkapuja elé. Könnyelmű csavargása itt hirtelen véget ért, mivel megtalálta a barátait... vagy legalábbis egyet közülük.

Hátát a zárt kapunak vetve, Tika küzdött ott az életéért, egész seregnyi torz, rémálomszülte alak ellen. Tass rájött, hogyha a lány bejuthatna a toronyba, ott biztonságra lelne.

Meglódult, apró teste könnyen utat talált magának a kavargó sokaságon át és vizsgálni kezdte a zárat, mialatt Tika vad kardcsapásokkal tartotta vissza az elfeket.

— Siess, Tass! — kiáltotta a lány zihálva.

A zárat egy pillanat alatt kinyitom... gondolta Tass, olyan egyszerű szerkezet, hogy szinte elcsodálkozott, egyáltalán miért szerelték föl az elfek.

— No, ezt másodpercek alatt kinyitom! — jelentette ki.

De éppen csak hozzálátott, amikor valami megtaszította hátulról és elügyetlenkedte a dolgot.

— Hé! — kiáltotta mérgesen Tikának és megfordult. — Kicsit jobban vigyázz! — és rémülten elhallgatott. A lány a lábánál hevert, vörös tincsei közül szivárgott a vér.

— Nee, Tika, nem! — suttogta, hátha csak megsebesült.

Talán, ha beviheti a toronyba, ott majd segít rajta valaki. Látását könnyek homályosították el, a keze remegett. Igyekeznem kell! — gondolta Tass feszülten. Miért nem nyílik már ez a vacak? Hiszen olyan egyszerű! Dühödten megrángatta a zárat.

Egyhe szúrást érzett az ujjában, amint a szerkezet kattant egyet. A torony kapuja lassan-kezdett kitárulni, de Tass csak az ujja hegyén megcsillanó vércsöppecskére nézett. Még egyszer megvizsgálta a zárat és most észrevett rajta egy kiálló, kis aranytűt. Egyszerű zár — egyszerű csapda... miközben a méreg ijesztő melegséggel árasztotta el a testét, még lenézett és rájött, hogy már késő: Tika halott volt.

Raistlin és fivére minden baj nélkül kelt át az erdőn. Caramon egyre nagyobb döbbenettel nézte, amint a mágus elűzi a rájuk támadó gonosz teremtményeket: egyszer valami hihetetlen varázslattal, máskor lenyűgöző akaratának erejével.

Raistlin kedves, nyájas, sőt, féltőn gondoskodó volt hozzá.

Caramonnak sokszor meg kellett állnia pihenni, s miközben lassan bealkonyodott, már alig vonszolta magát, pedig fivére már szinte vitte. Ám, ahogy Caramon gyöngült, úgy erősödött Raistlin.

Végre, amikor szétterült az éjszaka sötét leple, kegyesen bevégezve ezt a zöldfényű, gyötrelmes napot, az ikrek odaértek a toronyhoz. Megtorpantak. Caramon lázas fájdalomban égett.

— Pihennem kell, Raist — nyögte —, tegyél le.

— Hát persze, testvér — felelte Raistlin kedvesen. Segített Caramonnak, hogy kényelmesen nekitámaszkodhasson a torony gyöngyházfényű falának és hűvösen csillogó szemével végignézett rajta.

— Isten veled, Caramon — suttogta.

A harcos döbbenten bámult rá. A fák árnyékában látta, amint az eddig tisztes távolságban utánuk óvakodó elfek közelebb húzódnak, miután megérezték, hogy a varázsló, aki mindeddig visszarettentette őket, távozni készül.

— Raist — mormolta lassan Caramon —, nem hagyhatsz itt! Nem küzdhetek meg velük... nincs hozzá elég erőm! Szükségem van rád!

— Az lehet, de tudod, testvér, nekem nincs szükségem többé rád. Most végre az vagyok, aki nem lehettem a természet álnoksága miatt... teljes ember... magamévá tettem a te erődet.

Caramon értetlenül bámult Raistlinre, aki megfordult, hogy odébb álljon.

— Raist!

Caramon rémült kiáltása megállította egy pillanatra. Visszanézett ikertestvérére, fekete csuklyájának mélységéből csak aranyló szeme villant elő.

— Nos, milyen érzés a gyöngeség és a félelem, testvér? — kérdezte lágyan. Ezzel megfordult és a torony kapujához lépett, amely előtt Tika és Tass hevert holtan. Raistlin átlépett a surranó teteme fölött és eltűnt a sötétben.

Amikor Sturm, Tanis és Kitiara a toronyhoz érzek, annak tövében, a gyepen egy alakot láttak heverni. Az élőholt elfek szellemárnyai sereglettek éppen köré nagy üvöltözéssel és rikoltozással, hideg kardjaikat felé szegezve.

— Caramon! — kiáltott föl Tanis elálló szívveréssel.

— És hol van a fivére? — vetett egy oldalpillantást Sturm Kitiara felé. — Biztos itthagyta a halál martalékául!

Miközben a harcos megsegítésére siettek, Tanis megrázta a fejét. Sturm és Kitiara karddal szorította vissza az elfeket, mialatt Tanis térdre ereszkedett a halálosan sérült harcos mellett.

Caramon fölemelte homályos tekintetét és Tanis szemébe nézett, de alig ismerte fel ót, a látását elvakító véres ködtől. Maradék erejével megpróbált mondani valamit.

— Vigyázz Raistlinre, Tanis — hörögte —...most, hogy ha már nem leszek... tartsd szemmel...!

— Hogy Raistlinre vigyázzak? — kézdezett vissza Tanis dühödten. — Rá, aki téged itthagyott meghalni? — és karjába ölelte a harcost.

Caramon szomorúan lehunyta a szemét. — Nem, Tanis, tévedsz...

én... küldtem el őt — motyogta és előrebukott.

Rájuk borult az éjszaka sötétje. Az elfek eltűntek. Sturm és Kit odaállt a halott harcos mellé.

— Hát nem megmondtam előre? — kérdezte Sturm nyersen.

— Szegény Caramon — suttogta Kitiara és féltestvéréhez hajolt. — Valahogy mindig sejtettem, hogy ez lesz a vége. — Egy pillanatra elhallgatott, majd csöndesen megszólalt: — Szóval az én kicsi Raistom valóban erős lett! — tűnődött félig magában.

— A testvéred élete árán!

Kitiara Tanisra nézett, mintha meglepte volna a váratlan kijelentés. Aztán megvonta a vállát és lenézett a vértócsában heverő Caramonra. — Szegény kölyök — mormolta halkan.

Sturm köpenyével betakarta Caramon testét, majd mindhárman a torony kapujához léptek.

— Tanis! — mutatott előre a lovag.

— Ó, nem! Tass, ez lehetetlen! — motyogta a fél-elf —, és Tika!

A surranó teste közvetlenül a kapu előtt feküdt, vékony végtagjai a méreg hatására görcsbe merevedtek. Mellette a pincérlány, véráztatta rőtes üstökével. Tanis letérdelt hozzájuk. A surranó haláltusájában elszakította egyik szütyőjét... tartalma szerteszóródott a földön. Tanis arany csillanására lett figyelmes. Odanyúlt és fölvette az elfmester készítette, fúzfaleveleket formázó gyűrűt. Látása elhomályosult a szemét elöntő könnyektől és a tenyerébe temette az arcát.

— Itt már nem tehetünk semmit — tette Sturm barátja vállára a kezét. — Tovább kell mennünk, hogy véget vethessünk ennek az egésznek. Raistlint megölöm, ha másra nem futja is az erőmből.

A halál az elménkben lakozik, hiszen ez csak álom — ismételte magában Tanis. De ezek Raistlin szavai voltak, és a saját szemével látta, mivé változott a varázsló!

Végül csak fölébredek, gondolta és minden akaraterejét összeszedve azon igyekezett, hogy elhiggye, mindez csak álom. Am, amikor kinyitotta a szemét, a surranó teteme még mindig ott hevert a földön.

Tanis markába szorította a gyűrűt, majd Kit és Sturm nyomában belépett a dohos, nyálkás márványcsarnokban.

A falakon körben képek függtek aranykeretben, üvegablakokon át kísérteties lidércfény szűrődött a helyiségbe. Valaha gyönyörű lehetett ez a terem, de most még a képek is valahogy eltorzultak, csak a halál szörnyű látomásait vetítették eléjük. Ahogy lassan előre lopakodtak, egy, a folyosó végén nyíló szobából kiszűrődő zöldes fényre figyeltek föl. Perzselte az arcukat. A fényből rosszindulat áradt feléjük, mint valami eltorzult nap sugara.

— Ott, maga a gonosz lakozik — mondta Tanis. Szívét harag

töltötte el... harag, gyász és égető bosszúvágy.

Futásnak eredt, de a zöldesen izzó levegő visszatántorította, minden lépés egyre nagyobb erőfeszítésébe került.

Mellette küszködött Kitiara... Tanis átkarolta őt, bár magának is alig volt jártányi ereje. Kit arca verejtéktől fénylett, sötét hajfürtjei nedvesen tapadtak a homlokához. Szeme nagyra tágult a rettegéstől... Tanis első ízben látta félni őt. Sturm nyögve zihált, úgy küzdötte előre magát páncélja terhe alatt görnyedezve.

Eleinte úgy vették észre, hogy egy lépést sem haladnak előre, de hamarosan rájöttek, hogy lassan-lassan azért csak továbbjutnak, csigatempóban közelednek a zöldes fényt árasztó helyiséghez. A ragyogás fájdalmasan marta a szemüket, a mozgás iszonyú erőfeszítésükbe került.

Teljesen kimerültek, izmaik sajogtak, a tüdejük égett. Tanis már úgy érezte, hogy egy lépésre sem futja az erejéből, amikor egy hang a nevén szólította. Fölemelte lüktető fejét és Lauranát látta maga előtt, kezében elf kardjával. A súlyos fegyver mintha meg sem kottyant volna a lánynak, amint örömteli kiáltással vetődött felé.

— Tanthalas! Jól vagy? Itt várok rád...

De hangja elakadt, amint megpillantotta Tanis karjában azt a másik nőt. Rögtön tudta, hogy ez csak Kitiara lehet, az emberlány. A nő, akit Tanis szeret. Laurana arca először elfehéredett, majd paprikavörös lett.

— Laurana! — kiáltott föl Tanis bűntudattal a hangjában, amiért fájdalmat okozott az elf-lánynak.

— Tanis! Sturm! — kiáltotta ekkor Kittara és előremutatott.

A hangjából kicsengő rémület hallatán mindnyájan megfordultak és végignéztek a zöld fényben úszó folyosón.

— Drakus Tsaro, deghnyah! — kiáltott föl Sturm solamniai nyelven.

A folyosó végében hatalmas, zöld sárkány tornyosult. Vérontó Cyan volt a neve és ő lehetett Krynn egyik leghatalmasabb sárkánya. Csupán az óriás Vörös nőstény volt nagyobb nála. Kidugta fejét az ajtónyíláson és gigászi testével elállta a zöld ragyogás útját. Acél, emberi hús és elf-vér szaga áradt felőle. Tüzes szemét a kis csoportra szegezte.

Moccanni sem bírtak. A sárkányiszonytól eltelve csak álltak egy helyben és bámulták, amint a sárkány előnyomakodik az ajtón és oly könnyedén tör magának utat a márványfalban, mintha az csak vályogból lenne. Cyan szélesre tátotta a száját és nekiindult a folyosónak.

Nem tehettek ellene semmit. Fegyvereik kihullottak bénult kezükből. A halál volt az egyetlen gondolatuk. Ám amint a sárkány feléjük közeledett, egy sötét árny bukkant elő egy láthatatlan

ajtónyílás még mélyebb sötétjébol, megállt és szembefordult velük.

— Raistlin! — mondta ki a nevét Sturm nyugodtan. — Most megfizetsz a fivéred haláláért!

Megfeledkezett a sárkányról, csak Caramon élettelen testét látta maga előtt, úgy vetette magát a lovag fölemelt karddal a varázslóra.

— Ölj csak meg, lovag, de ezzel pusztulásra ítéled magadat és minden társad halálát okozod, mert csakis az én varázserőm..., az segíthet nektek legyőzni Vérontó Cyant.

— Sturm, megállj! — kiáltotta Tanis, s bár lelke tele volt gyilkos indulattal, mégis tudta, hogy a mágusnak igazavan. Érezte a fekete köpönyeg mögül kisugárzó hatalmas erőt. — Szükségünk van a segítségére.

— Nem! — válaszolta Sturm és fejét rázva félreugrott, amint Raistlin a közelükbe ért. — Már megmondtam... nem fogadom el a védelmét! Különösen most nem! Isten veled, Tanis!

Mielőtt bármelyikük megállíthatta volna, Sturm ellépett Raistlin mellett, és egyenesen Vérontó Cyan felé tartott. A hatalmas sárkány feje jobbra-balra ingott, úgy várta ezt az első kihívást, mióta meghódította Silvanestit.

Tanis Raistlinbe kapaszkodott: — Csinálj már valamit! — A lovag az utamban van, bármilyen varázslatot alkalmaznék, az őt is megölné — felelte a mágus.

— Sturm — üvöltötte Tanis... hangja gyászosan visszhangzott a folyosón.

A lovag megtorpant... élénken figyelt, de nem Tanis kiáltására. Tiszta, zengő trombitaszó volt az, amit hallott, hangja hideg, akár a metsző szél, távoli hazája hófödte hegycsúcsain. A tiszta, harsogó trombitaszó dicsőn szárnyalt a sötétség, a halál, a kétségbeesés fölött és belehasított a szívébe.

Sturm örömteli csatakiáltással viszonozta a rikoltó zengést. Magasba emelte kardját, atyja fegyverét... az ősi, jégmadár és rózsa ölelte penge büszkén megvillant. Az egyik törött ablakon beszúródó ezüst holdfény a gonosz, zöld derengést kettéhasította és tiszta, fehér ragyogásba burkolta a fegyvert.

Ismét fölharsant a trombitaszó, amire Sturm újabb kiáltással válaszolt, de ezúttal hangja megtört, mivel a trombita zengése is megváltozott. Már nem volt élesen tiszta, inkább recsegőn, nyersen rikoltott.

— Neem! — gondolta magában a lovag, mindjobban megközelítve a sárkányt. A rivalgás az ellenség kürtszava volt. Csapdába csalták! Hamarosan a sárkány háta mögül előbújó sárkányfattyak vették körül, harsányan röhögve a hiszékenységén.

Sturm megállt és izzadt, kesztyűs markába szorította a fegyverét. A sárkány csapatai által körülvéve a fejét ingatta, legyőzhetetlenül

magasodott fölé és kacskaringós nyelvével végignyalta kitátott száját.

Sturm gyomra öklömnyire zsugorodott a félelemtál, nyirkos bőre hideglelősen bizsergett. Harmadszor is fölrikoltott az álnok, fenyegető kürtszó. Hát hiábavaló volt az egész... mindennek vége. Csak a gyalázatos vereség és a halál várt rá. Kétségbeesetten, riadtan nézett körül. Hol lehet Tanis? Szüksége lett volna rá, de nem látta őt sehol. Elkeseredetten ismételgette magában a lovagi jelszót: „az életem a becsület!", de a szavak értelmetlenül, üresen csengtek a fülében, hiszen nem is igazi lovag! Mit jelent számára a Kódex? Hazugság volt az egész élete! Kardot markoló karja megremegett és elernyedt... a fegyver kihullott a kezéből, térdre rogyott és sírva fakadt, akár egy kisgyerek, fejét eltakarta a fenyegető borzalom elől.

Vérontó Cyan villogó karmainak egyetlen mozdulatával kioltotta a lovag életét, vérfoltos mancsába szorította Sturm testét. Megvetően a padlóra lökte az élettelen tetemet, amely még utolsókat rángott, miközben a sárkányfattyak rávetették magukat, hogy darabokra. tépjék.

De beleütköztek valami leküzdhetetlen akadályba! Egy holdfényben ezüstösen villogó alak rohant oda a lovag maradványaihoz. Laurana gyorsan lehajolt, és fölragadta Sturm kardját, majd fölegyenesedett és szembefordult a sárkányemberekkel.

— Csak érjetek hozzá és végetek van! — kiáltotta könnyes szemmel.

— Laurana! — üvöltötte Tanis és előrelendült, hogy a lány segítségére siessen, de a sárkányfattyak most ellene fordultak. Dühödten kaszabolta őket... mindenáron el akarta érni az elf-hajadont. Éppen keresztülverekedte magát rajtuk, amikor meghallotta, hogy Kitiara a nevét kiáltja.

Visszapördült és látta, amint négy sárkányfattyú tartja sakkban az emberlányt. A fél-elf tétován megtorpant és abban a pillanatban Laurana fölbukott Sturm tetemében és a hüllőlények kardjaival a szívében a padlóra zuhant.

— Laurana... neem! — ordított Tanis. Felé szökkent, amikor a fülébe hasított Kitiara újabb kiáltása. Rémülten megfordult és magatehetetlenül a fej éhez kapott, amint meglátta, hogy Kitiara is lehanyatlik ellenfelei csapásai alatt.

A fél-elf őrjöngve fölzokogott, érezte, hogy eluralkodik rajta a téboly és már csak a halált kívánja, hogy általa vége szakadjon ennek a szenvedésnek! Megmarkolta Kith-Kanan varázskardját... már nem volt más vágya, csak hogy ölhessen és pusztuljon maga is. De Raistlin elállta az útját... fekete oszlopként emelkedett a sárkány elé.

Tanis a földre hanyatlott... tudta, hogy végzete elkerülhetetlen. Szorosan markába zárta akis aranygyűrűt, úgy várta a halált.

Ekkor meghallotta a mágus zengő hangon kiejtett varázsigéjét. A

sárkány dühödten felbömbölt... a két erő összecsapott, de Tanis már nem törődött semmivel. Szorosan becsukta a szemét, elzárta a hangok és az élet útját. Egyetlen dolog maradt valóságos számára, a markába szorított gyűrű.

Hirtelen tudatára ébredt a tenyerébe hasító aranykarikának: a fém hűvös volt, a pereme éles. Érezte, amint az összefonódó fűzfalevelek belevágnak a húsába.

Még szorosabbra zárta ujjait a kicsiny ékszer körül. A fém mélyen belehasított a tenyerébe. Fáj!... igazi fájdalom...

Tehát álmodom!

Tanis kinyitotta a szemét. Solinari és Lunitari összefonódó ezüst és vörös sugarai körülölelték a tornyot. Hideg márványpadlón feküdt. Keze ökölbe szorítva, olyan erősen, hogy annak fájdalmára ébredt. Fájdalom! A gyűrű... az álom! Rémülten felült és körülnézett. A folyosó egyetlen másik alakot kivéve üres volt: Raistlin támaszkodott a falnak és keservesen köhögött.

A fél-elf nehezen talpra állt és támolyogva megindult a varázsló felé. Amikor közelebb ért hozzá, meglátta a szája szélén kibuggyanó vért. A vércseppek vörösen csillantak meg Lunitari fényében... olyan vörösen, mint a Raistlin reszkető, vézna testét borító köpönyeg.

Az álom!

Tanis kinyitotta a markát... nem volt benne semmi.

11.
Az álom véget ér
Kezdődik a lidércnyomás

A fél-elf körülhordozta tekintetét a folyosón. Éppoly üres volt, mint a tenyere.

Barátainak tetemei eltűntek. A sárkány sem volt sehol. A fal repedésén besüvöltött a szél, meglobogtatta Raistlin köpönyegét, elszáradt nyárfalevelet görgetett végig a kőpadlón. A fél-elf Raistlinhez lépett és abban a pillanatban kapta el az ifjú mágust, amikor az összecsuklott.

— Hol vannak? — kiáltotta Tanis és megrázta a varázslót.

— Laurana, Sturm, a többiek... a fivéred? Meghaltak? — körülnézett: — És a sárkány...?

— A sárkány elment. A gömb elűzte, amint rájött, hogy nem bír el velem. — Raistlin kibontakozott Tanis karjából, félrehúzódott és a márványfalhoz támaszkodott. — Akkor nem győzhetett volna le... most viszont még egy kölyök is elbánhatna velem — suttogta keserűen. Különös szemét Tanisra vetette. — Te azért élted túl, fél-elf, mert szeretet lakozik a szívedben... engem a hatalomvágy tartott

életben. Mi ketten a valóságba kapaszkodtunk a lidércnyomás közepette is. De ki tudja, mi lehet a többiekkel?

— Akkor Caramon is él — mormolta Tanis —, az ő szíve is szeretettel van tele. Utolsó sóhajtásával is arra kért, hogy vigyázzak a te életedre. Mondd hát meg, varázsló, az a jövendő, amit láttattál vélünk, elkerülhetetlen?

— Miért kérded? — kérdezte Raistlin szomorúan. — Akkor tán megölsz? Most rögtön?

— Nem tudom — dünnyögte Tanis csöndesen és Caramon utolsó szavaira gondolt —, meglehet...

Raistlin keserűen elmosolyodott. — Ne pocsékold az erődet! — suttogta. — A jövő most is változik, ahogy itt állunk, különben csak játékszereik lennénk az isteneknek és nem a gyermekeik, ahogy megígérték. De — lökte el magát a faltól a mágus — még távolról sincs vége az egésznek. Még meg kell találnunk Loracot... és a sárkánygömböt.

Raistlin varázsbotjára támaszkodva, csoszogva megindult a folyosón súlyosan... most, hogy a zöldes fény kihunyt, annak kristályfénye tört utat a homályban.

Az a zöld fény! Tanis zavartan megtorpant a folyosón, megpróbált végre fölébredni, elválasztani az álmot a valóságtól..: azt az álmot, amely sokkal valóságosabbnak tűnt, mint bármi, ami most éppen körülveszi. Odanézett a megrepedezett falra... valóban volt itt egy sárkány? És az a vakító zöld fény a folyosó végén? De most sötétbe burkolózott minden... leszállt az éj. Amikor nekivágtak, még éppen csak megvirradt. Sehol sem voltak a holdak, most pedig odafönt ragyogtak. Hány éjszaka múlhatott el azóta? És hány nappal?

Ekkor egy hatalmas bődülést hallott a folyosó túlsó végéből, az ajtó mellől:

— Raist! — kiáltotta Tanis.

A varázsló megtorpant, válla megereszkedett, lassan hátra fordult. — A testvérem — suttogta.

Az ajtónyílásban ott állt Caramon elevenen és minden jel szerint épségben.

Raistlin halkan felsóhajtott.

— Fáradt vagyok, Caramon — motyogta sípoló hangon a mágus és elfogta a köhögés. — És még sok a tennivalónk, mielőtt ez a lidércnyomás véget ér és mind a három hold lemegy. — Raistlin előrenyújtotta a kezét: — A segítségedre van szükségem, testvér.

Caramon szívszaggatóan fölzokogott. A nagydarab férfi kardja a csípőjét verdeste, amint odarohant fivéréhez és szorosan magához ölelte.

Raistlin rátámaszkodott Caramon erős karjára. Az ikrek együtt vonultak végig a hideg folyosón és léptek be a falrésén át a szobába,

ahol Tanis a vakító zöld fényt és a sárkányt látta. A fél-elf rossz előérzettel követte őket.

A Csillagok Tornyának fogadótermében álltak. Tanis kíváncsian nézett körül... már annyit hallott életében annak szépségeiről! Qualinostban a Nap Tornya ennek mintájára épült és a két torony hasonlított is egymásra, meg nem is. Az egyiket a fény, a másikat a sötétség töltötte be. Bámuló szeme előtt kibontakoztak a torony magasba törő, gyöngyházfényű márványspiráljai. Úgy építették, hogy magába vonzza a holdsugarakat, ahogyan a másik a nap fényét. A falakba vágott ablaknyílásokat drágakövek keretezték, amelyek befogadták és megsokszorozták a két hold, Solinari és Lunitari fényét: vörös és ezüstös holdsugarak táncát varázsolták a nagy terembe. De most az ékkövek mind kitöredeztek, a holdfény is gyéren szivárgott be és eltorzult: az ezüst holtsápadttá, a vörös vérvörössé változott.

Tanis megrázkódott és fölnézett a magasba. Qualinostban, a mennyezeten a napot, a csillagképeket és a két holdat ábrázoló festmények voltak. Itt azonban nem látott semmit, csak egy kivájt lyukat az ívelt tető kellős közepén, amögött pedig csupán az üres feketeséget. Itt nem fénylettek a csillagok... olybá tűnt, mintha egy tökéletesenkerek, fekete glóbusz jelent volna meg a csillagos égen.

Mielőtt mélyebben eltöprenghetett volna rajta, minek az előjele lehet ez, meghallotta Raistlin halk hangját és visszafordult.

A fogadóterem előcsarnokának homályában ott ült AlNana apja, Lorac, az elf-király. Megroggyant, élőholt teste szinte eltűnt a madár — és állatfaragványokkal gazdagon díszített, öblös márványtrónus ölében. Valaha gyönyörű lehetett ez a trónszék, de most a kőbe vésett lények feje helyén üres koponyák ásítoztak.

Lorac mozdulatlanul, hátra hajtott fejjel, néma sikolyra tátott szájjal ült trónusán. Jobb keze remekmívű kristálygömbön nyugodott.

— Él vajon? — kérdezte Tanis iszonyodva.

— Igen — válaszolta Raistlin —, kétségtelenül... a legnagyobb szerencsétlenségére.

— És mi a baj vele?

— Éppen egy lázálmot él meg — felelte Raistlin és Lorac kezére mutatott. — Ott van a sárkánygömb... bizonyára parancsolni akart neki, de nem volt hozzá elég ereje, s így a gömb kerítette a hatalmába ót. A gömb rendelte ide Vérontó Cyant, hogy őrködjék Silvanesti fölött és a sárkány úgy döntött, úgy pusztítja azt el, hogy lázálmokat zúdít Loracra. És Lorac oly mélységesen átélte azokat, s a hazája iránti szeretete olyan erősnek bizonyult, hogy az álmok valósággá váltak. Az ő lidérces álma volt tehát, amit mi is átéltünk azóta, hogy erre a földre tettük a lábunkat. Az ő álma lett a mi álmunk is. Mi is a sárkány hatalmába kerültünk, amint Silvanesti földjére léptünk.

— És te tudtad, hogy ezzel kell szembenéznünk — ragadta meg

Tanis Raistlin vállát és maga felé fordította a varázslót. — Már ott, a folyó partján tisztában voltál vele, hogy mibe sétálunk bele...! — kiáltotta vádlón.

— Tanis — ripakodott rá Caramon a fél-elfre —, hagyd őt békén!

— Meglehet — suttogta Raistlin és a vállát dörzsölgette —, de az is lehet, hogy nem. Nem vagyok köteles föltárni előtted a tudásomat, sem annak forrását!

Mielőtt Tanis válaszolhatott volna, nyögésre lett figyelmes, Úgy hallatszott, mintha a trónus talapzata alól törne elá. Még egy megsemmisítő pillantást vetett Raistlinre, majd megfordult és a sötétségbe meresztette a szemét. Kivonta kardját és komoran előrelépett.

— Alhana! — az elf-hajadon zokogva kuporgott apja lábánál és az ölébe hajtotta a fejét. Úgy látszott, nem hallja Tanis szólítását. A fél-elf odalépett a nőhöz: — Alhana! — szólította meg még egyszer lágyan.

Amaz fölnézett rá, de nem ismerte meg.

— Alhana! — mondta ki a nevét még egyszer Tanis.

A nő pislogott, megrázkódott és úgy kapta el a fél-elf kezét, mint aki a valóságba kapaszkodik.

— Ó, Tanis! — suttogta.

— Hogy kerültél ide? Mi történt veled?

— Hallottam, mikor a mágus kijelentette, hogy ez csak álom — felelte Alhana és hideglelősen összerezzent a visszaemlékezéstől — és... és én elhatároztam, hogy nem hiszek ennek az álomnak. Fölébredtem, de akkor azt kellett látnom, hogy a lidércnyomás maga a valóság! Gyönyörű országomat borzalmak uralják! — és arcát a tenyerébe temette.

Tanis mellétérdelt és mkgához szorította a nőt.

— Elindultam hát idefelé... több napig is eltartott az út. Mintha lázálomban jártam volna — suttogta és szorosan Tanishoz bújt. — Amikor beléptem a toronyba, hatalmába kerített a sárkány. Idevonszolt atyám elé és arra kényszerítette, hogy öljön meg... de atyám még lidérces álmában sem volt képes kárt tenni tulajdon gyermekében. Cyan ekkor annak látomásaival kínozta őt, hogy mit tesz majd velem.

— És te? Te is láttad ezeket a rémképeket? — kérdezte Tanis, gyengéden simogatva a nő hosszú, fekete haját.

— Nem is volt olyan borzalmas — felelte kisvártatva Alhana —, hiszen tudtam, hogy csak álom... de szegény atyám számára az volt a valóság... — és szavai zokogásba fulladtak.

A fél-elf ekkor így szólt Caramonhoz: — Vezesd el Alhanát az egyik szobába, ahol nyugodtan lepihenhet, mi pedig megpróbálunk segíteni az apján!

— Menj csak nyugodtan! — felelte Raistlin, amikor látta, hogy

Caramon kérdőn néz rá. — Tedd azt, amit Tanis mond!

— Jöjj hát, Alhana! — biztatta a nőt Tanis és talpra segítette őt. Alhana támolygott a kimerültségtől. — Van itt olyan hely, ahol lepihenhetnél? Szükséged lesz az erődre.

Alhana először tiltakozni próbált, de hamar ráébredt, mennyire gyönge. — Vigyél hát atyám szobájába... majd mutatom az utat! — mondta Caramonnak. — A harcos átkarolta a vállát és kitámogatta Alhanát a teremből.

Tanis ismét Lorac felé fordult. Raistlin már ott állt az elf-király előtt. A fél-elf hallotta, amint a mágus halkan motyog magában.

— Mi történt? — kérdezte a fél-elf nyugodtan. — Meghalt?

— Kicsoda? — riadt föl révületéből Raistlin pislogva és meglátta, amint Tanis Lorac alakjára mered. — Ó, Lorac? Nem... nem hiszem. Még nem...

Tanis rádöbbent, hogy a mágus a sárkánygömböt bámulta.

— A gömböt még mindig uralják? — kérdezte idegesen és szemét le nem vette a tárgyról, amely miatt ennyi szenvedésen mentek keresztül.

A sárkánygömb tulajdonképpen egy jókora, legalább huszonnégy hüvelyknyi átmérőjű kristálygolyó volt. Aranyból készült ás Silvanesti keserves sorsát ijesztően torz formákban megjelenítő állványon állt. Bár bizonyára a gömb lehetett a vakító zöld fény forrása, most csak egy halványan lüktető aprócska pontot láttak a legmélyén.

Raistlin mindkét kezét a gömb fölé emelte, de Tanis megfigyelte, hogy óvatosan kerüli annak érintését, miközben formába önti a mágikus szószövedéket. A gömb lassan halovány, vöröses fénykörbe burkolózott. A fél-elf ijedten hátrább lépett.

— Ne félj tőle! — suttogta Raiatlin és nézte, hogyan halványul el a vörös izzás. — Ez csak az én varázsigém... a gömböt még más varázslat tartja hatalmában. Mágikus ereje nem hunyt ki a sárkány távozásával... ahogy gondoltam. Egyszóval, még mindig uralják.

— Lorac a hatalmában van?

— Nem... Loractól már elszakadt.

— És ezt te csináltad? — mormolta Tanis. — Te győzted le?

— A gömb nincs legyőzve! — csattant föl Raistlin élesen. — Némi segítséggel viszont fölülkerekedhettem a sárkányon. A gömb megérezte, hogy Vérontó Cyan vesztésre áll, hát elküldte őt... és elengedte Loracot is, mert már nem volt szüksége rá, de a gömb maga még nagyon erős.

— Mondd meg, Raistlin...!

— Nincs több mondanivalóm, Tanis és az ifjú mágus felköhögött. — Meg kell őriznem az erőmet!

Vajon kitől kaphatott segítséget Raistlin? Mit tudhat még erről a gömbről? Tanis már nyitotta a száját, hogy tovább kérdezősködjön, de

meglátta Raistlin sárga szemének villanását és inkább nem szólt semmit.

— Most már visszaadhatjuk Lorac szabadságát — tette hozzá a varázsló, odalépett az elf-királyhoz, gyöngéden leemelte kezét a sárkánygömbről és vékony ujjait Lorac nyakára tette. — Él... egyelőre, de a pulzusa gyönge. Közelébb jöhetsz.

De Tanis csakbámulta a sárkánygömböt és nem mozdult.

Raistlin elgondolkodón nézett a fél-elfre, majd odaintette magához.

Tanis vonakodva közelebb lépett. — Csak egy dolgot mondj meg nekem..., hasznát vehetjük még ennek a gömbnek?

Raistlin hosszú pillanatokig nem szólt semmit, majd alig hallhatóan ennyit válaszolt: — Igen, ha lesz hozzá merszünk.

Lorac nehezen fellélegzett és fölüvöltött... vékony, panaszos hangon... hallani is borzalmas volt. A keze görcsösen remegett, alig volt több egy csontváz kezénél. Szeme szorosan csukva maradt. Tanis hasztalan próbálta Loracot megnyugtatni. Az elf-király addig üvöltött, míg ki nem fogyott a lélegzete, azután már csak halkan nyüszített.

— Atyám! — hallotta meg Tanis Alhana kiáltását. A lány máris ott volt a fogadócsarnok ajtajában és félretolta az útjából Caramont. Apjához futott és kezébe fogta csontvázujjait. Kezét csókolgatta, zokogott és próbálta lecsöndesíteni.

— Pihenj, pihenj, atyám! — ismételgette szakadatlanul. — A rémálomnak vége... a sárkány elment... most már alhatsz, atyám!

De a szerencsétlen férfi csak tovább kiáltozott.

— Az istenek szerelmére — nyögött fel sápadtan Caramon —, ezt nem tudom tovább elviselni!

— Atyám! — siránkozott Alhana, újra és újra elismételve a szót. Szerető hangja lassan keresztülhatolt a Lorac megkínzott tudatát még mindig fogva tartó rémálmok kusza szövevényén. Kiáltozása fokozatosan halk nyöszörgéssé zsugorodott. Egyszer csak az elf-király kinyitotta a szemét, mint aki előre retteg a várható látványtól.

— Alhana, gyermekem, te élsz?! — reszkető kezét fölemelte, hogy megérintse lánya arcát. — Ez lehetetlen, Alhana, hiszen láttam, amint meghalsz. Százszor is láttam a halálodat és minden alkalommal borzalmasabb volt, mint előzőleg. Megölt téged, Alhana, aztán azt akarta, hogy én öljelek meg! Nem tudtam megtenni... nem is tudom, miért, hiszen már annyit öltem! — Ekkor észrevette Tanist. Gyűlölettől villogó szeme tágra nyílt. — Te! — hördült föl Lorac, csontos ujjaival belemarkolt trónusa karfájába és félig fölemelkedett. —Te, fél-elf, hiszen megöltelek... vagy legalábbis megpróbáltak megölni. Meg kell védenem Silvanestit. Megöltelek... és megöltem a társaidat is. — Ezután tekintete Raistlin felé fordult. A gyűlölet a rémületnek adta át a helyét a szemében. Reszketve hanyatlott hátra a mágus előtt. — De

téged... téged nem tudtalak megölni!

Hirtelen mintha megzavarodott volna: — Nem — kiáltotta —, te nem az vagy! A te köpönyeged nem fekete! Ki vagy hát? — és ismét Tanis felé nézett. — És te? Hát te nem törsz országomra? Jaj, mit tettem? — nyögte kétségbeesetten.

— Ne, atyám — könyörgött Alhana, nyugtatgatta, szeretettel simogatta elkínzott arcát —, most pihenned kell! A lázálomnak vége... Silvanesti megmenekült.

Caramon izmos karjával fölgyalábolta a szenvedőt és a lakosztályába vitte. Alhana mögötte lépdelt... útközben is szorongatta apja ernyedt kezét.

Megmenekült, gondolta magában Tanis és az ablakon át kinézett az eltorzult fákra. Bár az élőholt elfek eltűntek az erdőből, a király beteg képzelete szülte borzalmak részben megmaradtak. A göcsörtös fák sebeiből még mindig vér szivárgott. Ugyan, ki élhetne itt ezek után, gondolta magában a fél-elf keserűen. Az elfek nem térnek vissza... a gonosz szállja meg ezt a sötét erdőt és Lorac lidérces álma — valósággá lesz.

Miközben ezen töprengett, Tanisnak hirtelen eszébe jutottak a barátai. Vajon épségben vannak-e a többiek?

Mi történhetett velük, ha hittek a rémálomnak, ahogy Raistlin mondta? Lehet, hogy valóban meghaltak? A szívverése is elállt a gondolatra, hogy vissza kell mennie abba a tébolyult erdőbe és meg kell keresnie őket.

Abban a pillanatban, amikor a fél-elf elgyötörten épp indulni készült, a barátai megjelentek a torony fogadótermében.

— Megöltem át! — kiáltott föl Tika, amint észrevette Tanist. Szeme kitágult a döbbent, gyászos rémülettől. — Ne, Tanis, ne érj hozzám! Nem tudod, mit cselekedtem! Megöltem Kovát! De nem akartam, Tanis, esküszöm!

A lány zokogva fordult a belépő Caramon felé. — Caramon, megöltem Kovát! Ne gyere közelebb hozzám!

— Hallgass! — szólt rá lágyan Caramon és köré fonta izmos karját. — Csak álom volt, Tika... legalábbis Raist azt mondja. A törpe nem is volt itt! Csitt — mondta és megsimogatta Tika vörös fürtjeit. Tika hozzásimult, Caramon magához szorította, mindketten vigaszra leltek egymás közelségében. A lány zokogása lassan elcsitult.

— Ó, barátom! — tárta ölelésre a karját Aranyhold Tanis felé.

Látva az asszonyarcán a bánat és a keserűség kifejezését, a fél-elf magához szorította őt, s közben kérdőn nézett Zúgószél szemébe. Vajon ők mit álmodhattak? De a síkföldi csak megrázta a fejét és elfordította szomorú, sápadt arcát.

Ekkor Tanis rádöbbent, hogy mindenkinek biztosan át kellett élnie a maga álmát és hirtelen eszébe,jutott Kitiara! Mennyire

valóságos volt az emberlány! És a haldokló Laurana! Becsukta a szemét és Aranyhold vállára hajtotta a fejét. Csak annyit érzett, hogy Zúgószél karja mindkettőjüket szorosan átöleli. Szeretetük áldásként borult fölébük. A lidérces álom borzalmai lassan oszladozni kezdtek.

Tanis elméjében hirtelen borzalmas gondolat ébredt: Lorac álma valósággá változott! És, ha az övék is...?

Ekkor a háta mögött meghallotta Raistlin köhögését. A mágus a mellére szorította a kezét és lerogyott a Lorac trónusához vezető lépcsőre. Tanis látta, amint a még mindig Tikát ölelő Caramon aggódva nézi fivérét. De Raistlin nem törődött ikertestvérével. A varázsló beburkolózott köpönyegébe, végigfeküdt a hideg padlón és kimerülten lehunyta a szemét.

Caramon fölsóhajtot és még erősebben szorította magához Tikát. Tanis nézte, amint a lány apró árnyéka eggyé olvad a harcoséval, s amint ott álltak összefonódva, alakjuk élesen kirajzolódott a gyér holdvilág ezüst-vörös fényében.

Mindnyájunknak aludnunk kell, gondolta Tanis és megdörgölte égő szemét. De vajon tudunk-e? Hogyan tudunk aludni majd ezek után?

12.
Közös Látomások
Lorac halála

Végül azért csak álomba szenderültek. A Csillagok Tornyának kőpadlóján összekucorodva a lehető legszorosabban egymáshoz bújtak. Mialatt ők aludtak, a Silvanestitöl távoli, hideg és ellenséges földeken mások éppen fölébredtek.

Közülük először Laurana nyitotta ki a szemét. Mély álmából hangos kiáltással riadt föl és először fogalma sem volt róla, hol lehet. Egyetlen szót suttogott maga. elé: — Silvanesti!

Kova reszketve ébredt és csodálkozott rajta, hogy ujjai még mozognak és a lába sem sajog a szokásosnál jobban.

Az ébredező Sturmot elfogta a rémület. Hosszú, leküzdhetetlen remegés lett úrrá rajta és egy darabig csak arra volt képes, hogy összekuporodjon a takarója alatt... borzongott. Ekkor valami zajra lett figyelmes a sátrán kívül. Fölrezzent, megmarkolta a karaját, előrekúszott és félrehajtotta a sátor lapját.

— Ó! — sóhajtott föl Laurana a férfi elgyötört arca láttán. — Bocsáss meg — motyogta —, nem akartalak..! — de ekkor meglátta, hogy az elf-lány reszkető keze alig bírja megtartani a gyertyát. — Mi történt? — kérdezte riadtan.

— Én... tudom, hogy ez ostobán hangzik — szabadkozott Laurana és elpirult —, de olyan rosszat álmodtam, hogy fölriadtam rá.

Minden ízében reszketett és engedte, hogy Sturm bevezesse a sátrába. Gyertyája fénye sejtelmes árnyékokat vetett a kis sátor falára. Sturm tartott tole, hogy még elejti, hát elvette tőle.

— Nem akartalak fölébreszteni, de meghallottam a kiáltásodat... és az én álmom is olyan valóságosnak tűnt. Te is benne voltál... láttalak, amint...

— Mondd, milyen az a Silvanesti? — szakította félbe Sturm váratlanul.

Laurana csodálkozva rámeredt. — Pontosan azt álmodtam, hogy ott vagyunk. Miért kérdezed? Hacsak... te is nem Silvanestiről álmodtál!

Sturm a köpönyegébe burkolózott és némán bólintott. — Én... — kezdte, de akkor újabb neszre lett figyelmes odakint, és ismét félrehajtotta a sátor lapját. — Gyere be, Kova — mondta komoran.

A törpe vöröslő képpel betoppant. Zavartnak látszott, hagy Lauranát ott találja, és addig téblábolt és topogott, míg a lány kedvesen rá nem mosolygott.

-Tudjuk – mondta halkan —, te is álmot láttál. Silvanestirol?

Kova köhécselt, a torkát köszörülte és keze fejével megtörölte az arcát. — Ezek szerint nem csak én, egyedül? — nézett szúrósan amásikkettőre busa szemöldöke alól. — Azt hiszem... talán szeretnétek, ha elmondanám az álmomat...

— Nem! — vágta rá Sturm azonnal és elsápadt. — Nem, erről nem akarok beszélni... soha!

— Én sem — tette hozzá Laurana csöndesen.

Kova tétován megveregette a vállát. — Örülök neki — dörmögte. — Én sem igen tudnék beszélni róla. Csak arról szerettem volna meggyőződni, hogy tényleg álom volt-e csupán. Olyan valóságosnak tűnt, hogy most, amikor mind kettőtöket itt találllak...

A törpe elhallgatott. Valami kaparászás hallatszott odakint, s a következő pillanatban Tasslehoff viharzott be a sátorba.

— Jól hallottam, hogy valami álomról beszéltetek? Én sohasem álmodom... legalábbis olyasmit nem, amire aztán emlékszem is. A surranók nem álmodnak... sokat. Mit is beszélek, hogyne álmodnának... gondolom, hiszen még az állatok is álmodnak, csak... — Ekkor elkapta Kova pillantását és sietve visszatért az eredeti témához. — Nos, igazán fantasztikus álmom volt! Vérkönnyeket síró fák! Szörnyeteg holt elfek nyüzsögtek mindenfelé és halomra öldösték az élőket. Raistlin fekete köpönyeget viselt! Teljesen hihetetlen volt az egész! És ti is ott voltatok... Sturm, Laurana és... Kova. És mindenki meghalt... majdnem mindenki... csak Raistlin nem! És volt még egy zöld sárkány is...Tasslehoff elhallgatott. Vajon mi baja lehet a barátainak?

Szemük tágra meredt, arcuk holtsápadt. — Z.. zöld sárkány...

Raistlin fekete köpönyegben... — motyogta. — Vagy ezt már mondtam? Nagyon is ideje volt már. A vörös mindig olyan búskomorrá teszi, ha értitek, mire gondolok. Látom, nem. Nos, ak...kor talán jobb, ha visszafekszem..., hacsak nem vagytok kíváncsiak a folytatásra... — nézett körül Tass reménykedve, de senki sem figyelt rá.

— Hát akkor... jóccakát — motyogta és óvatosan kihátrált a sátorból, zavartan csóválta a fejét, miközben visszatért a vackára. Vajon mi baja lehet ezeknek? Hiszen csak egy álomról van szó...

Jó ideig nem szólalt meg senki... majd végül Kova fölsóhajtott.

— Engem már nem érdekel holmi lázálom — jelentette ki savanyú képpel —, de nem szívesen osztanám azt meg egy surranóval. Mit gondoltok, hogy lehet, hogy mindnyájan ugyanazt álmodtuk? Mi lehet ennek a jelentősége?

— Különös hely ez a Silvanesti — mondta Laurana. Fogta a gyertyáját és távozáshoz készülődött, de a sátor nyilásából visszanézett. — Gon... gondoljátok, hogy mégis valóság lehetett? Úgy haltak meg, ahogy láttuk? És Tanis mellett tényleg ott volt az az emberlány? — bár ezt az utolsó kérdést csak gondolta, nem mondta ki hangosan.

— De hát itt vagyunk — szögezte le Sturm. — Nem haltunk meg... abban viszont csak bizakodhatunk, hogy a többiek sem! Különben — egy pillanatra elhallgatott —, elég mulatságos, de én valahogyan tudom, hogy nincs semmi bajuk!

Laurana fürkészőn nézte a lovagot, látta, ahogy arca kisimul a kezdeti döbbenet és rémület elmúltával. Maga is megnyugodott. Odanyúlt, megfogta és szenvedélyesen megszorította

Sturm erős kezét. Aztán megfodult, kilépett a sátorból és eltűnt a csillagos éjszakában.

A törpe is fölállt. — Nos, ennyit az alvásról... megyek, inkább átveszem áz őrséget.

— Veled tartok — bökte oda Sturm, fölkelt és a derekára csatolta kardszíját.

— Nem hinném, hogy valaha is megtudjuk — dörmögte Kova —, miért álmodtuk mindnyájan ugyanazt.

— Hát azt én sem hiszem — jegyezte meg Sturm egyetértően.

A törpe kilépett a sátorból, a lovag elindult Kova után, de nyomban meg is torpant, amint szeme sarkából észrevette valami halvány fény villanását. Arra gondolt, hogy talán Laurana gyertyájának kanócából hullott le egy darabka, lehajolt, hogy elnyomja, de ehelyett arra kellett rájönnie, hogy az Alhanától kapott ékszer csúszott ki az övéből, az hever előtte a földön. Fölvette és csodálkozva szemlélte a belsejében izzó tüzet, amelyet még sohasem látott azelőtt.

— Hát azt én sem hiszem — mormolta még egyszer, töprengően és szórakozottan forgatta markában az ékszert.

Silvanestiben először virradt meg sok, hosszú, rémülettel teli hónap után. De csak egyvalaki látta: Lorac hálókamrájának ablakából nézte, amint a nap fölkel a nyárfák csillogó lombjai fölött. A többiek mélyen aludtak a kimerültségtől.

Alhana egész éjjel az apja mellett maradt. A fáradtság azonban őt is legyűrte és ülve elaludt karosszékében. Lorac nézte, amint lánya sápadt arcán végigsimít a kelő nap halvány fénye. Hosszú, fekete haja, mint márványban a sötét repedések, terült Alhana arcára. Bőrén tövisek szaggatta karcolások és alvadt vér foltjai éktelenkedtek. Lorac azonban jól látta a lány szépségét eltorzító gőgöt is. Elfordult tőle, ismét kinézett Silvanestire, de benne sem lelte meg nyugalmát. A föld fölött még mindig ott lebegett a kártékony zöldes pára, mintha maga a talaj rothadt volna.

— Ez az én művem! — vádolta magát, amint elnézte a göcsörtös fákat, a szánalmasan eltorzult, szenvedéseik végét céltalanul kereső vadállatokat.

Lorac már több mint négyszáz éve élt ezen a földön, amelyet szorgos népével együtt virágoztatott fel.

Akkoriban is akadtak azonban nehéz napok. Lorac azon kevesek közé tartozott, akik már az Összeomlás idején is Krynn földjén éltek. De a silvanesti elfek szerencsésebben vészelték át a sorscsat, mint bárki más, mivel a többi néptől elzártan éltek. Ők jól tudták, miért hagyták el az ősi istenek Krynn országait — felfedezték az emberekben a gonoszt —, bár azt sehogy sem értették, miért tűntek el az elf-papok is.

Természetesen a szelek, madarak és más titokzatos erők útján értesültek qualinesti rokonaik, az elfek megpróbáltatásairól is az Összeomlást követően. És bár szomorúan hallgatták az erőszakról és gyilkolásról szóló híreket, a silvanestiek csak annyit kérdeztek maguktól: „ugyan, mit is várhatnának azok, akik az emberek között élnek?„ Visszavonultak erd6ik mélyébe, elzártkóztak a külvilág elől és keveset törődtek azzal, hogy a világ is elhatárolódik tőlük.

Ezért Lorac képtelen volt megérteni ennek az észak felől elétörő és hazájának békéjét fenyegető gonosznak a lényegét. Ugyan miért bántanák Silvanestit? Még a Sárkány Nagyurakkal is tárgyalt, megpróbálta megmagyarázni nekik, hogy Silvanestitől nem kell tartaniuk. Az elfek szilárdan hittek benne, hogy mindenkinek — legyen az jó vagy gonosz — szent joga van ahhoz, hogy Krynn földjén éljen. Ám egyszer csak eljött a nap, amikor Lorac kénytelen volt rádöbbenni, hogy becsapták..., Az a nap, amikor az égből előrobbantak a sárkányok.

Az elfeket valójában nem érte fölkészületlenül a támadás, hisz Lorac épp eleget élt ahhoz, hogy átlássa a helyzetet. A hajók már készen álltak, hogy biztos révbe szállítsák a népet. Az elf-király lánya vezetésével indította útnak őket. Amikor magára maradt, leereszkedett a Csillagok Tornya alatti katakombába, ahol a sárkánygömböt őrizte titokban.

A gömb létezéséről csak leánya és a rég nyomuk veszett elf-papok tudtak. A világon mindenki más úgy hitte, hogy az elpusztult az Összeomlás idején. Lorac letelepedett mellé és hosszú napokig csak bámulta. Visszaemlékezett a Legfőbb Varázslók intelmeire, megpróbált fölidézni minden részletet a gömbbel kapcsolatban. Végül, bár fogalma sem volt róla, hogy az miként működik, mégis úgy döntött, hazája megmentése érdekében mégiscsak használni fogja.

Most ismét eszébe jutott a gömb, s a belsejében lüktetve örvénylő zöldes fény. Emlékezett rá, hogy az első pillanattól fogva, amint azt ujjaival megérintette, jól tudta: szörnyű hibát követ el. Sem elég ereje, sem kellő gyakorlata nem volt a varázslat elvégzéséhez, de akkor már késő volt. A gömb foglyul ejtette, bűvöletben tartotta, de lázálmában mégis a legszörnyűbb az volt, hogy végig tudta, hogy ez csak álom és mégsem szabadulhatott tőle.

Most pedig ez a lidércnyomás eleven valósággá vált számára. Lorac lehajtotta a fejét és szájában érezte könnyeinek keserű ízét. Ekkor könnyű kéz érintését érezte meg a vállán.

— Nem bírom elviselni, hogy sírni látlak, atyám. Jöjj el attól az ablaktól! Feküdj le és aludj... egyszer majd újra gyönyörű lesz a föld, és te segítesz majd olyanná alakítani...!

De Alhanát elfogta a remegés, amikor kinézett az ablakon. Jól látta ezt Lorac és szomorúan elmosolyodott.

— Vajon visszatér-e még ide a népünk, Alhana? — kérdezte, miközben kibámult az ablakon, ahol nem a vibráló életet, hanem a halál és a romlás álnok zöldjét látta.

— Hát persze! — vágta rá Alhana sietve.

Lorac megsimogatta a kezét: — Egy kis hazugság, gyermekem? Mondd, mióta füllentenek az elfek egymásnak?

— Azt hiszem... talán mindig is hazudtunk önmagunknak — mormolta Alhana és arra gondolt, amit Aranyholdtól tanult.

— Az ősi istenek nem hagyták el Krynn földjét, atyám. Mishakal egy papnője, a Gyógyító, velünk jött, ő mondta el, amit megtudott erről. Én... én eleinte nem akartam hinni neki, atyám. Féltékeny voltam rá. Ő végül is csak egy ember, és ugyan miért éppen az embereknek nyújtanák az istenek ezt a reményt? De most már látom az istenek bölcsességét. Azért fordultak az emberekhez, mert mi, elfek nem fogadtuk volna be őket. Itteni elszigeteltségünk szomorú világában élve jövünk majd rá..., ahogy te meg én máris

megtanultuk..., hogy nem élhetünk tovább úgy a világban, hogy közben kirekesztjük magunkat belőle. Az elfek ezután nemcsak a saját földjük, hanem a gonosz által feldúlt vidékek újjáépítésén is munkálkodnak majd.

Lorac figyelmesen hallgatta. Elfordult a meggyötört földtől és a lány ezüst holdfényben úszó, sápadt és mégis sugárzó arcára nézett... kinyújtotta a kezét, hogy megérintse őt.

— Te majd visszahozod őket, ugye? A mi népünket!

— Igen, atyám — ígérte Alhana és szorosan a tenyerébe zárta a férfi hideg, csontos kezét. — Dolgozunk majd és építünk, könyörgünk az istenek irgalmáért. Együtt élünk majd Krynn többi népével és... — de ekkor könnyek szöktek a lány szemébe, elfojtották a hangját, mert látta, hogy Lorac képtelen tovább hallgatni őt. Az apa szeme elhomályosult, teste lassan hátrahanyatlott a trónusán.

— Én feláldoztam magam e földért — suttogta. — A testemet is temessétek ide, leányom! Minthogy az életem hozta rá ezt az átkot, hátha a halálom majd áldás lesz számára.

Lorac keze lassan kicsúszott a lány ujjai közül. Élettelen szeme Silvanesti elkínzott földjére meredt, de arcáról eltűnt a rémület feszültsége, a béke elsimította szenvedő vonásait.

Alhana képtelen volt gyászolni őt.

Aznap éjjel a társaság felszedelőzködött, hogy elhagyja Silvanestit. Útjuk nagy részét éjszaka, a sötétség leple alatt kellett megtenniük észak felé, hisz tudták, hogy azok a földek mégmindig a sárkányseregek uralma alatt állnak, amelyeken végig kell menniük. Nem volt térképük, amelyre támaszkodhattak volna, ugyanis azok után, hogy oly csúfosan pórul jártak Tarsisban, a szárazra vetődött kikötővárosban, már nem bíztak meg a régiekben. Azok a térképek pedig, amelyeket Silvanestiben találtak, mind több ezer évesek voltak már. A társaság tehát úgy döntött, hogy vaktában vág neki az északi útnak, azzal a halovány reménnyel, hogy talán rábukkannak valami tengeri kikötőre, ahonnan tovább mehetnek Sancrist felé.

Az út nem volt nehéz, így gyorsan haladhattak előre.

Csomagjaik sem igen voltak, hisz az elfek távozásukkor csaknem mindent magukkal vittek.

A sárkánygömböt a varázsló vette magához és senki sem kételkedett ennek jogosságában. Tanis először persze aggályoskodott, nem tudta elképzelni, hogyan cipelik majd a súlyos kristálygolyót, mivel annak majdnem kétlábnyi volt az átmérője és rendkívüli a súlya. Indulásuk előestéjén azonban

Alhana elővett egy kis zsákocskát.

— Atyám ebben a zsákban, hordozta a gömböt. Én mindig csodálkoztam rajta, hiszen olyan nagy az a golyó, de azt mondta, hogy

a zsákot az Ősmágia Legendás Tornyában kapta... és én is hasznát tudom venni.

A mágus mohón kapott a tarsoly után.

— Jistrah tagopar Ast moirparann Kini — mormolta és elégedetten nézte, amint a jellegtelen zsák rózsaszín fénnyel fölizzik.

— Igen, varázsereje van — suttogta, majd Caramonhoz fordult: — Menj, hozd ide a gömböt!

A harcos rémülten nézett rá. — Nem, a világ minden kincséért sem! — nyögte esküre emelt kézzel.

— Hozd ide nekem a gömböt! — parancsolta mérgesen Raistlin fivérének. — Ne légy bolond! A gömb semmi kárt nem tehet abban, aki nem próbálja használni. Hidd el nekem, kedves testvérem, hogy még egy csótánynak sem tudnál parancsolni, nemhogy egy sárkánygömbnek!

— De még foglyul ejthet — tiltakozott Caramon.

— Ugyan! Csak azokkal törődik, akiknek elég... — itt Raistlin hirtelen elhallgatott.

— Igen? — szólalt meg Tanis nyugodtan. — Folytasd csak... kikkel törődik?

— Akiknek elég eszük van hozzá — vetette oda a mágus. — Ennélfogva biztos vagyok benne, hogy e társaság tagjainak nincs mit tartaniuk tőle. Hozd csak ide azt a gömböt, Caramon, vagy netán szívesebben cipelnéd te magad? Vagy talán te, fél-elf? Esetleg te, Mishakal papnője?

Caramon kényszeredetten pillantott Tanisra és a fél-elf rádöbbent, hogy a nagydarab harcos az ő jóváhagyását kéri. Szokatlan dolog volt ez tole, hisz eddig mindig zokszó nélkül teljesítette Raistlin minden parancsát.

Tanis észrevette, hogy nem csak ő értette meg Caramon néma kérését: Raistlin aranyszeme dühödten villant.

Tanisban fölébredt az eddig szunnyadó gyanú... nem tetszett neki Raistlin egyre növekvő ereje. De hát ennek semmi értelme... viaskodott önmagával. Ez annak a lázálomnak köszönhető csupán, semmi másnak. Ám ezzel még nem oldódott meg a kérdés. Még mindig nem tudta, miképp döntsön a sárkánygömb dolgában. Mérgesen vette tudomásul, hogy ezúttal nincs sok választása.

— Raistlin az egyetlen köztünk, akinek elegendő a tudása és a tapasztalata, s igen... nézzünk szembe a valósággal... elegendő a bátorsága ahhoz, hogy a kezébe vegye ezt a tárgyat — mondta ki végül kelletlenül Tanis. — Azt ajánlom hát, hogy ő vegye magához, hacsak valaki más nem vállalja!

Senki nem szólt, csak Zúgószél rázta meg a fejét, homlokát ráncolva. Tanis tudta, hogy a síkföldi, ha neki kellene döntenie, a legszívesebben itt hagyná a gömböt Silvanestiben, Raistlinnel együtt.

— Menj, Caramon — szólt végül Tanis —, te vagy az egyetlen, akinek elég ereje van hozzá, hogy fölemelje!

Caramon erősen vonakodva lépett oda a gömbhöz, hogy leemelje az állványról. Reszkető kézzel nyúlt felé, de amikor megérintette, nem történt semmi. A gömb külsején nem volt látható semmi változás. Caramon megkönnyebbülten sóhajtott föl, nekiveselkedett a golyónak, nyögött a súlya alatt és odavitte fivéréhez, aki már készen tartotta a nyitott szájú zsákot.

— Tedd csak bele! — utasította Raistlin Caramont.

— Micsoda? — tátotta el a száját Caramon és ajókora gömbről a kicsiny zacskóra nézett. — Nem tudom, Raist, nem fér bele, csak szétrepeszteném a zsákot!

De a nagydarab férfi elhallgatott, amint a mágus aranyszeme fölvillant a lenyugvó nap fényében.

— Ne, Caramon, várj! — lódult előre Tanis, de ezúttal a harcos úgy tett, ahogy a fivére parancsolta: testvére éles pillantásának fogságában Caramon lassan elengedte a sárkánygömböt.

A nagy golyó eltűnt!

— Mi az? Hová lett? — meredt Tanis avarázslóra gyanakodva.

— Itt van benne — felelte Raistlin nyugodtan és előrenyújtotta a zsákocskát. Nézd meg magad, ha nekem nem hiszel!

Tanis belekukucskált a tarsolyba. A golyó ott lapult benne és minden kétséget kizáróan a valódi sárkánygömb volt az.

Láthatta benne a zöldes örvénylést, mint valami halványan lüktető életet. Biztos valahogy összement, csodálkozott a fél-elf, de a gömb ott is ugyanakkorának látszott, mint rendesen, amitol Tanisnak az az ijesztő érzése támadt, hogy tán ő maga növekedett óriássá!

Megborzongott és hátralépett. Raistlin gyors mozdulattal megrántotta a zsineget és összehúzta a zsák száját. Aztán gyanakvó pillantást vetett a többiekre és hátat fordítva a társaságnak, a köpönyege alá dugta a tarsolyt, és elrejtette titkos zsebeinek egyikében. Tanis utánaszólt:

— Többé már nem úgy mennek a dolgok közöttünk, mint valaha, ugye, Raist? — kérdezte nyugodtan.

Raistlin egy pillanatig farkasszemet nézett vele, és Tanis meglátta az ifjú mágus szemében a fölvillanó sajnálkozást, a vágyat a bizalom, a barátság és az ifjúság gondtalan napjai után.

— Nem — suttogta Raistlin. — De ez volt az ár, amelyet meg kellett fizetnem. — A következő pillanatban rátört a köhögés.

— Fizetni? Kinek? Miért?

— Ne kérdezd, fél-elfl — és a varázsló válla megrázkódott az újabb rohamtól. Caramon erős karjával átnyalábolta fivérét, az pedig erőtlenül rátámaszkodott. Amint alábbhagyott görcsös köhögése, fölemelte aranyló tekintetét. – Nem adhatok választ a kérdésedre,

Tanis, mert azt magam sem ismerem.

Lehajtotta a fejét és Caramon segítségével odébb botorkált, hogy pihenjen még az indulás előtt.

— Szeretném, ha meggondolnád magad és engednéd, hogy részt vegyünk atyád temetési szertartásán — mondta Tanis a Csillagok Tornyának kapujában, búcsúzkodás közben Alhanának —, egy nap ide vagy oda, igazán nem számít.

— Igen, engedd meg! — kérlelte Aranyhold is komoly arccal. — Én sok mindent tudok erről a dologról, mivel az én népem temetkezési szokásai szinte teljesen megegyeznek az itteniekkel, hajól értettem, amit Tanis mondott. Törzsem papnője voltam és mindig segédkeztem, amikor az elhunytat illatos lepedőkbe csavarták, hogy testét megóvják az elporladástól...

— Nem, barátaim! — mondta Alhana sápadt arccal, de határozattan. Atyámnak az volt az utolsó kívánsága, hogy ezt én végezzem el... egyedül.

Ez ugyan nem volt egészen igaz, de Alhana tudta, mennyire megütköznének a barátai, ha látnák, hogyan adja vissza apja testét az anyaföldnek, ahogyan csak a goblinok és egyéb hitvány teremtmények szokták. Megborzadt a gondolatra. Önkéntelenül a megcsavarodott, göcsörtös fára nézett, amely majd a halott síremléke lesz és úgy áll fölötte, mint valami félelmetes ragadozómadár. Hangja elcsuklott és gyorsan félrefordította a fejét.

— A sírja.. már régen elkészült és nekem is van némi tapasztalatom az ilyen dolgokban. Kérlek, hagyjátok, hogy ezt magam csináljam végig.

Tanis látta Alhana arcán a szenvedés jeleit, de nem tagadhatta meg kívánsága teljesítését.

— Megértünk — suttogta Aranyhold. S ekkor, pillanatnyi indulatának engedve, a síkföldi asszony magához ölelte az elf-hercegnőt, ahogy egy rémült, elveszett gyermekkel tette volna

— Béke legyen veled — suttogta Aranyhold, végigsimítva Alhana sötét haján, majd vetett rá még egy pillantást és elindult.

— És mi lesz azután, hogy eltemetted az atyádat? — kérdezte Tanis, amikor kettesben maradtak a torony lépcsőjén.

— Visszatérek a népemhez válaszolta Alhana szomorúan. — Most, hogy a gonosz távozott Silvanestiből, a griffek majd eljönnek a hívásomra és elvisznek innen Ergoth földjére. Mindent megteszünk, amit csak lehet, hogy kiirtsuk a gonoszt, s akkor majd visszatérünk otthonunkba.

Tanis körülpillantott Silvanestin. Még így, nappal is ijesztő volt a látvány, s az éjszaka borzalmai pedig egyenesen leírhatatlanok voltak.

— Tudom, mire gondolsz — felelte Alhana a ki nem mondott kérdésre —, de ez a mi büntetésünk.

Tanis kétkedőn fölvonta a szemöldökét, hiszen tudta, micsoda küzdelem vár a nőre, hogy végül haza vezérelhesse népét, de látta Alhana arcán az eltökéltséget is, és ez megnyugtatta.

Elmosolyodott és témát változtatva megkérdezte: — Ellátogatsz-e majd egyszer Sancrist városába? A lovagok nagy megtiszteltetésnek vennék... különösen az egyikük.

Alhana sápadt arcát elöntötte a pír. — Meglehet — felelte alig hallható suttogással. — Most még nem tudhatom, bár az elmúlt időben nagyon sok mindent megtanultam önmagamról. De az még mind nem elég, még sok mindent kell elsajátítanom. — Megcsóválta a fejét és mélyen fölsóhajtott: — Lehet, hogy sohasem leszek képes rá...

— Azt is megtanulod, miképp kell egy embert szeretni?

Alhana fölemelte a fejét és mélyen Tanis szemébe nézett.

— Vajon ő boldog lenne-e, Tanis? A hazájától távol, hiszen nekem vissza kell térnem Silvanestibe! És boldog lehetnék-e én, mikor látom, hogy megöregszik és meghal, míg én még mindig a fiatalságomat élem majd?

— Én is föltettem ugyanezeket a kérdéseket magamnak, Alhana — mormolta Tanis és eszébe jutott mily fájdalmas volt döntenie Kitiarával kapcsolatban. — De ha elutasítjuk a sors által felkínált szerelmet, ha folyton csak attól rettegünk, hogy elveszítjük azt, akit szeretünk, akkor az életünk rettenetesen üres lesz.

— Amikor e1őször találkoztunk, elcsodálkoztam rajta, vajon miért követnek olyan hűségesen a társaid, Tanis, Fél-Elf? — mondta Alhana csöndesen. — Most már értem... meggondolom még, amit mondtál, ígérem. Az istenek legyenek veled utad legvégső órájáig!

— Légy boldog, Alhana — mondta Tanis és két kézre fogta a felé nyújtott kezet. Úgy érezte, nincs már mit mondania, hát megfordult némán és elment.

Közben folyvást azon törte a fejét, hogy ha már ilyen bölcs, akkor miért ennyire zűrzavaros az egész élete?

Tanis az erdő szélén érte utol a többieket. Egy pillanatra tétován megtorpantak, vonakodtak belépni Silvanesti fái közé. Bár tudták, hogy a gonosz már eltávozott, mégis nyomasztó volt a gondolat, hogy napokig ebben a torz, elkínzott erdőben kell vándorolniuk. De más út nem kínálkozott. Ismét érezték azt a türelmetlen sürgetést, amely ide is elvezérelte őket. Az idő rohamosan múlt, és tisztában voltak vele, hogy nem szabad megvárniuk, míg a homokórán teljesen elfogynak a szemek, bár fogalmuk sem volt róla, hogy miért.

— Gyere hát, testvér! — szólalt meg végül Raistlin és nekivágott az erdobe vezető útnak. Varázsbotjának kristálygömbje halványan ringó fényt árasztott léptei ritmusára. Caramon sóhajtva szegődött a nyomába. Lassan, egyenként a többiek is csatlakoztak a menethez. Egyedül Tanis nézett vissza még.

Ezen az éjszakán nem számíthattak a holdakra. A földet sűrű sötétség borította, mintha még az is Lorac halálát gyászolná.

Alhana a kapuban állt, és a Csillagok Tornya, amely egyfajta keretként fogta a nőt közre, most halovány fénnyel bocsájtotta ki magából az évszázadok során elnyelt holdsugarakat. Egyedül Alhana arca látszott az árnyak között, olyan volt, akár az ezüst hold szelleme. Tanis fölfigyelt valami apró mozdulatra: a nő fölemelte a kezét, amire tiszta, fehér fény rövid villanása válaszolt... a csillagékszeré.

A következő pillanatban Alhana alakja elenyészett.

Második Könyv

A társaság útjának története a Jégfal-Palotához és győzelmük Feal-thas Sárkány Nagyúr fölött, eleven legendává vált e vigasztalan vidék lakói, a Jégbarbárok között.

A falusi dalnokok hosszú téli éjszakákon még a mai napig e hősök tetteirol mesélnek.

A JÉGPUSZTÍTÓ DALA

Az vagyok, aki visszahozta őket.
Raggart vagyok, én mondom el ezt tinéktek.
Hóhalmok alatt nem látszik a jég,
s a hó fehér mezejét nap vérzi be
hideg fénnyel, mely végképp elviselhetetlen.
És ha elmondom ezt tinéktek,
a hősök tetteire alászáll a hó,
s erejük énekemben
jéggé kérgesedik, mely nem mozdul soha többé,
soha többé a végső lélegzetvételig.

Heten voltak a déli tájról valók.
(Az vagyok, aki visszahozta őket.)
Négy, Északon felesküdt kardforgató,
Laurana az elf-nő,
a kőjégtáblák törpe-lakója,
s a surranó, kinek sólyomkönnyű a csontja.
Három kardélen lovagolva értek az alagúthoz,
a kastély egyetlen bejáratához.

Áttörve a Thanoik, az öreg őrök falán,
a kardforgatók a forró leget hasogatták.
Inakra és csontokra találva,
míg az alagutak vérbe borultak.
Legyőzték a minotauroszt s a jegesmedvét,
és a kardok újra fényesen
sziszegtek az árület határán.
Az alagút térdmagasságig csupa fegyver.

Majd a szobákba nyomultak, a kastély szívébe,
hol Feal-thas várta őket, a sárkányok s farkasok ura,
fehér páncélban, melyhez képest semmiség,

mely a jeget borítja, mikor nap vérzi be annak fehér mezejét,
S ő harcra hívta a farkasokat, a gyerek-tolvajokat,
kik gyilkosságot szoptak az ősök barlangjaiban.
A hősök köré gyilkos kések gyűrűje zárult,
ahogy a farkasok uruk szemét követték.

S Aran volt az első, ki áttörte a kört,
tüzes viharként Feal-thas torkának esve,
leteperte és ízekre tépte
a végrehajtott vadászat során.
Brian volt a következő, kit a farkasok urának kardja
forró tájakra küldött.
Mind dermedten álltak a pengék forgatagában,
mind megdermedtek, kivéve Lauranát.
Elvakítva az agyában felvillanó forró fénysugártól,
melyben halál olvad alkonyi nappal össze,
felkapta a Jégpusztítót,
és a farkasok vérengző örvénylése fölött,
a jégpengét tartva kézben, az éji homályt,
a farkasok urának torkát felnyitotta,
s a farkasok megnémultak, ahogy a fej lehullott.

A többi röviden elmondható.
Elpusztítva a tojásokat, a gyilkos sárkányfajzatot,
a bűzös pikkelyekkel teli alagúton át
a szörnyű éléskamrába jutottak,
majd tovább, egyre tovább, a kincshez.
Egy gömb táncolt ott kéken és fehéren,
karom s kimondhatatlan dolog lett,
mikor a kardforgatók behatoltak,
jéggé fagyott a fényes gőz a hátuk mögött.
s úgy dagadt, mint végnélküli verése közben a szív.
(Kérték, vegyem magamhoz. Visszahoztam nekik.)
A jégalatti vériszamos alagútból,
hihetetlen terhüket cipelve,
csak öt fiatal lovag lépett elő,
megnémulva s lerongyolódva,
a surranó, mint utolsó, lapos zsebekkel.
Raggart vagyok, én mondom el ezt tinéktek.
Az vagyok, aki visszahozta őket.

1.
Menekülés a jégfaltól

A vén törpe haldokolt.

A lába már nem bírta tovább, gyomrára kígyókként csavarodtak a belei. Hullámokban tört rá a hányinger... még a fejét sem tudta fölemelni priccséről. Némán meredt a feje fölött himbálódzó olajlámpásra, amelynek fénye mintha fokozatosan halványodott volna. Hát itt a vég, gondolta magában a törpe. Az elmúlás. A sötétség elhomályosítja a látásomat...

Valami neszt hallott oldalról, padlódeszkák nyikorgását, mintha valaki óvatosan lopakodna felé. Kova nagy nehezen odafordította a fejét.

— Ki az? — károgta.

— Tasslehoff — válaszolta egy együttérző hang. Kova fölsóhajtott és kinyújtotta bütykös kezét... Tass vékony ujjai rákulcsolódtak.

— Ó, komám, örülök, hogy időben jöttél... még búcsút mondhatsz nekem — nyögte a törpe gyöngén. — Haldoklom, barátom... megyek Reorxhoz...

— Micsoda? — hajolt közelebb hozzá Tass.

— Reorxhoz! — ismételte meg a törpe ingerülten. — Reorx ölelő karjaiba készülök.

— No nee! Nem is oda tartunk — jegyezte meg Tasslehoff.

— Éppenséggel Sancristba megyünk. Hacsak nem valami fogadót emlegetsz. Majd megkérdem Sturmot. Reorx Karjai... hmmmm...

— Reorx, a törpék istene, te fafej! — mordult föl Kova.

— Ó! — mondta Tass egy pillanat múlva. — Szóval az a Reorx!

— Ide figyelj, pajtás — mondta Kova csöndesen... elhatározta, hogy nem hagyja, hogy bárki is keserű szájízzel emlékezzen rá —, rád hagyom a sisakomat, azt, amelyiket te szereztél még Xak-Tsarothban... azt a griffsörényeset.

— Valóban? — kérdezte Tass meghatottan. — Ez borzasztóan rendes tőled, Kova, de te mit használsz majd sisak gyanánt?

— Ó, pajtás, ott nem lesz szükségem sisakra, ahová most megyek.

— Sancristban igencsak jól jöhetne még— erősködött Tass.

— Derek úgy véli, hogy a Sárkány Nagyurak összpontosított támadásra készülődnek, ahol egy sisak még nagyon is elkel...

— De én nem Sancristról beszélek! — morogta Kova és megpróbált felülni. — Azért nem lesz szükségem sisakra, mert haldoklom!

— Én is majdnem meghaltam egyszer — jelentette ki Tasslehoff ünnepélyesen. Az asztalra tette a kezében gőzölgő tálat és

kényelmesen letelepedett egy karosszékbe, hogy elmesélje az esetet. — Ez akkor történt Tarsisban, amikor az a sárkány rám döntött egy egész házat. Elistan azt mondja, hogy akkor majdnem kinyiffantam. Ugyan, nem pontosan ezekkel a szavakkal, de azt állítja, hogy az istenek közös... közben..., egyszóval, hogy valami közük van hozzá az isteneknek, hogy ma itt lehetek...

Kova mordult egyet és hátrahanyatlott a priccsén.

— Túlságosan nagy kérés — mondta a feje fölött himbálódzó lámpának —, hogy nyugodtan halhassak meg? Ne holmi surranók társaságában? — az utolsó szavakat már valójában úgy rikácsolta.

— Ugyan, menj már! Hiszen nem is haldokolsz igazán! — mormolta Tass. — Csak tengeribeteg vagy!

— Haldoklom és kész! — mondta a törpe csökönyösen. — Valami súlyos betegség tört rám és most a halálomon vagyok! És a ti lelketeken szárad a dolog! Ti vonszoltatok föl erre a nyavalyás csónakra...

— Hajóra! — vágott közbe Tass.

— Csónakra! — ismételte meg Kova mérgesen. — Ti vonszoltatok föl erre a nyavalyás csónakra, aztán itt hagytatok, hogy szörnyű betegségben forduljak föl egy patkányokkal teli hálófülkében!

— Ha tudni akarod, éppenséggel ott is hagyhattunk volna a Jégfalnál, a rozmáremberekkel. és... — itt Tasslehoff hirtelen elhallgatott.

Kova még egyszer megpróbált fölülni, de ezúttal gyilkos indulat villant a szemében. A surranó talpra szökkent és az ajtó felé somfordált. — Hmm... azt hiszem, ideje lesz mennem. Csak azért jöttem le, hogy... izé... megnézzem,nem kérsz-e enni valamit? A hajószakács főzött valamit,amit zöldborsólevesnek nevez...

Laurana fedezékbe bújt a dühöngő szél elol az előfedélzeten, miközben odalentről vérfagyasztó üvöltést, majd összetört cserépedény csörömpölését hallotta. A közelében álldogáló Sturmra nézett ijedten. A lovag elvigyorodott.

— Ez Kova — mondta.

— Igen — felelte Laurana aggódva —, talán le kellene mennem, hogy meg...

De a borsólevesben úszó Tasslehoff megjelenése az ajkára fagyasztotta a szót.

—Azt hiszem, Kova kezdi jobban érezni magát — jelentette be a surranó ünnepélyesen. — De úgy láttam, hogy még nincs igazán étvágya.

Gyorsan távolodtak a Jégfaltól. Kicsiny hajójuk fürgén szelte a tenger hullámait a dermesztően hideg szelek szárnyán.

A társaság hosszú utat tett meg a Jégfalig, ahol Tasslehoff állítása

szerint a Jégfal-Palotában egy sárkánygömbnek kellett lennie. Meg is szerezték a gömböt és legyőzték a nagyhatalmú Sárkánylordot, Fealthast. A Jégvidék barbárjainak segítségével elmenekültek az összeomló palotából, és most egy Sancristba tartó hajócska fedélzetén tartózkodtak éppen. Bár a sárkánygömb biztonságban lapult egy ládában a hajó fenekén, álmukban még sokszor riadtak fel a Jégfalhoz tett utazás szörnyűséges emlékeire. Ezek a rémálmok azonban igazából jelentéktelenek voltak ahhoz a furcsa, eleven lidércnyomáshoz képest, amelyet egy jó hónappal azelőtt éltek át. Ugyan senki sem szólt róla egy szót sem, de Laurana néha... a lovagra annyira nem jellemző félelmet és szorongást látott Sturm arcán, hogy csak arra gondolhatott, hogy az ő emlékezetében is élénken él még annak a bizonyos álomnak az emléke.

Ettől eltekintve a társaság hangulata jó volt... kivéve a törpét, akit erőszakkal kellett fölcipelni a hajóra, ahol azonmód tengeribeteg lett. A Jégfalhoz tett út kétségtelenül diadallal végződött. A sárkánygömb mellett még egy ősi fegyver, vélekedésük szerint egy sárkánydárda törött nyelét is magukkal hozták. És hoztak még valami annál is sokkal fontosabbat, csak annak értékét nem ismerték föl, amikor megtalálták...

A barátok, Koronaőr Derek és a Tarsisban hozzájuk csatlakozott két másik, ifjú lovag társaságában az egész Jégfal-Palotát föltúrták a sárkánygömb után. A kutatás nem ment könnyen. Időről időre meg kellett küzdeniük a rosszindulatú rozmáremberekkel, téli farkasokkal és medvékkel. A társaság már-már azt hitte, hogy hiába tették meg a hosszú utat, de Tass esküdözött, hogy a Tarsisban olvasott könyv szerint itt is rejtőznie kell egy sárkánygömbnek. Folytatták hát a kutatást.

Keresgélés közben egy rendkívüli jelenségre bukkantak rá... egy több mint negyven lábnyi hosszú, ezüstösen csillogó bőrű sárkányra, amely teljes egészében belefagyott a Jégfalba. A szárnyát repüléshez készen kiterjesztette. A sárkány maga félelmetes volt, ám a feje nemes és nem töltötte el őket azzal a bénító rémülettel, amit a vörösök közelségében éreztek. Ellenkezőleg, valamiféle nagy, mélységes sajnálat fogta el őket e lenyűgöző teremtmény láttán.

A legkülönösebb pedig az volt, hogy ennek a sárkánynak a hátán ült valaki! Már eddig is látták, hogyan lovagolják meg a Sárkány Nagyurak házi sárkányaikat, de a páncéljából ítélve, ez a sárkánylovas egy solamniai lovag lehetett!

Kesztyűs kezével erősen markolta azt a törött nyelet, amely valaha egy hatalmas dárdához tartozhatott.

— Vajon hogy kerülhetett a sárkány hátára egy solamniai lovag? — kérdezte Laurana és a Sárkány Nagyurakra gondolt.

— Akadtak lovagok, akik a gonosz oldalára álltak — jelentette ki nyersen Koronaár Derek, bár szégyellekbeszélni erről.

— Én nem érzem itt a gonoszt — mormolta Elistan. — Csak valami mélységes bánatot... kíváncsi vagyok, hogyan halhattak meg... nem látok rajtuk sebeket.

— Ez itt olyan ismerősnek látszik — jegyezte meg ahomlokát ráncolva Tasslehoff —, mint egy kép... az ezüstsárkány hátán ülő lovag! Mintha már láttam volna valahol...

— Püff neki! — mordult föl Kova. — Láttál te már bozontos szőrű elefántokat is..:

— Komolyan mondom! — tiltakozott Tass.

— És hol lehetett az, Tass? —kérdezte Laurana, a surranó sértett képe láttán. — Vissza tudnál emlékezni rá?

— Azt hiszem — felelte Tass —, ...mintha Pax Tharkasban lett volna, ahol Fizban...

— Fizban! — ordított fal Kova. — Az a vén mágus még Raistlinnél is bolondabb volt, ha ez egyáltalán lehetséges!

— Én nem tudom, miről beszél Tass — nézett föl Sturm a sárkányra és lovasára elgondolkodón —, de emlékszem rá, amit anyám Humáról mesélt, aki végső csatájába egy Ezüst Sárkány hátán indult a Sárkánydárdával a kezében. — Én meg anyámnak arra az intelmére emlékszem, hogy ne egyem meg a kalácsot, hanem tegyem azt félre a Fehérruhás Öregnek, aki majd eljön hozzánk karácsonyra a kastélyunkba — csattant föl Derek. — Nem, ez csak valamilyen hitehagyott lovag lehet, akit hatalmába kerttett a gonosz!

Derek és a két másik ifjú lovag továbbment, de a többiek ottmaradtak és tovább bámulták a sárkányon lovagló alakot.

— Igazad van, Sturm... az egy Sárkánydárda nyele — jelentette ki Tass sóváran. — Azt nem tudom, honnan tudom, de teljesen biztos vagyok benne.

— Talán ezt is abban a tarsisi könyvben láttad? — kérdezte Sturm és összenézett Lauranával... mindketten valahogy szokatlannak és ijesztőnek érezték a surranó komolyságát.

Tass megvonta a vállát. — Nem is tudom — suttogta alig hallhatóan —, nagyon sajnálom.

— Talán magunkkal kellene vinnünk —javasolta Laurana bizonytalanul —, az semmi esetre sem árthat.

— Gyerünk már, Fényeskardú! — hallották Derek szigorú, hívó szavát. — Lehet, hogy Thanoi népe egy időre elveszítette a nyomunkat, de hamarosan a nyakunkon lesznek megint.

— Hogyan vehetnénk ki onnan? — töprengett Sturm, mit sem törődve Derek parancsával. — Legalább három lábnyi vastag jég borítja!

— Én kivehetem — szólalt meg Gilthanas.

Az elf fölugrott a sárkányt és lovasát magába foglaló jégtömb peremére, keresett valami támasztékot és lassan megindult fölfelé, a jégbefagyott, szoborszerű alakokhoz.

Végigkúszott négykézláb a sárkány dermedt szárnyán, — amíg oda nem ért a lovag dárdanyelet markóló kezéhez.

Gilthanas rányomta tenyerét afegyvertbeburkoló jégtömbre és megszólalt a mágia különös, zavaros nyelvén.

Az elf kezéből vörösen izzó fénynyaláb áramlott elő és gyorsan olvasztani kezdte a jeget. Pillanatok múlva már be is nyúlhatott az így keletkezett lyukon, hogy megragadja a dárdanyelet, ám a halott lovag marka azt keményen tartotta.

Gilthanas megrángatta, sőt még a fagyott kéz ujjait is megpróbálta lefeszegetni róla. Végül nem bírta tovább a jég dermesztő hidegét és reszketve visszatért a földre. — Nem megy — sóhajtotta —, rettentő keményen tartja.

— Tördeld le az ujjait — tanácsolta a surranó segítőkészen.

De Sturm haragos pillantására Tass elhallgatott. — Nem engedhetem, hogy bárki meggyalázza a tetemét! — kiáltotta a lovag. — Valahogy talán csak kihúzhatjuk a kezéből azt a nyelet. Majd én megpróbálom...

— Úgysem sikerül — mondta Gilthanas a húgának, a jégfalon fölfelé kapaszkodó lovagot nézve —, olyan, mintha a dárdanyél összeforrott volna a kezével. Én is... — de az elf szava elakadt.

Amint Sturm bedugta a kezét a jégbe olvasztott lyukon és megragadta a dárdanyelet, a jégbefagyott lovag alakja mintha... alig észrevehetően, hirtelen megmozdult volna.

Merev, fagyott kezének szorítása elernyedt a törött dárdanyélen. Sturm kis híján lezuhant, úgy megdöbbent, elengedte a fegyvert és ijedten hátrált a sárkány jégborította szárnyán.

— Neked odaadja! — kiáltotta Laurana. — Rajta, Sturm! Vedd el! Hát nem látod? Egy másik lovagnak átadja!

— De hát én nem is vagyok az — jegyezte meg Sturm bánatosan. — Lehet, hogy szándékosan, rosszindulatból teszi... — óvatosan visszakúszott a lyukhoz és még egyszer megragadta a dárdanyelet. A halott lovag merev szorítása elernyedt. Sturm vigyázva megmarkolta a törött fegyvert és lassan kihúzta a jég rabságából. Visszaszökkent a földre és meredten bámult az ősrégi dárdanyélre.

— Ez csodálatos volt! — sóhajtotta Tass áhítattal. — Kova, láttad, ahogy a halott megelevenedett?

— Nem! — förmedt rá a surranóra a törpe. — És te sem láttad! No, gyerünk innen — tette hozzá és megborzongott.

Ekkor megjelent Derek. — Parancsot adtam neked, Fényeskardú Sturm! Mi ez a késlekedés? — és Derek arca elsötétedett a haragtól, amint meglátta a dárdanyelet.

— Én kértem meg, hogy hozza le nekem — szólalt meg Laurana olyan hidegen, akár a mögötte magasodó jégfal.

Átvette a nyelet és gyors mozdulattal belecsavarta a csomagjából előhúzott szőrmetakaróba.

Derek egy pillanatig mérgesen nézett a lányra, aztán mereven meghajolt és sarkon fordult.

— Halott lovagok, élő lovagok, nem is tudom, melyik a rosszabb — dörmögte Kova, majd megmarkolta Tass gúnyáját és Derek után vonszolta a surranót.

— És mi lesz, ha egy elátkozott fegyver az? — kérdezte Sturm Lauranától, mialatt a palota jeges folyosóit járták.

A lány még egyszer, utoljára visszanézett a sárkányháton ülő, halott lovagra. A délvidék hideg, sápadt napja lefelé ereszkedett, fénye halvány árnyékot vetett a dermedt holttestekre, amitől azok még ijesztőbbekké váltak. Lauranának úgy tűnt, hogy látta, amint a lovag teste élettelenül zuhan le.

— Mondd, te hiszel Huma történetében? — kérdezte Laurana csöndesen.

— Én már nem is tudom, miben hihetek ezek után — válaszolta Sturm, keserűségtől reszelős hangon. — Eddig minden dolog fekete vagy fehér volt számomra, érthető és határozott. Huma történetében is hittem, melyet anyám igazként tanított meg nekem. Azután elmentem Solamniába. — Elhallgatott, mintha nem lenne kedve a folytatáshoz. Végül, Laurana érdeklődő arckifejezése láttán nyelt egyet és ismét megszólalt. — Soha nem beszéltem erről senkinek, még Tanisnak sem! Amikor visszatértem a hazámba, rájöttem, hogy a Lovagrend többé nem azoknak a becsületes és önfeláldozó férfiaknak a rendje, amilyennek anyám leírta. Teljesen megfertőzték a politikai torzsalkodások. A legkülönbek, mint például Derek, megőrizték a becsületüket, de ridegek és hajthatatlanok voltak, nem sokat törődtek azokkal, akiket maguknál alacsonyabb rangúnak tekintettek. S ami a legrosszabb, — Sturm megcsóválta a fejét —, amikor Humáról beszéltem nekik, csak nevettek. Holmi kóbor lovagnak nevezték őt. Az ő történetük szerint a szabályok megsértése miatt ki is zárták a Rendbál. Azt beszélték, hogy Huma a vidéket járta, megkedveltette magát a parasztokkal, akik azután legendákat szőttek róla.

— De legalább valóban élt? — erőltette a témát Laurana, elszomorodva Sturm búskomor képének láttán.

— Ó, igen. Ezt senki sem vitatja. Az Összeomlás után is fönnmaradt krónikák az alacsonyabb rangú lovagok között emlegetik őt. De az Ezüst Sárkány, a Végső Csata, sőt; maga a Sárkánydárda történetében többé már nem hisz senki. Ahogyan Derek mondja: nincs rá bizonyíték. Huma síremléke a legenda szerint valami toronyszerű építmény volt... a világ egyik csodája. De nincs senki, aki valóban látta

volna. Csak holmi gyermekmesék szólnak róla, ahogy Raistlin mondaná. — Ezzel Sturm a tenyerébe temette az arcát, eltakarta a szemét és mélyen, szaggatottan fölsóhajtott.

— Tudod — szólalt meg csöndesen kicsivel később —, sohasem gondoltam volna, hogy valaha is kimondok ilyet, de hiányzik Raistlin... hiányoznak mind. Úgy érzem, mintha valamely tagomat vágták volna le, pontosan úgy, ahogy akkor éreztem, Solamniában. Ezért jöttem vissza és nem vártam ki, amíg letehetem a Lovagi Próbát. Ezek... a barátaim... sokkal többet tettek a világot gyötrő gonosz legyőzéséért, mint valamennyi lovag együttvéve. Még Raistlin is, a maga módján, amit én nem értek igazán. Ő talán megmondhatná nekünk, mit jelent ez az egész! — és hüvelykujjával hátramutatott a jégbefagyott lovagra. — És ő legalább hinne is benne. Ha itt lenne. Ha Tanis itt lenne... — de Sturmnak nem volt ereje a folytatáshoz.

— Igen — mondta Laurana csöndesen —, ha Tanis itt lenne...

Sturmnak eszébe jutott alány nagybánata, amely sokkal hatalmasabb volt, mint az övé... átkarolta és szorosan magához vonta Lauranát. Így álltak némán egy pillanatig,mindketten erőt merítettek a másik közelségéből. Ekkor elérte őket Derek sürgető kiáltása... miért késlekednek ott hátul?

Így tehát a Laurana szőrmetakarójába csavart törött dárdanyél most ott pihent a láda mélyén a sárkánygömbbel és Tanis karajával, Féregirtóval együtt, amelyet még Tarsisból hoztak magukkal a romok —alól. A láda mellett feküdt a két ifjú lovag holtteste, akik a csapat védelmében áldozták föl életüket és most testük arra várt, hogy visszavigyék eltemetni a szülőföldjükre.

A jégmezők felöl süvítő hideg, sebes, déli szél csak úgy röpítette a hajót Sirrion tengerén. A kapitány szerint, ha a szél kitart, két nap alatt odaérhetnek Sancristba.

— Arra van Dél-Ergoth — mutatott jobbra, előre a kapitány. — Hamarosan elérjük a déli partokat. Ma este már megláthatjuk Cristyne szigetét. Azután, jó széllel gyorsan eljutunk Sancristig. Különös dolgokat beszélnek Dél-Ergothról — tette hozzá a kapitány Lauranára pillantva —, hogy tele van elfekkel, bár én még nem jártam ott, s így nem is tudom, biztosan így van-e?

— Elfekkel? — csillant föl Laurana szeme és gyorsan a kapitány mellé lépett a hajnali szellő lobogtatta köpenyében.

— Elmenekültek a hazájukból, úgy hallottam — folytatta a kapitány —, a sárkányseregek űzték el őket.

— Talán a mieink lehetnek azok! — kapaszkodott Laurana a mellette álló Gilthanasba, és olyan erősen meresztette a szemét a hajó orrának irányába, mintha ezzel odaparancsolhatta volna a földet a látóhatárra.

— Valószínűbb, hogy a silvanestiek azok — mormolta Gilthanas

—, úgy emlékszem, Lady Alhana is mondott valamit Ergothról. Nem emlékszel rá, Sturm?

— Nem — vágta rá a lovag kurtán. Megfordult, a hajó túloldalára sétált és nekidőlt a korlátnak. Kinézett a tenger rózsaszínben játszó vizére. Laurana látta, amint valamit elővesz az övéből és szeretettel megsimogatja. Fényesen megcsillant rajta a napsugár, de Sturm máris visszadugta a helyére. Lehajtotta a fejét. Laurana megindult felé, de váratlanul valami mozgásra lett figyelmes és megtorpant.

— Mi az a különös felhő, ott délen?

A kapitány azonnal odafordult, szőrmebundája zsebéből előkapta messzelátóját és a szeméhez illesztette. — Küldj föl egy matrózt az árbocra! — utasította az első tisztet.

A következő pillanatban egy tengerész már kapaszkodott is fölfelé a kötélzeten. Egyik kezével belekapaszkodott a szédítően magas árbocba és végignézett a messzelátóval a déli látóhatáron.

— Nos, látod, hogy mi az? — kiáltott föl neki a kapitány.

— Nem, uram! — ordította vissza a matróz. — Ha az egy felhő... hát olyant még sohasem láttam.

— Majd én megnézem — aj ánlkozott kíváncsian Tasslehoff, és máris olyan fürgén kúszott fölfelé a köteleken, mint egy született tengerész. Az árbochoz érve, a matróz mellett belekapaszkodott a vitorlarúdba és maga is dél felé nézett. Az a valami valóban felhőnek látszott. Nagy, fehér foltként lebegett a víz fölött. De sokkal gyorsabban haladt, mint bármely más felhő az égen és...

Tasslehoff lélegzete elakadt. — Add csak ide azt a vacakot — nyúlt a matróz messzelátója után. A tengerész vonakodva átnyújtotta neki. Tass a szeméhez illesztette és azonnal halkan felnyögött.— Ó, te jó ég-motyogta Elvette szemétől a messzelátót, összekattintotta és szórakozottan belegyömöszölte a bekecse zsebébe. A tengerész az utolsó pillanatban kapta el a grabancát, mielőtt lesiklott volna a kötélen.

— Mi van? — lepődött meg a surranó. — Ja, hogy ez a tiéd? Bocsánat! — Szomorúan megpaskolta a messzelátót és visszaadta a gazdájának. Sebesen lesiklott a kötélzeten, könnyedén leszökkent a fedélzetre és odaszökdécselt Sturmhoz.

— Az ott egy sárkány! — jelentette lélekszakadtan.

2.
A fehér sárkány
Foglyul ejtve

A sárkányt Ólmosesőnek hívták. Krynn legkisebb testű sárkányfajtájához, a fehérekhez tartozott. Mivel a sarkvidéken születtek és nevelkedtek, ezek a sárkányok jól bírták a legnagyobb hideget is, és Ansalon jégfödte déli vidékeit uralták.

Kicsiny termetüknél fogva, a fehérek voltak minden sárkányfaj közül a leggyorsabb röptűek. A Sárkány Nagyurak gyakran alkalmazták őket földerítőként. Így esett, hogy Ólmoseső is távol volt Jégfal-beli fészkétől, amikor a sárkánygömb után kutatók odaérkeztek. A Sötétség Királynőjének jelentették, hogy kalandorok kis csoportja hatolt be Silvanestibe. Valahogy sikerült Vérontó Cyan fölébe kerekedniük, és a jelentés szerint egy sárkánygömb is a birtokukba került.

A Sötétség Királynője arra számított, hogy a Por Fennsíkon kelnek át, a Királyok útján, amely a legrövidebb szárazföldi út volt Sancrist felé, ahol a legújabb hírek szerint Solamnia lovagjai szerveznek gyülekezőt. A Sötétség Királynője megparancsolta Ólmosesőnek és fehér sárkányokból álló csapatának, hogy igyekezzenek északra, a most éppen vastag hótakaró alatt lapuló Por Fennsíkra, és szerezzék meg a sárkánygömböt.

Az odalent csillogó hómező láttán Ólmoseső kételkedett benne, hogy egyáltalán akad olyan vakmerő ember, aki megpróbálkozik a pusztaságon való átkeléssel. A sárkány cikcakkban repült, és tüzetesen átkutatta az egész vidéket Silvanesti keleti határaitól, egészen a nyugati Király hegyekig. Sárkánycsapatából csak kevesen jártak olyan messze, fönn északon, mint a kékek uralma alatt álló Új Part volt.

A sárkányok éppen összegyülekeztek és jelentették, hogy a fennsíkon semmiféle élőlénynek még a jelét sem látták, amikor Ólmoseső hírül vette, hogy a veszedelem hátulról jelentkezik, miközben ó az első fronton végez földerítést.

A fehér fősárkány mérgesen visszafordult, de túl későn érkezett. Feal-thas halott volt, a sárkánygömbnek nyoma veszett. Ám rozmárember-szövetségesei, a thanoiok pontos leírással szolgáltak e gaztett elkövetőinek csoportjáról.

Még azt is megmondták, merre távozott a hajójuk, holott a Jégfaltól csak egy irányban lehetett hajózni: észak felé.

Ólmoseső jelentette a sárkánygömb elveszítését a Sötétség Királynőjének, aki éktelen haragra gerjedt és meg is ijedt. Most már két sárkánygömb is hiányzott! Abban ugyan biztos lehetett, hogy az ő

gonosz erői a leghatalmasabbak Krynn földjén, ugyanakkor gyötörte a tudat, hogy a jó erői is behatoltak oda. Akadhat közöttük valaki, aki elég erős és bölcs ahhoz, hogy föltárja a sárkánygömbök titkát.

Ezért Ólmosesőnek azt parancsolta, hogy szerezze meg azt a gömböt és ne a Jégfalhoz vígye vissza, hanem egyenesen a Királynőnek adja át. Semmilyen körülmények között nem szabad elveszítenie vagy veszni hagynia! A gömbök nagyon intelligensek voltak, és erős túlélési ösztönnel rendelkeztek. Csak így maradhattak fönn ilyen sokáig, amikor már megteremtőik is rég elporladtak.

Ólmoseső tehát kiröppent Sirrion tengere fölé, és erős fehér szárnya hamarosan a menekülő hajó közelébe röpítette. Most azonban egy különleges szellemi probléma merült föl előtte, amelynek megoldására nem állott készen.

Ezek a fehér sárkányok talán azért is rendelkeztek a legalacsonyabb intelligencia-hányadossal a többi sárkányhoz képest, mert arra kényszerültek, hogy a hideg éghajlatnak ellenálló hüllő-utódokat hozzanak létre. Ólmosesőnek soha nem volt szüksége arra, hogy önállóan gondolkozzon, ugyanis Feal-thas mindig megmondta neki, hogy mit tegyen. Ezért most, amikor a hajó felé kanyarodott, mérhetetlenül nagy gondot jelentett a számára a pillanatnyi feladat: hogyan kaparintsa meg a gömböt?

Először arra gondolt, hogy jeges leheletével a tengerbe fagyasztja az egész hajót. Azután rájött, hogy ezzel fagyott fatömbbe zárná a gömböt, ahonnan rendkívül nehéz lenne megszereznie, sőt, még annak lehetősége is fönnállt, hogy a hajó elsüllyed, mielőtt darabokra téphetné. Ha pedig a hajót összezúzza, maga a gömb merülhét el. Másrészt, a hajó túl nehéz volt: ahhoz, hogy fölemelje és kivigye a szárazföldre. Így aztán Ólmosesó lassan keringett fölötte és nézte, amint a szánalmas emberi lények csapdába esett egerekként futkároznak odalent.

A fehér sárkány tehát azon töprengett, vajon kérjen-e telepatikus úton segítséget királynőjétől. Ólmosesőnek azonban nem volt ínyére sem az, hogy jelentkezzék bosszúálló uralkodója előtt, sem az, hogy elbújjon előle.

Egész nap követte hát a hajót, fölötte lebegett és feszülten törte a fejét. Könnyedén szállt a légáramlatokon és közben a belőle áradó sárkányiszony segítségével kétségbeesésbe kergette az embereket odalent. Végül, éppen a naplemente pillanatában, támadt egy ötlete. Anélkül, hogy végiggondolta volna, azonnal hozzálátott a megvalósításához.

Tasslehoff közlése, hogy egy fehér sárkány szegődött a hajó nyomába, páni félelmet ébresztett a legénységben.

Sebtében fölfegyverkeztek rövid tengerész kardjaikkal, és komoran fölkészültek rá, hogy a végsőkig harcolnak, bár egy pillanatig

sem lehetett előttük kétséges az összecsapás végső kimenetele. Gilthanas és Laurana, akik mindketten kiváló nyíllövők voltak, fölajzották íjaikat. Sturm és Derek előkészítette a pajzsát és kardját, még Tasslehoff is megmarkolta abroncsbotját. Kova megpróbált fölkelni ágyából, de nem tudott megállni a lábán. Elistan megőrizte nyugalmát és csöndesen imádkozott Paladine-hoz.

— Én jobban bízom a kardomban, mint abban a vénemberben és az istenében — mondta Derek Sturmnak.

— A lovagok mindig is tisztelték Paladine-t – válaszolt neki Sturm szemrehányóan.

— Én is tisztelem... az emlékét — mormolta Derek. — Különben, csöppet sem nyugtatnakmeg ezek a szóbeszédek Paladine visszatéréséről! Fényeskardú, s gondolom, a Tanács is így lesz vele, ha tudomást szerez róla. Jó lenne, ha erről nem feledkeznél meg, amikor a lovaggá avatásod szóba kerül!

Sturm összeharapta az ajkát és az arca eltorzult, mintha valami keserű pirulát nyelt volna le.

Múltak a hosszú percek... senki sem vette le a szemét a fölöttük csapkodó, fehér szárnyú teremtményről. De nem tehettek ellene semmit, hát jobb híján várakoztak.

Vártak és vártak... a sárkány nem támadott.

Megállás nélkül körözött fölöttük, vérfagyasztó árnyéka monoton rendszerességgel pásztázta a fedélzetet. A tengerészek, akik szó nélkül vetették volna magukat harcba, most már morgolódni kezdtek, ahogy a várakozás egyre elviselhetetlenebbé vált. Az meg csak tovább rontott a dolgon, hogy a sárkány látszólag elnyelte a szelet, s így a vitorlák petyhüdten csüngtek az árbocokon. A hajó is elveszítette kecses siklását és hánykolódni kezdett a lusta hullámokon. Az északi látóhatáron viharfelhők gyülekeztek, lassan előrenyomultak a tenger fölött és sötét falat húztak a csillogó víztükörre.

Végül Laurana leeresztette íját, megmozgatta háta és válla elgémberedett izmait. A napba nézéstől karikás szeme könnyezett és kivörösödött.

— Tegyük a mentőcsónakba, oszt lökjük vízre őket, — hallotta, amint az egyik felbőszült matróz a másik fülébe súgdos, hogy az majd adja tovább a többinek. — Akkó tán utunkra enged ez a ronda féreg. Őket üldözi, nem minket.

Talán még csak nem is minket követ nyomon, hanem a sárkánygömböt, gondolta Laurana. Biztosan azért nem támad. De erről a gyanújáról nem mert szólni, még a kapitánynak sem. A sárkánygömb ittlétét titokban kell tartaniok.

Telt-múlt a délután, a sárkány meg egyre csak körözött fölöttük, mint valami hatalmas vízimadár. A kapitány is egyre ingerültebbé vált. Nemcsak a sárkánnyal kellett szembenéznie, hanem a kitörőben

lévő lázadással is.

Vacsoraidőtájt lerendelte a társaságot az alsó fedélzetre.

Derek és Sturm kereken megtagadta az engedelmességet, és már-már úgy látszott, hogy végképp elmérgesedik a helyzet, amikor kiáltás harsant: — Föld! A jobb orrvitorlarúd felől!

— Dél-Ergoth — jelentette ki a kapitány komoran. — Az áramlat a szirtek felé sodor bennünket! — Fölnézett a némán köröző sárkányra. — Ha hamarosan nem kapunk jó szelet, összezúzódunk rajtuk.

Abban a pillánatban a sárkány abbahagyta a keringést. Egy pillanatig egy helyben lebegett, aztán meredeken fölemelkedett. A tengerészek azt hitték, hogy elmegy és vidáman fölüvöltöttek. De Laurana visszaemlékezett Tarsisra, és jól tudta, mi következik...

— Mindjárt lecsap! — kiáltotta. — Rögtön ránk támad!

— Lefelé! — ordított Sturm a matrózokra, akik röpke tétovázás után megrohanták a fedélzeti nyilásokat. A kapitány a kormánykerékhez ugrott.

— Menj le! — kiáltott a kormányosra és átvette az irányítást.

— Nem maradhat idefönt! — bődült rá Sturm és a lépcsőről visszafordulva odarohant a kapitányhoz. — Itt biztosan megöli!

— Zátonyra futunk, ha nem maradok! — kiáltotta a kapitány mérgesen.

— Akkor futunk zátonyra, ha meghal! — felelte Sturm.

Kemény öklével állon vágta a kapitányt és levonszolta a közfedélzetre.

Laurana Gilthanassal a nyomában botladozott lefelé a lépcsőn. Az elf-lord megvárta, amíg Sturm is leérkezik a kapitánnyal és lehajtotta utánuk a lépcsőnyílás tetejét.

Ebben a pillanatban a sárkány olyan erővel csapott le a hajóra, amitől az majdnem elsüllyedt, mindenesetre ijesztően megbillent. Mindenki, még a legtapasztaltabb tengerész is elveszítette az egyensúlyát és egymásnak esett a túlzsúfolt fedélközben. Kova káromkodva hemperedett a padlóra.

— Most van itt az ideje, hogy az istenedhez fohászkodj! — mordult Derek Elistanra.

— Azt teszem — felelte Elistan húvösen és talpra segítette Kovát.

Laurana egy oszlopba kapaszkodott és kétségbeesetten várta a vakító narancsszínű fényt, a forróságot, a lángokat. Ehelyett lélegzetelállító fagyhullám tört rájuk, amitől még a vérük is megdermedt. Odaföntről csattogás és recsegés hallatszott: a vitorlák rögzítése szétszakadozott. Fölnézett a mennyezetre és látta, amint a padló rései között fehér zúzmaraszakáll jelenik meg.

— A fehér sárkányok nem tüzet okádnak! — mormolta Laurana döbbenten. — Fagyot lehelnek! Elistan, íme a válasz a fohászaidra!

— Phúű! — rázta a fejét és tapogatta az állát a kapitány. — Akár láng is lehetett volna... így viszont belefagyunk a jégbe!

— Egy fagyokádó sárkány! — lihegte sóvárogva Tass. — Ó, bárcsak láthatnám!

— Most mi lesz? — kérdezte Laurana, amint a hajó minden eresztékében recsegve és nyögve, lassan visszabillent a helyére.

— Tehetetlenek vagyunk! — jelentette ki a kapitány. — A kötélzet szétszakadozik a vitorlákat lehúzó jég súlya alatt,az árbocok eltörnek, mint szálfák ahóviharban... kormányzás nélkül az áramlat nekivágja a hajót a sziklazátonynak és ezzel vége... a fenébe is, semmit sem tehetünk!

— Megpróbálhatnánk lelőni, amint átröpül fölöttünk — mondta Gilthanas, de Sturm megrázta a fejét és nekifeszült a csapóajtónak.

— Legalább egy lábnyi jég van a tetején — mormolta-, be vagyunk zárva ide!

Lám, hogy szerzi vissza a gömböt a sárkány, gondolta Laurana elkeseredetten. A partra tereli a hajót, végez velünk és a szárazföldön kaparintja meg a golyót, ahol nem fenyegeti a veszély, hogy az óceánba merül.

— Még egy ilyen roham, és a tenger fenekén kötünk ki — jósolta a kapitány, de az elsőt nem követte hasonló csapás. A következő sokkal gyöngébb volt, s ebből jöttek, rá, hogy a sárkány valóban a part felé tereli a hajót.

A terv kitűnőnek látszott és Ólmoseső büszke is volt magára. Vidáman lebegett a hajó nyomában, hagyta, hogy áz áramlat és a dagály a zátonyok felé sodorja, csak néha fújt rá egyet-egyet. Csak akkor döbbent rá, hogy hiba csúszott a számításába, amikor megpillantotta a tajtékzó vízből előbukkanó éles szirteket. Ekkor még a holdfény is kihunyt, elhomályosították a viharfellegek és a sárkány nem látott semmit. Sötétebb lett a világ, mint Királynőjének a lelke.

Ólmoseső elátkozta a viharfelhőket, amelyek olyan jó szolgálatot tettek a Sárkány Nagyuraknak északon. Most azonban ellene dolgoztak, hogy a két hold fényét kioltották.

A sárkány meghallotta a fa recsegését, ropogását, amint a hajó a szirteknek ütközött. Még a tengerészek kétségbeesett üvöltözését is hallotta, de nem látott semmit! Alacsonyabbra ereszkedett és abban reménykedett, hogy a szánalmas alakokat jégbe fagyaszthatja, míg ki nem derül az idő. Ekkor azonban még ijesztőbb hangra figyelt föl a sötétségben... íjak húrjának pendülésére!

Egy nyílvessző zúgott el a feje mellett. Egy másik átütötte szárnyának kényes bórredőjét. Ólmoseső fájdalmas bömböléssel emelkedett föl alacsony röptéből. Biztosan elfek rejtőzködnek odalent, jött rá dühtő tajtékozva. Egyre több nyílvessző süvített körülötte. Ó, az átkozott, sötétben is látó elfek! Varázsszemükkel könnyű célpontot

láthatnak benne, különösen így, sebzett szárnnyal!

A sárkány érezte, hogy az ereje fogytán van, s úgy döntött, hogy visszatér a Jégfalhoz. Kimerült az egész napi repüléstől és nyílütötte sebe is kibírhatatlanul sajgott. Nyilvánvalóan újabb kudarcról kell beszámolnia Királynőjének, de... ha jobban meggondolja... végül is ez nem olyan veszélyes kudarc! Megakadályozta, hogy a sárkánygömb eljusson Sancristbe, és a hajót is összezúzta. Pontosan tudta azt is, hol van a gömb. A Királynő, kiterjedt ergothi kémhálózata segítségével könnyűszerrel megkerestetheti.

A fehér sárkány megnyugodott és lassú szárnycsapásokkal elhúzott dél felé. Reggelre el is érte végtelen jéghazáját.

Miután beszámolóját mérsékelt megelégedéssel elfogadták, végre bebújhatott jégbarlangjába, hogy meggyógyítsa sebesült szárnyát.

— Elment! — sóhajtott föl Gilthanas meglepetten.

— Hát persze — morogta bosszúsan Derek, miközben segített kimenteni a hajó roncsai közül, ami még használható volt. Az ő szeme nem veheti föl a versenyt a ti elf-látásotokkal. Mellesleg egy nyílvessző el is találta.

— Laurana lövése volt, nem az enyém — mondta Gilthanas és a parton álló, íját szorongató húgára mosolygott.

Derek kétkedőn fölhorkantott, óvatosan letette a kezében lévő dobozt és visszagázolt a vízbe, de egy, a sötétből előbukkanó alak megállította.

— Nincs értelme, Derek — mondta Sturm —, a hajó elsüllyedt.

Sturm Kovát cipelte a hátán. Amikor Laurana meglátta, hogy már támolyog a fáradtságtól, odagázolt hozzá; hogy segítsen neki. Kettesben cipelték ki a törpét a partra és lefektették a homokba. Odakint a tengeren elcsitult az összeroppanó faszerkezet recsegése... csak a hullámtörés végtelen csapkodása hallatszott.

Egyszer csak valami csobbanásra lettek figyelmesek: Tasslehoff gázolt ki utánuk a partra, a foga vacogott, de arcán ott ragyogott a megszokott, fülig érő mosoly. Mögötte Elistan támogatta a kapitányt.

— Mi történt az embereim holttestével? — kérdezte Derek követelődzőn, abban a pillanatban, ahogy meglátta a kapitányt. — Hol vannak?

— Fontosabb kimentenivalónk is akadt — felelte neki Elistan komoran. — Olyasmi, amire, az élőknek van szüksége... élelem és fegyverek.

— Sok más tisztességes ember is hullámsírban lelt végső nyugalomra. Nem a tiéid lesznek az elsők, s ami még szomorúbb, gondolom, nem is az utolsók — tette hozzá a kapitány.

Derek már szóra nyitotta volna a száját, de a kapitány, szemében őszinte gyásszal, kimerülten folytatta: — Nekem hat emberem veszett

oda ma éjjel, jó uram... és a tiéidtől eltérően ők elevenek voltak, amikor nekivágtunk ennek az útnak. Arról nem is beszélve, hogy a hajóm és vele a megélhetésem is odalent van, a tenger fenekén. Nem terhelnélek további részletekkel, ha megértetted, amit mondtam... uram.

— Fogadd együttérzésemet a veszteségeid fölött, kapitány — válaszolta Derek ridegen. — És minden elismerésem azért, amit a legénységeddel együtt tenni próbáltatok.

A kapitány morgott valamit, majd tétován végignézett a parton, mint aki nem tudja, hol van.

— Elküldtük az embereidet a part mentén északnak, kapitány — mutatott előre Laurana —, ott, a fák között találtak némi menedéket.

Szinte a szavai megerősítéseképpen élénk fény csapott föl; egy jókora tábortűz fénye.

A bolondok! — fakadt ki Derek mérgesen. — Még visszahozzák a nyakunkba a sárkányt.

— Választhatunk: vagy a sárkány, vagy megvesz bennünket az Istenek hidege — vetette oda a kapitány a válla fölött keserűen. — Próba-szerencse, lovag uram... nekem már úgysem sokat számít az egész — s ezzel eltűnt a sötétben.

Sturm nyögve nyújtózkodott, úgy próbálta kiűzni a dermedtséget elgémberedett tagjaiból. Kova nyomorultul kuporgott a homokban és úgy reszketett, hogy a páncélja illesztékei hangosan zörögtek. Laurana lehajolt, hogy ráterítse a köpönyegét, s ekkor vette észre, hogy maga is mennyire átfázott.

A hajóról való menekülés és a sárkánnyal vívott küzdelem közepette teljesen megfeledkezett a dermesztő hidegről. Csak arra emlékezett, hogy kikecmereg a partra, miközben a sárkány készül lecsapni rájuk. Eszébe jutott, hogy kapkodott reszkető kézzel az íja után. Azon csodálkozott, hogyan lehetett bárkinek elég lélekjelenléte ahhoz, hogy egyáltalán megmentsen valamit...

— A sárkánygömb! — kiáltott föl rémülten.

— Itt van a ládában — nyugtatta meg Derek. — A dárdanyéllel meg azzal az elf karddal együtt, amelyet ti Féregirtónak neveztek. Most pedig azt hiszem, ki kellene használnunk a tűz melegét...

— Én meg nem hiszem! — szólalt meg egy különös hang a sötétből, majd fáklyák vették körül és vakították el őket teljesen.

Mindnyájan azonnal fegyvert rántottak és a magatehetetlen törpe köré sereglettek. Laurana egy pillanatnyi vakrémület után, jobban szemügyre vette a fáklyafényben föltünő arcokat.

— Vissza! — kiáltotta. — Ezek a mieink... elfek!

— Silvanestiek — mormolta Gilthanas jó szívvel. Földre dobta az íját és odalépett az elfhez, aki az imént szólt. — Hosszú utat tettünk meg a sötétségben — mondta elfnyelven és kitárta a karját. — Öröm

látni testvé...

De nem fejezhette be az ősi köszöntést. Az elf-csapat vezetője előrelépett és botjának vastagabbik végével Gilthanas arcába vágott, aki eszméletlenül rogyott a homokos partra.

Sturm és Derek abban a pillanatban kirántotta kardját és egymásnak vetette a hátát. Az elfek soraiban is acélpengék villantak.

— Megálljatok! — sikoltotta Laurana elf-nyelven. Bátyja mellé térdelt és közben hátravetette a kámzsáját, hogy a fény az arcába essen. — A rokonaitok vagyunk! Qualinestiek! Ezek az emberek pedig Solamnia Lovagjai!

— Nagyon jól tudjuk, kik vagytok! — az elfek vezére undorral ejtette ki a szavakat. — Qualinesti kémek! És azon sem csodálkozunk, hogy emberek társaságában lófráltok. A ti véretek már régen szennyes! Fogjátok el őket! — intett a harcosainak. — Ha nem jönnének békével, tegyétek a kötelességeteket! És szedjétek ki belőlük, mi az a sárkánygömb, amit emlegettek.

Az elfek előreléptek.

— Nem! — kiáltotta Derek és a láda elé szökkent. — Sturm. Nem vehetik el a gömböt!

Sturm már megadta az ellenségnek is kijáró lovagi köszöntést és kivont karddal támadott.

— Úgy látszik, harcolni akarnak... hát legyen! — mondta az elfek vezére és maga is csapásra emelte fegyverét.

— Ez őrültség... hát nem értitek? — sikoltotta Laurana indulatosan, és a villogó kardpengék közé vetette magát.

Sturm megragadta, hogy félrependerítse, de a lány kitépte magát a kezéből.

— Még a goblinok és sárkányfattyak, minden szörnyű gonoszságuk ellenére sem süllyednek odáig, hogy egymásnak essenek — Laurana hangja reszketett a dühtől —, mi elfek, a jóság legősibb letéteményesei meg gyilkoljuk egymást!? Idenézzetek! — félkézzel megragadta és egyetlen mozdulattal föltépte a láda tetejét. — Ebben tartjuk a világ reménységét! Egy sárkánygömböt, amit szörnyű áldozatok árán szereztünk meg a Jégfalnál. Ahajónk odakint fekszik, szétzúzva, a tenger mélyén. Elűztük a sárkányt, amely vissza akarta kaparintani a gömböt. És mindezek után belerohanunk a legnagyobb veszedelembe, a tulajdon népünk fegyvereibe!? Ha ez igaz, ha ilyen mélyre süllyedtetek, öljetek meg mindnyájunkat, most rögtön, s én esküszöm, hogy e társaságból senki sem próbál megakadályozni benne!

Sturm, aki nem értette az elf-nyelvet, csak bámult egy darabig, azután látta, hogy az elfek leeresztik a fegyvereiket. — Nos, akármit mondott is, úgy látszik, hatott — és vonakodva hüvelyébe dugta a kardját. Derek, röpke tétovázás után szintén leengedte, de nem tette el

a fegyverét.

— Ellenőrizzük a történetedet — szólalt meg tört köznyelven az elfek vezetője.. Ekkor a part felöl ordítozás és üvöltözés harsant, majd elhallgatott. Látták, amint sötét árnyak sereglenek a tábortűz köré. A főelf odanézett, várt egy kicsit, amíg minden elcsendesül, aztán visszafordult a csoporthoz. Főként a bátyja fölé hajoló Lauranát figyelte.

— Lehet, hogy elhamarkodottan cselekedtünk, de ha ti is itt élnétek már régen, megértenétek.

— Ilyesmit én sohasem értenék meg! — mondta Laurana, könnyektől elfúló hangon.

Ekkor egy elf bukkant föl a sötétből: — Emberek, uram!

— hallotta Laurana az elf-nyelvű jelentést. — A külsejükből ítélve tengerészek. Azt állítják, hogy a hajójukat megtámadta egy sárkány, s azután ráfutottak a sziklazátonyokra.

— Bizonyíték?

— Találtunk hajóroncsokat a parton. Reggel majd jobban körülnézhetünk. Az emberek teljesen átáztak és nyomorult, félholt állapotban vannak. Nem tanúsítottak ellenálllást. Nem hiszem, hogy hazudnának.

Az elf-főnök Lauranához fordult: — A történeted, úgy látszik, igaz — mondta ismét köznyelven. — A harcosaim szerint az elfogott emberek valami tengerészfélék. Ne aggódj miattuk! Természettesen fogolyként kezeljük őket. Nem engedhetjük meg, hogy rengeteg gondunk közepette emberek lófráljanak ezen a szigeten. De tisztességesen gondot viselünk rájuk. Mi nem vagyunk goblinok! — tette hozzá keserűen. — Sajnálom, hogy megütöttem a barátodat...

— A bátyámat! — csattant föl Laurana. — És a Napszónok kisebbik fiát! Én Lauralanthalasa vagyok, ő pedig Gilthanas. Qualinesti királyi házából valók vagyunk.

A lány úgy látta, hogy a főelf elsápad a hír hallatán, de ugyanabban a pillanatban vissza is nyeri önuralmát. — A bátyádat tisztességes ápolásban részesítjük ... máris küldök egy gyógyítóért...

— Nincs szükségünk gyógyítóra — felelte Laurana. — Ez az ember — mutatott Elistanra — Paladine papja, majd ő segít a fivéremen...

— Egy ember? — kérdezte az elf komoran.

— Igen, egy ember! — kiáltotta Laurana türelme fogytán. — Egy elf ütötte le a bátyámat, s én egy embert kérek meg arra, hogy gyógyítsa meg! Elistan...

A pap előrelépett, de a vezér intésére egyszerre több elf vetette rá magát... hátracsavarták a kezét. Sturm máris ugrott, hogy segítsen, de Elistan megállította a tekintetével, majd jelentőségteljesen Lauranára nézett. Sturm megértette Elistan néma figyelmeztetését és megtorpant.

Az életük most a lánytól függött.

— Engedjétek el! — követelte Laurana. — Hagyjátok, hogy meggyógyítsa a bátyámat!

— Hihetetlennek tartom a Paladine papjáról szóló közlésedet, Lady Laurana — mormolta az elf-vezér. — Mindenki tudja, hogy amikor az istenek elfordultak tőlünk, a papok eltűntek Krynn földjéről. Én nem tudom, ki ez a sarlatán és hogyan vehetett rá, hogy higgy neki, de azt semmiképpen sem engedhetjük meg, hogy emberi mancsát egy elfre tegye!

— Még olyan elfre sem, akit ellenségnek néztek? — kiáltotta a lány heves indulattal.

— Még akkor sem, ha az az elf a tulajdon atyámat ölte volna meg — válaszolta a vezér sötéten. — Most pedig, Lady Laurana, négyszemközt kell szólnom veled, hogy megmagyarázzam, mi történik itt, Dél-Ergoth földjén.

Laurana tétovázásának láttán Elistan szólalt meg: — Menj csak, kedvesem! Most te vagy az egyetlen, aki megmenthet bennünket. Én itt leszek Gilthanas mellett.

— Jól van hát — emelkedett föl Laurana, és sápadt arccal otthagyta az elf-vezért.

— Nekem nem tetszik ez az egész — vicsorgott Derek. — Még a sárkánygömbről is beszélt nekik, amit nem lett volna szabad megtennie.

— Úgyis hallották, amikor mi beszéltünk róla — jegyezte meg Sturm komoran.

— Igen, de ő még meg is mutatta nekik, hol van! Én nem bízom meg benne, sem a népében! Most is, ki tudja, miben sántikálnak? — füstölgött Derek.

— Hát így állunk! — szólalt meg ekkor egy csikorgó hang.

Mindkét férfi megrökönyödve nézte a talpra kecmergő Kovát. A foga még most is vacogott, de a szemében hideg fény villant, amint Derekre nézett. — M... már ép ...pen elegem v...van belőled, nn...agyságos, m...méltóságos úrr!— csikorogta a törpe és hosszan összeszorította a száját, hogy ismét megszólalhasson.

Sturm megpróbált közéjük állni, de a törpe elhárította, hogy szembenézhessen Derekkel. Mulatságos jelenet volt, amire Sturm később, nem egyszer mosolyogva gondolt vissza. Jól az emlékezetébe véste, hogy elmesélhesse majd Tanisnak. A törpe, csatakos, kusza szakállával, a ruhájából tócsába gyűlő vízben állva, körülbelül Derek övének csatjáig ért, és úgy szapulta a magas, büszke solamniai lovagot, ahogy, mondjuk a surranót teremtette volna le.

— Ti lovagok oly sokáig éltetek fémdobozaitokba zárva, hogy teljesen összezagyválódottbenne az eszetek — morogta a törpe. — Mármint, ha eleve volt egyáltalán valamennyi eszetek, amit erősen

kétlek! Én láttam, hogy nő föl ez a lány egy semmi kis vakarcsból, ilyen gyönyörű nővé, amilyen most. És csak annyit mondhatok, hogy nála bátrabb és nemesebb személy ma nem tapodja Krynn földjét! És a legkevesebb, amit kaptatok tőle, hogy megmentette az irhátokat... és ti ezt semmibe veszitek!

Derek arca még a sötétségben is láthatóan elvörösödött.

— Nekem sem törpékre, sem elfekre nincs szükségem, hogy megvédjenek... — kezdte a válaszát Derek, amikor Laurana jött vissza futva, villogó szemekkel.

— Mintha nem lenne körülöttünk úgy is elég gonoszság — mormolta összeszorított szájjal —, még a saját fajtámon belül is csak széthúzást találok!

— Miért, mi történt? — kérdezte Sturm, a lihegő Lauranától.

— A helyzet a következő: jelen pillanatban három különböző elf-faj é1 Dél-Ergothban...

— Három faj? — kotyogott közbe Tasslehoff és kíváncsian nézett Lauranára. — És melyik az a harmadik? Honnan jöttek? Láthatnám őket? Még sohasem hallottam...

Ez már túl sok volt Lauranának. — Tass! — szólt a surranóra szigorúan. — Menj oda Gilthanashoz és kérd meg Elistant, jöjjön ide!

— De...

Sturm meglódította a surranót: — Eredj már!

A vérig sértődött Tass szomorúan odasomfordált, ahol Gilthanas feküdt még most is. Ajkát biggyesztve lezöttyent a homokra. Elistan jóindulatúan megpaskolta a hátát, útban a többiek felé.

— A kaganestiek, köznyelven a vadonbéli elfek a harmadik faj — magyarázta Laurana. — A Testvérgyilkos háborúkban ellenünk harcoltak. Hűségük fejében Kith-Kanan nekik adta Ergoth hegyeit... ez még az Összeomlás előtt volt, mielőtt Qualinesti és Ergoth szétvált volna egymástól.

Nem csodálkozom rajta, hogy még. sohasem hallottatok a vadonbéli elfekről. Titkolózó és magánakvaló népség. Valaha határvidéki elfeknek nevezték őket és hűségesen szolgáltak Kith-Kanannak, de sohasem szerették a városiakat. Elkeveredtek a druidákkal és megtanulták a szokásaikat. Megpróbálták fölelevenïteni az ősi elfek hagyományait is. Az én népem barbároknak tekinti őket... éppen úgy, ahogy ti nézitek barbároknak a síkföldieket.

— Néhány hónapja, amikor a silvanestieket elűzték ősi földjükről, ide menekültek és a kaganestiektől kérték, hogy egy időre megtelepedhessenek Ergothban... azután megérkeztek az enyémek, a qualinestiek, a tenger felől. Így találkozott össze a már sok száz évvel ezelőtt szétvált távoli rokonság.

— Nem látom a dolog lényegét — vágott közbe Derek.

— Mindjárt meglátod! — vett mély lélegzetet Laurana. — Mivel

mindnyájatok élete attól függ, mennyire értitek meg, mi történik ezen a szerencsétlen szigeten. — Itt a lány hangja elakadt... Elistan lépett mellé és védelmezőn átölelte.

— Minden eléggé békésen kezdődött… végül is a két rokon népnek nagyjából közös volt a sorsa: mindkettőt a világon eluralkodó gonoszság űzte el szeretett hazájából. Megvetették a lábukat a szigeten, a silvanestiek a nyugati parton, a qualinestiek a keletin, közöttük pedig ott húzódott az úgynevezett Thon-Tsalarian sáv, a kaganestiek földje, amelynek a jelentése Halálfolyó. Maguk a kaganestiek ettől a folyótól északra élnek, a hegyekben.

Egy ideig még baráti kapcsolatokat is próbáltak teremteni a silvanestiek és a qualinestiek között. Ekkor kezdődtek el a bajok. A kétféle elfek még évszázadok elmúltával sem jöhettek össze anélkül, hogy a régi sérelmek felszínre ne kerüljenek. — Laurana egy pillanatra lehunyta a szemét. — A Halálfolyó, a Thon-Tsalarian, valóban rászolgált a nevére!

— Ugyan már, kedves — érintette meg Kova a lány kezét —, ilyesmi a törpék világában is előfordul. Láthattad, hogyan fogadtak engem Thorbardinban... egy dombi törpét a hegyi törpék! Mindenféle gyűlölség közül a családon belüliek a legszörnyűségesebbek.

— Még nem fajult öldökléssé a dolog, de a vének annyira megrettentek a várható eseményektől, hogy elfek gyilkolják majd saját rokonaikat, hogy börtönnel fenyegettek meg bárkit, aki a hágókon keresztülmerészkedik folytatta Laurana. — És tessék, most itt tartunk: egyik fél sem bízik meg a másikban! Még olyasmi is előfordult, hogy a Sárkány Nagyurak felé tapogatóztak. Mindkét faj tagjai közül fogtak el ilyen kémeket.

— Ez megmagyarázza, miért támadtak ránk — mormolta Elistan.

— És mi a helyzet a kag... kag... — Sturm képtelen volt megbirkózni az ismeretlen elf-névvel.

— Kaganestiekkel — sóhajtott föl Laurana szomorúan. — Velük, akik megosztották a hazájukat a többiekkel... velük bántak a legkomiszabban. Vagyonukat tekintve a kaganestiek sohasem voltak valami gazdagok. A mi mércénk szerint szegények, de a sajátjuk szerint egyáltalán nem azok. Az erdőkben élnek, a hegyek között, és csak azt veszik el a földtől, amire szükségük van. Vadászok és gyűjtögetők. Nem termesztenek növényeket és nem kovácsolnak fémeket. Amikor mi idejöttünk, ami népünk arany ékszereivel és acél fegyvereivel gazdagnak tűnt fel a szemükben. Sok fiatal jött át tőlük a qualinestiekhez és silvanestiekhez, hogy megtanulják a csillogó arany, a fénylő ezüst... és az acél készítésének titkát.

Laurana összeszorította a száját, arca megkeményedett.

— Szégyenlem kimondani, de a népem kihasználta a vadonbéli elfek szegénységét. A kaganestiek rabszolgákként dolgoznak

közöttünk. Ezért aztán a kaganesti vének még vadabbakká és harciasabbakká váltak, amint látták, hogy ifjúságukat elcsábítják és veszélyeztetik ősi életmódjukat.

— Ó, Laurana! — csipogta Tasslehoff.

A lány elfordult. — Látod?-mondta Elistannak csöndesen —, ott van egy! — A pap követte Laurana tekintetét és meglátott egy karcsú, fiatal nőt... legalábbis fiatalnak nézte a hosszú haja miatt... a nő férfiruhát viselt... letérdelt Gilthanas mellé és megsimogatta a homlokát. Az elf-lord összerándult az érintéstől és felnyögött fájdalmában. A kaganesti nő belekotort az oldalán függő tarsolyba, majd gyors mozdulatokkal keverni kezdett valamit egy agyagtégelyben.

— Vajon mit művelhet? — kérdezte Elistan.

— Biztosan ő az a „gyógyító", akiért küldtek — mondta Laurana és közelebbről is jól megnézte a nőt. — A kaganestiek híresek druida tudományukról.

Találó név ez a „vadonbeli elf", állapította meg magában Elistan, miután jobban szemügyre vette a lányt. Eddig még sohasem látott ilyen vad kinézetű, értelmes krynnföldi teremtményt. A lány bőrcsizmába gyűrt szarvasbőr nadrágot viselt. Vállára valami elf-lord által levetett ing feszült. Sápadt volt és sovány, nyilvánvalóan rosszul táplált. Gubancos haja olyan koszos volt, hogy nem lehetett megállapítani a színét, de a Gilthanas homlokát érintő kéz karcsú volt és formás. A sebesült iránti aggodalom és együttérzés tükröződött kedves arcán.

— Nos — szólalt meg Sturm —, és most mitévők legyünk, ennek a fölfordulásnak a kellős közepén?

— A silvanestiek beleegyeztek, hogy elkísérnek bennünket az én népemhez — mondta Laurana és elpirult. Nyilvánvalóan keményvita eredményé volt ez a lehetőség. — Eleinte erőltették, hogy az ő véneik elé járuljunk először, de én kijelentettem,, hogy sehová sem megyek, mielőtt nem találkoztam atyámmal és nem beszéltem meg vele a dolgainkat. Erre persze nemigen tudtak mit válaszolni. — Laurana derűsen mosolygott, bár a hangjából kiérződött némi keserűség. — Minden vérrokon közül a leány kötődik legszorosabban az atyai házhoz, míg föl nem nő. Ha akaratom ellenére itt tartanának, az foglyul ejtésnek számítana és nyílt ellenségeskedéshez vezetne. Ezt pedig egyik fél sem kívánja.

— Elengednek bennünket, tudván, hogy nálunk van a sárkánygömb? — kérdezte Derek döbbenton.

— Nem elengednek bennünket — felelte Laurana élesen —, én azt mondtam, hogy elkísérnek... a népemhez.

— De északon van egy solamniai előőrs — vitázott Derek —, ott bérelhetnénk egy hajót, hogy elvigyen Sancrist...

— Még azokig a fákig sem jutnál el, ha szökni próbálnál — mordult föl Kova, éktelen prüszkölés kíséretében.

— Igaza van — mondta Laurana —, el kell mennünk a qualinestiekhez és meg kell győznünk atyámat, hogy segítsen elszállítani a gömböt Sancristba. — Vékony, sötét ránc jelent meg a szemöldöke fölött, amiből Sturm arra következtetett, hogy ez nem is lesz olyan könnyú feladat, ahogyan hangzik. — Most pedig, azt hiszem, éppen eleget beszéltünk. Annyi időt adtak, hogy elmagyarázzam nektek a helyzetet, de közben türelmetlenül várnak az indulásra. Most szeretném megnézni Gilthanast. Különben egyetértünk?

Laurana úgy nézett a két lovagra, mint aki nem is annyira jóváhagyást vár tőlük, inkább, vezető szerepének elismerését. Egy pillanatra annyira hasonlított Tanishoz, keményen előreszegzett állával és nyugodtan eltökélt tekintetével, hogy Sturm elmosolyodott magában. Derek viszont egyáltalán nem mosolygott. Dühös volt és ingerült, annál is inkább, mivel tisztában volt vele, hogy semmitsem tehet...

Végül csak annyit bökött oda, hogy reméli, jól sül el adolog, majd mérgesen a ládához lépett, hogy fölemelje.Kova és Sturm követte, de a törpe annyira tüsszögött, hogy alig tudott a lábán megállni.

Laurana, puha bőrmokaszinjában halkan a bátyjához sietett a fövenyen. A vadonbeli elf-lány mégis meghallotta a lépteit. Fölemelte a fejét, ijedten nézett Lauranára és úgy húzódott vissza előle, mint valami megriadt állatka a közeledő ember láttán. De ekkor Tass, aki élénk beszélgetést folytatott vele az elf-nyelv és a köznyelv furcsa keverékén, gyöngéden megfogta a vadonbeli elf-lány kezét.

— Ne menj el! — kérte a surranó kedvesen. — Ő az elf-lord húga. Nézd csak, Laurana, Gilthanas lassan magához tér. Biztos attól az agyagpéptől, amit ez a nő a homlokára tett. Megesküdtem volna rá, hogy még naptikig ájultan hever. — Tass fölállt. — Laurana, ez itt a barátom... mit is mondtál, hogy hívnak?

A lány a földre szegezte a szemét és hevesen reszketett. Ujjaival fölcsippentett egy kis homokot, majd visszapörgette. Mormogott valamit, amit egyikük sem értett.

— Mi a baj, gyermekem? — szólt hozzá Laurana olyan kedvesen, hogy a lány végül szégyenlősen ráemelte a szemét.

— Silvartnak hívnak — suttogta halkan.

— A kaganestiek nyelvén ez azt jelenti, hogy „Ezüsthajú", ugye? — kérdezte Laurana. Letérdelt Gilthanas mellé és segített neki fölülni. Gilthanas tétován az arcához emelte a kezét, ahol vérző .sebére vastag pakolást kent a lány.

— Ne nyúlj hozzá! — kapta el Gilthanas kezét gyorsan Silvart. — Meglátod, jót tesz! — folyékonyan, hibátlanul, de szaggatottan

beszélte a köznyelvet.

Gilthanas felnyögött fájdalmában, becsukta szemét és leejtette a kezét. Silvart aggódva figyelte minden mozdulatát. A férfi arcához nyúlt, hogy megsimogassa, aztán Lauranára pillantott, visszarántotta az ujjait és fölegyenesedett.

— Várj! — mondta Laurana. — Várj még, Silvart!

A lány megdermedt, akár egy nyúl a kígyó előtt és tágra nyílt szemében olyan félelemmel nézett Lauranára, hogy az elszégyellte magát.

— Ne félj! Csak meg akarom köszönni, hogy gondoskodtál a bátyámról. Tasslehofinak igaza van... én is azt hittem, hogy sokkal súlyosabb a sérülése, de te igazán jól gondját viselted. Kérlek, .maradj mellette, ha úgy gondolod.

Silvart lesütötte a szemét, úgy szólt: — Mellette maradok, úrnőm, ha úgy parancsolod.

— Én nem parancsolom, Silvart — mondta Laurana —, csupán kérlek... és különben Laurana a nevem.

Silvart fölnézett rá. — Akkor örömmel maradok mellette, úrn... Laurana, ha ez a kívánságod. — Ezzel lehajtotta a fejét és olyan halkan dünnyögte, hogy alig értették a szavait — Az igazi nevem Silvara, és tényleg azt jelenti „Ezüsthajú" ... csak ők neveznek Silvartnak. — Odapillantott a silvanesti harcosokra, majd visszafordult Lauranához. — Kérlek, nevezzetek Silvarának!

A silvaneati elfek előálltak egy takarókból és faágakból hevenyészve összetákolt hordággyal, óvatosan fölemelték rá az elflordot és elindultak vele. Silvara mellette haladt.

Tasslehoff el nem maradt volna tőle... boldog volt, hogy talált valakit, aki még nem hallotta a történeteit. Laurana és Elistan is elkísérte őket. A lány a bátyja kezét fogta és gyöngéd pillantásokat vetett rá. Mögöttük lépdelt Derek, sötét, komor arccal és vállán cipelte a sárkánygömböt tartalmazó ládát. A sort silvanesti elfek őrjárata zárta le. Szürke, baljós virradat köszöntött rájuk, amikor elérték a partot szegélyező erdőcskét. Kova megrázkódott. Elfordította a fejét és visszanézett a tengerre. — Mit is beszélt Derek egy... egy Sancristba tartó hajóról?

— Én csak attól tartok — felelt neki Sturm —, hogy ez is csak egy sziget lesz!

— És oda kell mennünk? Mindenképpen?

— Igen.

— Hogy ott használjuk a sárkánygömböt? Hiszen nem tudunk róla semmit!

— Majd a lovagok kipuhatolják, mi van ott — mormolta Sturm csöndesen. — Ettől függ az egész világ jövője.

— Haappci! — prüszkölt egyhatalmasat a törpe. Rémülten nézett

az éjsötét vízre és gyászosan megcsóválta a fejét. — Én csak annyit tudok, hogy már kétszer majdnem megfulladtam és halálos betegség gyötört…

— Csak tengeribeteg voltál.

— Halálos betegség gyötört — ismételte meg Kova hangosan —, és el is süllyedtünk! Jegyezd meg a szavamat, Fényeskardú Sturm, a hajók nem hoznak ránk szerencsét! Azóta csak bajt bajra halmozunk, hogy beszálltunk abba a nyavalyás csónakba a Kristály-tavon. Akkor vette észre először az a hóbortos mágus, hogy azok a csillagképek eltűntek az égről és akkor a mi szerencsecsillagunk is leáldozott. Amint csak valami csónakra szállunk, a rosszról még rosszabbra fordul a sorsunk.

Sturm mosolyogva nézte, mint csetlik-botlik a törpe a homokban. Ám a mosolya hamarosan sóhajtásba fulladt.

De örülnék, ha ilyen egyszerű lenne a dolog! — gondolta magában.

3.
A Napszónok Laurana döntése

A Napszónok, a qualinestiek vezére, sárral tapasztott farönkökből épült kunyhóban, a kaganesti elfek által épített rezidenciájában üldögélt. Csak ő látta a kunyhót durvának... a kaganestiek csodálatosan nagy és pompásan megépített háznak tekintették, amelyben öt-hat család is vígan ellakhatna. Tulajdonképpen olyannak is szánták és szörnyen meglepődtek, amikor a Szóló kijelentette, hogy kényszerűségbál megfelel a szükségleteinek és beleköltözött a feleségével — kettesben!

A kaganestieknek arról természetesen nem lehetett tudomásuk, hogy a száműzetésben a Szóló háza lett a qualinesti elfek főhadiszállása. A díszőrség pontosan ugyanúgy helyezkedett el benne, mint a qualinosti palota díszes termeiben. A Szóló ugyanabban az időben és ugyanolyan udvari szertartások mellett tartotta a fogadásait, mint otthon, azzal a különbséggel, hogy a mozaikmennyezet helyett itt sárral tapasztott zsuptető volt fölötte és faragott kvarckristály helyett durva fatörzsekből épültek házának falai.

A Szóló naponta tartott meghallgatást és felesége nővérének leánya töltötte be mellette az írnok szerepét. Ugyanazt a ruházatot viselte és ugyanolyan hűvös magabiztossággal intézte az ügyeket, mint otthonában. Akadtak azért különbségek is... A Szóló az utóbbi néhány hónap alatt drámai változáson ment keresztül, de a qualinestiek között senki sem akadt, aki ezen csodálkozott volna. Olyan feladatot bízott kisebbik fiára, amelyet a legtöbben öngyilkos küldetésnek tekintettek, s ami még ennél is rosszabb, szeretett leánya megszökött a fél-elf kedvese után. A Szóló nem számított rá, hogy e két gyermekét még meglátja életében.

Fia, Gilthanas elveszítésével még meg is békélt volna... végül is hősi, nemes cselekedetre vállalkozott. Az ifjú egy csapat kalandort kalauzolt Pax-Tharkas bányáihoz, hogy kiszabadítsák az ott fogva tartott embereket és eltérítsék a Qualinestit fenyegető sárkányseregeket. Ezt a tervet — teljesen váratlanul — siker koronázta. A sárkánysereget visszarendelték Pax-Tharkas alá, s ezáltal az elfeknek elég idejük maradt arra, hogy elérjék hazájuk nyugati partvidékét, ahonnan azután elhajózhattak Dél-Ergothba.

De a Szóló képtelen volt belenyugodni abba, hogy lányát is elveszítse, mi több, nem tudott megbékélni annak szégyenteljes viselkedésével.

Idősebbik fia, Porthios hozta tudomására hűvösen a történteket,

miután Laurana eltűnésének ténye napvilágra került. Megszökött gyermekkori játszópajtása, Tanis, a fél-elf után. A Szóló szíve majd' megszakadt, úgy emésztette a bánat. Hogy tehetett ilyesmit az a lány?! – Hogyan hozhatott szégyent a házukra? Népük hercegnője egy félvér fattyú után lohol!

Laurana szökése a Szóló számára árnyékot vetett a nap fényére. Szerencsére a népének szüksége volt rá, mint vezérre, s az elég erőt adott neki a folytatáshoz. Néha azonban fölmerült benne a kérdés: ugyan mi haszna az egésznek? Vissza is vonulhatna... átadhatná a trónt idősebbik fiának, Porthiosnak. Különben is, már Porthios intézett csaknem mindent, illó tisztelettel tett eleget apjuk akaratának, de a legtöbb ügyben már ő maga döntött. Az éveihez képest túlságosan is komoly ifjú elf-lord kiváló vezetőnek bizonyult, bár némelyek úgy vélték, hogy túl nyers a silvanesti és kaganesti elfekkel szemben.

Ekképp vélekedett maga a Szóló is és ez volt talán a legfőbb oka, hogy nem adott át minden hatalmat Porthiosnak. Olykor-olykor megpróbálta megértetni idősebbik fiával, hogy néha a szerénység és türelem nagyobb győzelmekhez vezet, mint a fenyegetés vagy kardcsörtetés, de Porthios úgy vélte, hogy apja lágyszívű és túl érzelmes. A szigorú kasztrendszerben élő silvanestiek a qualinestieket egyszerűen az elf-faj egyik részének tekintették, a kaganestieket pedig egyáltalán nem sorolták az elfekhez, inkább olyasféle alfajnak nézték őket, amilyennek a törpék a mocsári törpéket. Porthios meg volt győződve róla, bár erről atyjának sohasem beszélt, hogy ez végül csak vérontáshoz vezethet.

Nézeteit tekintve méltó párja volt a Thon-Tsalarian hegyek túloldalán egy Quinath nevű, nyakas, hidegvérű elf-lord, akiről az a hír járta, hogy Csillagszellő Alhana hercegnő jegyese. Lord Quinath volt a silvanesti elfek vezére a hercegnő ismeretlen okok miatti távollétében, ő és Porthios osztotta föl a szigetet a két, harcban álló elf-nemzet között, mit sem törődve a harmadik elf-csoporttal.

Az új határvonalról lekezelően tájékoztatták a kaganestieket, ahogy a kutyájának magyarázza meg a gazda, hogy semmi keresnivalója a konyhában. A kedélyes természetükről híres — kaganestiek felbőszültek, amikor látták, hogy az ő földjüket megosztják és fölparcellázzák. A vadászat egy csapásra nehezebbé vált: a vadonbeli elfek fő megélhetési forrását jelentő vadakat tömegével mészárolták le a kiéhezett menekültek. Ahogyan Laurana mondta, a Holtak Folyója bármelyik pillanatban vörössé válhatott volna a vértől, hogy tragikus körülmények között kapjon új nevet.

Így történt, hogy a Szóló egy csapásra katonai tábor kellős közepén találta magát. Igencsak bántotta a dolog, és annyi más keserűség is érte, hogy végül a Szóló teljesen közömbössé vált. Lassan már semmi sem érdekelte igazán.

Visszavonult vályogpalotájába és egyre inkább Porthiosra bízott mindent.

A Szóló korán kelt aznap, amikor a társaság a manapság Qualin-Morinak nevezett helyre érkezett. Általában koránkenő volt. Nem is amiatt, mintha oly sok dolga lett volna, hanem mert az éjszaka nagyobbik részében úgyis csak a csillagos eget bámulta. Éppen jegyzeteket készített a családfőkkel való találkozáshoz, ami elég kellemetlen feladat volt, mivel a családfők semmi mást nem csináltak, csak panaszkodtak... amikor valami zajra figyelt föl a háza előtt.

A Szóló szívverése majd' elállt... Mi lehet az már megint? — gondolta ijedten. Újabban naponta került sor ilyesféle riadalomra, néha többször is. Talán Porthios csípett el néhány forróvérű, egymásnak rugaszkodott qualinesti és silvanesti ifjút! Tovább írogatott hát, úgy várta, hogy a lárma elcsituljon. Ehelyett az csak erősödött és egyre közeledett. A Szóló csak arra gondolhatott, hogy ezúttal valami komolyabb dolog történt. És ... nem is először... azon töprengett, vajon mit tehetne, ha az elfek ismét háborúságba keveredtek egymással.

Letette pennáját, magára öltötte a hivatalához illő öltözékét és rossz előérzettel várta a fejleményeket. Ekkor meghallotta, hogy a kinti őrség vigyázzba vágja magát.

Hallotta, amint Porthios kiejti a bebocsáttatást kérő hagyományos szavakat, lévén még nem volt itt a meghallgatás ideje. A Szóló aggódva nézett a magánlakosztályába vezető ajtóra... nehogy élete párját megzavarják. Asszonya rossz állapotban volt, mióta el kelletthagyniuk Qualinestit.

Reszkető tagokkal emelkedett főt, úgy öltötte magára a már megszokott komor és hideg arckifejezést, mint valami ruhadarabot és megadta a bebocsáttatás jelét.

Az egyik őr kinyitotta az ajtót és látszott rajta, hogy szeretne bejelenteni valakit, de nem találja a megfelelő szavakat és még mielőtt bármit mondhatott volna, egy súlyos, kámzsás szőrmebundába öltözött, magas, karcsú alak félretaszította és rohant a Szólóhoz. Az döbbenten nézte, látta, hogy az illető kardot és íjat visel, mire ijedten hátrahőkölt.

Az alak hátralökte kámzsáját... a Szóló mézszínű hajkorónával keretezett arcot pillantott meg, amelynek kifinomult szépségét minden elf jól ismerte.

— Atyám! — kiáltotta Laurana és a következő pillanatban már ott pihent a férfi ölelő karjaiban.

A rég holtnak hitt és népe által elsiratott Gilthanas visszatérése olyan hatalmas ünnepségre adott okot, amilyet a qualinesti elfek nem tartottak azóta az esti lakoma óta, amikor a társaság nekivágott Sla-Mori útjának.

Gilthanas sebei gyorsan begyógyultak, s így részt vehetett az ünnepségen, csak az arcán éktelenkedő heg tanúskodott sebesüléséről. Laurana és barátai őszintén csodálkoztak rajta, mivel látták, milyen súlyos csapást mért rá az a silvanesti elf vezér. Ám, amikor Laurana ezt megemlítette apjának, a Szóló csak megvonta a vállát és annyit mondott, hogy a kaganestiek igencsak összebarátkoztak az erdőkben élő druidákkal és bizonyára sok mindent megtanultak tőlük a gyógyítás művészetéből.

Laurana elkomorodott ennek hallatán, mivel tudta, milyen ritka az igazi gyógyító Krynn földjén. Szerette volna megbeszélni a dolgot Elistannal, de a pap hosszú órákra bezárkózott atyjával, akit lenyűgözött a férfi papi tehetsége.

Laurana örült neki, hogy apja ilyen kedves Elistanhoz... különösen, ha arra gondolt, hogyan viselkedett a Szóló Aranyholddal, amikor először jelent meg előtte, nyakában a Gyógyítás Istennőjének, Mishakalnak jelvényével. De az elf-lánynak nagyon hiányzott bölcs pártfogója. Bár rendkívül boldog volt, hogy ismét itthon lehet, Laurana hamarosan rájött, hogy számára alapvetően megváltozott az otthon fogalma és többé sohasem lesz ugyanaz, mint régen. Látszólag mindenki örömmel fogadta, de ugyanolyan udvariasan bánt vele, mint Derekkel, Sturmmal, Kovával vagy éppen Tasslehofial. Kívülállóvá vált. Még tulajdon szülei is meglehetősen tartózkodóak voltak vele szemben a kezdeti, örömteli fogadtatást követően. Nem is csodálkozott volna mindezen, ha nem dédelgették volna annyira Gilthanast. Mi ez a megkülönböztetés? Laurana egyáltalán nem értette. Bátyjára, Porthiosra hárult a feladat, hogy fölnyissa a szemét.

A kellemetlenségek már az ünnepség idején elkezdődtek.

— Nagyon másnak találod majd az életünket, mint Qualinestiben — mondta a Szóló Gilthanasnak aznap este, hogy az ünnepi asztal mellett ültek a kaganestiek által gerendákból épített tágas csarnokban. — De remélem, hamarosan megszokod. — Utána Lauranához fordult hivatalosan, ridegen. — Örülnék neki, ha ismét te lennél az írnokom, de attól tartok, más, ház körüli teendők fogják az idődet lefoglalni.

Laurana meglepődött. Természetesen nem akart maradni, de akkor sem tetszett neki, hogy bárki más vegye át azt a szerepet tőle, amely a királyi házban hagyományosan az uralkodó lányát illette meg. Az is rosszul esett neki, hogy bár említette apjának a sárkánygömb Sancristba való szállítását, az elf-király látszólag oda sem figyelt rá.

— Szóló — fordult apjához, nehezen palástolva indulatát —, már megmondtam neked, hogy nem maradhatunk. Hát nem figyeltél Elistan és az én szavaimra? Megtaláltuk a sárkánygömböt! Kezünkben van a fegyver, amivel megfékezhetjük a sárkányokat és véget vethetünk ennek a háborúnak! El kell vinniük a gömböt Sancrist...

— Hallgass, Laurana! — kiáltott a Szóló és Porthiost kereste

tekintetével.

A bátyja szigorúan nézett a lányra.

— Laurana, te nem tudod, mit beszélsz! A sárkánygömb igazán nagyszerű zsákmány, de hogy Sancristba szállítsátok, arról szó sem lehet. De ezt különben sem itt kellene megvitatnunk.

— Elnézésedet kérem, uram — szólalt meg Derek, miután fölállt és mélyen meghajolt-, de neked nincs szavad ebben az ügyben... a sárkánygömb nem a tiéd. Engem a Lovagok Tanácsa küldött, hogy próbáljak felkutatni egy ilyen gömböt, ha lehetséges. Sikerrel jártam, és magammal is viszem, ahogy a parancsom diktálja. Semmi jogod nincs rá, hogy megakadályozz ebben.

— Méghogy nincs! —villant föl a Szóló tekintete haragosan. — Az én fiam, Gilthanas hozta azt ide, erre a földre, amelyet mi, qualinestiek a hazánknak tekintünk száműzetésünk idejére. Jog szerint tehát minket illet!

— Ezt én sohasem állítottam, atyám — mondta Gilthanas és elvörösödött társainak vádló tekintete láttán. — A gömb nem az enyém..., hanem mindannyiunk tulajdona...

Porthios megsemmisítő pillantással mérte végig az öccsét, mire Gilthanas megremegett és elhallgatott.

— Ha bárki igényt tarthat rá, hát az Laurana — vágott közbe Tűzkovács Kova, a legkevésbé sem zavartatva magát az elfek gyilkos pillantásaitól. — Hiszen ő volt az, aki megölte Feal-thast, a gonoszhoz pártolt elf-mágust.

— Amennyiben az övé — jelentette ki a Szóló, többszáz éves koránál is vénebb hangon —, akkor jog szerint az az enyém! ...Hiszen oly fiatal még, hogy ami az övé, az az enyém is ... végül is én vagyok az apja. Ez az elfek törvénye... és a törpéké is, ha nem tévedek.

Kova arca elkomorult. Már válaszra nyitotta volna a száját, de Tasslehoff megelőzte.

— Hát nem furcsa? — csipogta a surranó vidáman, mit sem törődve a tárgyalás komoly hangvételével. — A surranók törvénye szerint, mármint, ha a surranóknak egyáltalán van törvénye, tulajdonképpen mindenki mindennek a birtokosa. (Ez valóban igaz volt: a surranók könnyű keze a más tulajdonával szemben kiterjedt a sajátjukra is: egy surranó házában semmi sem maradt sokáig a helyén, hacsak oda nem szögezték a padlóhoz. Előbb-utóbb betévedt valami szomszéd, megcsodálta és szórakozottan a hóna alá csapta, bármi volt is az. Egy surranó háztartás javait lényegében az jelentette, ami valami csoda folytán három hétnél is tovább ott maradt.)

Ezután senki nem szólt semmit. Kova belökte Tasst az asztal alá és a surranó sértődött csöndben ott kuporgott mindaddig, amíg észre nem vette, hogy a szomszédját, egy elf-lordot valaki elhívta az asztaltól és az illető ottfelejtette az erszényét. A tarsoly tartalmának

átvizsgálása örömteli elfoglaltságot jelentett a surranó számára a vacsora egész hátralévő idejére.

Kova, aki ilyen ügyekből kifolyólag rendszerint szemmel tartotta Tasst, most egyéb gondjai miatt nem figyelt oda.

Úgy nézett ki ugyanis, hogy mindjárt kitör valami botrány.

Derek dühöngött... csupán a szigorú Lovagi Kódex előírását tartották meg az asztal mellett. Laurana némán ült a helyén és nem evett semmit. Szélcserzett arcának bőre elsápadt és villájával kisebb lyukakat döfködött a finomszövésű asztalterítőbe. Kova ekkor oldalba bökte Sturmot.

— És még azt hittük, hogy nagy dolog volt megszereznünk a sárkánygolyót a Jégfalnál — pusmogta a törpe halkan. — De ott csak egy félbolond varázslóval és pár rozmáremberrel kellett elbánnunk... most pedig három viszálykodó elf-nemzet között vagyunk!

— Csak meg kell értetnünk magunkat velük — felelte Sturm halkan.

— Megértetni?! — horkant föl a törpe. — Szerintem két kődarab is jobban megértené egymást.

És valóban ilyesformán alakult a helyzet. Vacsora után, amikor a többi elf már eltávozott, a társaság a Szóló kívánságára az asztal mellett maradt. Gilthanas és a húga egymás mellett ült, aggódó, bánatos arccal, amikor Derek a Szóló elé állt, hogy „szót értsen" vele.

— A gömb a miénk — jelentette ki Derek határozottan. — Nektek az égvilágon semmi jogotok sincs hozzá, és végképp nem a te lányod, vagy éppen a fiad tulajdona. Csupán az én udvarias jóváhagyásommal tarthattak velem, miután megmentettem az életüket Tarsisban. Boldog vagyok, hogy visszakísérhettem őket a hazájukba és őszintén köszönöm a vendéglátást, de holnap elindulok Sancristba és a gömböt is magammal viszem.

Ekkor Porthios állt föl és nézett szembe Derekkel. — A surranó is nyugodtan állíthatja, hogy a gömb az övé, de ez mit sem számít! — az elf-lord lágy, udvarias hangon szólt, amely késként hasított az éjszakába. — A gömb most az elfek kezében van, és ott is marad! Gondolod, hogy olyan ostobák vagyunk, hogy az emberek kezébe adnánk egy ilyen csodás értéket, hogy még több bajt hozzanak vele a világra?

— Még több bajt?! — csattant föl Derek. — Egyáltalán van fogalmad róla, mekkora bajban van most ez a világ? A sárkányok már elzavartak benneteket a hazátokból. Most éppen a mi földjeink felé közelednek. Mi azonban veletek ellentétben, nem szándékozunk megfutamodni! Itt maradunk és harcolunk! Ez a gömb lehet az egyetlen remény...

— Semmi kifogásom ellene, hogy visszamenjetek a hazátokba és azzal sem törődöm, ha porrá égettetitek magatokat! — vágott vissza

Porthios. — Ti, emberek élesztettétek föl ezt az ősi gonoszt! Nektek is kell megvívnotok vele. A Sárkány Nagyurak már elvették tőlünk, amit akartak... ezek után biztosan békén hagynak bennünket. A gömb biztonságban lesz itt, Ergoth földjén!

— Őrült! — csapott öklével az asztalra Derek. — A Sárkány Nagyuraknak egyetlen céljuk van: mégpedig egész Ansalon meghódítása... beleértve ezt a nyomorúságos szigetet is. Egy darabig talán biztonságban lehettek itt, de ha mi elpusztulunk, velünk pusztultok ti is!

— Tudod, atyám, hogy igazat beszél? — szólalt meg Laurana vakmerően. Az elf-asszonyok sohasem vehettek részt a haditanácsban, nemhogy egyáltalán megszólalhattak volna. Laurana is csak kivételes helyzeténél fogva lehetett jelen. Most fölállt és szembefordult a bátyjával, aki lesújtó pillantással mérte végig őt. — Porthios, atyánk még Qualinestiben megmondta, hogy a Sárkány Nagyúr nemcsak a földjeinket akarja, hanem egész nemzetünk pusztulására tör. Talán elfelejtetted?

— Ugyan, az a Sárkány Nagyúr, Verminaard volt... és ő pedig már halott.

— Igen, és mi öltük meg — kiáltotta Laurana mélységes haraggal —, nem ti!

— Laurana! — emelkedett föl trónusáról a Napszónok. Valamennyien megszeppentek fölébük tornyosuló alakja láttán. — Megfeledkezel magadról, ifjú hölgy... nem beszélhetsz ilyen hangon a bátyáddal! Mi is számos csapást szenvedtünk el utunk során. És ő sohasem feledkezett meg kötelességéről és felelősségéről, akár csak Gilthanas. Ők nem rohantak egy fél-elf fattyú után, mint egy emberi szaj... — a Szóló itt hirtelen elhallgatott.

Laurana elsápadt. Térde megroggyant, az asztal szélébe kellett kapaszkodnia. Gilthanas fölpattant és melléje lépett, de a lány elhárította őt. — Atyám — szólalt meg, saját maga számára is idegen hangon —, tisztában vagy vele, hogy mit beszélsz?

— Ugyan, hagyd, Laurana! — könyörgött Gilthanas —, majd reggel visszatérünk a dologra!

A Szóló hideg arca elszürkült... nem mondott semmit.

— Azt akartad mondani, hogy „emberi szajha"! — mondta Laurana csöndesen, minden szava akár a kifeszített idegeket érő tűszúrás.

— Menj a hálószobádba, Laurana! — parancsolta a Szóló ridegen.

— Szóval így vélekedtek rólam! — suttogta a lány összeszoruló torokkal. — Ezért hallgat el és bámul rám mindenki, amikor a közelébe érek. Emberi szajha!

— Engedelmeskedj atyánk parancsának, húgom — mondta Porthios. — Ami pedig azt illeti, hogy miként vélekedünk rólad, ne

feledd, hogy mindenért csakis magadat okold. Mégis, mit vártál? Nézz magadba, Laurana! Úgy öltözködsz, mint egy férfi. Büszkén viseled vérfoltos kardodat. Kérkedőn beszélsz a kalandjaidról. Olyanokkal csavarogsz, mint ezek... emberekkel és törpékkel! Együtt éjszakázol velük. Együtt alszol a félvér szeretőddel. Különben hol van? Talán rád unt és...

A tűz fénye elvakította Lauranát... forróság öntötte el a testét, azután rémítő, dermesztő hideg tört rá. Nem látott semmit és később csak arra emlékezett, hogy magatehetetlenül elvágódik. Végtelen távolságból hallott valami hangokat... eltorzult arcok hajoltak fölé.

— Laurana, leányom...!

Azután már nem volt semmi.

— Úrnőm...

— Mi az? Hol vagyok? Ki vagy te? Nem... nem látok semmit! Segítség!

— Nyugodj meg, úrnőm, fogd a kezem! Psszt! Én vagyok az, Silvara! Emlékszel rám?

Laurana gyengéd szorítást érzett a kezén, miközben fölült.

— Próbáld ezt meginni, úrnőm!

Egy csészét érintettek az ajkához. Laurana belekóstolt és tiszta, friss vfz ízét érezte. Megfogta az edényt és mohón kiitta, a folyadék lehűtötte. Visszatért az ereje és ismét látott. Az ágya mellett kicsiny gyertya pislákolt. A szobájában volt, apja házában. Ruhái durva fapadon hevertek, kardszíja és fegyvere a keze ügyében, csomagja a padlón. Ágyával szemben, egy asztal mellett ápolónő ült, fejét a karjára hajtotta és mélyen aludt.

Laurana Silvarához fordult, aki meglátta szemében a kimondatlan kérdést és ujját az ajkára tette.

— Halkan beszélj! — suttogta a vadonbeli elf-lány. — Ó nem, nem emiatt — intett a nővér felé —, ó sok-sok órát alszik még békességben, mielőtt elmúlik a szer hatása. De akadhatnak a házban mások, akik esetleg éberen figyelnek. Most már jobban érzed magad?

— Igen — felelte Laurana zavartan-, de nem emlékszem...

— Elájultál — mondta Silvara —, hallottam, amint beszéltek róla, amikor idehoztak. Atyád nagyon sajnálkozott. Igazán nem is akart olyasmiket mondani. Csak azért tette, mert olyan kegyetlenül megbántottad...

— És hogyan hallhattad őket?

— Elbújtam itt, egy homályos sarokban... tudod, a mi népünknek könnyen megy az ilyesmi. Az idősebbik nővér azt mondta, hogy nincs semmi bajod, csak pihenned kell és elmentek. Amikor pedig ez a nővér kiment egy takaróért, beletettem az altatót a teájába.

— De miért? — ahogy Laurana jobban megnézte a vadonbeli elf-

lányt, rájött, hogy milyen csinos nő... vagyis az lehetne, ha a sok festéket és koszt lemosná magáról.

Silvara megérezte magán Laurana fürkésző pillantását és mélyen elpirult. — Én... én megszöktem a silvanestiektől, úrnőm, amikor titeket átkísértek a folyón.

— Laurana... kérlek, gyermekem, szólíts Lauranának.

— Laurana — helyesbített Silvara elvörösödve zavarában. — A... azért jöttem, hogy megkérjelek, vigyetek magatokkal, ha elmentek.

— Ha elmegyünk? — motyogta Laurana. — Én nem akarok el... — és elhallgatott.

— Nem akarsz? — kérdezte Silvara kedvesen.

— Én... nem is tudom — felelte Laurana zavartan.

— Tudnék segíteni — csillant föl Silvara szeme. — Ismerem az utat a hegyek között, amely a lovagok helyőrségéhez vezet, ahol a madárszárnyú hajók várakoznak. Segíthetnék nektek odajutni.

— És miért tennéd meg ezt nekünk? — kérdezte Laurana. — Ne haragudj, Silvara, nem akarok gyanakvónak látszani, de nem is ismersz bennünket igazán és amire vállalkozol, igazán veszélyes. Biztosan könnyebben megszökhetnél egymagad.

— Tudom, hogy nálatok van a sárkánygömb — suttogta Silvara.

— Hogy szereztél tudomást a gömbről? — kérdezte Laurana meglepetten.

— Hallottam, amit a silvanestiek beszéltek róla, miután elváltak tőletek a folyónál.

— És azt is tudod, hogy az micsoda? Honnan?

— A népem ismer bizonyos történeteket... róla — mormolta Silvara a kezét tördelve. — És... azt is tudom, hogy fontos lehet ennek a háborúnak a befejezéséhez. A tieid és a silvanestiek visszamehetnének akkor a hazájukba, mi, kaganestiek meg békében élhetnénk itt. Ez az igazi oka, meg... — Silvara elhallgatott egy pillanatra, aztán olyan halkan suttogott, hogy Laurana alig hallotta: — Te vagy a legelső, aki megértette a nevem jelentését.

Laurana csodálkozva nézett rá. A lány őszintének látszott, mégsem hitt neki. Miért is kockáztatná az életét, hogy rajtuk segítsen? Talán éppen egy silvanesti-kém, akit a gömb miatt küldtek! Nem tűnt nagyon valószínűnek, de már furcsább dolgok is...

Laurana a tenyerébe hajtotta a fejét és megpróbált gondolkodni. Vajon megbízhatnak-e Silvarában... legalábbis annyira, hogy kivezesse őket innen? Különben úgy látszott, hogy nincs sok választásuk. Ha a hegyek felé indulnak, a kaganestiek földjén kell áthaladniuk. Ott fölbecsülhetetlen lenne Silvara segítsége.

— Beszélnem kell Elistannal — szólalt meg végül Laurana. — Ide tudnád vezetni őt?

— Nincs rá szükség — felelte Silvara —, már rég odakint várja,

hogy magadhoz térj.

— És a többiek? Hol vannak a többi barátaim?

— Lord Gilthanas természetesen itt van, atyád házában...

Vajon csak képzelődött, gondolta Laurana, vagy valóban elpirult a lány, amikor kiejtette a bátyja nevét? – A többieket „vendégházakban„ szállásolták el.

— Hát igen — mondta Laurana sötéten —, el tudom képzelni, milyenekben.

Silvara ekkor ellépett mellőle, odament az ajtóhoz, kinyitotta és intett a kezével.

— Laurana?!

— Elistan! — a lány átölelte a papot, a mellére hajtotta a fejét, behunyta a szemét és élvezte a férfi erős karjainak gyengéd ölelését. Most már minden rendben lesz — gondolta magában. Elistan átveszi a vezetést... ő majd tudja, hogy mit kell tenniük.

— Jobban érzed magad? — érdeklődött a pap. — Az atyád...

— Igen, tudom — szakította félbe Laurana. Különös fájdalom töltötte el a szívét, valahányszor az apja nevét említették. — El kell döntened, Elistan, hogy mit tegyünk. Silvara fölajánlotta, hogy a segítségünkre lesz a szökésben. Magunkhoz vehetnénk a gömböt és még ma éjjel útra kelhetnénk.

— Ha ezt kell tenned, kedvesem, akkor nem szabad vesztegetned az időt — mondta Elistan és az ágy mellé telepedett egy karosszékbe.

Laurana csak pislogott... kinyújtotta a kezét és megragadta a férfi karját. — Elistan, hogy érted ezt? Velünk kell jönnöd...!

— Nem, Laurana — mondta halkan Elistan és erősen — megszorította a lány kezét. — Ha így döntöttél, akkor nélkülem kell elindulnotok. Nekem meg kell szereznem Paladine segítségét és ezért itt kell maradnom, az elfekkel. Azt remélem, hogy ha itt maradok, meggyőzhetem atyádat arról, hogy az igazi istenek papja vagyok. Ha viszont megszököm, mindig is sarlatánnak tart majd, aminek a bátyád nevezett.

— És mi legyen a sárkánygömbbel?

— Ezt neked kell eldöntened, Laurana... az elfek tévednek vele kapcsolatban. Idővel, remélem rájönnek, de nincsenek évszázadaink rá, hogy meggyőzzük őket. Szerintem el kell vinned a gömböt Sancristba.

— Nekem? — kérdezte döbbenten Laurana —, én képtelen vagyok rá.

— Kedvesem — mondta Elistanhatározottan, —, tudomásul kell venned, hogy ha így döntesz, akkor a vezetés terhe is rád hárul. Sturm és Derek túlságosan elmerült a köztük dúló vitában és különben is, ők emberek. Neked pedig elfekkel lesz dolgod... a saját népeddel és a kaganestiekkel. Gilthanas atyád pártján áll. Te vagy az egyetlen,

akinek esélye lehet a sikerre.

— De én nem vagyok képes...

— Többre vagy képes, Laurana, mint gondolnád. Lehet, hogy mindaz, amin eddig keresztülmentél, pontosan erre készített föl. Nem szabad több időt elvesztegetned. Isten veled, kedvesem! — Elistan fölállt és a lány fejére helyezte a tenyerét. — Kísérjen utadon Paladine és az én áldásom!

— Elistan! — suttogta Laurana, de a pap már nem volt ott. Silvara csöndesen becsukta az ajtót.

Laurana visszahanyatlott az ágyára és megpróbált gondolkodni. Elistannak természetesen igaza van. A sárkánygömb nem maradhat itt. Ha pedig szökni akarunk, ma éjjel kell azt megtennünk. De minden olyan hirtelenül történik... és az egésznek a terhe rám hárul. Vajon megbízhatok-e Silvarában? Bár fölösleges meditálni, hiszen ő az egyetlen, aki elvezethet innen minket. Egyszóval csak annyit kell tennem, hogy megszerzem a gömböt, a dárdanyelet és kiszabadítom a barátaimat. Azt tudom is, hogy juthatok a gömbhöz és a nyélhez..., hanem a többiek...

Laurana előtt váratlanul megvilágosodott, mit kell tennie. Rájött, hogy tudata mélyén egyfolytában ez járt a fejében, míg Elistannal beszélt.

Ez a dolog elkötelez, gondolta... többé nincs visszaút. Elemelni a sárkánygömböt és megszökni az éjszakába, idegen és ellenséges földön át ... aztán ott van még Gilthanas is. Túl sok mindenen mentünk keresztül együtt ahhoz, hogy csak úgy itthagyjam ót, de hogy ellopjuk a gömböt és megszökjünk, annak még a gondolata is biztosan fölháborítaná. És ha úgy dönt, hogy nem tart velünk, vajon nem árul-e el bennünket?

Laurana egy pillanatra lehunyta a szemét. Fejét kimerülten a térdére hajtotta. Hol lehetsz, Tanis, gondolta magában. Mégis, mit tegyek? Miért nekem kell döntenem? Én nem akartam mindezt!

Ahogy ott ült, eszébe jutott Tanis komor és bánatos arckifejezése, az ő mostani arcának tükörképe. Lehet, hogy ő is ugyanezt kérdezte magától? Én egész idő alatt csak azt éreztem, milyen erős, pedig lehet, hogy ő éppen ilyen elveszettnek és rémültnek érezte magát? Az biztos, hogy a népe magára hagyta, mi viszont tőle függtünk, akár akarta ezt, akár nem. Mégis elfogadta a helyzetét és csak azt tette, aminek hitt az igazságosságában. Nekem is így kell tennem!

Laurana erővel megszakította gondolatainak fonalát, fölszegte a fejét és magához intette Silvarát.

Sturm álmatlanul rótta föl s alá a szálláshelyükül kijelölt, hevenyészve összetákolt kunyhó kis szobáját. A törpe végignyúlt egy ágyon és harsányan horkolt. Tasslehoff szánalomra méltó gombócként

kuporgott a helyiség túlsó végében... lábát az ágy végéhez láncolták. Sturm fölsóhajtott... hát mennyi sorscsapást kell még elviselniük?

Az este során a helyzetük rosszról még rosszabbra fordult. Miután Laurana elájult, Sturmnak minden erejére szüksége volt, hogy visszafogja a törpét. Kova megesküdött, hogy darabokra tépi Porthiost. Derek kijelentette, hogy az ellenség foglyának tekinti magát, s ennélfogva kötelességének érzi a-szökés megkísérlését, majd azt követően elvezeti ide a lovagokat és erővel szerzik vissza a sárkánygömböt. Erre az őrség azonnal elvezette. Sturmnak alig sikerült lecsillapítania Kovát, amikor egy elf-lord lépett elő és megvádolta Tasst az erszénye eltulajdonításával.

Így alakult, hogy a „Napszónok vendégeire" most megkettőzött óraég ügyelt.

— Muszáj így rohangálnod? — kérdezte Derek zordan.

— Miért, talán nem hagylak aludni? — vetette oda Sturm.

— Hát persze, hogy nem! Csak a bolondok képesek aludni ilyen helyzetben. Összezavarod a gondola...

— Psszt! — emelte föl ekkor a kezét Sturm.figyelmeztetően.

Derek azonnal elhallgatott. Sturm intésére az idősebb lovag odalépett hozzá, mialatt Sturm feszülten meredt a mennyezetre. A négyszögletes kunyhónak egyetlen ajtaja és két ablaka volt, s a közepén egy tűzhely állt. A szellőzést egy nyílás biztosította a tetőn.

Ezen a nyíláson át hallotta meg Sturm a zajt, amire azonnal fölfigyelt. Valamiféle csoszogó, kaparó hang volt az. A mennyezet fagerendái megreccsentek, mintha egy súlyos alak járkált volna odafönt.

— Valami vadállat lehet — suttogta Derek —, mi pedig fegyvertelének vagyunk.

— Nem — felelte Sturm és még élénkebben figyelt —, nem morog és olyan óvatosan mozog, mintha azt akarná, nehogy meglássák vagy meghallják. Mit művelnek odakint azok az őrök?

Derek odalépett az egyik ablakhoz és kibámult a sötétbe.

— Ott ülnek a tűz körül... ketten elaludtak, nem valami éberen vigyáznak ránk, azt hiszem — mondta keserűen.

— Miért is tennék? — vélekedett Sturm és tovább meredt a mennyezetre. Több ezer elf vesz körül, s azok még a suttogást is meghallják. Mi a...

Sturm riadtan hátra lépett, amint a nyíláson keresztül látható csillagokat egyszer csak eltakarta valami alaktalan tömeg. Gyorsan lehajolt és kikapott a tűzből egy izzó fahasábot és fölemelte, mint valami buzogányt.

— Sturm! Fényeskardú Sturm — szólalt meg ekkor a kivehetetlen alak.

Sturm rámeredt és próbálta fölidézni a hangját. Valahogy

ismerősnek tűnt... vigaszi emlékképek árasztották el a tudatát. — Theros! — ámult el. — Vasverő Theros! Mit keresel te itt? Legutoljára félholtan láttalak az elfek országában!

A termetes vigaszi kovács keresztülpréselte magát a mennyezetbevágott nyíláson, s a tető egy részét is magával ragadta. Hatalmas puffanással ugrott le a padlóra. A zajra fölébredt a törpe, s álomittas szemmel bámult a helyiség közepén megjelenő látomásra.

— Mi az? — szökkent talpra Kova és a hátához kapott, ahol csupán harci szekercéjének hűlt helyét találta.

— Ssss! — intette csöndre őket a kovács. — Nincs idő kérdezősködésre. Lady Laurana küldött a kiszabadításotokra. A táboron túl kell találkoznunk vele, az erdőszélen. Igyekezzetek! Már csak pár óra van hátra pirkadatig, s addigra át kell kelnünk a folyón! — Theros odalépett Tasslehoffhoz, aki hasztalan próbálta kiszabadítani magát.

— Nocsak, tolvajmester, látom végül valaki mégiscsak rajtacsípett!

— Nem vagyok tolvaj! — méltatlankodott Tass. — Ennél igazán jobban ismerhetnél, Theros. Az az erszény egyenesen az ölembe pottyant.

A kovács fölnevetett. Megragadta és teljes erőből megrántotta a láncot, mire az kettészakadt. Ám Tasslehoff szinte észre sem vette, hogykiszabadult: döbbenten meredt a kovács kezeire. Egyik keze, a bal sötétbarna volt... a kovács igazi bőrének a színe, amásik, a jobb viszont ragyogó ezüst színben pompázott.

— Theros! — nyögte a surranó elhaló hangon —, a karod...

— Kérdések majd később, csenevész enyveskezű! — mordult rá a kovács szigorúan. — Most pedig mozgás... gyorsan és csöndesen!

— A folyón át — nyögött fel Kova és megcsóválta a fejét.

— Csónakok... mindig csak csónakok!

— Beszélni akarok a Szólóval — mondta Laurana az apja lakosztályának ajtaja előtt álló őrnek.

— Késő van már — felelte a strázsa. — A Szóló már elaludt.

Laurana hátrahúzta a kámzsáját. Az őr meghajolt. — Bocsáss meg, hercegnő, nem ismertelek föl — majd gyanakvóan végigmérte Silvarát. — De ki ez itt melletted?

— A szobalányom. Nem járkálhatok egyedül éjnek évadján.

— Nem, hát persze, hogy nem — motyogta az őr, miközben kinyitotta előttük az ajtót. — Menjetek csak... a hálószoba a harmadik ajtó, a folyosón jobbra.

— Köszönöm — vetette oda Laurana és már el is surrant az őr mellett. A bő köpönyegbe burkolózott Silvara nesztelenül osont utána.

— A láda ott van a szobában, az ágya lábánál — súgta Laurana

Silvarának —, biztos vagy benne, hogy elbírod a sárkánygömböt? Elég nagy és borzasztóan nehéz!

— Nem is olyan nagy — jegyezte meg Silvara meglepetten és a másik szemébe nézett — csak ekkora —, és kezével egy kisebb labdányi gömböt formált.

— Nem — ráncolta össze a homlokát Laurana —, hiszen nem is láttad. Majdnem két lábnyi az átmérője... azért is adtam rád ezt a bő pelerint!

Silvara csodálkozva bámult rá, mire Laurana megvonta a vállát. — No jó, most ne vitatkozzunk ezen. Majdcsak kitalálunk valamit, ha eljön az ideje.

Olyan csöndesen osontak végig a folyosón, akár egy surranó, egészen a hálószoba ajtajáig.

Laurana visszafogta a lélegzetét, még saját szívverésének zajától is tartott, úgy nyitott be az ajtón. Nyikorgásának hallatán Laurana összeszorította a fogát. Silvara remegett mögötte a félelemtől. Az ágyon összerezzent és megfordult egy alak — Laurana anyja. A lány látta, hogy apja még álmában is becéző mozdulattal nyugtatja a párját. Könnyek szöktek a szemébe, de egy nagy levegőt véve, megfogta Silvara kezét és mindketten belopakodtak a helyiségbe.

A láda csakugyan ott állt apja ágyának a végében. Zárva volt ugyan, de a társaság minden tagja rendelkezett a kicsiny ezüstkulcs egy-egy másolatával. Laurana fürgén kikattintotta a zárat és fölemelte a láda tetejét, de kis híján visszaejtette a meglepetéstől. A sárkánygömb ott hevert előtte és még mindig kékesfehér fénnyel izzott. De nem ugyanaz a gömb volt, vagy ha igen, hát alaposan összezsugorodott. Ahogy Silvara mutatta: nem volt nagyobb egy kisgyerek játéklabdájánál. Laurana odanyúlt, hogy kiemelje. Nehéz volt ugyan még mindig, de azért könnyen fölemelhette. Óvatosan ráfonta ujjait és reszkető kézzel kivette a ládából, majd átnyújtotta Silvarának. A vadonbeli elf-lány azonnal elrejtette a köpönyege alá. Laurana fölvette a sárkánydárda törött fanyelét is, s közben arra gondolt, ugyan mit is bíbelődik ezzel a régi, csonka fegyverrel.

Azért viszem el, győzködte magát, mert a jéglovag odaadta Sturmnak... biztosan azt akarta, hogy nála legyen.

A láda legalján feküdt Tanis kardja, a Féregirtó, amelyet Kith-Kanantól kapott. Laurana a kardról a törött sárkánydárdára nézett. Mindkettőt nem bírom el, gondolta és már tette volna vissza a dárdanyelet, de Silvara megállította a mozdulatát.

— Mit csinálsz? — formálta néma ajakkal a szavakat.

— Hozd magaddal azt is!

Laurana meglepetten fordult a lány felé. Aztán a törött dárdát fürgén a köpönyege alá rejtette és visszacsukta a láda tetejét... a kard ott maradt benne. Alig engedte el a fedelet, amikor apja megfordult az

ágyában és félig fölült.

— Mi az? Ki van itt? — kéxdezte é§ riadtan próbálta leküzdeni álmosságát.

Laurana érezte, hogy Silvara reszket és megszorította a lány kezét, hogy csöndre intse.

— Én vagyok, atyám — suttogta elhaló hangon. — Laurana, én... én csak azt akartam megmondani neked, hogy... nagyon sajnálom, atyám! És kérlek, bocsáss meg nekem!

— Ó, Laurana! — a Szóló visszahanyatlott párnáira és lehunyta a szemét. Megbocsátok neked, leányom... és most menj, térj nyugovóra! Reggel majd beszélünk.

Laurana megvárta, míg a légzése ismét szabályos, nyugodt nem lett. Azután kivezette Silvarát a szobából, s közben keményen szorította a sárkánydárdát a köpönyege alatt.

— Ki mozog ott? — szólalt meg halkan egy emberi hang elf-nyelven.

— Ki kérdezi? — vágott vissza valaki tiszta elfséggel. — Gilthanas! Te vagy az?

— Theros, barátom! — az ifjú elf-lord gyorsan előlépett az árnyékból és átölelte az ember-kovácsot. Egy pillanatra Gilthanas úgy megilletődött, hogy nem jött szó a szájára, azután döbbenten kibontakozott a kovács medve-öleléséből. — Theros! Neked két kezed van..., pedig a sárkányfattyak Vigaszban levágták a jobb karodat! Bele is haltál volna, ha Aranyhold meg nem gyógyít!

— Emlékszel rá, mit mondott nekem az a disznóképű altörzsmester? — suttogta Theros, visszafogva öblös, mély hangját. — Csak úgy lesz új karod, te kovács, ha magad kalapálsz egyet! Nos, pontosan ezt cselekedtem. Annak kalandos története, hogy miképp tettem szert erre az ezüst karra, nagyon hosszú...

— És ez nem is alkalmas pillanat rá, hogy elmeséld — mordult föl egy másik hang a háta mögött —, hacsak nem akarod, hogy pár ezer elf is végighallgassa, velünk együtt.

— Tehát sikerült megszöknöd, Gilthanas? — hallatszott Derek hangja a sötétből. — Nálad van a sárkánygömb?

— Egyáltalán nem szöktem — felelte Gilthanas zordan. — Egyszerűen távoztam atyám házából, hogy elkísérjem sötét útjára a húgomat és Sil... az udvarhölgyét. A gömb megszerzése a húgom ötlete volt, nem az enyém. Még van rá idő, hogy meggondoljuk ezt az őrültséget, Laurana — fordult a lányhoz Gilthanas. — Tedd vissza azt a gömböt... ne hagyd, hogy Porthios elsietett kijelentése megfosszon józan eszedtől! Ha a gömb itt marad, megvédelmezhetjük vele népünket. Rájöhetünk, hogyan kell használni, hiszen akadnak közöttünk mágiához értők!

— Pont az hiányzik most, hogy belebotoljunk az őrségbe... akkor majd kapunk egy jó hűvös szálláshelyet — pöfögte Kova zúzmarát lehelve.

— Vagy most rögtön fújj riadót, elf, vagy engedj bennünket utunkra... legalább adj egy kis időt, mielőtt elárulsz bennünket! — sziszegte Derek.

— Nem áll szándékomban, hogy eláruljalak — vágott vissza Gilthanas haraggal, majd elfordult a társaságtól. — Laurana!?

— Én már eldöntöttem, mit kell tennem — válaszolta a lány nyugodtan. — Alaposan átgondoltam és most már biztos vagyok benne, hogy helyesen cselekszünk. Elistan is egyetért velem. Silvara majd átvezet bennünket a hegyeken és...

— Én is ismerem ezeket a hegyeket — szólalt meg Theros. — Nem sok dolgom akadt itt azon túl, hogy ott kóboroljak... s különben is szükségetek lesz rám, hogy elkerülhessétek az őrséget.

— Ezek szerint döntöttünk!

— Jól van hát — sóhajtott föl Gilthanas. — Veletek tartok... ha itt maradnék is, Porthios biztosan cinkossággal vádolna.

— Pompás! — csattant föl Kova. — Akkor iszkolhatunk, vagy még föl akarunk ébreszteni valakit?

— Erre! —mutatta az utat Theros. — Az őrök hozzászoktak már az én éjféli kiruccanásaimhoz. Húzódjatok a sötétbe és hagyjátok, hogy én szóljak velük — ezzel lehajolt, megragadta Tasslehoffot, vastag szőrmebundájának gallérjánál fogva fölemelte a földről és keményen a szemébe nézett. — Ez rád is vonatkozik, pöttöm tolvaj — mondta a nagydarab kovács szigorúan.

— Igen, Theros — nyöszörögte a surranó vékony hangon és addig ficánkolt a férfi ezüst markában, míg az vissza nem tette a földre. Majd kissé megrendülten megpróbálta a helyükre igazgatni a zsákocskáit és visszanyerni sértett méltóságát.

A kis csapat tagjai a magas, sötét bőrű kovács nyomába szegődtek... igyekeztek olyan csöndesen mozogni, amennyire az két páncélos lovagtól és egy törpétől tellett. Laurana szerint akkora lármát csaptak, akár egy lakodalmi menet. Összeszorított szájjal próbált a lehető legkisebb zajt csapva lépkedni, miközben a lovagok csattogtak és csörömpöltek a sötétben, a törpe pedig orra esett minden fagyökérben és nagy csobbanásokkal gázolt át minden pocsolyán.

Az elfek azonban úgy beburkolóztak önelégültségükbe, mint valami vastag, puha takaróba, s így a menekülők biztonsággal túljutottak minden veszélyen. Egyetlen elf sem gondolta, hogy újabb baj törhetne rájuk. Békésen szunyókáltak tehát, mialatt a szökevények eltűntek az éjszakában.

A sárkánygömböt cipelő Silvara érezte, amint a testéhez szorított kristály fölmelegszik, belseje elven lényként lüktet és kavarog.

— Most ugyan mit csináljak? — suttogta magában kaganesti nyelven, csaknem vakon botladozva a mélységes sötétségben. — Hogy ilyesmi történjen velem! Miért? Semmit sem értek! Jaj, mit csináljak?

4.
A Holtak Folyója
Az Ezüst Sárkány legendája

Az éjszaka csöndes volt és hideg. A csillagok és a holdak fényét viharfelhők takarták el. Nem esett az eső, nem fújt a szél, csak valami nyomasztó várakozás érzése telepedett rájuk. Lauranának úgy tetszett, hogy az egész természet valahogy feszült, gyanakvó és ijedt. A háta mögött meg ott aludtak az elfek, saját kicsinyes félelmeik és gyúlölségeik gubójába burkolózva.

Vajon milyen szárnyas szörnyeteg rágja ki magát majd abból a gubóból, töprengett magában.

A társaság minden komolydob baj nélkül jutott át az őrség gyűrűjén. Amikor az őrök fölismerték Therost, fölkeltek a tűz mellől és barátságosan eltársalogtak vele, mialatt a többiek átszivárogtak mellettük a fák között. A hajnal első, halovány sugarai villantak föl, amikor elérték a folyót.

— Na és, most, hogyan kelünk át? — kérdezte a törpe és sötéten meredt a vízre. — Ugyan nem sokra tartom a csónakot, de még mindig jobb, mint úszni.

— Ez aligha jelenthet nehézséget — fordult Theros Lauranához — szólj csak a kis barátnődnek —biccentett Silvara falé.

Laurana, a többiekkel együtt meglepetten nézett a vadonbeli elf-lányra. Silvara, a rászegeződő, kíváncsi tekintetek láttán mélyen elpirult és lehajtotta a fejét. — Kargai Sargaronnak igaza van — suttogta —, várjatok itt, a fák árnyékában!

Ezzel otthagyta őket és elfutott a folyó felé, gyönyörűséges látványt nyújtó, vad szökelléssel. Laurana észrevette, hogy különösen Gilthanas követi élénk figyelemmel a vadonbeli elf-lány kecses szökellését.

Silvara a szájához illesztette az ujját és egy madár hívó szavára emlékeztetően füttyentett egyet. Várt egy pillanatig, utána még háromszor megismételte a jelzést. Pár perc múlva visszhangzó válasz érkezett a hívásra a folyó túlsó partjáról.

Silvara elégedetten fordult vissza a csoporthoz. Laurana észrevette, hogy bár Silvara Theroshoz beszélt, közben le nem vette volna a szemét Gilthanasró. A lány elkapta Laurana tekintetét, mire hirtelen elpirult és visszafordult a kovácshoz.

— Kargai Sargaron — suttogta hevesen —, az enyémek közelednek, de mellettem kell maradnod, hogy megmagyarázd nekik a helyzetet. — A hajnali fényben Laurana világosan látta, amint Silvara kék szeme megvillan. A vadonbeli lány fejével könnyedén Sturm és

Derek felé bökött.— Attól félek, hogy nem valami nagy örömmel viszik majd át a földjükre ezeket az embereket, sem a velünk tartó elfeket — mondta bocsánatkérően nézve Lauranára és Gilthanasra.

— Majd én beszélek velük — ajánlkozott Theros. Átnézett a folyó túlsó partjára és előremutatott: — Máris ott közelednek!

Laurana látta, amint két éjszürke alak siklik keresztül a folyó vizén. A kagt pestiek nyilván állandóan figyelik ezt a partot, gondolta magában. Rögtön fölismerték Silvara hívását. Eléggé furcsa egy rabszolganép részéről... ekkora szabadság! Ha ennyire könnyű a szökés, vajon miért maradt Silvara ilyen sokáig a silvanestiek között? Nem értette a dolgot..., hacsak gondolta a lány — nem is szándékozott megszökni!

— Mit jelent az, hogy Kargai Sargaron? — kérdezte váratlanul a kovácstól.

— „Az Ezüstkarú" — felelte Theros mosolyogva.

— Úgy látszik, benned megbíznak...

— Igen. Azt mondtam az elobb, hogy az időm jó részét csavargással töltöttem. Ez nem egészen igaz. Főképpen Silvara népének körében tartózkodtam. — A kovács borongós arca komor kifejezést öltött. — Nem tiszteletlenségből mondom, elf-hercegnő, de neked fogalmad sincs róla, milyen keserűséget okoz a ti népetek a vadonbélieknek: lelövöldözik vagy elűzik a vadjaikat, az ifjúságot meg ezüsttel, arannyal és acéllal csalogatják magukhoz. — Theros haragosan fölsóhajtott. — Én megtettem minden tőlem telhetőt: megmutattam nekik, hogyan készíthetnek maguknak vadászeszközöket és kovácsolhatnak fegyvereket. De attól tartok, hogy ez a tél hosszú lesz és kemény... a vad pedig már most is nagyon kevés. Ha a dolgok odáig fajulnak, hogy éhínség vagy elf-testvérháború tör ki...

— Ha ott maradtam volna — mormolta Laurana —, talán segíthettem volna rajtuk — de abban a pillanatban rájött, milyen nevetségesen hangzanak a szavai. Ugyan, mit tehetne..., hiszen még a saját népe sem fogadta vissza!

— Nem lehetsz egyszerre mindenütt — mondta Sturm. — Az elfeknek maguknak kell megoldaniuk a gondjaikat, Laurana. Helyesen döntöttél.

— Tudom — sóhajtott föl a lány. Hátrafordította a fejét és visszanézett a qualinestiek táborára. — Én is pontosan olyan voltam, mint ók, Sturm — mondta és megborzongott.

— Azt hittem, hogy körülöttem forog az egész világ. Azért futottam Tanis után is, mert biztos voltam benne, hogy kikényszeríthetem a szerelmét. Miért pont az övét ne? Hiszen annyian szerettek belém. De akkor rádöbbentem, hogy egyáltalán nem körülöttem forog a világ. Még csak nem is törődik velem. Rengeteg

szenvedést és halált láttam és magamnak is ölnöm kellett — nézett le a kezére —, különben engem öltek volna meg. Láttam igazi szerelmet... például Aranyhold és Zúgószél között, szerelmet, amelynek nem volt drága semmilyen áldozat, még az életé sem. Akkor nagyon kicsinek és szerencsétlennek éreztem magamat. Most pedig a tulajdon népemet látom olyannak... szánalomra méltónak és gyöngének. Mindig azt hittem, hogy az enyémek tökéletesek, de most már értem, mit gondolhatott Tanis... és miért ment el.

A kaganestiek csónakjai ekkor partot értek. Silvara és Theros odament, hogy beszéljen az elf-evezősökkel. Theros intésére a kis csapat elolépett a homályból... fegyvereiktől jól láthatóan messzire tartották a kezüket, hogyy a kaganestiek biztonságban érezzék magukat. Eleinte eléggé kilátástalannak tűnt a helyzet: a vadonbeliek hosszan csevegtek egymás között torz elf-nyelvükön, amit még Laurana is nehezen értett. Úgy látszott, hogy semmit sem halandók tenni a társaságért.

Ekkor kürtszó harsant mögöttük az erdőben. Gilthanas és Laurana riadtan nézett egymásra. Theros hátrapillantott, majd ezüst ujjával a társaira mutatott, és megveregette a mellét, amivel nyilvánvalóan azt jelezte, hogy felelősséget vállal értük. Ismét megszólaltak a trombiták.

Erre Silvara is könyörgésre fogta a dolgot. Végül a kaganestiek engedtek a kérésnek, de láthatóan nem igen lelkesedtek a dologért.

Lauranáék egyszerre rohantak le a folyópartra... mindnyájan tisztában voltak vele, hogy fölfedezték a szökésüket és máris a nyomukba eredtek. Óvatosan egymás után szálltak be a fatörzsekből kivájt csónakokba. Mindnyájan, Kova kivételével, aki felhördült, levetette magát a földre, fejét rázta és törpe nyelven motyogott valamit. Sturm rémülten meredt rá, attól tartott, hogy megismétlődik a Kristály-tó melletti eset, amikor a törpe kereken visszautasította, hogy betegye a lábát bármilyen csónakba. Végül is Tasslehoff volt az, aki addig piszkálta, bökdöste és ráncigálta a törpét, amíg talpra nem kecmergett.

— Ugyis tengerészt faragunk belőled — dünnyögte a surranó biztatóan és abroncsbotjával hátba döfködte Kovát.

— Azt már nem! És ne taszigálj azzal a vacakkal! — förmedt rá a törpe. A víz széléhez érve megtorpant és idegesen babrálta a kezében szorongatott fadarabot. Tass beszökkent az egyik csónakba és segítőn felé nyújtotta a kezét.

— A ménkűbe, Kova, szállj már be! — dörrent a törpére Theros.

— Csak egyet áruljatok el nekem — nyeldekelt a törpe szaporán —, miért hívják ezt a „Holtak Folyójának"?

— Hamarosan meglátod — mordult rá Theros. Ezzel izmos, fekete kezét kinyújtotta, megragadta a törpét, és akár egy krumpliszsákot, lezuttyantotta a legközelebbi deszkaülésre. — Indulás! — szólt a

kovács a vadonbeli elfekre, akiknek nem kellett több biztatás: evezolapátjaik máris mélyen merültek a vízbe.

A fatörzs-hajó gyorsan ráállt a sodrásra és megindult lefelé a folyón, nyugati irányba. Az erdőszegte partok gyorsan suhantak el mellettük és mindnyájan mélyen lehúzódtak a csónakok fenekére az arcukat ostorozó, lélegzetelállítóan hideg szél elöl. A déli parton, ahol a qualinestiek megtelepedtek, semmi mozgást nem láttak.

De az északi oldalon Laurana észrevette, amint sötét, lopakodó árnyak bukkannak föl és túnnek el ismét a fák között. Ebből megértette, hogy a kaganestiek egyáltalán nem voltak olyan primitívek, mint vélte... nagyon is figyelemmel követték a rokonságot. Elgondolkodott rajta, hogy a rabszolgasorba hajtott kaganestiek között vajon hány kém akadhat és a szeme Silvarára tévedt.

Az áramlás gyorsan vitte éket egy elágazás felé, ahol két folyó egyesült: az egyik északról jött, a másik, amelyen őók haladtak, kelet felől ömlött bele. Egyetlen, széles folyammá egyesültek, amely dél felé hömpölygött tovább, a tenger irányába. Hirtelen Theros oldalra mutatott.

— Nézd csak, törpém, íme a válasz! — mondta ünnepélyesen.

Az észak felöl érkező folyóágon egy másik csónak lebegett. Először azt gondolták, hogy eloldódott a köteléről, mert nem láttak benne senkit. Azután észrevették, hogy túl mélyen merül a vízbe ahhoz, hogy üres legyen. A vadonbeli elfek lelassították és a sekély, partmenti vízre kormányozták csónakjaikat, majd néma főhajtással tisztelegtek az elhaladónak.

Ekkor Laurana megértette, mi az.

— Koporsóhajó — mormolta maga elé.

— Úgy van — felelte Theros, gyászos tekintettel. A csónakot közvetlenül mellettük sodorta el az áramlás. Egy fiatal vadonbeli elf teteme feküdt benne, s a rajta lévő durva bőrpáncélból ítélve harcos lehetett. A mellén összefont kezének dermedt ujjai egy vaskard markolatát szorították.

Íj— és nyílvesszőkkel teli tegez hevert mellette. Szemét békés álomra hunyta, amelyboől többé nem volt ébredés.

— Nos, most már tudhatod, miért Thon-Tsalarian, a Holtak Folyója a neve — szólalt meg Silvara halk, dallamos hangján. — A népem századok óta a tengernek adja vissza halottait, ahonnan származunk, bár ez az ősi szokásunk keserves torzsalkodáshoz vezetett a rokonainkkal. — A tieitek — fordult oda Gilthanashoz — ezt a folyó meggyalázásának tekintik és kényszeríteni akarnak rá, hogy hagyjunk föl vele.

— Egy napon majd qualinesti vagy silvanesti tetemeket visz a folyó, kaganesti nyilakkal a szívükben — jósolta Theros —, és akkor kitör a háború.

— Én meg úgy vélem, hogy az elfeknek, mindannyiunknak sokkal halálosabb ellenséggel kell hamarosan szembenézniük — mormolta Sturm és megcsóválta a fejét. — Odanézzetek! — mutatott a csónakra.

A halott harcos lábánál egy pajzs hevert, amely annak az ellenfelének a tulajdona volt, akivel csatázva élesett.

Laurana fölismerte a horpadt pajzson látható gonosz jelet és elakadt a lélegzete.

— Egy sárkányfattyú pajzsa!

Hosszú és keserves volt az út fölfelé a sebes folyású Holtak Folyóján. Még Tassnak is adtak egy evezőt, hogy besegíthessen a munkába, de azonnal a folyóba ejtette, majd nyomban majdnem utána vetette magát, hogy visszaszerezze. Derek elkapta Tass övét és visszarántotta, miközben a kaganestiek jelbeszéddel értésükre adták, hogy még egy ilyen húzás, és maguk hajítják vízbe a surranót.

Tasslehoff hamarosan rémesen elunta magát és csak bámult kifelé a vízre, hátha legalább egy halat megláthat.

— Hohó, milyen különös! — csipogott föl váratlanul a surranó. Kinyúlt és apró kezét belemerítette a vízbe. — Idenézzetek! — mutatta föl a mancsát lelkendezve, amit színezüst borított és vidáman csillogott a hajnali fényben.

— Ragyog a víz! Kova, idenézz! — kiáltott át a szomszédos csónakba a törpének. — Nézz csak bele a vízbe...!

— A világért sem — morogta a törpe vacogó foggal. Kova zord képpel csapkodott az evezőjével, igencsak kérdéses eredménnyel. A leghatározottabban visszautasította, hogy a vízre nézzen és a továbbiakban mindenkitől mereven elzárkózott.

— Jól látod, surranókám — mondta Silvara mosolyogva. — A silvanestiek valójában Thon-Sargonnak nevezik a folyót, ami azt jelenti: „Ezüst út". Amikor följön az ezüst telihold, a folyó olvadt színezüstté válik és az igazán csodálatos látvány.

— És miért? Hogyan? — kérdezte a surranó a kezében gyönyörködve.

— Nem tudja senki... bár a népem ismer róla egy legendát... — Silvara arca hirtelen lángba borult és elhallgatott.

— Miféle legendát? — kérdezte Gilthanas. Az elf-lord szemben ült a csónak hátuljában elhelyezkedő Silvarával.

Az ő evezése sem különbözött sokban a törpéétől, mivel sokkal inkább elmerült Silvara arcának szemlélésében, mint a munkájában. Valahányszor fölnézett a lány, Gilthanas tüzes pillantását látta magán. Az órák múlásával egyre zavartabbá és nyugtalanabbá vált.

— Nem hinném, hogy igazán érdekelne — nézett ki az ezüstfényű vízre, csak hogy elkerülje Gilthanas tekintetét. — Az csak egy gyermekmese Humáról...

— Humáról? — kiáltott föl Gilthanas mögül Sturm, akinek

erőteljes evezőcsapásai pótolták az elf és a törpe együttes, lanyha teljesítményét. — Mondd el nekünk, Silvara, ezt a legendát!

— Igen, meséld csak el! — biztatta a lányt mosolyogva Gilthanas.

— Jól van hát — mondta Silvara pironkodva. Megköszörülte a torkát és belekezdett: — A kaganestiek szerint a véres sárkányháborúk utolsó napjaiban Huma az egész ismert világot bejárta, hogy a népektől segítséget szerezzen. De... legnagyobb sajnálatára rá kellett ébrednie, hogy sosem lesz elég ereje ahhoz, hogy megfékezze a sárkánydúlást. Az istenekhez fohászkodott hát válaszért. — Silvara Sturmra nézett, aki ünnepélyes fejbólintással válaszolt neki.

— Így igaz — helyeselt a lovag —, és Paladine meghallgatta a könyörgését, akkor küldte segítségére a fehér szarvast. Ám hogy az hová vezette őt, senki sem tudja.

— De az én népem igenis tudja — suttogta halkan Silvara —, mert a szarvas, hosszú hányattatás és sok veszély után egy békés ligetbe vezérelte őt, itt, Ergoth földjén. Abban a ligetben találkozott egy szépséges és nagy tudású asszonnyal, aki enyhtett a kínjain. Huma beleszeretett és az asszony is viszonozta a szerelmét, de mégis, hónapokig ellenállt heves ostromának. Végül képtelen lévén elfojtani a benne lobogó tüzet, engedett Huma lángoló szerelmének. Boldogságuk úgy ragyogott, mint az ezüst hold fénye a legsötétebb éjszakában..

Silvara egy pillanatra elhallgatott, tekintete a távolba révedt. Szórakozottan lenyúlt és megtapogatta a köpönyeg durva szövetét, amelybe a sárkánygömböt csomagolták, s amely ott lapult a lába mellett.

— Folytasd! — sürgette Gilthanas. Az elf-lord teljesen fölhagyott az evezéssel és mozdulatlanul ült Silvara szép szeme és dallamos hangja bűvöletében.

A lány fölsóhajtott és a víztükör fölött kinézett a sötét erdő felé. — Örömük azonban nem tartott sokáig — mondta végül lágyan. — Az asszonynak ugyanis volt egy szörnyű titka: ó nem emberi nőtől, hanem sárkánytól született. Csupán varázserejével ölthette magára asszonyi alakját.

De képtelen volt tovább hazudni Humának, annyira szerette őt. Rettegve vallotta be neki, micsoda is ő valójában, miután egyik éjszaka igazi alakjában, ezüst sárkányként jelent meg előtte. Remélte, hogy a hós meggyűlöli, sőt, meg is öli, mert nagy fájdalmában az asszony már élni sem kívánt tovább. Ám a lovag az előtte álló sugárzó, csodálatos lényre tekintve, annak szemében az általa szeretett asszony lelkét látta visszatükröződni. Varázserejével aztán visszanyerte asszonyi alakját és azért könyörgött Paladine-hoz, hogy azt megőrizhesse most már mindörökre.

Halandó érte lemondani a varázstudományáról és a sárkányok hosszú életéről, hogy napjait Humával tölthesse ezen a világon.

Silvara lehunyta a szemét, arcán eluralkodott afájdalom. Gilthanas nézte őt, s közben arra gondolt, vajon miért hat rá ilyen erősen ez a legenda? Előrehajolt és megérintette a lány kezét, aki úgy hőkölt vissza tőle, mint valami riadt vad és hirtelen mozdulatával még a csónakot is megbillentette.

— Ne haragudj — mormolta Gilthanas —, nem akartalak megijeszteni! És mi történt azután? Mit hálaszolt nekik Paladine?

Silvara mély levegőt vett. — Paladine teljesítette az asszony kívánságát... egyetlen rettenetes föltétellel. Mindkettőjüknek megmutatta a jövőt. Ha megmarad sárkánynak, neki és Humának adja a Sárkánydárdát és az erőt a gonosz sárkányok legyőzéséhez. Ha viszont halandóvá lesz, férj-feleségként élhetnek együtt Humával, viszont a gonosz sárkányok örökre itt maradnak, e világon. Huma ekkor megesküdött, hogy mindent föladi... lovagi voltát, sőt, a becsületét, csak hogy vele élhessen. A nő azonban látta, hogy beszéd közben hogyan huny ki szemében a fény, fölzokogott és tudta, mit kell válaszolnia. Nem engedhetik, hogy a gonosz sárkányok örökre eluralják ezt a világot. Azóta beszélik, hogy az ezüst folyó a sárkány könnyeiből keletkezett, miután Huma otthagyta őt, hogy megkeresse a Sárkánydárdát.

— Szép történet... csak kicsit szomorú — jegyezte meg Tasslehoff ásítva. — És a jó öreg Huma visszatért hozzá? Boldog véget ért a történetük?

— Huma története nem végződött boldogan — nézett Sturm haragosan a súrranóra —, de dicsőséggel halt meg, harc közben, amikor legyőzte a sárkányok vezérét, de maga is halálos sebet kapott. És még azt is hallottam — tette hozzá a lovag töprengőn —, hogy egy Ezüst sárkány hátán indult csatába.

— Én nem tudok semmilyen Ezüst sárkányról — vonta meg a vállát Silvara. — A népem is csak keveset tud Humáról. Végül is ember volt. Azt hiszem, ezt a legendát is csak azért mesélik, mert kedves folyójukról szól, arról a folyóról, amely a halottaikat viszi a tengerbe.

Ekkor az egyik kaganesti Gilthanasra mutatott és éles hangon mondott valamit Silvarának. Gilthanas nem értette, ezért kérdőn a lányra nézett, mire az mosolyogva tolmácsolta: — Azt kérdezi, túl nagy úr vagy-e az evezéshez, mert ha igen, szívesen lehetővé teszi lordságodnak, hogy inkább úszva jöjj utánunk.

Gilthanas mélyen elpirult majd gyorsan megmarkolta az evezőjét és munkához látott.

Minden erőfeszítésük ellenére... pedig estére már Tasslehoff is újra evezett... nehezen és lassan haladtak a folyón fölfelé. Amikor végre kikötöttek, minden izmuk sajgott a megerőltetéstől és tenyerüket véres hólyagok borították.

Csak annyira futotta az erejükből, hogy kivonszolják a partra és segítsenek elrejteni a csónakokat.

— Gondolod, hogy sikerült leráznunk az üldözőinket? — kérdezte Laurana Therostól komoran.

— Talán az ott válaszol a kérdésedre — mutatott az áramlás irányába a kovács.

A mélyülő alkonyi sötétségben Laurana homályosan látott néhánymozgó, sötét foltot a vízen. Még elég messzire voltak tőlük, de Laurana így is tisztában volt vele, hogy nem lesz nyugodalmas az éjszakájuk. Az egyik kaganesti magyarázott valamit Therosnak és lefelé mutogatott a folyón. A kovács szaporán bólogatott.

— Ne aggódjatok, reggelig biztonságban leszünk. Azt mondja, hogy azoknak is ki kell kötniük. Senki sem merészel éjszaka utazni ezen s, folyón, még a kaganestiek sem, pedig ők igazán ismernek rajta minden kanyart és zátonyt. Azt tanácsolja, hogy itt verjünk tábort, a folyó közelében, mert éjszaka furcsa alakok kóborolnak az erdőben... méghozzá hüllőfejű emberek. Holnap olyan messzire evezünk föl, amennyire csak lehet, de hamarosan el kell hagynunk a folyót és a szárazföldön mehetünk csak tovább.

— Kérdezd meg tőle, hogy a népe megakadályozza-e, hogy a qualinestiek tovább üldözzenek bennünket, ha a földjükre lépünk! — fordult Sturm Theroshoz.

Theros kissé akadozva, de érthetően tolmácsolta a kérdést a kaganesti elfnek. A kaganesti megrázta a fejét. A férfi vad, primitív kinézetú teremtés volt és Laurana lassan megértette; hogy a népe miért tekinti a vadonbelieket csak egy fokkal különbnek az állatoknál. Arcvonásai is csupán csak távoli emberi eredetéről tanúskodtak. Habár szakálla nem volt — az elf-vér azért csak túltengett az ereiben —, ez a férfi mégis élénken Tanisra emlékeztette a lányt, gyors, határozott beszédével, izmos, erős testalkatával és szögletes mozdulataival. A rátörő emlékek hatására elfordította a fejét.

Theros tovább magyarázott: — Azt mondja, hogy a qualinestieknek meg kell tartaniuk a szabályokat és engedélyt kell kérniük a vénektől, hogy Kaganesti földjére léphessenek és tovább üldözhessenek minket. A vének persze bizonyára megadják az engedélyt; sőt, lehet, hogy még segítséget is felajánlanak nekik. Semmivel sem kedvelik jobban az embereket itt, Dél-Ergothban, mint a rokonaik. Valójában-tette hozzá a kovács — azt is világosan az értésemre adta, hogy csupán az én korábbi jótetteim fejében támogatnak bennünket és azért, mert segíteni akarnak Silvarának.

Laurana ekkor a lány után nézett... Silvara a folyóparton állt és Gilthanassal beszélgetett.

Theros látta, amint Laurana arcvonásai megkeményednek. Az egymással társalgó vadonbeli elf-lány és elf-lord láttán kitalálta a

gondolatát.

— Különös ez a féltékenység olyasvalakinek az arcán, aki... a szóbeszéd szerint... megszökött, hogy a barátomnak, Tanisnak, a fél-elfnek a szeretője legyen — jegyezte meg Theros..— Én azt hittem, Laurana, hogy te más vagy, mint a néped!

— Nem igaz! — csattant fel Laurana. — Nem vagyok Tanis szeretője! Nem mintha ez számítana valamit... csak nem bízom ebben a lányban. Valahogy... hmm... túlságosan is lelkesen segít bennünket, ha ez mond neked valamit.

— Lehet, hogy a bátyádnak is van némi köze ehhez.

— Ő egy igazi elf-lord... — kezdte Laurana élesen, de miután eljutott a tudatáig, hogy mit is akart mondani, inkább elhallgatott. — Te mit tudsz Silvaráról? — kérdezte helyette.

— Keveset — válaszolta Theros és csalódott képpel nézett a lányra, amitől az úgy dühbe gurult. — Annyit tudok, hogy a népe nagyon tiszteli és szereti, különösen a gyógyító tudományáért.

— No és a kémtudományáért? — kérdezte Laurana hűvösen.

— Ez a nép az életben maradásáért harcol... csak azt teszi, amit mindenképpen meg kell tennie — mondta Theros komolyan. — Igazán jól beszéltél ott lent, a parton, Laurana... majdnem el is hittem, amit mondasz.

Ezzel a kovács elment, hogy segítsen a kaganestieknek elrejteni a csónakokat. Laurana mérgében és szégyenében keményen összeharapta az ajkát. Vajon igaza van-e Therosnak? Valóban féltékeny lenne Gilthanas érzelmeire? Talán nem találja méltónak hozzá Silvarát? Gilthanas végül is mindig így gondolkodott Tanisról. Más-e az, amit ő érez?

„Hallgass az érzéseidre!„ — mondta neki egyszer Raistlin.

Ez persze nagyon helyes, csak először tisztába kell jönnie az érzéseivel! Hát semmire sem tanította meg a Tanis iránti szerelme?

Igen, döntötte el végül a kérdést Laurana magában, lehiggadva. Amit Therosnak mondott, úgy is gondolta. Ha valami miatt nem bízik meg teljesen Silvarában, annak semmi köze ahhoz, hogy Gilthanas vonzódik hozzá. Ez valamilyen megfoghatatlan megérzés volt. Laurana sajnálta, hogy Theros félreértette őt, de az biztos, hogy megfogadja Raistlin tanácsát és az ösztöneire bízza magát.

Igenis szemmel tartja Silvarát!

5.
Silvara

Bár Gilthanas minden porcikája pihenésért kiáltott és azt gondolta, hogy nem bújhat elég gyorsan a hálózsákjába, mégsem tudott elaludni, csak bámulta a csillagos eget. Még mindig zivatarfelholc tornyosultak fölébük, de a nyugat felöl feltámadó sós ízű szellő lassan szétlibbentette őket. Néha megpillantott egy-két csillagot, sót, egyszer még a vörös hold fénye is elővillant, mint valami halvány gyertyaláng, azután újból elnyelték a fellegek.

Az elf addig helyezkedett, forgolódott a hálózsákjában, míg az teljesen össze nem tekeredett körülötte, mire kénytelen volt fölülni, hogy kissé rendbe szedje magát.

Végül föladta a küzdelmet és úgy döntött, hogyképtelenség elaludni a kemény, hideg földön.

Láthatóan egyik társának sem volt az övéhez hasonló problémája, állapította meg keserűen. Laurana édesdeden aludt, fejét, gyermekkorából megmaradt szokása szerint, a karján nyugtatta. Milyen különösen viselkedik az utóbbi időben, gondolta Gilthanas. De úgy érezte, hogy aligha tehetne érte szemrehányást neki. Föladott mindent, hogy legjobb belátása és hite szerint cselekedjék és eljuttassa a sárkánygömböt Sancristba. Atyjuk még egyszer visszafogadta volna ót a családba, de most már örökre számkivetett marad.

Gilthanas fölsóhajtott... és az ó helyzete? Szerette volna, ha a gömb Qualin-Moriban marad. Biztos volt benne, hogy apjának igaza van... vagy tán mégsem egészen?

Bizonyára nem, hiszen itt vagyok, mondta magának Gilthanas. Az istenek szerelmére, a saját értékrendje is olyan zavarossá válik, mint Lauranáé! Először is a Tanis iránti gyűlölete... a harag, amelyet érzése szerint jogosan dédelgetettmagában annyi éven át... lám, most lassacskán feloldódik és csodálatnak, sót, vonzódásnak adja át a helyét.

Aztán ráébredt, hogy a más fajokkal szembeni ellenérzése is elmúlóban van. Kevés olyan nemes és önfeláldozó elfet ismert, mint amilyen Fényeskardú Sturm, pedig ő ember! És, bár nem kedvelte Raistlint, irigyelte az ifjú mágus varázstudományát. Olyasmi volt az, aminek megszerzésére neki, a botcsinálta varázslónak sohasem volt elég türelme és bátorsága. Végül még azt is el kellett ismernie, hogy szereti a surranót és a morcos, vén törpét is... de az még álmában sem jutott eszébe, hogy egy szép napon beleszeret egy vadonbeli elf-lányba!

— Na tessék! — mondta ki Gilthanas fennhangon —, most

elismertem: szerelmes vagyok belé! De vajon igazi szerelem ez, töprengett magában, vagy csak közönséges testi vonzódás? Összevonta a szemöldökét, amint Silvara sárfoltos arcára, piszkos hajára, rongyos öltözékére gondolt. A lelki szemeim biztosan tisztábban látnak, mint az igaziak, gondolta és szeretettel nézett a lány hálózsákjára.

Döbbenten vette észre, hogy az üres! Fürkésző szemmel pillantott körbe a táboron. Nem mertek tüzet gyújtani... és nemcsak a nyomukban lévő qualinesti üldözők miatt, de mert Theros szerint sárkányfattyak csapatai is járják az erdőt.

E gondolat hatására Gilthanas fürgén talpra szökkent és nekiindult, hogy megkeresse Silvarát. Óvatosan lépkedett, nehogy az őrséget álló Derek és Sturm észrevegye és felesleges kérdéseket tegyen föl. Hirtelen dermesztő gondolat villant az agyába. Izgatottan a sárkánygömb felé nézett. Ott volt most is, ahová Silvara letette... mellette hevert a sárkánydárda törött nyele is.

Gilthanas fellélegzett. Éles füle ekkor víz csobogására figyelt föl. Röpke hallgatózás után megállapította, hogy azt nem hal, vagy a folyóba zsákmányára lecsapó éji madár okozza. Az elf-lord még egyszer odapillantott Derekre és Sturmra. A két alak egymástól kis távolságra állt egy, a tábor fölé magasodó, kiugró sziklapárkányon. Gilthanas hallotta, amintingerülten suttogva vitatkoznak egymással. Lassan eltávolodott á tábortól és lopakodva elindult a halk vízcsobogás irányába.

A fák sűrűjében settenkedő Gilthanas nem csapott nagyobb zajt, —mit az éjszaka bármely árnya. Időnként megpillantotta afolyó halovány csillogását a lombok között.

Egyszer csak arra a helyre érkezett, ahol a sziklák hasadékában csörgedező víz kis tavacskát alkotott. Itt megtorpant és a szívverése is csaknem elállt: megtalálta Silvarát!

A fák sötét körvonalai tisztán rajzolódtak ki a vágtató felhők borította égen. Az éjszaka csöndjét csak a sziklalépcsőkön lefelé bukdácsoló ezüst folyó mormogása és az a csobogó hang törte meg, amelyre Gilthanas fölfigyelt.

Most már azt is tudta, mitől származik.

Silvara fürdött. A hűvös levegővel mit sem törődő lány alámerült a vízbe. Ruhái szanaszét hevertek egy ócska takaró mellett. Még Gilthanas elf-látása is csak a lány vállát és karját vehette ki. Fejét hátravetette, úgy mosta hosszú haját, amely sötét hálóként terült szét mögötte a tavacska még sötétebb felszínén. Az elf-lord lélegzetvisszafojtva bámulta. Tisztában volt vele, hogy vissza kellene fordulnia, de a lába földbe gyökerezett a bűvölettől.

Ekkor váratlanul szétoszlottak a felhők... s a még csak félig telt ezüst hold, a Solinari, hideg fénnyel ragyogott fel az éjszakai égbolton. A tavacska vize olvadt ezüstszínűvé változott. Silvara alakja ekkor

kiemelkedett a tóból. Az ezüstös víz magcsillant sima bőrén, ragyogott ezüst hajában és fénylő csermelyekként futott le a holdsugarak által ezüstösre festett alakján. Szépsége olyan éles fájdalommal nyilallt Gilthanas szívébe, hogy az elf-lord felnyögött.

Silvara összerezzent és riadtan tekintett körül. Vad, magányos kecsessége annyira felfokozta báját, hogy Gilthanas a szívébe markoló éles fájdalomtól egyetlen szót sem tudott kinyögni, bár minden vágya az volt, hogy szólhasson hozzá.

Silvara kiszökkent a vízből és a parton szétszórt ruháihoz szaladt, de nem öltötte föl azokat... ehelyett egyik zsebébe mélyesztette a kezét, egy kést rántott elő és önvédelemre készen megpördült.

Gilthanas látta, amint a lány teste megremeg az ezüstös holdfényben és ekkor emlékezetében felvillant egy őzsuta képe, amelyet hosszú üldözés után végre sarokba szorított.

A szegény teremtmény szeméből ugyanaz a rettegés szikrázott, amit most Silvara sugárzó tekintetében látott. A vadonbeli elf-lány riadtan nézett körül. Vajon miért nem lát engem? — gondolta feszülten Gilthanas, miután a vizsláto tekintet többször is végigfutott rajta. Elf-látása előtt úgy kellene fénylenie a lány szemében, mint egy...

Silvara hirtelen megfordult és menekült volna a veszedelemtől, amelyet nem látott, csak érzett.

Gilthanas torkából ekkor végre feltört a szó: — Ne! Várj, Silvara! Ne félj... csak én vagyok, Gilthanas! — Határozott,mégis visszafogott hangon szólt, mint akkor, ahhoz a meghajszolt őzsutához. — Nem szabadna itt lenned egyedül... veszélyes...

Silvara megtorpant, félig az ezüstös fényben, félig a jótékony homályba burkolózva, feszülő izmokkal, ugrásrakészen állt. Gilthanas követte vadászösztönét, lassan lépdelt előre, tovább beszélt, nyugodt hangjával és szúrós pillantásával tartotta fogva a lányt.

— Nem helyes, hogy itt vagy egyedül... itt maradok veled, különben is, mondani akarok neked valamit. Kérlek, figyelj rám egy pillanatra! Beszélnem kell veled, Silvara! Én sem akarok egyedül itt maradni... ne menj el, Silvara! Már annyi minden elhagyott ezen a világon... legalább te ne menj el tőlem...!

Gilthanas megállás nélkül, lágyan beszélt és puha, határozott léptekkel közeledett a lány felé, mfg észre nem vette, hogy az riadtan hátralép. Ekkor fölemelte a kezét és gyors mozdulattal leült egy sziklára a tavacska partján, a vízfolyás innenső oldalán. Silvara is megállt és visszanézett rá. Nem is próbált felöltözni, fontosabb volt számára a biztonság, mint a szégyenérzet. Még most is keményen markolta a tőrt.

Gilthanas csodálta a határozottságát, bár maga szégyenkezett a lány meztelensége láttán. Eddigre bármely, jól nevelt elf-nő már régen

ájultan esett volna össze. Tudta, hogy el kellene fordulnia, de túlságosan is elbűvölte a lány szépsége. Forrongott a vére. Minden erejét összeszedte és tovább beszélt, bár fogalma sem volt róla, mit mond. Csak néhány perc múlva ébredt tudatára, hogy szíve legmélyebb titkait tárja föl.

— Mondd, mit keresek én itt, Silvara? Az apámnak szüksége van rám és a népemnek is hiányzom! Mégis itt vagyok, megszegve uram minden parancsát. A népem száműzetésben! Megtaláltam az egyetlen dolgot, ami segíthetne rajtuk... a sárkánygömböt... s most mégis, az életem kockáztatása árán viszem el az enyémektől, hogy az embereknek adjam, akik a saját háborújukban használják majd föl! — Gilthanas komoly arceal hajolt a lány felé, de közben nem tévesztette szem elöl, hogy az egy pillanatra sem veszi le róla a tekintetét. — De miért, Silvara? Miért követtem el ezt a becstelenséget? Miért cselekedtem ezt a népemmel?

Gilthanas visszafogta a lélegzetét. Silvara először a sötétségbe, az erdő biztonságába meredt, azután visszanézett a férfire. Menekülnie kellene — gondolta vadul dobogó szívvel azután lassan leengedte két markoló kezét.

Olyan mély keserűség és bánat tükröződött a szemében, hogy Gilthanas végül szégyenkezve elfordult tőle.hogy— Silvara — szólalt meg végül fojtott hangon —, bocsáss meg! Nem akartalak belekeverni a saját gondjaimba... de nem tudom, mit kellene cselekednem, csak annyit tudok, hogy...

— ...hogy mégis meg kell tenned! — fejezte be helyette a lány.

Gilthanas fölnézett rá. Silvara már betakarta magát a kopott pokróccal. Ez a szégyenlős mozdulat csak még jobban fölkorbácsolta a férfi vágyakozását. Silvara derékig érő ezüst haja csillogott a holdfényben. A takaró elfödte ragyogó bőrét.

Gilthanas lassan fölemelkedett és elindult felé a homokos parton. A lány még mindig az erdő biztonságot kínáló szélén állt. A férfi most is érzékelte a lelkét mardosó félelmet... viszont a kés már nem volt a lány kezében.

— Silvara — suttogta —, amit tettem, áthág minden elf-törvényt. Amikor a húgom előadta a sárkánygömbeltulajdonításának tervét, egyenesen atyámhoz kellett volna fordulnom... riadót kellett volna fújnom. Magamnakkellett volna biztonságba helyeznem a gömböt...

Silvara, még mindig szorosan magához fogva a takarót, egy lépést tett felé. — És miért nem így tettél? — kérdezte halkan.

Gilthanas óvatosan közeledett a tavacska északi végében lévő sziklalépcsők felé. A rajtuk alábukó víz ezüst függönyként csillogott a holdfényben. — Mert tudom, hogy a népem téved... Lauranának van igaza! Sturmnak. van igaza. Helyes, hogy az emberekhez juttatjuk el a gömböt. Végig kell harcolnunk ezt a háborút. A népem téved... a

törvényeik, a szokásaik hibásak! Ezzel tisztában vagyok... a szívemberi. De az elmémet nem tudom meggyőzni róla. Kínzó ez a tudat...

Silvara lassan lépdelt végig a parton. Ő is a vízfüggönyhöz közeledett... a másik oldalon.

— Megértelek — mondta csöndesen. — Az én... saját népem sem érti, hogy én mit csinálok és miért teszem. Én viszont nagyon is jól értem. Tudom, hogy mi a helyes és hiszek is benne.

— Irigyellek, Silvara — suttogta Gilthanas.

Rálépett a legnagyobb sziklára... egy lapos szigetecskére a csillogó zuhatag közepén. A nedves haját ezüst köpenyként viselő lány most már csak pár lábnyira állt tőle.

— És volt egy másik okom is, Silvara, hogy otthagyjam a népemet — remegett meg Gilthanas hangja —, biztosan tudod, mi az!

Tenyerét fölfelé fordítva a lány felé nyújtotta a kezét. Silvara megrázta a fejét és hátralépett előle. Lélegzete fölgyorsult.

Gilthanas még egy lépést tett felé. — Szeretlek, Silvara! — suttogta lágyan. — Te is olyan magányos vagy... olyan magányos, akárcsak én. Silvara, többé sohasem leszel egyedül... esküszöm...

Silvara tétován a férfi felé nyújtotta a kezét. Gilthanas gyors mozdulattal megragadta a karját és átrántotta magához a vízesés fölött. Elkapta az előrehanyatló lányt és maga mellé emelte a sziklára.

Az őzsuta túl későn,vette észre, hogy csapdába esett.

Nem is a férfi ölelésének csapdájába... onnan még könnyűszerrel kiszabadíthatta volna magát... a férfi iránti szerelme volt az, ami igazán lépre csalta. A másik iránta érzett őszinte szerelme végleg megpecsételte a sorsukat.

Gilthanas is csapdába esett.

Érezte a lány testének remegését, de most már tudta... miután mélyen a szemébe nézett..., hogy a vágytól és nem a félelemtől reszket. Tenyerébe fogta az arcát és gyengéden megcsókolta. Silvara egyik kezével még mindig magához szorította a takarót, de a férfi érezte, hogy a másik keze szorosan az övére kulcsolódik. A lány ajka lágy volt és adakozó. Ekkor Gilthanas megérezte egy könnycsepp sós ízét. Meglepetten hátralépett, hogy sírni látja ót.

— Ne, Silvara... bocsáss meg! — vigasztalta a lányt.

— Nem! — suttogta Silvara fojtott hangon —, nem azért sírok, mert félek a szerelmedtől. Valahogy magamat siratom... nem is értem, miért.

Előrenyúlt, egyik karjával átnyalábolta a férfi nyakát és szégyenlősen magához vonta őt. Miközben csókolta, Gilthanas megérezte, hogy Silvara másik keze, amellyel az előbb még a takarót szorította, végigsimítja az arcát.

A takaró észrevétlenül belehullott a vízbe és az ezüst folyó

hullámai magukkal ragadták.

6.
Az üldözés
Kétségbeesett terv

Másnap déltájban a menekülök elérték a hegyek közül kitörő folyó forrásvidékét és el kellett hagyniuk a csónakokat. Itt a víz már sekély volt és fehéren habzott a közelben lévő vízesések alatt. A parton jó néhány kaganesti csónak sorakozott. Miután a sajátjaikat is kivonszolták, összefutottak a kaganesti elfek erdőből előbukkanó csoportjával. Két ifjú elf-harcos holttestét cipelték. Néhányan rögtön fegyvert rántottak és máris rájuk rontottak volna, ha Vasverő Theros és Silvara elébük nem szalad, hogy lecsöndesítse őket.

Hosszasan tárgyaltak a kaganestiekkel, mialatt a társaság tagjai kényszeredett pillantásokkal méregették a folyó alattuk húzódó szakaszát. Bár már pirkadat előtt fölkeltek és egész korán elindultak, amikor a kaganestiek szerint már biztonsággal megkockáztathatták a sebes vizen való átkelést, mégis nem egy ízben föltűntek a nyomukban igyekvő üldözők fekete csónakjai a láthatáron.

Amikor visszajöttek, Theros arca komor volt, Silváráé pulykavörös a méregtől.

— A népem semmiben sem hajlandó segíteni nekünk — közölte Silvara. — Az elmúlt két nap alatt kétszer is megtámadták őket a hüllőemberek. Az embereket kárhoztatják ezért az újabb sorscsapásért, mivel szerintük azok hozták ide őket fehérszárnyú hajóikon...

— Nevetséges! — csattant föl Laurana. — Theros, hát nem beszéltél nekik ezekről a sárkányfattyakról?

— Megpróbáltam — mondta a kovács —, de attól tartok, hogy a látszat ellenetek szól. A kaganestiek ugyan látták a fehér sárkányt a hajó fölött, de azt már úgy látszik nem, hogy ti űztétek el azt. Végül is abba legalább belementek, hogy átvonulhatunk az országukon, de segítséget nem adnak. Silvarával együtt az életünkre esküdtünk meg, hogy mindnyájan tisztességesen fogunk viselkedni.

— És mit keresnek itt a sárkányfattyak? — kérdezte Aranyhold rossz emlékeivel küszködve. — Egész sereggel jöttek? Dél-Ergoth földjét is megszállják? Ha így van, talán vissza kellene mennünk...

— Nem, nem hiszem — gondolkodott el Theros —, ha a Sárkány Nagyurak seregei készen állnának a sziget elfoglalására, akkor meg is tennék... sárkánykötelékekkel és fegyveresek ezreivel. Ezek csak kisebb előőrsöknek látszanak, amelyeket azért küldtek ide, hogy tovább rontsák az amúgy is komisz helyzetet. A Nagyurak talán azt remélik, hogy az elfek megkímélik őket a háború fáradalmaitól, minthogy egymást fogják elpusztítani.

— A Sárkányok Főparancsnoksága még nem készült föl Ergoth lerohanására — szólt közbe Derek. — Még Északot sem tartják elég szilárdan az uralmuk alatt... de mindez csupán idő kérdése. Ezért kulcsfontosságú az, hogy a sárkánygömböt eljuttassuk Sancristba, összehívjuk a Fehér Kő Tanácsát és eldöntsük, mit tegyünk vele.

A társaság összeszedte holmiját és nekivágott a felföldnek. Silvara a csobogó hegyi patakká vált Ezüst Folyó mellett kalauzolta végig őket egy keskeny ösvényen.

Érezték, hogy a kaganesti elfek a távolból árgus szemmel figyelik minden lépésüket.

A terep kezdettől fogva meredeken emelkedett. Theros hamarosan jelezte, hogy már olyan vidéken haladnak, ahol ó még nem járt sohasem. Most már csak Silvarára hagyatkozhattak. Lauranának egyáltalán nem tetszett ez a helyzet. Gyanította, hogy valaminek történnie kellett a bátyja és a lány között, amikor látta, milyen édes, titkos mosolyt váltanak egymással.

Silvara szakított rá időt, hogy a népe körében ruhát váltson. Most már úgy öltözött, mint a kaganesti nők: bőrnadrágját félig takaró szarvasbőr zekét és súlyos szőrmebundát viselt. Miután a haját megmosta és kifésülte, mindnyájan láthatták különös, fémesen ezüstös színű haját, mely a homlokától a válláig ragyogó zuhatagként omlott alá.

A lány kivételesen jó vezetőnek bizonyult, sebes iramban vitte őket előre. Egymás mellett haladtak Gilthanassal és egyfolytában csevegtek valamiről elf-nyelven. Nem sokkal alkonyat előtt elérkeztek egy barlanghoz.

— Itt eltölthetjük az éjszakát — jelentette ki Silvara. — Biztosan jól lehagytuk az üldözőinket..: kevesen ismerik nálam jobban ezeket a hegyeket. Tüzet rakni azért nem lenne tanácsos. Attól tartok, hideget kell vacsoráznunk.

Az egésznapi mászástól kimerülten, kedvetlenül elmajszoltak valami kis ételt és elkészítették fekhelyeiket a barlangban. A takarókba és minden lehetséges ruhájukba burkolózó menekülők mély álomba merültek. Beosztották az érséget, amelyben mind a két nő, Laurana és Silvara is részt követelt magának. Az éjszaka nyugodtan telt el, más hangot nem hallottak, mint a szél üvöltését a sziklák között.

Másnap reggel azonban Tasslehoff, aki kipréselte magát a barlang egyik rejtett kijáratának résén, hogy körülnézzen, a következő pillanatban már iszkolt is visszafelé. Ujját a szájára tette és a barlang szájához intette a többieket.

Theros félregördítette a nagy szikladarabot, amellyel a barlang nyílását eltorlaszolták, és csöndesen kiosontak Tass nyomában. Alig húsz lábnyira a barlangtól a surranó máris megálljt intett és lemutatott

a fehér hótakaróra.

Lábnyomokat láthattak benne, méghozzá elég frisseket ahhoz, hogy a hófúvás még ne fedje be őket teljesem A könnyű, finom nyomok nem süppedtek mélyen a hóba.

Senki nem szólt semmit... nem is volt rá szükség: mindenki világosan fölismerte az elf-csizmák éles, tiszta körvonalait.

— Úgy látszik, elhaladtak mellettünk az éjjel — mormolta Silvara. — De itt mégsem maradhatunk tovább. Hamarosan rájönnek, hogy elveszítették a nyomunkat és visszafordulnak. El kell túnnünk innen.

— Nem látom be, hogy az nagy különbséget jelentene — dörmögte Kova mogorván, és rámutatott saját, világosan kirajzolódó nyomaikra. Azután fölnézett a tiszta, kék égre. — Akár le is ülhetünk itt, hogy bevárjuk őket... ezzel időt takarítanánk meg nekik és némi fáradságot magunknak. A nyomainkat sehogy sem tüntethetjük el magunk után.

— Az lehet, hogy a nyomainkat nem tüntethetjük el — szólt közbe Theros —, de szert tehetünk talán néhány mérföldnyi előnyre.

— Talán — ismételte meg Derek borúsan. Lenyúlt, meglazította a kardszíját és megindult vissza a barlanghoz.

Laurana megragadta Sturm karját: — Nem szabad, hogy vérontássáfajuljon a dolog— suttogta hevesen megrémülve Derek mozdulatától.

A lovag szomorúan csóválta a fejét, miközben visszaindult a többiek után. — Nem engedhetjük, hogy a néped megakadályozzon bennünket abban, hogy a sárkánygömböket eljuttassuk Sancristba.

— Tudom én ezt, nagyon jól — suttogta halkan Laurana, lehajtotta a fejét és néma gyötrelemmel a szemében belépett a barlangba.

A hátralévő készülődéssel pillanatok alatt végeztek.

Derek máris a barlang nyílásában állt, toporgott és türelmetlenül nézte Lauranát.

— Menj csak — intett neki a lány... nem, akarta, hogy a lovag sírni lássa —, megyek rögtön én is!

Derek azonnal előrelódult, Theros, Sturm és a többiek lassabban bújtak elő, miközben aggódva néztek Lauranára.

— Menjetek csak! — hessegette őket is a lány... Szüksége volt egy pillanatnyi magányra. De semmi mást nem látott maga előtt, csak Derek kezét a kardja markolatán. — Nem — mondta magának határozottan —, én nem harcolok a saját népem ellen! Az a nap, amikor ez megtörténik, a sárkányok végleges győzelmét jelenti. Elsőként én teszem le a fegyvert...

Hirtelen valami mozgást észlelt a háta mögött. Megpördült, keze önkéntelenül kardja markolatához kapott és megmerevedett.

— Silvara?! — suttogta döbbenten, meglátva a lány alakját a

sötétben. — Azt gondoltam, már elmentél... Mit csinálsz itt?

Gyorsan odalépett a homályban térdeplő és kezével a barlang talaján matató Silvarához. A vadonbeli elf-lány talpra szökkent.

— Se ...semmit — motyogta. — Csak a holmimat szedem össze.

Silvara mögött, az üreg hideg padlóján Laurana mintha a sárkánygömböt pillantotta volna meg... a kristályfelület különös, kavargó fénnyel világított. Ám mielőtt jobban megnézhette volna, Silvara hirtelen mozdulattal rádobta a bundáját. Laurana fölfigyelt rá, hogy a lány továbbra is takargatni próbálja azt a valamit, amivel a barlang földjén foglalatoskodott.

— Menjünk, Laurana — sürgette a lány —, sietnünk kell...!

— Sajnálom, ha túl lassú lettem volna...

— Egy pillanat! — mondta Laurana komoran, és már mozdult is, hogy ellépjen a vadonbeli elf mellett, de Silvara keze a karjára kulcsolódott.

— Igyekeznünk kell! — suttogta a lány és lehalkított hangja is acélosan pendült. A szorítás fájdalmat okozott még Laurana vastag szőrmebundáján keresztül is.

— Engedj el! — mondta hűvösen és szigorúan végignézett a lányon, de annak zöld szeme nem mutatott sem félelmet, sem haragot. Silvara keze lehullott, szemét lesütötte.

Laurana visszalépett az alacsony barlang hátuljába. Lenézett a földre, de nem látott semmit, ami felkeltette volna a figyelmét. Néhány faág, kéregszilánk, elszenesedett fadarab, egy-két kő hevert előtte... ez volt minden. Ha ez valami jelzés, elég kezdetleges. Csizmás lábának egyetlen mozdulatával szétrúgta a kő— és fadarabokat. Azután megfordult és most ő markolta meg a másik karját.

— Így — mondta nyugodt, kiegyensúlyozott hangon —, akármilyen üzenetet hagytál is a barátaidnak, nem lesz könnyű elolvasniuk!

Laurana mindenféle reakcióra kész volt a lány részéről: haragra, a leleplezés miatti szégyenkezésre. Még az sem lepte volna meg igazán, ha Silvara rátámad, de a lány csak reszketett és könyörgő, majdnem szomorú szemmel nézett Lauranára. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy meg akar szólalni, de nem jött ki hang a torkán. Megrázta a fejét, kitépte magát Laurana szorításából és kirohant a barlangból.

— Igyekezz, Laurana! — kiáltott vissza Theros szigorúan.

— Megyek már! — felelte a lány és visszanézett az üreg padlóján szétszórt törmelékre. Arra gondolt, hogy marad még egy pillanatig és jobban megnézi, de tudta, hogy nem vesztegetheti rá az időt.

Lehet, hogy túlságosan gyanakszom erre a lányra, pedig nincs is rá okom, gondolta, fölsóhajtott és kisietett a nyiláson. Azután félúton fölfelé a kapaszkodón olyan váratlanul torpant meg, hogy a sereghajtó Theros beléütközött. Még a karját is elkapta, nehogy elveszítse az

egyensúlyát.

— Jól vagy? — kérdezte.

— I...igen! — válaszolta Laurana gépiesen.

— Sápadtnak látszol... észrevettél valamit?

— Nem... jól vagyok — vágta rá Laurana sietve és a hóban csúszkálva ismét nekivágott a sziklás meredélynek. Hogy micsoda bolond is volt! Micsoda bolondok voltak mindnyájan!

Lelki szemeivel újra látta, amint Silvara fölemelkedik és bundáját a sárkánygömbre ejti... miközben a gömb különös fénnyel felizzik!

Éppen a gömbről akart megkérdezni valamit a lánytól, amikor a gondolatait durván megzavarták. Egy nyílvessző süvített át a levegőn és Derek feje mellett belefúródott egy fatörzsbe.

— Elfek! Fényeskardú, rohamra! — kiáltotta a lovag és kardot rántott.

— Ne! — sikoltotta Laurana, előrerohant és megragadta kardot szorító kezét. — Nem harcolunk! Itt nem lesz gyilkolás!

— Te megőrültél! — üvöltött rá Derek. Mérgesen lerázta magáról Laurana szorítását és hátrataszította a lányt Sturm karjába.

Újabb nyílvessző zúgott el mellette.

— Igaza van! — lihegte a futva visszatérő Silvara is. — Itt nem bírhatunk el velük! El kell érnünk a hágót... ott megállíthatjuk éket.

Egy másik, jobban célzott nyílvessző megakadt Derek bőrmellvértje fölött viselt páncélingében... a lovag ingerülten söpörte félre.

— Nem úgy céloznak, hogy megöljenek — jegyezte meg Laurana, — ha azt tennék, már rég nem élnél. Menekülnünk kell, itt különben sem harcolhatnánk —.intett a sűrű erdő felé —, de a hágót megvédhetjük.

-Tedd el a fegyveredet, Derek-mondta Sturm és kihúzta saját kardját. — Különben velem kell megvívnod előbb!

— Gyáva féreg vagy, Fényeskardú — üvöltötte Derek a dühtől remegő hangon —, megfutamodsz az ellenség elől!

— Nem — válaszolta Sturm hűvösen. — A barátaim elől menekülök — és továbbra is keményen markolta fegyverét. — Indulj, Koronaőr, különben az elfek későn érkeznek ahhoz, hogy foglyul ejthessenek.

A Derek melletti fába ismét becsapódott egy nyílvessző.

A lovag haragtól eltorzult arccal visszadugta hüvelyébe a karaját, megfordult és nagy léptekkel nekivágott az ösvénynek. Előtte azonban olyan ellenségesen mérte végig Sturmot, hogy Laurana beleborzongott.

— Sturm... — szólalt meg a lány, de a lovag keményen megmarkolta a könyökét és oly sebesen terelte előre, hogy beszélgetni mód nem volt. Gyorsan kapaszkodtak fölfelé. Háta mögött hallotta, amint Theros gázol ahóban, időnként meg megáll és szikladarabokat

görget le a meredélyen.

Hamarosan úgy hallatszott, mintha az egész hegyoldal lavinaként omlana alá a meredek csapáson... a nyílvesszők elmaradoztak.

— Csak egy kis időt nyertünk — lihegte a kovács, amikor utolérte Sturmot és Lauranát. — Ezzel csak átmenetileg állították meg őket.

Laurana képtelen volt megszólalni. Tüdeje égett, kékes és aranyló csillagok táncoltak a szeme előtt. De nem csak ő szenvedett: Sturm torkát is marta a hideg levegő. Szorítása elernyedt a lány karján, keze remegett. Még a bivalyerős kovács is úgy fújtatott, akár egy igásló. Egy szikla mögött belebotlott a térdelő törpébe, altit Tasslehoff próbált reménytelenül talpra ráncigálni.

— Pihennünk... kell... — lihegte Laurana sajgó torokkal. Már-már leült, amikor erős kéz ragadta meg.

— Nem! — mondta Silvara sürgetően. — Nem itt! Még egy pár lépés! Gyere... menjünk!

A vadonbeli elf-lány maga után vonszolta Lauranát.

Homályosan látta, amint Sturm végre fölcibálja a bőszen morgó és káromkodó törpét, majd Theros segítségével a hóna alá nyúl és úgy cipeli Kovát a szűk csapáson. Tasslehoff támolygott a nyomukban és még csak ahhoz sem volt ereje, hogy locsogjon.

Végül csak fölvergődtek a hágó legmagasabb pontjára.

Laurana kimerülten lehuppant a hóba, nem törődött vele, hogy megüti-e magát. A többiek is mind lerogytak köré,Silvarát kivéve, aki visszafelé nézett az úton.

Honnan van ennyi ereje? — gondolta magában Laurana fájdalomtól elgyötörten. De megkérdezni már nem volt ereje. Ebben a pillanatban a kimerültségtől még azzal sem törődött, hogy üldözőik utolérik-e őket vagy sem. Silvara ekkor szembefordult velük, ás így szólt:

— Szét kell válnunk! — jelentette ki határozottan.

Laurana csak értetlenül bámult rá.

— Nem! — mondta Gilthanas és megpróbált fölállni, de képtelen volt rá.

— Hallgassatok meg! —mondta Silvara és térdre ereszkedett. — Az elfek túlságosan közel vannak, hamarosan utolérnek és akkor vagy harcolnunk kell, vagy megadjuk magunkat.

— Harcolunk — mormolta Derek dühödten.

— Van jobb megoldás is — suttogta Silvara. — Neked kell lovag, elvinned a sárkánygömböt Sancristba, egyedül... miközben magunkra tereljük az üldözők figyelmét.

Egy pillanatig senki sem szólalt meg. Némán meredtek Silvarára, próbálták megemészteni ezt az új lehetőséget. Derek ekkor fölemelte a fejét, szeme villogott. Laurana aggódva pillantott Sturmra.

— Nem ruházhatunk egyetlen személyre ekkorafelelősséget —

lihegte Sturm elakadó lélegzettel. — Kettőnek kell mennie... legalább.

— Magadra gondolsz, Fényeskardú? — kérdezte Derek ingerülten.

— Igen, természetesen Sturmnak kell mennie — szólt közbe Laurana —, ha egyáltalán megy valaki!

— Rajzolhatok egy térképet a hegyvidékről — mondta Silvara lelkesen. — Nem nehéz az út... a lovagok előretolt állása csak kétnapi távolságra van innen.

— De nem tudunk repülni — tiltakozott Sturm —, mi legyen a nyomainkkal? Az elfek biztosan hamar rdjönnek, hogy szétváltunk.

— Egy lavina segíthet — morfondírozott Silvara. — Az adta az ötletet, ahogy Theros azokat a sziklákat hajigálta mögénk. — Fölnézett... a többiek követtök a pillantását. Hófödte csúcsok tornyosultak fölébük, párkányaikról ereszként csüngött a hófiiggöny.

— A varázserőmmel én elidézhetek egy lavinát — mormolta lassan Gilthanas. — Az eltemethet minden nyomot

— Az összeset nem kellene teljesen — figyelmeztette Silvara.

— Arról gondoskodnunk kell, hogy a mieinket újból megtalálják... csak ne túl halmar. Végül is azt akarjuk, hogy a nyomukba szegődjenek.

— De mi merre merjünk? — kérdezte Laurana. — Semmi kedvem céltalanul bolyongani ebben a rengetegben.

— Én... én tudok egy helyet — suttogta Silvara tétován és lesütötte a szemét. — Titkos hely, amelyet csak az én népem ismer. Odavezetlek benneteket. — Ezzel összecsapta a tenyerét. — De, kérlek, siessünk, nincs sok időnk.

— Én elviszem a gömböt Sancristba — jelentette ki Derek —, de egyedül megyek. Sturmnak veletek kell maradnia, szükségetek van egy harcosra.

— Vannak harcosaink — mondta Laurana —, Theros, a bátyám, a törpe... és én is kivettem a részemet jó néhány csatából..

— Meg én is — csipogta Tasslehoff.

— És a surranó — tette hozzá Laurana sötéten. — Különben sem kerülhet sor vérontásra — Szeme Sturm gondterhelt arcára tévedt... kíváncsi volt rá, vajonmin töpreng. — A döntés természetesen Sturm joga — tette hozzá ellágyuló hangon Laurana. — Úgy kell tennie, ahogy a legjobbnak látja.. bár szerintem Derekkel kellene tartania

— Egyetértek — mormolta Kova , végül is nem miránk leselkedik a legnagyobb veszély. A sárkánygömb nélkül nagyobb biztonságban leszünk, hiszen az elfeknek az a golyó kell igazán.

— Igen — értett egyet Silvara csöndesen —, nagyobb biztonságban leszünk a gömb nélkül. Ti lesztek inkább veszélyben.

— Akkor az én feladatom világos — szólalt meg Sturm —, Derekkel tartok.

— És ha megparancsolom, hogy maradj? — csattant föl Derek.

— Nincsen hatalmad fölöttem — mondta Sturm szúrós pillantást vetve rá —, hát elfelejtetted? Én még nem vagyok lovag!

Fájdalmas, mély csönd telepedett rájuk. Derek mérgesen meredt Sturmra

— Nem — mordult föl végül —, és ha rajtam múlik, nem is leszel soha!

Sturm arca eltorzult, mintha Derek megütötte volna, aztán nehezet sóhajtva fölállt.

Derek máris szedelőzködni kezdett. Sturm lassabban mozgott... töprengő alapossággal csavarta össze a hálózsákját.

Laurana nehézkesen fölkelt és odalépett hozzá.

— Tessék — nyúlt mélyen a csomagjába —, szükségetek lesz élelemre...

-Te is velünk jöhetnél – súgta neki Sturm halkan, miközben a lány elosztotta az adagjaikat. —Tanis tudja, hogy Sancristba indultunk. 6 is biztosan odajön, ha teheti.

— Igazad van — ragyogott föl Laurana szeme —, ez igazán jó ötlet! — de ekkor Silvarára tévedt a pillantása.

A vadonbeli elf-lány kezében tartotta a még mindig bundájába csavart sárkánygömböt. A szemét lecsukta, mintha valami láthatatlan szellemmel társalogna. Laurana fölsóhajtott és megrázta a fejét. — Nem, Sturm, nekem vele kell maradnom — mondta csöndesen —, valami nincs rendben vele... de nem értem, mi az. — Ezzel elhallgatott, nem tudta megfogalmazni a gondolatait. — És mi van Derekkel? Ő miért ragaszkodik annyira ahhoz, hogy egyedül menjen? A törpének igaza van a veszélyt illetően... ha az elfek elfognak benneteket nélkülünk, habozás nélkül megölhetnek.

Sturm arca megviselt volt és keserű. — Még kérdezed? Lord Koronaőr Derek egyedül tér vissza szörnyű veszélyek közül és magával hozza az áhított sárkánygömböt... — és Sturm megvonta a vállát.

— De hisz oly sok minden forog itt kockán! — tiltakozott Laurana.

— Igazad van! — csattant föl Sturm nyersen —, rengeteget kockáztatunk és igen nagy a tét. Nagyobb, mint gondolnád... Solamnia lovagjainak parancsnoki tiszte. Most nem magyarázhatom meg neked...

— Gyere hát, Fényeskardú, ha már mindenáron jönni akarsz — vetette oda Derek.

Sturm átvette az élelmet és beletette az iszákjába. — Ég veled, Laurana! — hajolt meg azzal a könnyed eleganciával, amely minden mozdulatát jellemezte.

— Ég veled, Sturm, kedves barátom! — suttogta Laurana és átölelte a lovagot. Magához szorította és lágy csókot lehellt a homlokára.

— A gömböt átadjuk tanulmányozásra a bölcseknek... a Fehér Kő Tanácsa hamarosan összeül — mondta Sturm. — Az elfeket is meghívják, hiszen Ők is a tanácskozó testület tagjai. Neked is minél hamarabb el kell jönnöd Sancristba, Laurana. Szükség lesz ott a jelenlétedre.

— Ha az istenek is úgy akarják, ott leszek! — és Laurana Silvarára nézett, aki ebben a pillanatban nyújtotta át a gömböt Dereknek. Kimondhatatlan megkönnyebbülés ömlött el Silvara arcán, amikor Derek megfordult és nekivágott az útnak.

Sturm búcsút mondott társainak és maga is belegázolt a hóba Derek nyomában. A társaság még egy éles villanástlátott, amint a nap sugarai végigtáncoltak a pajzsán.

Laurana váratlanul utánuk lépett. — Várjatok! — kiáltotta. — Meg kell állítanom őket... magukkal kell vinniük a dárdanyelet is!

— Nem! — sikoltotta Silvara és rohant, hogy elállja Laurana útját.

Laurana már ingerülten emelte a kezét, hogy félrependerítse a lányt, de meglátta Silvara arcát és mozdulata megállt a levegdben.

— Mit művelsz, Silvara? Miért küldted el őket? Miért akartál oly nagyon szétválasztani bennünket és miért adtad oda nekik a gömböt, a sárkánydárdát meg nem...?

Silvara nem válaszolt, csak megvonta a vállát és az éjfélnél is sötétebb kék szemét Lauranára vetette, aki úgy érezte, hogy az a kék, mélységesen kék tekintet kiszívja minden erejét. A lány ijesztően emlékeztette Raistlinre.

Még Gilthanas is döbbenten, aggódva nézett Silvarára.

Theros komoran és zordan állt a helyén és úgy tűnt, hogy maga is kezdi osztani Laurana aggályait. De meg sem tudtak moccanni. Teljesen Silvara hatalma alatt voltak... bár nem tudták, mit művelt velük a lány. Csak álltak, földbe gyökerezett lábbal és nézték, amint a vadonbeli elf-lány odalép, ahol Laurana kimerülten ledobta a csomagját. Silvara lehajolt és kivette belőle a törött fadarabot, majd fölemelte a levegőbe.

Sturm pajzsáról a visszaverődő napfény megcsillant a haján.

— A sárkánydárda itt marad velem — mondta Silvara, majd gyorsan végignézett a megbűvölt csoporton és hozzátette: — és ti is!

7.
Sötét vándorút

Mögöttük megroppant a hó és alácsuszamlott a hegyoldalon. Fehér lepedőként hömpölygött lefelé, elzárta a szorost és eltüntette nyomaikat. Gilthanas varázs-mennydörgésének robaja még visszhangzott a levegőben... vagy talán az alágördülő sziklák dübörgése volt az? Nem lehettek biztosak benne.

A Silvara vezette társaság lassan és óvatosan haladt kelet felé a csapásokon... amennyire lehetséges volt, kerülték a havat és a sziklákon lépdeltek. Lábukat igyekeztek egymás nyomaiba illeszteni, hogy elf-üldözőik ne állapíthassák meg pontosan, hányan maradtak ebben a csoportban.

Annyira elővigyázatosak voltak, hogy Laurana már emiatt aggódott.

— Ne feledjétek, azt akarjuk, hogy megtaláljanak bennünket — mondta Silvarának, mialatt átkeltek egy sziklaszoros felső hajlatán.

— Emiatt ne izgulj... könnyűszerrel ránk találnak — válaszolta a lány.

— Mitől vagy ilyen biztos benne...? — kezdte Laurana, de a következő pillanatban megcsúszott és négykézlábra esett.

Gilthanas azonnal fölsegítette. A fájdalomtól eltorzult arccal, némán meredt Silvarára. Még Therost is beleértve, egyiküknek sem tetszett a változás, amely a vadonbeli elf-lányban végbement, mióta elváltak a lovagoktól, de más választás híján követniük kellett őt.

— Azért, mert tudják, hová igyekszünk — felelte Silvara. — Bölcs voltál a barlangban, amikor rájöttél, hogy jelet hagytam nekik... Valóban azt tettem, de szerencsére nem találtad meg. A gallyak alatt, amelyeket voltál szíves olyan ügyesen szétrúgni, rajzoltam nekik egy kis térképet.

Amikor megtalálják, azt gondolják majd, hogy nektek akartam megmutatni a ránk váró utat... Te tetted hihetővé számukra az egészet, Laurana. – Hangja kihívóan csengett, amíg nem találkozott Gilthanas pillantásával. De ekkor az elf-lord haragos arccal elfordult. Silvara hangja megbicsaklott, már-már könyörgött: — Szándékosan tettem... jó szándékkal. Abban a pillanatban, ahogy megláttam azokat a nyomokat, rögtön megértettem, hogy szét kell válnunk... kérlek, higgyetek nekem!

— És mi a helyzet a sárkánygömbbel, azzal mit csináltál? — kérdezte Laurana szigorúan.

— Se...semmit — dadogta Silvara —, könyörgöm, bízzatok bennem!

— Ugyan miért? — kérdezte Laurana ridegen.

— Nem ártottam nektek semmivel... — kezdte Silvara.

— Hacsak nem küldted a lovagokat a sárkánygömbbel együtt halálos csapdába! — kiáltotta Laurana.

— Neem! — tördelte Silvara a kezét. — Nem tettem! Higgyetek nekem! Biztonságban lesznek. Végig ez volt a tervem! A sárkánygömbnek semmi baja sem eshet! És mindenekelőtt, nem kerülhet az elfek kezébe... pontosan ezért küldtem el velük, és ezért segítettelek benneteket is a szökésben! — Ezzel körülnézett és úgy szimatolt bele a levegőbe, mint valami állat. — Gyerünk! Máris túl soká vesztegeltünk itt.

— Már ha egyáltalán veled megyünk! — szólalt meg nyersen Gilthanas. — Mit tudsz egyáltalán a sárkánygömbről?

— Ne kérdezd! — felelte Silvara hirtelen elmélyülő és szomorúvá váló hangon. Kék szeme olyan szeretettel mélyedt Gilthanas tekintetébe, hogy a férfi kénytelen volt elfordulni tőle. Megrázta a fejét és erővel elkerülte a lány pillantását. Silvara belékapaszkodott: — Kérlek, shalori, kedvesem, higgy nekem! Emlékezz rá, miről beszéltünk, ott... a tónál Azt mondtad, azért kell megtenned mindezt... megtagadnod a népedet, vállalnod a kiközösítést, mert valami más, nagy hit él a szívedben. Én azt mondtam erre, hogy értem és én ugyanazt teszem. Hát nem hittél nekem?

Gilthanas egy pillanatig csak állt, lehajtott fejjel. — Hittem neked — mondta végül csöndesen. Odalépett, magához vonta a lányt és megcsókolta ezüst haját. — Veled megyünk... gyertek, Laurana! — Átkarolták egymást és nekivágtak a mély hónak.

Laurana üres szemmel nézett a többiekre... azok kerülték a pillantását. Végül Theros lépett oda hozzá.

— Én már csaknem ötven éve élek ezen a világon, ifjú hölgy — mondta kedvesen. — Nektek, elfeknek ez nem hosszú idő, jól tudom. De mi, emberek, valóban megéljük ezeket az éveket, nem csupán hagyjuk leperegni őket... és csak annyit mondhatok, hogy ez a lány olyan őszintén szereti a fivéredet, ahogy én még nem láttam szeretni senkit. És a bátyád is szereti ót. Ilyen szerelem nem szülhet rosszat. Csupán a szerelmük miatt is követem őket, akár a sárkány torkába is.

Ezzel a kovács a távolodók után indult.

— Úgy elfagyott a lábam, hogy én is velük megyek még a sárkány torkába is, ha az fölmelegíti a talpamat —jelentette ki Kova a dermedt földhöz csapkodva a csizmáját.

— No, gyerünk... menjünk már! — megragadta a surranót és magával vonszolta a kovács után.

Laurana ott maradt egyedül.. tisztában volt vele, hogy neki is mennie kell, nincs más választása. Szeretett volna hinni Theros szavaiban. Valamikor biztos volt benne, hogy a világot valóban ez

viszi előbbre, de most már tudta, hogy sok minden, amiben hitt, hamisnak bizonyult. Miért éppen a szerelem lenne kivétel?

Már nem tudott másra gondolni, csak a sárkánygömb kavargó színeinek forgatagára.

Lauranáék kelet felé törtek előre, bele a sűrűsödő éjszakába. Miután leereszkedtek a magas hágóról, könnyebben lélegeztek már. A fagyos sziklák átadták a helyüket amegtépázott fenyőknek, aztán hamarosan ismét körülölelte őket, a sűrű erdő. Silvara magabiztosan vezette be őket egy ködborftotta völgybe.

A vadonbeli elf-lány többé egyáltalán nem törődött a nyomaik eltakarításával. Egyetlen dologra ügyelt: hogy siessenek. Úgy hajszolta a csapatot, mintha a lemenő nappal versenyezne. Amikor teljesen besötétedett, lerogytak a fák tövébe, ahhoz is fáradtan, hogy egyenek valamit.

De Silvara csak pár órányi, nyugtalan, keserves alvást engedélyezett nekik. Amikor feljött a már csaknem teli ezüst és vörös hold, fölverte a kimerült társaságot.

Ha valamelyikük elcsigázottan megkérdezte, miért sietnek annyira, csak azt válaszolta. — Közel vannak már. Nagyon közel!

Tisztában voltak vele, hogy az elfekre gondol, bár Laurana már régen nem érezte maguk mögött a sötét árnyakat.

Földerengett a hajnal, de fénye olyan sűrű ködrétegen át szivárgott, hogy Tassnak szinte kedve támadt belemarkolni és valamelyik szütyőjébe gyömöszölni belőle egy darabot. Szorosan egymás közelében haladtak, néha még a kezüket is egymásébakulcsolták, hogy el ne szakadjanak.

A levegő kissé fölmelegedett. Levetették a hótól átnedvesedett, súlyos köpönyegeiket, úgy bukdácsoltak tovább a ködből előbukkanó ösvényen. Silvara ment legelői... egyetlen kapaszkodójuk az a ezüst hajáról visszaverődő halovány fény volt.

Végül a talaj kisimult a lábuk alatt, a fák megritkultak és a tél hidegétől megbarnult füvön vonultak tovább. Bár egyikük sem látott néhány lábnyinál messzebb a szürke ködben, mégis az volt az érzésük, hogy tágas tisztásra értek.

— Ez a Ködlepte Völgy — válaszolta Silvara ismételt kérdéseikre. — Sok évvel ezelőtt, még az Összeomlást megelőzően... sokak szerint ez volt az egyik legszebb hely Krynn fbldjén.

— Talán még most is szép — dörmögte Kova —, ha láthatnánk ezen a ködtengeren át.

— Nem,— sóhajtotta Silvara búsan —, mint oly sok minden ezen a világon, e völgy szépsége is semmivé vált. Az itteni vár valaha úgy lebegett a pára fölött, mintha egy felhő tetején ülne. A fölkelő nap rózsaszínre festette a párát... déltájra pedig szétkergette és akkor a vár

égigérő tornyai mérföldekre ellátszottak. Este azután visszatért a köd és takaróként borult a várra. Éjszaka a vörös és az ezüst hold sejtelmesen világította meg a környéket. Zarándokok jöttek Krynn minden vidékéről, hogy megcsodálhassák ezt a ... itt Silvara hirtelen elhallgatott. — Szóval, itt táborozunk le éjszakára.

— Miféle zarándokok? — kérdezte Laurana és ledobta a csomagját.

— Nem tudom — vonta meg a vállát Silvara —, és elfordította a fejét. — Ez csak az én népem egyik legendája... lehet, hogy nem is igaz. Csak az biztos, hogy mostanában nem jön már ide senki.

Hazudik — gondolta Laurana —, de nem szólt semmit.

Túl fáradt volt hozzá, hogy ilyesmivel törődjön. Még Silvara halk, visszafogott hangja is túl erősnek és bántónak hatott a sejtelmes csöndben. Némán teregették szét takaróikat, vacsorájukat is szótlanul költötték el: étvágytalanul rágcsálták a csomagjaikból előhúzott szárított gyümölcsöt.

Még a surranó is gyanúsan csöndes volt. A köd nyomasztotta, szinte a földhöz préselte őket. Az egyetlen zaj, amit hallottak, a lecsapódó pára csöpögése volt az erdő avarszőnyegén.

— Most aludjatok — mondta Silvara halkan és Gilthanas mellé terítette a takaróját —, mert indulnunk kell, mihelyst az ezüst hold delelőjére ér.

— Ugyan, mit számít, mikor ér oda, úgysem látjuk — ásított nagyot a surranó.— Akkor is indulnunk kell... majd én fölébresztelek benneteket.

— Amikor Sancristből visszatérünk... a Fehér Kő Tanácsának ülése után... összeházasodunk— suttogta Gilthanas Silvarának, akivel közös takaró alá bújtak.

A lány megremegett a karjai között, hosszú haja végigsiklott Gilthanas arcán... de nem válaszolt férfi mosolyogva. — Atyámtól nem kell tartanod — suttogta mosolyogva és megsimogatta a sötétben is fénylő tincseket. — Egy darabig dühös lesz és morcos, de én csak a másodszülöttje vagyok... senki sem foglalkozik az én sorsommal. Porthios majd lármázik és dühöng, de majdcsak megnyugszik... mi meg nem törődünk vele. Nem is kell együtt élnünk a népemmel. Azt nem tudom, hogy jövök majd ki a tieiddel, de majd beletanulok valahogy. Egész jól bánok az íjjal... és azt szeretném, hogy a gyerekeink a vadonban nőjenek föl, szabadon, boldogan... Mi az, Silvara... miért sírsz?

Gilthanas magához szorította kedvesét, aki a vállába temette az arcát és keservesen zokogott. — Ugyan, ugyansuttogta halkan és boldogan mosolygott a sötétben. A nők olyan különös teretmények... vajon mi rosszat mondhatott neki? — Csitt, Silvara —mormolta —, minden rendbenlesz. — Gilthanas elaludt és az erdőben viháncoló,

ezüsthajú gyerekekkel álmodott.

— Itt az idő, indulnunk kell!

Laurana érezte, hogy egy kéz megrázza a vállát. Ijesztő, üres álmából fölriadva nem is fogta föl igazán, hogy a vadonbeli elf-lány hajol fölé.

— Máris ébresztem a többieket — suttogta Silvara és eltűnt a homályban.

Laurana fáradtabbnak érezte magát, mintha nem is aludt volna, gépiesen összeszedte a holmiját és reszketve várakozott a sötétben. Hallotta, amint mellette fölmordul a törpe. A dermesztő nedvességtől sajogtak Kova ízületei.

Ez az út különösen gyötrelmes lehet a számára, döbbent rá Laurana. Hiszen mennyi is... csaknem százötven éves! Tekintélyes kor egy törpe számára. Még az arca is valahogy kifakult a tengeribetegségtől. Bozontos szakállától alig látható ajka kékes színben játszott és néha a mellére szorította a kezét. De mindig fennen hangoztatta, hogy jól van és derekasan kitartott a többiekkel.

— Vigyázat! — kiáltott föl Tass. Éles hangja kísértetiesen rikoltott a ködben és határozottan úgy érezte, hogy megzavart valamit. — Bocsánat — csiripelte utána. — Nézd csak — mondta Kovának —,egészen olyan, mint vala;ni templom!

— Csak fogd be a szád és igyekezz tovább! — mordult rá a törpe.

Föllobbant egy fáklya és a társaság meglepetten nézte a Silvara kezéből szétáradó fényt.

— Kell egy kis fény — mondta a lány, mielőtt bárki tiltakozhatott volna. Ez a völgy teljesen zárt. Valamikor régen két kijárata is volt: az egyik az emberek földjére vezetett, ahol a lovagok tábora is van, a másik meg az óriások országába vitt. Mindkettő elzáródott az Összeomláskor. Semmitől sem kell tartanotok... olyan úton vezettelek ide, amelyet egyedül én ismerek.

— No meg a néped — emlékeztette Laurana élesen.

— I...igen, a népem — suttogta Silvara és Laurana meglepetten látta, hogy egészen elsápad.

— Mégis, hova vezetsz bennünket? — firtatta.

— Hamarosan meglátod... egy órán belül ott leszünk.

A társaság összenézett, majd egy emberként Laurana felé fordult.

Ó, hogy a..., gondolta magában. — Ne tőlem várjátok a választ! — mondta indulatosan. — Mégis, mit akartok? Hogy eltévedjünk ebben a ködben...

— Nem árullak el — mormolta Silvara csüggedten. — Kérlek, csak még egy kicsit bízzatok bennem!

— Vezess hát — suttogta Laurana fáradtan —, követünk!

A ködfal mintha még szorosabbra zárult volna körülöttük, s végül

Silvara fáklyáján kívül semmi sem törte meg a sötétséget.

Egyiküknek sem volt sejtelme róla, merre haladnak. A terep semmit sem változott. Magas fűben gázoltak előre, a fák teljesen elmaradtak. Olykor-olykor egy-egy nagyobb sziklatömb bukkant elő a homályból, de ez volt minden.

Semmi nyoma nem volt éji madaraknak vagy vadállatoknak. Menet közben valamiféle nyugtalanító érzés kerítette mindannyiukat a hatalmába, megszaporázták a lépteiket és igyekeztek a fáklya fénykörén belül maradni.Hirtelen Silvara megtorpant – Megérkeztünk — mondta, és a magasba emelte a fáklyát.

A fény belehasított a ködbe... valami homályos tárgyat láttak maguk előtt. Eleinte csak olyan halványan bontakozott ki a homályból, hogy nem fogták föl, mi az.

Silvara közelebb lépett hozzá. Kíváncsian és mégis félelemmel követték.

Ekkor az éjszaka csöndjét valami zubogó hang törte meg, mintha víz fortyogna egy hatalmas üstben. A pára még sűrűbbé vált, a levegő meleg lett ás fojtogató.

— Hőforrások! — jött rá hirtelen Theros. — Hát persze! Ez a magyarázat az állandó ködre. És az a sötét valami ott...

— A híd, amely átvezet fölöttük — fejezte be Silvara és a fáklya fényét a völgy mélyén sustorgó, meleg párát lehelő csermelyek fölött átívelő, nedvesen csillogó kőhídra irányította.

— És ezen kellene átkelnünk?! — kiáltott föl Kova és rémülten bámult le a fekete, bugyborékoló vízre. — Méghogy ezen végigmenjünk...

— „Átjáró Hídnak" nevezik — mondta Silvara.

A törpe egyetlen fojtott hördüléssel válaszolt.

Az Átjáró Híd hosszú, enyhén ívelt fehér márványépítmény volt.

Két oldalt... élethű szobrokként kifaragva... lovagok hosszú sora masírozott át rajta a zubogó, fortyogó patak fölött. A merész ív legmagasabb pontját nem láthatták a sűrűn gomolygó párában. A híd öreg volt, olyan régi, hogy még a követ tisztelettel megtapogató Kova sem tudta megállapítani, kik építhették. Az biztos, hogy nem emberek, sem elfek és még csak nem is törpék. Vajon ki végezhetett ilyen tökéletes munkát?

Aztán észerevette, hogy nincs korlátja... a híd egyetlen csúszós, csillogd márványív volt, amely az odalent vastag párát lehelő víz fölött ívelt át.

— Ezen nem tudunk átkelni — jelentette ki Laurana reszkető hangon. — Egyszóval csapdába estünk...

— De igenis átkelhetünk — mondta Silvara —, mivel iderendeltek bennünket!

— Iderendeltek — ismételte meg Laurana elképedve —, de kik...

és miért?

— Várjatok! — utasította őket Silvara.

Vártak hát.. úgysem tehettek volna semmi mást Csak álltak ott, szemüket meresztették a fáklya gyér fényében, de nem láttak mást, csak a patakokból felhömpölygő párát... nem hallottak mást, csak a víz zubogását.

— Elérkezett Solinari ideje — kiáltotta váratlanul Silvara és karját meglendítve belehajította a fáklyát a hőforrásba.

Bezárult körülöttük a sötétség... ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz. úgy érezték, mintha a fénnyel együtt maga Silvara is elenyészett volna. Gilthanas a vadonbeli elf-lány nevét kiáltotta, de nem jött rá semmi válasz.

A pára ekkor ezüstösen fölfénylett. Ismét láttak és egyszerre meglátták Silvarát is: sötét, homályos árnyékként lebegett acsillogódfiiggyöny előtt. A hídfő közelében állt és fölfelé nézett az égre. Lassan fölemelte a kezét, mire a pára kettévált. A többiek is fölnéztek ekkor és látták, hogy apára úgy húzódik szét, mintha karcsú ujjak nyitottak volna rajta rést, amelyen át a csillagos égről leragyog rájuk az ezüst telihold.

Silvara valami különös szavakat mormolt, mire a holdfény körülnyalábolta őt, ezüstben fürösztötte karcsú alakját. A holdvilág végigszántott a zubogó vizen, ezüst táncot lejtett apró hullámain.. végigsuhant a márványhídon, életet lehelve a lovagokba, aludták örök útjukat rótták a gőzölgő forrás fölött.

De nem ez a gyönyörű látvány kényszerítette a társaság tagjait arra, hogy megfogják egymás kezét és szorosan közelebb húzódjanak egymáshoz. Nem a holdfény volt az, amitől Kova, életének legájtatosabb hangján ismételgette Reorx nevét. Nem ez okozta, hogy Laurana könnybe lábadó szemmel a bátyja vállára hajtsa a fejét és nem ez késztette Gilthanast, hogy szorosan magához ölelje húgát, miközben eltöltötte a félelem, a csodálat és a mélységes tisztelet érzése.

Egy sárkány alakja tornyosult fölébük, olyan hatalma san, hogy látszólag a holdat is lesöpörhette volna fejével az égről, hegynyi sziklából kifaragott teste ezüstösen villant meg Solinari fényében.

— Hol vagyunk? — kérdezte Laurana fojtott hangon. — Mi ez a csodálatos hely?

— Miután végigmentek az Átjáró Hídon, ott álltok majd az Ezüst Sárkány emlékműve előtt — válaszolta Silvara csöndesen. — Az őrzi Huma, Solamnia lovagja sírját.

8.
Huma sírja

Solinari sugaraiban az Átjáró Híd úgy csillogott a Ködlepte Völgy zugobó hőforrásai fölött, mint egy ezüstfonálra fűzött hosszú gyöngysor.

— Ne féljetek! — ismételte meg Silvara. — Az átkelés csak azok számára nehéz, akik gonosz szándékkal közelednek a szent sírhoz.

De szavai nem győzték meg a társaságot. Félelemtől reszketve mentek föl a hídhoz vezető lépcsőn. Azután, tétován ráléptek a források gázétól nedvesen csillogó, meredek ívű márványfelületre. Silvara haladt legelől, könnyed, biztos léptekkel. A többiek óvatosan követték a híd kellős közepén haladva.

Szemben velük, a túlsó oldalon az égig tornyosult a sziklasárkány. Bár tudták, hogy a lábuk alá kell nézniök, úgy érezték, hogy képtelenek levenni róla a szemüket. Gyakran meg kellett állniok, hogy ámulattal fölnézzenek rá, miközben a forrásvíz szakadatlanul zubogott és bugyborékolt alattuk.

— Hmm... fogadjunk, hogy ez a víz olyan forró, hogy akár még húst is főzhetnénk benne — dünnyögte Tasslehoff. A híd ívének legmagasabb pontján hasra feküdt, úgy meresztette a szemét a mélységbe.

— Ab ...ban én is fo... fogadnék, hogy te megf...főnél benne — dadogta a holtra rémült törpe és továbbmászott négykézláb.

— Figyelj csak, Kova! Idenézz! Akadt itt a zsákomban egy darab hús... kössünk rá valami madzagot és lógassuk bele a vízbe, aztán...

— Mozdulj már tovább! — bődült rá Kova, mire Tass fölsóhajtott és visszakötözte a zsákja száját.

— Melletted aztán nincs semmiféle szórakozás — méltatlankodott, miközben nadrágféken lesiklott az ív túlsó oldalán.

Rajta kívül mindenki számára gyötrelmes volt az átkelés és hatalmas k8 esett le a szívlikról, amikor végre szilárd talajra értek a síkos márványhíd végénél.

Útközben egy szót sem szóltak Silvarához, csak arra figyeltek, hogy élve átjussanak az Átjáró Hídján. Amikor viszont végre átértek, Laurana volt az első, aki megszólalt.

— Miért hoztál ide bennünket?

— Még most sem bízol bennem? — kérdezte Silvara szomorúan.

Laurana elbizonytalanodott... még egyszer fölnézett a hatalmas kősárkányra, amelynek feje köré a csillagok fontak koszorút. Szikla szája néma kiáltásra nyflt, ékkő szeme vészesen csillogott. Készárnyait egyenesen a sziklafalból vésték ki. Egyik mellső kőlábát

előrenyújtotta... olyan vastag volt, mint száz nyárfatörzs együttvéve.

— Elküldöd a sárkánygömböt, aztán idevezetsz bennünket egy sárkány emlékére emelt szoborhoz! — mondta Laurana egy pillanat múlva, megbicsakló hangon. — Mondd, mire gondolhatnék? Végül ide kalauzolsz bennünket, erre a helyre, amelyet Huma sírjának nevezel! Még azt sem tudhatjuk biztosan, valóban élt-e Huma vagy csak afféle legenda szülötte! Mi a bizonyítéka, hogy ez itt a nyugvóhelye? Vajon a teste itt van?

— N... nincs — csuklott el Silvara hangja. — A testének nyoma veszett, mint a...

— Mint a micsodának?

— Mint a dárdájának... a Sárkánydárdának, amellyel legyőzte a Minden Színű és mégis Színtelen Sárkányt. — Silvara fölsóhajtott és lehajtotta a fejét. — Gyertek már beljebb — könyörgött-, pihenjünk meg itt éjszakára. Reggel majd mindenre fény derül... ígérem!

— Nem hiszem... — kezdte Laurana.

— Bemegyünk! — jelentette ki határozottan Gilthanas. — Úgy viselkedsz, Laurana, mint egy elkényeztetett kölyök. Miért sodorna veszedelembe bennünket Silvara? Ha valóban lenne itt egy eleven sárkány, biztosan egész Ergoth szigetén tudnának róla! És már régen mindenkit el is pusztíthatott volna a szigeten. Én nem érzek semmi gonoszságot ezen a helyen, csak mélységes és ősi békességet. Mellesleg kiváló rejtekhely. Az elfek hamarosan megtudják, hogy a sárkánygömb biztonságban megérkezett Sancristba. Akkor fölhagynak az üldözéssel és mi szabadon eltávozhatunk. Nem így van, Silvara? Hát nem ezért vezettél el ide bennünket?

— De igen — suttogta halkan a lány —, ez volt a tervem. Most pedig gyertek, jöjjetek gyorsan, míg fönn van az ezüst hold. Ide csak addig léphetünk be!

Gilthanas megfogta Silvara kezét és együtt hatoltak be a vibráló, ezüstszínű ködbe. Tass a körülötte vadul kalimpáló szütyőivel megelőzte őket. Kova és Theros lassabban ballagott utánuk, majd Laurana zárta a sort elgondolkodva. Az ő félelmeit nem oszlatta el Gilthanas lelkes magyarázata, sem Silvara vonakodó egyetértése. De nem volt más hely, ahová mehetett volna és... ezt magában azért elismerte... roppant kíváncsi is volt a helyre.

A hídnak ezen az oldalán zsenge fű nőtt, amelyen megült a pára. Amint a sárkányszobor felé közeledtek, a talaj kissé emelkedni kezdett. Hirtelen a társaságot jó messzire megelőző Tasslehoff kiáltását hallották meg a ködfüggöny mögül.

— Raistlin! — hallatszott a rémült, fojtott visítás. — Óriássá változott.

A surranó teljesen meghibbant — morogta Kova sötét elégedettséggel —, mindig tudtam, hogy ez lesz a vége...

Közelebb rohantak, és ekkor meglátták, amint Tass föl-le ugrál és élénken mutogat valamire. Zihálva torpantak meg mellette.

— Reorx szakállára! — nyögte döbbenten Kova. — Ez tényleg Raistlin!

A gomolygó párából jó kilenc lábnyira magasodott ki előttük egy, az ifjú mágusra megszólalásig hasonló kőszobor. Arca, akárcsak az övé, kesernyésen cinikus volt, mélyen ülő szemének pupillája homokóra alakú.

— És ott van Caramon! — rikoltotta Tass.

Pár lépéssel odébb állt a varázsló ikertestvérének hatalmas szobra.

— És Tanis... — suttogta Laurana a félelemtől reszketve —, miféle gonosz varázslat ez?

— Nem gonosz — suttogta Silvara —, hacsak nem gonosz szándékkal közelíti meg valaki ezt a helyet. Ha így lenne, a legádázabb ellenségeiteket ábrázolnák azok a szobrok.

Az általuk keltett félelem és rettegés nem engedne tovább benneteket. De lám, ti a barátaitokat látjátok bennük, nyugodtan jöjjetek tehát.

— Én ugyan nem sorolnám Raistlint a legjobb barátaim közé — dörmögte Kova.

— Én sem — tette hozzá Laurana és vonakodva osont el a varázsló hideg szobra mellett. A mágus obszidián köpönyege feketén csillogott a két hold fényében. Laurana világosan visszaemlékezett silvanesti lázálmára és megrázkódott, amikor a barátaira oly ilyesztően hasonlító kőszobrok gyűrűjébe lépett. A térség közepén kis templomocska állt.

Az egyszerű, négyszögletes épület ragyogó, nyolcszögű lépcsősor tetején emelkedett. Szintén obszidiánból készült,és fekete tömege sejtelmesen csillogott az állandó köd nedvességétbl. A köbe vésett lovagok, amelyeket, mintha alig pár napja faragtak volna ki, sárkánydárdát tartottak a kezükben és hatalmas szörnyetegekre támadtak. A dermedt halálba merevedő sárkányok szája néma üvöltésre nyílt, amint testüket átjárták a kecses dárdahegyek.

— Ebben a templomban helyezték örök nyugalomra Huma tetemét — mondta Silvara, miközben fölvezette őket a lépcsőn.

A lány érintésére a hideg, bronz ajtószárnyak némán elfordultak a sarokvasakon. A csapat tagjai tétován megálltak az oszlopos épületet körülölelő lépcsősor tetején.

Gilthanas helyesen mondta: nem áradt erről a helyről semmi gonoszság. Lauranának hirtelen az eszébe jutottak a királyi gárda kriptái a Sla-Morf úton, és az a félelem, amelyet a halott királyuk örök nyugalmát őrző élő-holt testőrök árasztottak magukból Kith-Kanan sírkamrája előtt. Ebben a templomban viszont csak a társai elvesztése fölötti szomorúságot érezte, amin enyhített valamelyest a dicső

győzelem tudata… a szörnyű áron megnyert csata, amely végül is örök békességhez és édes nyugalomhoz juttatta a hőst.

Laurana hirtelen úgy érezte, hogy a ránehezülő teher csökken, a szíve megkönnyebbül. Önnön szomorúsága és vesztesége valahogy kisebbnek tűnt ezen a helyen, inkább győzelmeinek dicsőséges pillanatai jutottak az eszébe. Lassan, egyenként valamennyien beléptek a sírkamrába.

A bronzkapu becsapódott mögöttük, ott álltak a teljes sötétségben.

Hirtelen fény gyulladt… Silvara egy, bizonyára a falról leemelt fáklyát tartott a kezében. Laurana egy pillanatra elgondolkodott fölötte, vajon hogyan gyújtotta meg? A hétköznapi kérdésről azonban rögtön megfeledkezett, ahogy ámuló szemmel körülnézett a helyiségben.

Teljesen üres volt, csak a közepén magasodott egy obszidiánból épült ravatal, amelyet lovagok finoman kifaragott szoboralakjai tartottak, de a teteje, ahol Huma tetemének kellett volna feküdnie, üres volt. A ravatal lábánál egy ősrégi pajzs hevert, mellette pedig egy Sturméhoz hasonló kard. A társaság némán nézte a két tárgyat.

E szomorú hely meggyalázása lett volna, ha most bármelyikük is megszólal, és egyikük sem nyúlt a fegyverekhez… még Tasslehoff sem.

— Szeretném, ha Sturin itt lehetne — suttogta végül Laurana és amint körülnézett, könnyek szöktek a szemébe. — Ennek valóban Huma végső nyughelyének kell lennie… de… — semmiféle magyarázatot nem talált a lelkébe lassan belopakodó nyugtalanságra. Nem félelem volt az, inkább olyasféle érzés, amely akkor tört rá, amikor beléptek a völgybe… valami belső figyelmeztetés.

Silvara több fáklyát is meggyújtott a falakon, miután a társaság tagjai túlléptek a ravatalon és kíváncsian körülnéztek a kriptában. Maga az emelvény középen állt, a falak mentén pedig faragott kbpadok húzódtak, bizonyára a gyászolók számára, hogy azokon ülve róhassák le kegyeletüket a nagy halott előtt. A távolabbi sarokban kis oltárféle állt. Maga a helyiség nem volt nagy. Az oltár kőfelületébe a lovagrendek jeleit faragták: a rózsát, a koronát és a viharmadarat. Tetején kiszáradt rózsaszirmok és különböző füvek hevertek, illatuk még most, sok száz év elmúltával is betöltöyte a helyiséget. Az oltár alatt, a kőpadló mélyedésébe illesztve nagyméretű vastálca pihent.

Laurana épp a tálcát szemlélte érdeklődben, amikor Theros lépett oda hozzá.

— Mit gondolsz, mi lehet az ott — kérdezte a lány —, talán valami kút?

— Nézzük meg! — suttogta a kovács. Lehajolt, hatalmas ezüst kezével fölhajtotta a korong közepén lévő gyűrűt, megmarkolta és rántott egyet rajta. Nem történt semmi.

Theros most már mindkét kezével megragadta a gyűrűt és teljes erejéből fölfelé húzta megint. A vasfedő dörgő hangon felnyögött és olyan csikorgással csúszott végig a kőpadlón, hogy a fülük is belesajdult.

— Mit műveltetek? — pattant oda hozzájuk Silvara, aki eddig a ravatal mellett állt és szomorúan nézte annak hatalmas tömegét.

Theros meglepetten egyenesedett föl a fülsértően éles hang hallatán. Laurana önkéntelenül hátratántorodott a padlóban föltáruló sötét nyílásból. Mindketten Silvarára meredtek.

— Ne menjetek a közelébe! — figyelmeztette őket a lány remegő hangon. — Maradjatok távolabbi Nagyon veszélyes!

— Honnan tudod?

Az ijedtségből magához térő Laurana hangja hidegen csattant. — Hiszen évszázadok óta nem járt itt senki... vagy tán igen?

— Nem — felelte Silvara és beharapta az ajkát —, én... én is csak a népem legendáiból tudom.

Laurana nem törődött a másik figyelmeztetésével, a nyíláshoz lépett és letekintett a mélybe. Vaksötét volt odalenn. Még a Kova által a falról leemelt fáklya fényében sem látszott semmi. Enyhén dohos szag áradt a nyílásból, de ez volt minden.

— Én nem hiszem, hogy kút lenne — csipogta Tass, miközben odatolakodott, hogy belenézzen.

— Gyertek el onnan, kérlekl — könyörgött Silvara.

— Igaza van, kis enyveskezűm — dörögte Theros és a grabancánál fogva elvonszolta Tasst a lyuktól. — Ha netán belepottyansz, még utóbb a világ túlsó oldalán bukkansz elő legközelebb.

— Valóban? — kérdezte Tasslehoff elakadó lélegzettel. — Tényleg átesnék rajta a világ másik oldalára? Kíváncsi vagyok, milyen érzés lenne. Ott is mindenféle népek élnek... amilyenek mi vagyunk?

— Remélhetőleg nem olyanok, mint a surranók! — dörmögte Kova. — Vagy ha igen, mostanra biztosan már mind kipusztultak a hülyeségtől. Egyébként mindenki tudja, hogy a világ Reorx üllőjén hever. Aki oda átzuhan, menten a kalapácsütései és a világ közé szorul, amelyet még máig is kovácsol. Még hogy népek élnének odaát! — fortyogott a törpe, miközben nézte, hogy a kovács sikertelenül próbálkozik a tető visszahelyezésével. Tasslehoff még mindig kíváncsian lesett a nyílásba. Theros végül föladta a küzdelmet, de olyan szigorú pillantást vetett a surranóra, hogy az végre eloldalgott a lyuktól, a ravatalhoz sétált és mohó szemmel méregette, a lábánál heverő kardot és pajzsot.

Kova megcibálta Laurana ruhájának ujját.

— Mi van? —kérdezte a lány szórakozottan... a gondolatai valahol egészen másutt kalandoztak.

— Én értek a kőműves munkához — suttogta halkan a törpe —, és ezzel itt valami nincs rendben. — Egy pillanatra elhallgatott, hogy meggyőződjön róla, nem neveti-e ki.

Laurana, de a lány komolyan figyelt rá. — A kriptát és a szobrokat odakint emberek készítették. Nagyon régi munka...

— Elég régi ahhoz, hogy tényleg Huma sírja lehessen? — kérdezte Laurana.

— A legutolsó kődarabig — bólogatott Kova. — De azt a hatalmas szörnyeteget odakint — mutatott a gigászi sziklasárkány felé — nem ember, nem elf, de még csak nem is törpe keze faragta. — Laurana értetlenül pislogott — — És az még öregebb — vált egészen fojtottá Kova suttogása. — Olyan régi, hogy hozzá képest ez itt — mutatott körbe a helyiségen — egészen új.

Laurana kezdte fölfogni, miről beszél. Kova, amint meglátta tágra nyíló szemét, lassan, ünnepélyesen bólintott

— Olyan kétlábú lény nem tapossa Krynn földjét, amely azt a sziklaoldalt úgy kifaraghatta volna

— Valami irgalmatlanul erős lénynek kellett lennie — mondta elgondolkodva Laurana —, és hatalmas méretűnek..

— És szárnyasnak...

És szárnyasnak — ismételte meg Laurana. — Hirtelen elhallgatott és az ereiben megfagyott a vér, amint különös szavakat hallott fölcsendülni a háta mögött... varázsigéket!

— Ne! — kiáltotta és ösztönösen fölemelte a kezét, hogy elhárítsa magától a varázslatot, bár tudta, hogy igyekezete teljesen hiábavaló.

Silvara az oltár előtt állt, tenyerébe gyújtötte a rózsa szirmokat és halkan mormolta a mágikus szavakat.

Laurana küzdött a tudatára telepedő búvös álmosság ellen. Lassan térdre hullott, a kőpadba kapaszkodott a fal mellett és némán szidta magát az ostobaságáért. Amint fölnézett, látta, hogy Theros megtántorodik, Gilthanas pedig a földre hanyatlik. Mellette a törpe már javában horkolt, amikor lehuppant a padra.

Laurana valami csattanó hangot hallott, mint amikor egy pajzs ütődik a kőpadlóhoz, azután a levegőt teljesen betöltötte a rózsaillat.

9.
A surranó meglepő fölfedezése

Tasslehoff is meghallotta Silvara bűvös kántálását. Amint rájött, hogy varázsige szövődik a dallamos szavakból, ösztönösen belekapaszkodott a ravatalhoz támasztott pajzs szélébe és megrántotta.

A súlyos pajzs ráborult, pengő csattanással esett a padlóra, és maga alá temette a surranót. Tasslehoffnak egy porcikája sem látszott ki alóla.

Mozdulatlanul lapult fedője alatt, mígmeg nem győződött róla, hogy Silvara végzett a varázsigével. Még azután is feszülten várakozott pár pillanatig: nem változik-e békává, nem lobban-e lángra vagy nem történik-e vele valami más, hasonlóan izgalmas dolog. De legnagyobb csalódására nem történt semmi ilyesmi. Már Silvara kántálását sem hallotta. Végül megunta, hogy csak úgy heverjen a sötétben, a hideg kőpadlón és egy lehulló tollpihénél is csöndesebben előbújt a nehéz pajzs alól.

Mindegyik barátja mélyen aludt! Tehát ez volt a varázslat célja! De hová lett Silvara? Elment valahová, hogy egy rémítő szörnyeteggel térjen vissza, amely majd fölfalja őket?

Tass óvatosan fölemelte a fejét és kikukucskált a ravatal tetejére. Legnagyobb megdöbbenésére megpillantotta a lányt, amint a sírkamra bejárata mellett kuporog. Tass csak annyit látott, hogy Silvara előre-hátra billeg és halk, nyögdécselő hangokat hallat.

— Ugyan, hogy csinálhatnám végig? — hallotta Tass, amint magában beszél. — Elhoztam őket ide! Ez nem elég? Nem! — rázta meg a fejét kétségbeesetten. — Nem, a gömböt elküldtem... ők nem tudják, hogyan kell használni. Meg kell törnöm a fogadalmat. Úgy van nővér, ahogy te mondtad... a választás joga az enyém. De nagyon nehéz! Szeretem őt...

Silvara zokogott, magában motyogott, mint egy megszállott és fejét a térdére hajtotta. A melegszívű surranó még sohasem látott ekkora bánatot, és vágyakozott rá, hogy megvigasztalhassa a lányt. Ekkor azonban rájött, hogy amit az ott duruzsol magában, semmi jót sem jelenthet.

„Nehéz a választás... megszegni a fogadalmat..."

Nem, gondolta magában Tass, helyesebb, ha valahogyan elszelelek innen, még niielőtt rájön, hogy rajtam nem fogott a varázsigéje.

Silvara azonban elállta előle a kripta bejáratát. Talán elosonhatna mellette... De Tass megrázta a fejét. Túlságosan kockázatos...

A nyílás! Vidult föl hirtelen. Különben is alaposabban ki akarta kémlelni. Csak abban reménykedett, hogy még mindig nyitva lesz.

A surranó lábujjhegyen megkerülte a ravatalt és odaosont az oltárhoz. Ott volt a lyuk... szélesen tátongott. Előtte hevert Theros és fejét ezüst karjára hajtva édesdeden aludt. Tass hátrapillantott Silvarára és óvatosan a nyílás széléhez húzódott.

Egész biztosan sokkal jobb búvóhely annál, mint ahol most van. Lépcső ugyan nem vezetett lefelé, de a falból vas létrafokokat látott kiállni. Egy talpraesett surranónak... amilyen ő is... nem jelenthet gondot, hogy lemásszon rajtuk. Talán arra kijuthat a szabadba. Váratlanul zajt hallott maga mögött: Silvara megint sóhajtozik és fészkelődik...

Nem töprengett tovább... Tass becsusszant a nyíláson és megkezdte a leereszkedést. A falakat csúszós nyálka és penész borította, a kapaszkodók távol voltak egymástól. Embereknek épült. — gondolta magában ingerülten. A kisebbekkel sohasem törődik senki.

Annyira lekötötték a gondolatai, hogy észre sem vette az ékköveket, míg csaknem rájuk nem lépett.

— Reorx szakállára! — motyogta (Kedvelte ezt a Kovától kölcsönvett fohászfélét.) Hat gyönyörű ékszer... mindegyik legalább akkora, mint a tenyere... volt elhelyezve az akna falán vízszintes körben. Azokat is penész borította, de Tass már így is első pillantásra megállapította, hogy nagyon értékesek.

— Vajon miért rejthetett el bárki is ilyen csodaszép dolgokat idelent a sötétben? — tette fel magának a kérdést félhangosan. — Biztos valami tolvaj lehetett. Ha valahogy kitudnám bányászni őket, akkor visszajuttatnám az igazi gazdájuknak. — És a keze máris rákulcsolódott az egyikre.

Hatalmas erejű fuvallat tört be az aknába, és olyan könnyedén kapta le a surranót a létrafokról, ahogy a téli vihar bánik el egy száraz falevéllel. Zuhanás közben Tass fölnézett, és látta, hogyan zsugorodik egyre kisebbre az akna száját jelentő fénykarika. Hirtelen az jutott az eszébe, vajon mekkora lehet Reorx kalapácsa, amikor váratlanul abbamaradt a zuhanás.

Egy pillanatig azt érezte, hogy a szél körbebucskáztatja, azután irányt váltott és jobbra-balra taszigálta. Szóval mégsem jutok át a világ túlsó oldalára, szontyolodott el végül. Nagyot sóhajtott és nekivágott egy oldalfolyosónak.

Ekkor hirtelen megérezte, hogy a hatalmas szél fölfelé emeli az aknában. Szokatlan, lenyűgözően érdekes volt az érzés. Ösztönösen kiterjesztette a karját, hogy lássa, eléri-e az ismeretlen járat falát. A következő pillanatban arra döbbent rá, hogy így gyorsabban siklik fölfelé a fürge légáramlat puha szárnyán.

— Talán meghaltam — motyogta magában Tass. Meghaltam és

most könnyebb vagyok a levegőnél is. Honnan is tudhatnám? Ekkor ijedten lenyúlt és megtapogatta a szütyőkéit. Semmiben sem volt biztos... a surranók nem sokat foglalkoznak a túlvilági lét körülményeivel... de abban majdnem biztos volt, hogy a cókmókját nem engednék be oda. De nem, minden a helyén van. Megkönnyebbülten fölsóhajtott, ami csuklássá változott, amint megérezte, hogy lelassul, sőt ismét visszafelé esik.

Mi történt? — gondolta rémülten, aztán mindjárt rájött, hogy mind a két kezét a törzséhez szorította. Sietve megint kitárta a karját és nyomban, biztonságosan emelkedni kezdett. Miután meggyőződött róla, hogy mégsem halt meg, teljesen átadta magát a röpülés gyönyörűségének. Addig csapkodott a kezével, míg röptében hanyatt nem fordult, akkor aztán fölnézett, hogy láthassa, merrefelé is halad?

— Ó, hiszen valami fény van a feje fölött, egyre erősebb és világosabb. Azt is látta már, hogy egy aknában van, csak sokkal hosszabban, mint amelyikbe belepottyant.

Na megállj, Kova, ha én ezt neked egyszer elmesélem — mormolta vágyakozva, ám ekkor ismét a szeme elé került hat hasonló ékszer, mint amilyeneket a másik aknában látott... s közben a száguldó légáramlat is kezdett elcsöndesedni.

Éppen abban a pillanatban, amikor arra gondolt, milyen pompás életforma is lenne ez a röpködés, hirtelen fölért az akna nyílásához. A légáramlat egy szintben tartotta egy fáklyafénnyel megvilágított helyiség padlójával. Tass egy pillanatig még várt, hátha újra kezdheti a repülést, még a karjaival is csapkodott egyet-kettőt, de nem történt semmi. A röpködésnek ezek szerint vége!

Ha már idefönt vagyok, akár körül is nézhetek, gondolta és fölsóhajtott. Kiszökkent az áramlatból a csarnok kőpadlójára és nekilátott a földerítésnek.

A falakon jó néhány fáklya lobogott és éles, fehér fénnyel árasztotta el a helyiséget, amely szemmel láthatóan jóval nagyobb volt a sírkamránál. Egy magasba ívelő lépcsősor aljánál állt. A lépcsőfokok és minden egyéb tiszta fehér kőbál volt ebben a teremben, élénk ellentétben a kripta feketeségével. A lépcső jobbra kanyarodott és láthatóan a csarnok második szintjére vezetett. Még följebb, a lépcsőre nézőpárkányt vett észre, biztosan valami erkély-féle lehet, gondolta. Tass nyaka majd kitekeredett, úgy lesett fölfelé, s közben úgy tűnt, mintha éles szfnek kavargó örvénylését látná a szemközti falról áradó fáklyafényben.

Vajon ki gyújthatta meg a fáklyákat? — töprengett. Mifélé hely lehet ez? Talán még Huma sírjához tartozik? Vagy talán a sárkányhegy gyomrába hozott ez a szél? Vajon van-e itt valaki? Azok a fáklyák biztosan nem maguktól égnek.

Amikor erre gondolt... csupán a biztonság kedvéért...benyúlt a

zekéje alá és előhúzta kicsiny tórét. Megmarkolta, majd a széles, magas lépcsőfokokon fölmászott az erkélyre. A csarnok hatalmas lehetett, de a fáklyafényben nem sokat látott belőle. Masszív oszlopok tartották feje fölött a súlyos mennyezetet. Az erkélyről újabb széles lépcső vezetett egy még magasabb szintre. Megfordult, a korlátnak támaszkodott, hogy alaposann szemügyre vehesse az eddig a háta mögött lévő falat.

— Reorx szakállára! — suttogta halkan. Nézd csak!

Egy festmény volt az... jobban mondva egy freskó. A lépcső tetejénél kezdődött, pontosan Tassal szemben és araszról araszra futott körbe a falon, ragyogó színekben.

A surranót különösebben ugyan nem érdekelte a művészet, de azt el kellett ismernie, hogy ehhez hasonló szépséget még sohasem látott életében. Vagy talán mégis? Valahogy ismerősnek hatott a kép. Igen... minél tovább nézte, annál bizonyosabbá vált előtte, hogy már látta valahol.

Tass alaposan elmerült a kép vizsgálatában és próbált visszaemlékezni rá. Pontosan vele szemben félelmetes sárkánycsapatot látott, mindenféle színekben, ahogy különféle pózokban ereszkednek a föld felé. Városok lángoltak... akár Tarsis... épületek dőltek össze, a lakosok menekültek. Szívszorongató látvány volt, hát a surranó gyorsan továbbhaladt.

Odébb ment a balkonon, szeme mindig a freskón. Amikor a közepe tájára érkezett, a megrökönyödéstől tátva maradt a szája.

— A Sárkányhegy! Azt festették ide a falra! — suttogta, és meglepetten hallotta, hogy a suttogása a falakról visszaverődik hozzá. Sietve körülkémlelt, majd odasomfordált az erkély túlsó végéhez. Áthajolt a korláton és még közelebbről megvizsgálta a festményt. Valóban a Sárkány-hegyet ábrázolta, ahol e pillanatban is tartózkodott. Viszont a kép olyannak ábrázolta a hegyet, mintha valami gigászi karddal pontosan kettéhasították volna.

— Milyen csodálatos! — sóhajtott föl a térképkedvelő surranó. — Hát persze — mormolta —, ez egy térkép... és lám, most éppen itt vagyok... feljöttem a hegy gyomrába. — A hirtelen fölismerés hatására még egyszer gyorsan körülpillantott a csarnokban. — Pontosan a sárkány torkában vagyok! Lám csak, ezért ilyen különös alakú ez a helyiség. — Visszafordult a térképhez. — Itt van a falfestmény és ott van az erkély, amelyen állok..., amott meg az oszlopok. — Teljesen körbefordult. — És ... igen, ott van a nagy lépcső. — Még tovább pördült: — Lám csak! Fölvezet a fejébe. Amott pedig, ahol följöttem... valami szélfolyosó. De ki építhette ezt az egészet... és főleg, miért?

Tasslehoff újból nekivágott az erkély körbejárásának, hátha egyszer csak rájön a festmény nyitjára. A galéria jobb oldalán egy másik csatajelenet pompázott. Voltak ott vörös sárkányok, meg

feketék, kékek és fehérek — de ez a kép nem töltötte el borzalommal, mivel a tüzet és jeget okádó szörteyekkel itt ezüst és arany sárkányok harcoltak...

— Emlékszem már! — kiáltott föl Tass.

A surranó föl s alá szökdécselt és közben úgy rikoltozott, mint aki teljesen megvadult. — Emlékszem! Emlékszem!... Pax-Tharkasban volt. Fizban mutatta meg! Vannak a világon jó sárkányok is! Ők majd segítenek nekünk legyőzni a gonoszokat! Csak éppen még meg kell találnunk őket. És ott vannak a sárkánydárdák!

— Mi a fene az!? — csattant föl egy hang valahol a surranó alatt. — Az ember már nem is alhat egy kicsit nyugodtan? Mi ez a rettentő ricsaj? Olyan zajt csapsz, hogy még a holtak is fölébrednek rá!

Tasslehoff tőrével a markában gyorsan megpördült. Meg mert volna esküdni rá, hogy egymaga van odafönt, de lám, tévedett. A fáklyák fénykörén kívül az árnyékban egy kőpadról magas, fekete köpönyeges alak emelkedett föl.

Megrázkódott, nyújtózkodott, majd sebes léptekkel megindult a lépcsőn a surranó felé. Tass még akkor sem tudott volna menekülni, ha akar, s különben is furdalta az oldalát a kíváncsiság, vajon ki lehet az a másik. Már nyitotta is arszőját, hogy megkérdezze a furcsa alaktól, kiféle-miféle és miért pont a Sárkányhegy torkát választotta ki egy kis szundikálásra, amikor a teremtmény kiért a fényre. Egy öregember volt az... méghozzá...

Tasslehoff kése koppanva hullott a kőpadlóra. A surranó nekitántorodott az erkély korlátjának. Életében először, utoljára ás egyetlen alkalommal Tasslehoff Fúróláb szava elakadt.

— F...f...f — nem jött ki hang a torkán, csak valami szánalmas brekegés.

— Nos, mi az? Nyögd már ki végre — hajolt fölébe az öregember. — Egy perce még meglehetősen nagy lármát csaptál. Most meg mi van veled? Talán cigányútra ment valami?

— F...f...f — nyekeregte Tasslehoff elhalón.

— Ó, szegény kölyök... meglepődtél, ugye? Szájzár, hmmm, szomorú, szomorú... no, várj csak... — ezzel az öreg benyúlt a köpönyege alá, és egész csomó zsákocskát húzott elő, kinyitogatta őket sorban, mialatt Tasslehoff reszketve tátogott előtte.

— Nesze — mondta az alak, egy pénzérmét tett Tass izzadt tenyerébe és ráhajtogatta vékony újjait. — Most pedig szaladj és keress egy papot...

— Fizban! — nyögte ki végül Tass nagy nehezen.

— Hol? — pördült körbe gyorsan az öreg. Fölkapta a botját és ijedten meredt a sötétbe. Aztán úgy látszott, hogy eszébe jut valami. Visszafordult és suttogva kérdezte a surranótól: — Biztos vagy benne, hogy ezt a Fizban alakot láttad? Hát nem halt meg?

— Úgy tudom... izé, azt hittem... — motyogta Tass szánalmasan.

— Akkor meg nem kellene erre kószálnia és ijesztgetnie a népeket — jelentette ki a vénember mérgesen. — No, majd én beszélek a fejével. Hé, te! — ordította a sötétbe.

Tass előrenyújtotta reszkető kezét és megrángatta az öreg köpönyegét. — N...nem tudom biztosan, d...de azt hiszem, te vagy Fizban!

— No nee, tényleg? — motyogta az öregember és tétován hátralépett. — Valamit éreztem ma reggel, ebben a komisz időben, de sejtelmem sem volt róla, hogy ilyen komoly a helyzet. — A válla megereszkedett. — Szóval meghaltam. Püff neki! Oda a világ... kiborult a bili. — Odatámolygott egy padhoz és lezöttyent rá. — És szép volt legalább a temetésem? —kérdezte. — Sokan e]jöttekrá? Volt huszonegy ágyúlövés? Mindig is vágytam arra a huszonegy ágyúlövésre.

— Én ... izé — dadogta Tass és nagyon szerette volna tudni, mi a csuda lehet az az ágyú? — Nos... hát... inkább azt mondhatnám, hogy... afféle búcsúszertartás volt. Tudod... mi... izé... szóval nem találtuk meg a... hogy is mondjam csak...?

— A maradványaimat — segítette ki készségesen a vénember.

— Hmm... a maradványaidat — rebegte Tass és elvörösödött. — Sokáig kerestük, de, szóval, annyi volt ott a csirketoll... meg a sötét elf... és Tanis azt mondta, örüljünk, hogy élve megúsztuk...

— Méghogy csirketollak! — fortyant föl az öreg. — Mi közük lehet holmi csirketollaknak az én temetésemhez?

— Mi... szóval te meg én ... és Sestun. Emlékszel Sestunra, a mocsári törpére? Szóval, ott volt az a hatalmas nagy lánc, Pax-Tharkasban. Meg az a ronda nagy vörös sárkány. Rákapaszkodtunk a láncra, a sárkány meg tüzet fújt rá, mire a lánc elszakadt, mi meg zuhantunk lefelé... — Tass egészen belemelegedett a történetébe, azóta egyik kedvencévé vált —, ... én meg tudtam, hogy végünk, most mindjárt meghalunk. J6 hetven lábnyit zuhantunk (a magasság Tass minden egyes előadása alkalmával növekedett valamit), te meg ott zuhantál lefelé alattam, és hallottam, hogy kántálsz valami varázsigét...

— Igen, egész jó varázsló vagyok, tudod.

— Hát persze — vágta rá Tass és sietve folytatta: — Szóval elmondtad azt az igét... a tollesőset vagy valami ilyesmit. Még csak az első szót mondtad ki tollak és akkor hirtelen... — a surranó széttárta a karját és őszinte áhítattal gondolt vissza a történtekre —, egyszer csak millió és millió és millió csirketoll kavargott a levegőben...

— No és, mi történt azután? — kérdezte kíváncsian az öregúr és megdöfködte Tass oldalát.

— Hm, izé, innentől kezdve egy kicsit... hogy is mondjam...

összezavarodik a dolog — makogta Tass. — Üvöltésthallottam, aztán egy puffanást. Szóval, izé, inkább olyan csattanás féle volt, é...én meg azt hittem, hogy te kenődtél szét a kőpadlón!

— Hogy én? — ordított föl az öregembem. – Méghogy szétkenődtem! — dühösen meredt a surranó képébe. — Én sohasem kenődtem szét, egész életemben!

— Aztán Sestun még én, a lánc darabjaival együtt belehuppantunk a tolltengerbe. Kerestelek... tényleg kerestelek. — Tass szemébe könnyek szöktek, amint visszaemlékezett rá, ahogy sajgó szívvel kutat a vénember teteme után. — De túl vastag volt az a piheszőnyeg... meg odakint az a borzalmas fölfordulás, amikor a sárkányok egymásnak estek. Sestunnal akkor kirontottunk az ajtón, hamarosan megtaláltuk Tarsist, aztán én még vissza akartam menni, hogy tovább keresselek, de Tanie azt mondta, ne...

— Egyszóval otthagytatok engem egy halomnyi nyavalyás csirketoll alatt!

— De borzasztóan szép volt a temetési szertartásod. Tass témát váltott. — Aranyhold beszélt, utána Elistan. Te nem találkoztál Elistannal, de Aranyholdra emlékszel, ugye? Meg Tanisra!?

— Aranyhold, hmmm — dörmögte az öreg. — Hát hogyne... csinos lány. Az a zordképű égimeszelő volt a kedvese...

— Zúgószél! — kiáltotta Tass lelkesen. — És Raistlinre emlékszel?

— Vánnyadt egy alak, de pokolian jó varázsló — jelentette ki a vénember ünnepélyesen —, de aligha viszi valamire az életben, ha nem csinál valamit azzal a köhögéssel.

— Te tényleg Fizban vagy! — rikoltotta Tass, boldogan fölszökkent, körülnyalábolta és szorosan magához ölelte a vén mágust.

— Jól van, no, jól van — lapogatta Fizban zavartan a surranó hátát. — Elég legyen már... még összegyűröd a ruhámat! És ne szipogj! Rettentően. utálom. Köll egy zsebkendő?

— Nem, nekem is van...

— Helyes, annál jobb. Hmm, csakhogy az alighanem az én zsebkendőm! Ott van benne a monogramom...

— Valóban? Biztosan elejtetted valahol.

— Megvagy! Most már emlékszem — kiáltott fel az öreg.

— Te vagy Tassle... Tasale... izé... ez vagy az.

— Tasslehoff! Tasslehoff Fúróláb csicseregte a surranó.

— Én meg... — az öreg egy pillanatra elhallgatott —, mit is mondtál, mi volt az a név?

— Fizban!

— Fizban, igen... — a vén mágust, egy darabig kételyek marcangolták, aztán csöndesen megcsóválta a fejét: — Én meg biztos voltam benne, hogy meghalt...

10.
Silvara titka

— Mégis, hogy maradtál életben? — kérdezte Tass, és egyik tarsolyából némi szárított gyümölcsöt kotorászott elő, hogy megossza Fizbannal.

Az öreg varázsló elgondolkodott. — Valóban nem is gondoltam, hogy megúsztam — mormolta végül bocsánatkérően. — Azt hiszem, halvány sejtelmem sincs róla... de ha jobban belegondolok, azóta egy falatnyi csirke sem megy le a torkomon. És ti — fordította szúrós tekintetét a surranóra —, mit kerestek itt?

— Néhány barátommal jöttem ide. A többiek valahol vándorolnak, ha élnek még egyáltalán. – És ismét szipogott egy sort.

— Élnek. Ne izgulj miattuk! —, veregette meg Fizban Tasslehoff vállát.

— Azt mondod? — csillant föl Tass szeme. — Egyszóval, most itt vagyunk, Silvarával...

— Silvara! — az öregember talpra szökkent, fehér sörénye csak úgy lobogott. A mélázó kifejezés egy csapásra eltűnt az arcáról.

— Hol van? — kérdezte szigorúan. — És a barátaid? Ők hol vannak?

— ...odalent — motyogta Tass az öreg hirtelen átváltozása fölötti megrökönyödéssel. — Silvara valahogy elvarázsolta őket.

— Ó, hát nem megtette? — mormolta a vén mágus. — No, majd utánanézünk! Gyere! — Ezzel megindult az erkélyről lefelé, olyan szapora léptekkel, hogy Tassnak loholnia kellett utána.

— Mit mondtál, merre is vagytok? — kérdezte az öreg és megtorpant a lépcső tetején. — Pontosan! — tette hozzá élesen.

— Hmm... a sírnál, Huma sírkamrájában. Azt hiszem, Huma sírja mellett... legalábbis Silvara azt mondja.

— Phűű. No, de legalább nem kell kutyagolnunk.

Lesiettek a lépcsőn és a helyiség közepén odaléptek a nyíláshoz, amelyen Tass följött. Az öregember belépett rajta. Tass néhányat nyelt, majd jól megmarkolta a mágus köpönyegét és ő is utána lépett. Ott csüngtek a semmi, az üres sötétség fölött és érezték maguk körül a hűvös levegő áramlását.

— Lefelé! — parancsolta az öreg.

Erre lassan fölemelkedtek a felad galéria mennyezete felé. Tass érezte, amint a tarkóján égnek mered a szőr.

— Azt mondtam, lefelé! — ordította a vén mágus dühödten és fenyegetően hadonászott az alattuk tátongó nyílás felé a pálcájával.

Ekkor szörcsögő hang hallatszott és mindkettőjüket olyan hirtelen

szippantotta magába a nyílás, hogy Fizban süvege leröpült. Pontosan olyan, mint amit otthagyott a sárkánytanyán, állapította meg Tass. Gyűrött volt és formátlan, s minden jel szerint önálló akarattal rendelkezett. Fizban vadul utánakapott, de elvétette. A süveg vidáman libegett utánuk, úgy jó ötven lábnyira tőlük.

Tasslehoff lefelé bámult elbúvölten és valami kérdés föltevéséhez készülődött, de Fizban leintette. Megragadta a pálcáját és halkan suttogott valamit, miközben különös jelet rajzolt a levegőbe.

Laurana kinyitotta a szemét. Egy hideg kőpadon feküdt és a csillogóan fekete mennyezetre meredt. Fogalma sem volt róla, hol, lehet. Aztán lassacskán visszatért az emlékezete. Silvara!

Gyorsan fölült és sebesen körülpillantott a helyiségen.

Kova morgott és a nyakát dörzsölte. Theros pislogott és csodálkozva nézett körül. Gilthanas már fölkelt és Huma ravatalának végénél állt, onnan meredt valamire az ajtó mellett. Amikor Laurana mellé lépett, odafordult hozzá.

Gilthanas ajkára tette az ujját és az ajtó felé biccentett a fejével.

Silvara ült ott, arcát a tenyerébe temette és keservesen zokogott.

Laurana megingott, az ajkára toluló indulatos szavakat nem mondta ki. Egyáltalán nem ilyesmire számított, de végül is, mire? — kérdezte magától. Talán, hogy többé föl sem ébred? Viszont magyarázatot kell kapnia a dologról!

Odalépett hát a lányhoz.

— Silvara — szólította meg:

Az rugóként pattant föl, az ijedtségtől holtsápadt arccal.

— Hogyhogy te ébren vagy? Hogy szabadultál meg a varázslatom alól? — nyögte és nekitántorodott a falnak.

— Ne törődj vele! — válaszolta Laurana, bár sejtelme sem volt róla, miért és hogyan tért magához. — Mondd meg...

— Én csináltam! — szólalt meg egy mély hang. Laurana és barátai megpördültek... a szemük láttára egy fehér szakállú, egérszürke köpönyeget viselő öregember emelkedett ki ünnepélyesen a padló nyílásából.

— Fizban — lihegte Laurana és nem hitt a szemének.

Fémes csattanás hallatszott: Kova esett hanyatt ájultan, de senki még csak egy pillantást sem vetett rá. Csak a vénembert bámulták megrökönyödve. Ekkor Silvara éles sikollyal a kőpadlóra vetette magát, reszketett és halkan nyöszörgött.

A többiekre ügyet sem vetve, Fizban átvágott a sírkamrán, elhaladt a ravatal, majd az ájult törpe mellett és Silvarához lépett. Mögötte Tasslehoff mászott ki a lyukból.

— Nézzétek, kit találtam! — kérkedett a surranó. — Fizban! És röpültem, Laurana! Csak beugrottam a lyukba és máris szárnyaltam a

levegőben! És van odafont egy kép, arany sárkányokkal és akkor Fizban rám ordított és... be kell vallanom, igen szorult helyzetben éreztem magamat egy darabig. Elment a hangom és.:. hé, mi történt Kovával?

— Csönd legyen, Tass — suttogta Laurana elhaló hangon és közben le nem vette szemét a vén mágusról, aki letérdelt a padtóra és megrázta a vadonbeli elf-lányt.

— Mit műveltél, Silvara? — kérdezte Fizban szigorúan.

Laurana ekkor arra gondolt, hogy talán tévedett... ez valami más vénember, aki csak fölvette az öreg varázsló ruháit. Ez a szigorú képű, erőteljes férfi nem lehetett az a kerge vén mágus, akire emlékezett. De nem! Ezt az arcot bárhol, bármikor fölismerné, arról a süvegről nem is szólva.

Amint nézte az előtte álló két alakot... Silvarát és Fizbant... érezte, hogy valami hatalmas és lenyűgöző erő áramlik közöttük, néma mennydörgéshez hasonlóan. Szörnyű vágy tört rá, hogy kirohanjon ebből a helyiségből és addig fusson, míg össze nem rogy a kimerültségtől. De meg sem tudott moccanni... csak bámult tehetetlenül.

— Mit tettél, Silvara? — dörögte ismét Fizban. — Megszegted a fogadalmadat!

— Neem! — nyögte a lány, mialatt ott vonaglott az öregember lába előtt. — Nem tettem... még nem!

— Idegen testben jártad a világot és belekontárkodtál a férfiak dolgába. Ez önmagában is elég lenne, de ráadásul elhoztad őket ide!

Silvara könnyáztatta arcát eltorzította a szenvedés. Laurana ráébredt, hogy az ő arcán is végigcsurognak elszabadult könnyei.

— Jól van hát! — kiáltottföl Silvara dacosan. — Megszegtem a fogadalmamat, vagy legalábbis szándékomban állt. Idehoztam őket. Meg kellett tennem! Annyi nyomorúságot és kínt láttam! Különben is... a hangja elcsuklott, a szeme a távolba révedt... volt náluk egy gömb...

— Igen — mormolta halkan Fizban —, egy sárkánygömb. A Jégfal-Palotából hozták. Azután a te birtokodba került. Mit tettél vele, Silvara? Hol van most az a gömb?

— Elküldtem — suttogta Silvara alig hallhatóan.

Fizban a szemük láttára öregedett meg. Arca megnyúlt és mélyet sóhajtva a botjára támaszkodott. — És hová küldted, Silvara? Hol van most az a sárkánygömb?

— St...sturmnál van — vetette közbe Laurana ijedten —, elvitte Sancristba. Mit jelent ez az egész? Sturm veszélyben van?

— Kicsoda? — kérdezte Fizban és hátranézett a válla fölött. — Ó, üdv néked, kedvesem! — kiáltotta Lauranának. — Úgy örülők, hogy látlak megint! Hogy van az atyád?

— Az atyám... Laurana zavartan megrázta a fejét. — Figyelj rám, jó öreg, sose törődj az atyámmal! Kicsoda...

— És lám a bátyád — nyújtotta kezét Fizban Gilthanas felé. — Örülök, hogy látlak, fiam... és téged is, uram — hajolt meg az ámuló Theros felé. — Ezüstkarú... hmm... én... — lopva hátranézett Silvarára... — micsoda véletlen! Vasverő Theros, ha nem tévedek!l Sokat hallottam felőled... az én nevem meg...

A vén mágus elhallgatott és összevonta a szemöldökét.

— A nevem...

— Fizban! — segítette ki készségesen Tasslehoff.

— Fizban — bólogatott a vénember mosolyogva.

Lauranának úgy tűnt, hogy az öreg varázsló figyelmeztetően pillant Silvarára. A lány lehajtotta a fejét, mintha a néma, titkos üzenet megértését nyugtázná vele. Ám mielőtt Laurana rendbeszedhette volna örvénylő gondolatait, Fizban máris visszafordult hozzá. — Nos, Laurana, biztosan kíváncsi vagy rá, ki is lehet Silvara?

Ezt már neked kell elmondanod, leányom — fordult Silvarához —, mert én most itt kell, hogy hagyjalak benneteket. Igen hosszú út áll még előttem!

— Muszáj nekik elmondanom? — kérdezte Silvara csöndesen. Még mindig térdepelt és beszéd közben a szeme Gilthanasra tévedt. Fizban követte a pillantását. Amikor meglátta az elf-lord döbbent arcát, hirtelen megenyhült, azután szomorúan megcsóválta a fejét.

Silvara könyörgő mozdulattal emelte felé a kezét. Fizban odalépett hozzá, megfogta a kezét és talpra segítette. A lány átölelte, mire az öreg magához szorította őt.

— Nem, Silvara — mormolta Fizban lágy, kedves hangon —, nem vagy köteles elmondani nekik. Ugyanolyan választás előtt állsz, mint a nővéred. Ki is törölheted az emlékezetükből, hogy valaha itt jártak.

Hirtelen egyetlen színfolt maradt Silvara arcán: kéken ragyogó szeme. — De ez azt jelenti, hogy...

— Igen — mondta a vén mágus —, de neked kell — döntened. — Ezzel megcsókolta a lány homlokát. — Isten veled, Silvara.Visszafordult a többiekhez. — Viszlát, viszlát... örültem a találkozásnak. Egy kicsit bosszantanak azok a csirketollak..., de végül is nem haragszom. — Tasslehoffra meresztette a szemét és türelmetlenül várakozott egy percig. — Nos, jössz már? Nem várhatok rád egész éjszaka!

— Hogy? Menjek... veled? — kiáltott föl Tass és koppanva ejtette vissza Kova fejét a kőpadlóra. Talpra szökkent. — Hát persze! Csak hadd szedjem össze a holmimat... — elhallgatott és lenézett az ájult törpére —, Kova...!

— Nem lesz semmi baja — ígérte meg Fizban. — Nem leszel soká

távol a barátaidtól. Találkozunk velük megint — és összeráncolt homlokkal mormogott maga elé —, hét nap, meg három, aztán egy... hmm, mennyi is hétszer négy? Ja igen... úgy a Bőjt Ideje körül. Akkor tartják azt a tanácsülést: Most pedig gyerünk! Komoly munka vár rám. A barátaid jó kezekben vannak. Silvara majd gondot visel rájuk... nem így van, kedvesem? — fordult az öreg a vadonbeli elf-lányhoz.

— Elmondom nekik — ígérte Silvara és Gilthanasra nézett.Az elf-lord egyszerre meredt rá és Fizbanra, arca elsápadt és a lelkére rátelepedett a félelem.

Silvara fölsóhajtott. — Igazad van, már régen megszegtem az eskümet... most már végig kell csinálnom, amit elkezdtem!

— Ahogy jónak látod — Fizban a lány fejére tette a kezét és végigsimított ezüst haján, azután elfordult.

— És megbüntetnek? — kérdezte Silvara abban a pillanatban, amikor az öreg belépett a homályba.

Fizban megállt, megcsóválta a fejét és visszanézett a válla fölött. — Némelyek szerint máris a büntetésedet töltöd — mondta szelíden. — De amit tettél, szerelemből tetted. Ahogy az utadat megválaszthattad, úgy büntetésedet is.

A vén mágust elnyelte a sötétség. Tasslehoff fityegő szütyővel utánarohant. — Isten veled, Laurana! Viszlát, Theros! Vigyázzatok Kovára! — rikkantotta egyszuszra.

A beálló csendben Laurana még hallotta egy kis ideig a vén mágus. mormogását: — Affene, hogy is volt az a név? Ficfa... Furfang...

— Fizban! — rikkantotta Tass élesen.

— Hmm... Fizban... Fiiban... — motyogta az öreg.

Minden szem Silvara felé fordult.Már megnyugodott, megbékélt magával. Bár az arca még szomorú volt, ez már nem az a gyötrelmes, keserű bánat volt, amely alig pár perce még eltöltötte. A veszteség bánata volt ez, annak a békés, belenyugvó szomorúsága, akinek nincs mit megbánnia. Silvara odalépett Gilthanas elé.

Megfogta mindkét kezét és olyan szeretettel nézett az arcába, hogy a férfi egészen ellágyult, holott tudta, hogy a lány mindjárt búcsút vesz tőle.

— Elveszítelek, Silvara — suttogta megtört hangon —, látom a szemedben... csak azt nem tudom, miért... hiszen szeretsz...

— Szeretlek, elf-hercegem — mondta halkan Silvara —, már akkor megszerettelek, amikor sebesülten megláttalak a fövenyen. Amikor fölnéztél és rám mosolyogtál, azonnal tudtam, hogy a nővérem sorsa engem is utolér. — Fölsóhajtott. — De nagyon kockázatos ezt az alakot felöltenünk, mert bár az erőnk beléköltözik, maga az alak is ránk ruházza a saját gyöngeségét. Vagy talán nem is

gyöngeség ez... a szerelem...?

— Nem értelek, Silvara! — kiáltotta Gilthanas.

— Mindjárt megértesz — ígérte a lány lágyan suttogva és lehajtotta a fejét.

Gilthanas megfogta a kezét és magához vonta. A lány a mellébe fúrta az arcát. A férfi megcsókolta csillogó ezüst haját, majd halk zokogással átölelte.

Laurana félrefordult. Olyan szent volt a szemében ez a bánat, hogy még a tekintetével sem avatkozhatott bele.

Saját könnyeivel küszködve körülnézett és akkor hirtelen eszébe jutott a törpe. Kitöltött egy kis vizet a tömlőjéből és meghintette vele Kova arcát.

A törpe szemhéja megrebbent és fölpattant. Egy pillanatig Lauranára meredt, majd felé nyújtotta reszkető kezét.

— Fizban — hörögte reszelésen.

— Értelek — suttogta Laurana és közben azon töprengett, vajon hogyan fogadja majd a törpe Tasslehoff távozásának hírét.

— Fizban meghalt! — nyögte Kova. — Tass mondta... belefulladt valami csirketoll-tengerbe. Nagy nehezen ülő helyzetbe tornászta magát. — Hol van az a zagyvaeszű surranó?

— Elment, Kova — mormolta Laurana —, Fizban magával vitte.

— Elment? — nézett körül a törpe üres tekintettel. — És te elengedted... azzal a vén bolonddal?

— Attól tartok, igen...

— Elengedted egy halott vénemberrel?

— Nemigen volt más választásom — mosolyodott el Laurana. — Ő maga döntött így.., de nem lesz semmi baja!

— És hová mentek? — állt föl Kova, vállára vetve a csomagját.

— Nem mehetsz utánuk — mondta az elf-lány Kova, kérlek! — Laurana átkarolta a törpe széles vállát. — Szükségem van rád! Te vagy Tanis legrégibb barátja... és az én tanácsadóm!

— De nélkülem ment el, a hitvány! — panaszkodott Kova. — De hogyan csinálta, hiszen nem is láttam...

— Elájultál, mikor...

— Én nem tettem ilyesmit — bömbölte a törpe.

— De... teljes önkívületben voltál — dadogta Laurana.

— Én sohasem ájulok el! — jelentette ki a törpe dölyfösen. — Biztosan az a nyavalya tört rám megint, mint azon a vacak hajón! — Ezzel ledobta a csomagját és maga is mellé huppant. — Dilis surranó! Fogja magát és elmegy egy halott vénemberrrel.

Ekkor Theros lépett oda Lauranához és félrevonta. — Ki volt ez az öregember? — kérdezte kíváncsian.

— Hosszú történet — sóhajtott föl a lány. — És különben sem vagyok biztos benne, hogy válaszolni tudnék erre a kérdésre.

— Ismerős jelenség — vonta össze a szemöldökét Theros és megcsóválta a fejét. — Sehogy sem emlékszem rá, hol láthattam azelőtt, mégis valahogy Vigaszt juttatja az eszembe és az Otthon fogadót. Ráadásul ő fölismert engem... — A kovács ezüst karjára, nézett. — Úgy éreztem, amikor rám meredt, mintha villám csapott volna belém. — A nagydarab kovács megborzongott, aztán Silvara és

Gilthanas felé fordult. — És ez meg mit jelentsen?

— Azt hiszem, végre hamarosan megtudjuk.

— Igazad volt — mormolta Theros —, hogy nem bíztál meg benne.

— De nem az igazi okok miatt — jegyezte meg Laurana némi bűntudattal.

Silvara ekkor rövid sóhajtással kibontakozott Gilthanas öleléséből. Az elf-lord vonakodva engedte el.

— Gilthanas — mondta a lány fojtott hangon —, fogj egy fáklyát és tartsd előttem!

Gilthanas tétovázott, majd csaknem mérgesen engedelmeskedett az utasításnak.

— Tartsd ide a fáklyát — ragadta meg a férfi kezét, hogy a láng fénye pontosan előtte lobogjon —, most pedig nézd meg ott hátul, a falon az árnyékomat! — a lány hangja sírósan remegett.

A sírkamra néma csöndbe borult, a fáklya halk sercegése volt az egyetlen zaj. Silvara árnyéka ekkor életre kelt a mögötte lévő hideg kőfalon. Mindenki rámeredt és... egy pillanatig... senkinek sem jött ki hang a torkán. Silvara falra vetülő árnyéka nem egy fiatal elf-hajadoné volt!

Egy sárkány körvonalai rajzolódtak ki előttük.

— Te sárkány vagy! — kiáltott föl Laurana döbbent hitetlenséggel. A kardjához kapott, de Theros lefogta a kezét.

— Ne! — kiáltott föl váratlanul. — Most már emlékszem... az a vénember... — és a karjára nézett. — Emlékszem már! Többször is ott járt, az Otthon fogadóban, csak mindig más ruhában. Nem varázsló köpönyegben, de ő volt az! Megesküdnék rá! Meséket mondott a gyerekeknek... jó sárkányokról. Arany sárkányokról és...

— Ezüst sárkányokról — fejezte be Silvara és Therosra nézett. — Én is ezüst sárkány vagyok. A nővérem volt az az ezüst sárkány, aki Humát szerette, s akivel együtt vívták meg végső, nagy csatájukat.

— Nem! kiáltotta Gilthanas és földhöz vágta a fáklyát. Egy pillanatig még ott pislákolt a lába előtt, de aztán dühödten eltaposta az utolsó szikráját is. Silvara szomorú szemmel nézte végig a jelenetet és vigasztalón felé nyújtotta a kezét.

Gilthanas elhúzódott az érintése elöl és iszonyodva meredt rá.

Silvara lassan leeresztette a fezét, lágyan fölsóhajtott és bólintott. — Megértelek — mondta alig hallhatóan —, bocsáss meg!

Gilthanas remegni kezdett... meggörnyedt a fájdalomtól. Theros átnyalábolta erős karjával, lefektette az egyik kőpadra és betakarta a köpönyegével.

— Mindjárt rendbe jövök — motyogta Gilthanas —, csak hagyjatok egy kicsit, hadd gondolkozzam! Ez őrület... valami lázálom! Egy sárkány! — szorosan lehunyta a szemét, mintha örökre meg akarna szabadulni a nyomasztó valóságtól. — Egy sárkány...! — suttogta megtörten. Theros nyugtatóan megveregette a vállát és visszament a többiekhez.

— És hová tűnt a többi jó sárkány? — kérdezte a kovács. — Az öregember úgy mesélte, hogy sokan voltak. Ezüst és arany sárkányok...

— Valóban sokan vagyunk — válaszolta Silvara kelletlenül.

— Mint az az Ezüst Sárkány is, amelyet a Jégfalban láttunk! — kiáltott föl Laurana. — Az is egy jó sárkány volt. Ha sokan vagytok, fogjatok össze... és segítsetek legyőznünk a gonosz sárkányokat!

— Nem! — kiáltott föl Silvara dühödten. Kék szeme megvillant és Laurana kénytelen volt egy lépést hátrálni a haragja elől.

— De miért nem?

— Nem mondhatom meg! — szorította ökölbe a kezét Silvara.feszülten.

— Biztosan azzal a bizonyos fogadalommal függ össze — erősködött tovább Laurana. — Nem igaz? Azzal a megszegett esküvel. És a büntetéssel, amiről Fizbant kérdezted...

— Nem mondhatom el nektek! — mondta Silvara halk, szenvedélyes hangon. — Már eddig is elég rosszat cselekedtem. De valamit tennem kellett! Nem élhettem tovább ezen a világon, tétlenül szemlélve az ártatlanok szenvedéseit! Gondoltam, hátha segíthetek valamit, ezért elf-alakot öltöttem és véghezvittem, ami tőlem telt. Sokáig küzdöttem azért, hogy az elfek végre újraegyesüljenek. Visszatartottam őket a nyílt háborútól, mégis egyre rosszabbra fordultak a dolgok. Azután megérkeztetek ti és én mindjárt láttam, hogy nagy bajban vagyunk, sokkal nagyobban, mint bármelyikünk bármikor képzelhette volna... mert magatokkal hoztátok azt a...

— Sárkánygömböt! — kiáltott közbe váratlanul Laurana.

— Igen — felelte a kezét ökölbe szorítva Silvara. — Abban a pillanatban tudtam, hogy döntenem kell. Nálatok volt a gömb, meg a dárdanyél is. A törött dárda és a gömb ott volt előttem... mind a kettő, egyszerre! Ez biztosan valami jel, gondoltam, de nem tudtam, mit tehetnék. Elhatároztam, hogy elhozom a gömböt ide és örökre biztonságba helyezem. Útközben döbbentem rá, hogy a lovagok úgysem hagynák, hogy itt maradjon. Így azután az első kínálkozó alkalommal elküldtem, különben csak bajt okozna. — Itt a válla kissé megremegett. — Kiderült, hogy helytelen volt a döntésem... de

honnan tudhattam volna előre?

— De miért? — kérdezte Theros komoran. Mire képes az a gömb? Gonosz talán? És te a pusztulásba küldted a lovagokat?

— Nagy gonoszság — suttogta Silvara — és nagy jóság lakozik benne. Ki tudná megmondani, melyik a nagyobb? Még én magam sem értem a sárkánygömbök titkát. Igen régen teremtették meg őket... a leghatalmasabb varázslók.

— De a könyv szerint, amelyet Tass olvasott, arra használhatók, hogy a sárkányokat kordában tartsák velük — jegyezte meg Kova. — Valami furcsa szemüveggel olvasta... igazmondó varázsszemüvegnek nevezte és azt is mondta, hogy nem tud hazudni...

— Valóban — mondta Silvara szomorúan. — Mindez igaz... túlságosan is igaz... amire, attól félek, a barátaitok is előbb-utóbb rájönnek, legnagyobb bánatukra.

Lauranát és barátait félelem kerítette a hatalmába... néma csöndben kuporogtak egymás mellett, amelyet csak néha tört meg Gilthanas fojtott zokogása. A fáklyafény élőholt szellemekként táncoló és hajlongó árnyakat vetett a néma sírkamra falaira. Laurana Humára és az Ezüst Sárkányra gondolt. Arra a végső, borzalmas ütközetre, amikor sárkányok homályosították el az eget, s a világot lángtenger és vérözön borította el.

— Akkor végül is, miért vezettél ide bennünket? — kérdezte Laurana Silvarától nyugodt hangon. — Miért nem hagytad, hogy együtt vigyük útjára azt a gömböt?

— Megmondhatom nekik? Lesz hozzá elég erőm? — suttogta Silvara egy láthatatlan szellemnek.

Hosszú ideig ült szótlanul, kifejezéstelen arccal, keze görcsösen meg-megrándult az ölében. Szemét lehunyta, fejét lehajtotta, és mintha mormolt volna valamit. Azután tenyerébe temette az arcát és teljes mozdulatlanságba dermedt. Végül megrázkódott... megérlelődött benne az elhatározás.

Fölkelt és odalépett Laurana csomagjához. Letérdelt mellé és lassú, megfontolt mozdulatokkal kiemelte belőle a törött fanyelet, amelyet a társaság e hosszú és gyötrelmes úton magával cipelt. Silvara fölállt, és arcán ismét nyugalom látszott. De ezúttal büszkeség és erő is társult hozzá.

Laurana most első ízben döbbent rá, hogy ez a lány valóban olyan hatalmas és nagyszerű lehet, mint egy sárkány.

Silvara büszke tartással, a fáklyafényben ragyogó ezüst hajkoronájával, elórelépett és megállt Vasverő Theros előtt.

— Ezüstkarú Theros — mondta csengő hangon —, ezennel felruházlak a sárkánydárda kikovácsolásához szükséges erővel!

Harmadik Könyv

1.
A Vörös Mágus és Nagyszerű Csodái

Lomha árnyékok kúsztak a Malacfüttyhöz címzett kocsma poros asztalaira. A Balifor öböl felől fújó tengeri szél éles sívitással nyomult be a rosszul beillesztett ablakok résein. Ebből a füttyülő hangból származott a fogadó nevének második fele. Nem volt szükség semmi találgatásra a fogadó nevének első felét illetően, ha valaki akár csak egyetlen pillantást vetett a tulajdonosra.

A jókedélyű, melegszívű embert, Édesvíz Vilmost (a városkában keringő legenda szerint) kevéssel a születése után átok sújtotta egy elkóborolt malac kiborította a bölcsőjéből, amitől a csecsemő Vilmos úgy megrémült, hogy a malac vonásai örökre rávésődtek a képére.

E szerencsétlen hasonlatosság azonban semmi nyomot nem hagyott Vilmos természetében. Eredetileg tengerész volt a foglalkozása, s amikor visszavonult a tengerről, megvalósította élete álmát, hogy kocsmáros lehessen.

Senkit sem tiszteltek és kedveltek jobban Port Baliforban, mint Édesvíz Vilit és senki sem derült őszintébben a malac vicceken Vilmosunknál. Ráadásul teljesen élethűen tudott röfögni és szívesen vágott különféle malacpofákat a vendégei szórakoztatására. (Viszont Karólábú Al korai halálát követően soha senki nem illette többé Vilmost a „Malacka" névvel.)

De mostanában Vilmos ritkán röfögött a vendégek derültségére. A Malacfütty fogadóban komor és sötét légkör uralkodott. A pár megmaradt törzsvendég egy kupacba gyülekezett és halkan pusmogott valamiről. Port Balifor ugyanis megszállt város volt... nemrégen rohanták le a nagyurak seregei, akiknek a hajói egyszer csak megjelentek a kikötőben és a partra okádták gyalázatos sárkányember-rakományukat – Port Balifor népe — nagyobbrészt emberek — rettentően elkeseredett a történteken. Persze, szinte semmit nem tudtak arról, mi zajlik a külvilágban, különben biztosan jobban vigyáztak volna a javaikra. Nem jöttek a sárkányok, hogy fölperzseljék a városukat, a sárkányfattyak pedig rendszerint békén hagyták a lakosságot. A Sárkány Nagyurak nem különösebben érdeklődtek Ansalon földjének déli vidékei iránt. Ez a terület eléggé ritkán lakott volt: néhány szegényes, szétszórt emberi és surranó település húzódott meg imitt-amott, lévén ez a vidék volt a surranók őshazája. Egyetlen sárkánykötelék könnyűszerrel földig rombolhatott volna mindent, de a nagyurak északon és. nyugaton összpontosították az erőiket. Amíg a kikötők nyitva voltak előttük, nem volt szükségük Balifor és Goodlund elpusztítására.

Bár a régi törzsvendégek közül kevesen tértek be a Malacfütty fogadóba, Édesvíz Vilmos üzlete mégis fölvirágzott. A Nagyúr jól fizette sárkányfattyú és goblincsapatait, akiknek egyik legfőbb gyengéje az erős italok szeretete volt. De Vilmos nem is a pénz miatt tartotta nyitva üzletét, hanem azért, mert kedvelte a régi és az új barátok társaságát. A Nagyúr katonáiban azonban nem lelte örömét. Amint beléptek, régi vendégei máris szedték a sátorfájukat. Ennélfogva Vilmos a sárkányfattyaknak nyomban a város minden kocsmájánál háromszor drágábban kezdte mérni az italt. Ráadásul még a sört is vizezte.

Így aztán a műintézete, egy-két kitartó törzsvendégtől eltekintve, csaknem üresen kongott. Ez a helyzet tökéletesen megfelelt Vilmos igényeinek.

Éppen néhány ilyen barátjával... főként barna, cserzett bőrű és hiányos fogazatú tengerésszel... cseverészett aznap este is, amikor az idegenek beléptek az ivóba. Vilmos a barátaival együtt gyanakvó pillantással mérte végig őket, de, látva, hogy elcsigázott vándorokról és nem a Nagyúr martalócairól van szó, szívélyesen üdvözölte és a sarokban lévő asztalhoz tessékelte a társaságot.

Az idegenek mindnyájan sört rendeltek, egyetlen, vörösköpenyes társukat kivéve, aki csak forró vizet kért. Azután elmélyült tárgyalást folytattak egy kopott bárerszény és a benne lévő néhány pénzdarab fölött, majd megkérték Vilmost, hogy hozzon nekik némi kenyeret és sajtot.

— Nem környékbéliek — mondta halkan a barátainak a kocsmáros, miközben kimérte a sört a pult alatt lévő hordóból (nem a sárkányfattyakéból) — és olyan szegények, mint egy matróz egy hét szárazföld után, ha nem tévedek.

— Menekültek lehetnek — vélte egyik barátja és töprengőn mérte végig az idegeneket.

— Különös társulat — tette hozzá egy tengerész. — Az a vörösszakállú fickó egy fél-elf, arra a nyakamat teszem. A nagy meláknak meg annyi fegyvere van, hogy a Nagyúr egész seregét visszaverhetné vele.

— Én meg arra fogadnék, hogy néhány katonáját el is tette láb alól azzal a karddal — dörmögte Vilmos. – És lefogadom, hogy menekülnek valami elöl. Nézzétek csak, hogy szemmel tartja az ajtót a szakállas! Nos, a Nagyúr elleni harcban nem sokat segíthetünk nekik, de arra gondom lesz, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt. — Ezzel ment, hogy fölszolgálja nekik a sört.

— Tegyétek csak el a pénzeteket — dörmögte Vilmos és a sajt meg kenyér mellé egész tálca hideg húsféleséget is letett elébük. Félretolta a fölkínélt érméket. – Bajban vagytok, mi, az olyan biztos, mint ez a malacorr itt a képemen.

Az egyik nő erre rámosolygott. Vilmos még életében nem látott ilyen szép asszonyt. Ezüstös-arany haja elővillant szőrmecsuklyája alól és a szeme olyan mélykék volt, akár az óceán szélcsendes időben. A mosolya láttán a kocsmáros úgy érezte, mintha a legfinomabb pálinka melege áradna szét az ereiben. De a nő mellett ülő morcos képú, fekete hajú férfi visszatolta elé a pénzdarabokat.

— Nem fogadunk el könyöradományt — morogta szőrmekámzsája árnyékából.

— Tényleg nem? — kérdezte a, nagydarab pasas és vágyakozón nézett a füstölthúsra.

— Zúgószél — kérlelte a férfit a szép nő és kedves mozdulattal a karjára tette a kezét. A fél-elf is készült rá, hogy mond neki valamit, amikor a vörösruhás, aki a forró vizet kérte, előrenyúlt és fölvett az asztalról egy érmét. Aranyszínű, csontos keze fején élére állította, majd váratlanul és minden látható erőfeszítés nélkül végigtáncoltatta a pénzt a bütykein. Vilmos tágra meredt szemmel figyelte. Két barátja is közelebb jött a söntéspult mellől, hogy jobban láthassa a csodát. A pénzdarab forogva és szökellve bújkált ki-be a vörösruhás ujjai között. Egyszer csak eltűnt a levegőben, de a következő pillanatban öt társával együtt jelent meg a feje fölött és táncot lejtett a vörös kámzsa körül. Még egy mozdulat és az érmék már Vilmos feje körül kavarogtak. A tengerészek tátott szájjal bámulták a mutatványt.

— Vegyél el egyet a fáradságodért — mondta a mágus suttogó hangon.

Vilmos tétován utánanyúlt a szeme előtt elsuhanó aranyaknak, de a keze akadálytalanul keresztülment rajtuk.

Egyszer csak mind a hat pénzdarab eltűnt. Vagyis csak egy maradt a vöröscsuhás mágus tenyerén.

— Ezt neked adom fizetség gyanánt — mondta a varázsló szerény mosollyal —, de vigyázz vele, mert még kiégeti a zsebedet.

Vilmos óvatosan vette át a pénzt, a két ujja közé fogta és gyanakvóan megvizsgálta. Ebben a pillanatban az érme lángra lobbant. A kocsmáros rémült kiáltással a padlóra dobta és rátiport csizmás lábával. A két tengerész hangosan fölkacagott. Vilmos fölvette a pénzt és az, legnagyobb csodálkozására, egészen hideg és sértetlen volt.

— Ez megéri azt a húst — mormolta a fogadós vigyorogva.

— Meg egy éjszakai szállást — tette hozzá az egyik tengerész barátja és maroknyi érmét csapott le az asztalra.

— Azt hiszem — suttogta lágyan Raistlin és végignézett a társaságon —, hogy megoldódtak a gondjaink.

Így született meg a „Vörös Mágus és Nagyszerű Csodái" vándorműsor, amelyről máig szól a fáma a messzi, déli Port Balifortól

a távoli északi romokig.

A következő este a vörösköpönyeges mágus a Vilmos barátaiból álló ámuló közönségnek adta elő trükkjeit.

Miután már jó hete zajlott a műsor a Malacfütty fogadóban, Zúgószélnek — aki kezdetben tiltakozott a cirkuszi ötlet ellen — , el kellett ismernie, hogy Raistlin mutatványai a jelek szerint nemcsak pénzügyi, hanem más, sokkal nyomasztóbb gondjaikat is megoldották.

A pénztelenség volt persze a legsürgetőbb. A társaság ugyan akár egész télen megélt volna a természetből, mert Tanis és Zúgószél egyaránt kiváló vadász volt. De ahhoz már pénzre volt szükségük, hogy megfizethessék a Sanaristba vezető hajóút árát. Most, hogy pénzük már került, csak azt kellett megoldaniok, hogy baj nélkül átjussanak az ellenséges földeken.

Kamaszkorában Raistlin nemegyszer fölhasználta ujjainak rendkívüli ügyességét arra, hogy megkeresse vele a saját és fivére kenyerét. Bár ezzel kiváltotta mestere rosszallását, aki még azzal is megfenyegette, hogy elkergeti mágusiskolájából, Raistlin mégis tekintélyes gyakorlatra tett szert e téren. Növekvő varázsereje révén ma már korábban elképzelhetetlenül gazdag trükktár állott rendelkezésére. Fogásaival és illúzió-varázslataival a, szó szoros értelmében elbűvölte a közönségét.

Raistlin parancsára fehérszárnyú hajók vitorláztak föl és alá a Malacfütty fogadó bárpultján, a levesestálakból madarak röppentek elő, az ablakokon pedig sárkányok törtek be és tüzet okádtak a döbbent nézőseregre. A finálé fő látványossága pedig az volt, hogy a Tika által varrt pazar vörös köpenyében látszólag elemésztette magát a lángok között, hogy a következő pillanatban (dörgő taps kíséretében) bemasírozzon az ajtón és a vendégek egészségére fölhajtson egy pohár fehérbort.

A Malacfütty bevétele egyetlen hét alatt meghaladta Vilmos egész évi forgalmát, s ami még ennél sokkal többet jelentett a fogadós számára, a barátai legalább rövid időre megfeledkezhettek a gondjaikról. Hamarosan azonban hívatlan vendégek is kezdtek szállingózni a kocsmába.

Eleinte egyenesen felbőszült, amikor sárkányfattyakat és goblinokat fedezett föl a vendégei között, de Tanis valahogy megbékítette, mire zsörtölődve bár, de megengedte, hogy nézzék az előadást.

Tanis tulajdonképpen még örült is a jelenlétüknek. Akár még jó szolgálatot is tehetnek, gondoltam a fél-elf, s ezzel megoldhatják egy másik gondjukat. Ha ugyanis a Nagyúr katonáinak tetszik a látványosság és még hírét is viszik, akkor bántatlanul utazhatnak majd végig a vidéken.

Azt a tervet agyalták ugyanis ki, Vilmos segítségével, hogy a Port

Balifortól északra lévő, s Istar Vér-tengerének partján fekvő kikötővárosba, Roncsosdba indulnak tovább.

Azt remélték, hogy ott majd hajóra szállhatnak. Port Baliforban egyetlen hajó segítségére sem számíthatnak, magyarázta Vilmos. Valamennyi helybéli hajótulajdonos vagy a Sárkány Nagyúr szolgálatában állt, vagy régen elkobozták a hajóját. De Roncsosdról az a hír járta, hogy az ottaniakat jobban érdekli a pénz, mint a politika.

A társaság kerek egy hónapot töltött a Malacfütty fogadóban. Vilmos ingyen szállást és ellátást adott nekik, sőt, még a bevételt is megtarthatták. Bár Zúgószél hevesen tiltakozott e túlzott nagylelkűség ellen, Vilmos értésére adta, hogy számára egyedül a régi vendégkörének a visszatérése volt fontos.

Ez alatt a hónap alatt Raistlin tovább csiszolta és gazdagította műsorát, amely eleinte csak a megszokott bűvészfogásokból állt. Viszont mindig hamar elfáradt, ezért Tika fölajánlotta, hogy a számok között tánccal szórakoztatja a közönséget, hadd pihenjen a varázsló. Raistlin kétkedve fogadta az ajánlatot, ám amikor Tika egy kacér jelmezt fabrikált magának, még Caramon is... a leghatározottabban tiltakozott a jelenet ellen. Tika azonban csak nevetett rajta A lány váratlanul nagy sikert aratott és táncával számottevően megnövelte a keresetüket. Így Raistlin minden további nélkül bevette őt a műsorba.

Miután meggyőződött az új szám sikeréről, a mágus újabb attrakciókat talált ki. Elérte például, hogy Caramon... dühtől paprikavörös képpel... erőművészként lépjen föl. Műsorának az volt a csúcspontja, amikor Vilmost félkézzel könnyedén a feje fölé emelte. Még Tanis is elkápráztatta a nézősereget különleges elf-képességével, hogy „lát a sötétben". Akkor lepődött meg igazán a varázsló, amikor egyik nap, miközben az előző esti bevételt számolta, Aranyhold lépett hozzá a kéréssel, hogy ó is részt akar venni a műsorban.

— A ma esti előadáson szeretnék énekelni — mondta Raistlinnek.

A mágus hitetlen képpel meredt rá. Aranyszeme Zúgószél felé villant. A síkföldi vonakodva visszabólintott neki.

— Gyönyörű hangod van — mormolta Raistlin, közben az erszényébe szórta a pénzt és szorosan bekötötte —, nagyon jól emlékszem rá. Az a dal, amelyet a legutóbb hallottam tőled az Otthon fogadóban, olyan kalamajkához vezetett, hogy majdnem valamennyien otthagytuk a fogunkat.

Aranyhold elpirult, amikor eszébe jutott az a sorsdöntő ének, amellyel a társaságnak akkor bemutatkozott. Zúgószél mogorván a vállára tette a kezét.

— Gyere innen! — mondta, majd Raistlin felé fordult: — Én figyelmeztettelek...

De Aranyhold akaratosan megrázta a fejét és a szokásos, királynői mozdulattal fölszegte az állát. — Márpedig énekelni fogok —

jelentette ki hűvösen —, méghozzá Zúgószél kíséretével. Írtam is egy dalt.

— Jól van hát — morogta a varázsló és köpönyege zsebébe rejtette az erszényt. — Ma este meghallgatjuk.

A Malacfütty fogadó aznap este zsúfolásig megtelt. Vegyes közönség gyűlt össze: voltak ott gyerekek a szüleikkel, tengerészek, sárkányemberek, goblinok és jó néhány surranó, akik miatt mindenki fokozottan ügyelt az ingóságaira. Vilmos és két segftótársa lázas igyekezettel szolgálta föl az ételt és italt. Azután kezdetét vette a músor. A tömeg megtapsolta Raistlin érméinek táncát, hangos nevetéssel jutalmazta a bárpulton tánclépésben végiglejtő szellem-malacot és rémületében majd bezuhant az asztalok alá, amikor az egyik ablakon berontott az óriás. A varázsló meghajolt és visszavonult pihenni. Tika következett.

A közönség üdvrivalgással fogadta Tika táncát, különösen a sárkányfattyak, akik örömükben söröskorsóikkal csapkodták az asztalt.

Ekkor Aranyhold jelent meg a színen, halványkék pelerinben. Ezüst-arany haja holdfényben ragyogó vízesésként omlott a vállára A nézősereg egy pillanat alatt elnémult. Akkor szó nélkül leült a Vilmos által hevenyészve összetákolt emelvény tetején álló székre. Szépsége láttán a közönség visszafojtott lélegzettel figyelt. Mindenkit eltöltött a várakozás izgalma.

Zúgószél a padlóra telepedett, Aranyhold lába elé. Saját készítésű furulyát illesztett az ajkához és játszani kezdett rajta. Néhány pillanat múlva felcsendült Aranyhold hangja. Az ének egyszerú volt, dallama fülbemászó, a szövege megható. Tanis figyelmét a szöveg kötötte le... aggódva nézett össze Caramonnal. A mellette ülő Raistlin belemarkolt a karjába

— Ettől féltem a legjobban — sziszegte a mágus —, újabb botrány lesz belőle!

— Talán nem mondta Tanis és körülnézett —, figyeld csak a közönséget!

Az asszonyok férjeik vállára hajtották a fejüket, a gyerekek néma csöndben figyeltek. A sárkányfattyakat mintha elvarázsolták volna... előfordul, hogy néha vadállatok reagálnak így a zenére. Csak a goblinok csoszogtak lúdtalpas lábukkal, biztosan unatkoztak, de annyira tartottak a sárkányemberektől, hogy nem mertek tiltakozni.

Aranyhold dala az ősi istenekről szólt. Elmondta, hogyan zúdították az istenek a földre az Összeomlást, hogy Istar Papkirályát és Krynn lakosait megbüntessék feneketlen bűnükért. Énekelt a szörnyű éjszakáról és az utána következő borzalmakról. Emlékeztetett rá, hogy a nép, amely elhitte, hogy az igaz istenek elfordultak tőle, hamis isteneket kezdett imádni. Utána fölvillantotta előttük a reménység sugarát: az istenek nem fordítottak hátat a világnak. Az igazi istenek

itt vannak a közelben és csak arra várnak, hogy meghallgassák őket.

Miután az ének véget ért és a furulya utolsó, panaszos hangjai is elhaltak, a tömegben sokan csak megrázták a fejüket, mintha valami kellemes álomból ébrednének.

Egymástól kérdezgették, miről is szólt a dal, de senki sem tudta megmondani. A sárkányfattyak a vállukat vonogatták és újabb söröket rendeltek. A goblinok Tika táncának megismétlését követelték. Tanis azonban észrevette, hogy némelyek arcán még mindig ott ül az áhítat. Azon sem csodálkozott, hogy egy barna bőrű fiatalasszony szégyenlősen odamegy Aranyholdhoz.

— Bocsásson meg, asszonyom, hogy megzavarom — hallotta Tanis fél füllel a halkan elsuttogott szavakat —, de az éneke egészen fölkavarta a lelkemet. Én... szeretnék többet megtudni az ősi istenekről, szeretném megtanulni a hitvallásukat.

Aranyhold elmosolyodott. — Jöjjön el hozzám holnap — suttogta —, és megtanítom mindazt, amit tudok.

Lassan egyre többen figyeltek föl az ősi istenek szavára. Amikor elhagyták Port Balifor városát, a sötét bőrű asszony, egy halk szavú fiatalember és még jó néhányan viselték már a gyógyítás istennője, Mishakal kék jelvényét. Titokban útra is keltek, hogy elvigyék a reményt a sötétbe borult, megkínzott világnak.

A hónap végén a társaság már vásárolhatott Raistlinnek egy kocsit, hozzá igáslovakat, maguknak hátasokat és egyéb szükséges javakat. A maradékot félretették a Sancristba vezető hajóút megfizetésére. Úgy tervezték, hogy pénzüket is kiegészítik még azzal, hogy Port Balifor és Roncsosd között előadásokat tartanak a kisebb településeken.

Amikor a Vörös Mágus nem sokkal a téli napforduló ünnepségei előtt eltávozott Port Baliforból, lovaskocsiját lelkes tömeg kísérte útjára. A ruháikkal, kéthavi élelmükkel és a Vilitől ajándékba kapott hordó sörrel megpakolt kocsi elég nagy volt ahhoz, hogy Raistlin is benne aludjon és mindannyian elférjenek. Még a tarka csíkos sátrak is fölfértek rá, amelyekben majd a többiek éjszakáznak. Tanis csak a fejét csóválta, amint végignézett a furcsa látványt nyújtó társaságon. Úgy látta, hogy minden eddigi kalandjukon túl, ez a mostani volt a legkülönösebb.

Fölnézett a lovakat hajtó testvére mellett ülő Raistlinre.

A varázsló öltözéke vörös lángként ragyogott a fényes, téli napsütésben. Raistlin a szélnek feszítette keskeny vállát, merevennézett előre és közben, búcsúzóul mégmindenféle csodákat varázsolt maga köré, a tömeg legnagyobb gyönyörűségére. Caramon büszkén viselte a ...szintén Vilitől kapott... medvebőr bundáját, sót a medve fejét úgy húzta a sajatjára, hogy sokan azt hitték, igazi medve hajtja a lovakat. A gyereksereg harsányan ujjongott, amikor tettetett

haraggal néha feléjük mordult.

Már majdnem kiértek a városból, amikor egy sárkányfattyú parancsnok állította meg őket. Tania zakatoló szívvel ügetett előre, kezét a karaja markolatán tartva. De a parancsnok csak arra volt kíváncsi, vajon Vérszem felé haladnak-e, ahol a sárkányfattyak csapatai táboroznak, ugyanis egy ottani barátjának már mesélt az előadásaikról.

A csapatok is feltétlenül látni szerették volna őket. Tanis a lelke mélyén szentül megfogadta, hogy annak a helynek még a közelébe sem mennek, de azért megígérte, hogy fölkeresik a tábort.

Végül elérkeztek a város kapujához. Leszálltak lovaikról és elköszöntek barátjuktól. Vilmos mindnyájukat melegen megölelte... Mával kezdte és vele is fejezte be. Amikor Raistlin felé tárta a karját, a varázsló aranylón fénylő szeme olyan ijesztően kitágult, hogy Vili jobbnak látta, ha sietve távozik.

Mindenki visszaszállt a lovára. Raistlin és Caramon fölkapaszkodott a bakra. A tömeg istenhozzádot kiáltott és kérlelte őket, hogy jöjjenek vissza a tavaszi vetés ünnepére. Az őrök kinyitották a kaput, jó utat kívántak nekik és a társaság kiporoszkált az országútra. A kapuszárnyak nagyot dörrenve csapódtak be a hátuk mögött.

Hideg szél fújt. A szürke felhőkből sűrűn hullani kezdett a hó. A városiak által forgalmasnak nevezett út hosszan, teljesen néptelenül húzódott előttük. Raistlin reszketni kezdett és felköhögött. Egy idő után kijelentette, hogy inkább behúzódik a ponyva alá. A többiek fejükre húzták kámzsájukat és szorosabban összegombolták szőrmebundájukat.

A lovakat a zötyögős, sáros úton óvatosan hajtó Caramon szokatlanul töprengő képet vágott.

— Hát, tudod, Tanis — kiabálta oda barátjának Caramon, a Tika által a lovak nyakába akasztott csengők csilingelését túlharsogva —, kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy a barátaink nem látták ezt az egészet. El tudod képzelni, milyen morgást csapott volna Kova? Az a vén, zsémbes törpe élni se hagyott volna ezek után. No és Sturm!? — a termetes harcos csak megcsóválta a fejét, mert erre már nem talált szavakat.

Igen, sóhajtott magában Tanis. El tudom képzelni Sturmot. Kedves barátom, sohasem gondoltam volna, hogy ennyire szükségem van rád... motyogta magában... a bátorságodra, a nemes lelkedre! Vajon élsz-e még, barátom? Eljutottál-e Sancristba épségben? Vajon lovag vagy-e már külsődben is, ahogy a lelkedben mindig is az voltál.Vajon találkozunk-e még, vagy úgy váltunk el egymástól, hogy ebben az életben már sohasem látjuk egymást... ahogy Raistlin jósolta?

A csapat továbbhaladt az úton. Az idő elborult, a hófúvás nekikeseredett. Zúgószél hátramaradt, hogy Aranyhold mellett lovagoljon tovább. Tika a kocsi saroglyájához kötötte hátasát és fölmászott a bakra, Caramon mellé. A kocsi végében Raistlin mélyen aludt.

Tanis magában kocogott tovább, fejét lehajtotta, gondolatai messze jártak.

2.
A Lovagi Próbatétel

És... végezetül — mondta Derek mély, kimért hangon — az ellenséggel szembeni gyávasággal vádolom Fényeskardú Sturmot!

Halk moraj hullámzott végig a Lord Gunthar várában összeült lovagi gyülekezeten. A testülettel szemben elhelyezett tömör, fekete tölgyfaasztalnál ülő három lovag összesúgott, hogy megtárgyalja a hallottakat.

Valamikor régen, az ilyen Lovagi próbatételek alkalmával, a Szabályzat előírásai szerint a Nagymesternek, a Főpapnak és a Főbírónak kellett volna ott ülnie. Most azonban nem volt Nagymester... az Összeomlás óta Főpap sem volt, s bár a Főbíró, Lord Alfred MarKenin jelen volt, az ő helyzete ezen a poszton a legjobb esetben is, csak ingatagnak volt nevezhető. Bárkit válasszanak is meg egyszer Nagymesternek, biztosan fölmenti ebből a tisztségből.

Ám, függetlenül ezektől a hiányosságoktól, a lovagi tevékenységnek folytatódnia kell, a Rendek Vezettében. Bár Lord Gunthar Uth Wistan ereje kevés volt a Nagymester vágyott címének megpályázásához, ahhoz azért elég volt a hatalma, hogy annak helyettesítőjeként lépjen fel. Így tehát most, a napforduló időszakának kezdetén ő ült az asztalfán az ifjú lovagjelölt, Fényeskardú Sturm esetének elbírálása alkalmával. Jobbján Lord Alfred, balján pedig a fiatal Lord Michael Jeoffrey foglalt helyet, a Főpap szerepében.

Velük szemben, Uth Wistan várának nagytermében további húsz solamniai lovag helyezkedett el, akiket sebtében toboroztak Sancrist minden zugából, hogy tanúskodjanak a Lovagi Próbatétel alkalmával, ahogy azt a Szabályzat előírja. Mialatt a vezetőik tanácskoztak, a többi lovag a fejét csóválva morgolódott.

Közvetlenül a három Ítélkező Lovaggal szembeni asztal mellől Lord Derek állt fó1 és meghajolt Lord Gunthar felé.

Az ő tanúságtétele véget ért. Már csupán a jelölt védőbeszéde és maga az ítélet maradt hátra. Derek nevetgélve és tréfálkozva ment vissza a többi lovag között kijelölt helyére.

Az egész teremben csak egyvalaki nem szólt semmit. Fényeskardú Sturm mozdulatlanul ülte végig Lord Koronaőr Derek egész mocskolódó vádaskodását. Elhangzott vele szemben a fegyelmezetlenség, a parancsok megtagadásának és a lovagi jelvények bitorlásának vádja, amelynek egyetlen szava, a lovagok egyetlen mordulása sem kerülte el a figyelmét. Arca rezzenéstelen volt... keze összekulcsolva pihent az asztal lapján.

Lord Gunthar most is Sturmot figyelte, mint végig, az egész

Próbatétel alatt. Már az is eszébe jutott, vajon él-e még a jelölt, oly merev és fehér volt az arca, s mozdulatlan a teste. Gunthar csak egyszer látta, hogy Sturm összerezzen. Amikor elhangzott a gyávaság vádja, a férfi teste megborzongott. És az arckifejezése... igen, Lord Gunthar visszaemlékezett arra az egyetlen esetre, amikor ezt a kifejezést látta... egy férfi arcán, akinek testét abban a pillanatban döfte keresztül egy lándzsa. De Sturm akkor egyetlen pillanat alatt visszanyerte a tartását.

Gunthar annyira elmerült Fényeskardú szemlélésében, — hogy szinte alig tudott odafigyelni a mellette ülő két lovag társalgására. Csupán Lord Alfred utolsó mondatának végét kapta el.

-... és nem adjuk meg neki a szót a lovagi védőbeszédhez.

— Ugyan, miért nem? — kérdezte Lord Gunthar élesen, bár nem emelte föl a hangját. — A Szabályzat szerint ez a jog megilleti.

— Ilyen esettel még sohasem találkoztunk — jelentette ki ridegen Lord Alfred, a Kard Lovagja. — Ezelőtt mindig, valahányszor egy jelölt a Rend Tanácsa elé terjesztette lovaggá avatásának kérelmét, voltak tanúk, nem is kevesen. Így lehetősége volt a jelöltnek cselekedetei megmagyarázására. Ily módon senki sem vonhatta kétségbe, hogy valóban végrehajtotta-e a kérdéses tetteket. De Fényeskardú egyféleképpen tud csak védekezni...

— Ha azt állítja, hogy Derek hazudik — fejezte be a mondatot Lord Michael Jeoffrey, a Korona Lovagja. — Az pedig elképzelhetetlen. Méghogy egy fegyverhordozó szavának adjunk hitelt a Rózsa Lovagjával szemben!

— Ennek ellenére, az ifjú megkapja a szót — mondta Lord Gunthar és szigorúan a másik kettő szemébe nézett. — A Szabályzat szerint ez a törvény! Kétségbe vonja bármelyikőtök?

— Nem...

— Nem, hát persze, hogy nem. De...

— Akkor jól van. — Gunthar végigsimított a bajuszán és az asztalon előtte fekvő kard... Sturm kardja... markolatával halkan koppantott egyet. A két másik lovag összenézett a háta mögött: egyikük összevonta a szemöldökét, a másik vállat vont. Gunthar figyelmét ez sem kerülte el, ahogy tisztában volt a lovagság kebelében mostanában elburjánzó titkos szervezkedéssel és intrikákkal is. De úgy döntött, hogy nem törődik vele.

Mivel még nem volt elég hatalma a Nagymester megüresedett helyének elfoglalására, de mégis a legerősebb, és legnagyobb hatalmú lévén a lovagok Tanácsában, Gunthar kénytelen volt sok olyasmi fölött elsiklani, amire máshol és más időben habozás nélkül lesújtott volna. E hűtlenséget szinte várta Alfred MarKenin részéről... aki hosszú ideje tartozott már Derek táborához... de Michael viselkedésén meglepődött, mivel őt őszinte hívének tartotta. Ezek szerint Derek ót is elhódította

tőle.

Gunthar Koronaőr Dereket figyelte, miközben a lovagok visszatértek a helyükre. Derek volt az egyetlen vetélytársa, aki pénzzel és hívei támogatásával versenyre kelhetett vele a Nagymester rangjáért. További szavazatok reményében, Derek készségesen vállalkozott a legendás sárkánygömbök megszerzésének kockázatos és veszedelmes feladatára. Guntharnak nem volt más választása, bele kellett egyeznie. Ha visszautasítja, még úgy tűnhetett volna, hogy megrettent Derek növekvő befolyásától. Derek — a Szabályzatot tekintve — tagadhatatlanul a legfölkészültebb jelölt volt... De Gunthar, aki már hosszú ideje ismerte őt, ha tehette volna, megakadályozta volna ezt az útját... nem azért, mintha félt volna lovagtársától, hanem azért, mert nem bízott meg benne. Derek dicsőséghajhász és hataloméhes volt..., s amikor úgy alakult a helyzet...— egyedül önmagához maradt hűséges.

Most pedig világossá vált, hogy Derek sikeres visszatérése egy sárkánygömbbel, micsoda győzelmet jelentett számára. Sok lovag csatlakozott a táborához azok közül, akik amúgy is hozzá húztak és Gunthar saját hívei közül is elcsábult néhány. Már csak a legalacsonyabb rangú Korona Rendjének ifjú lovagjai számítottak Derek ellenzékének.

Ezek az ifjú férfiak nem sokat törődtek a Szabályzat szigorú és pontos megtartásával, ami az idősebb lovagok számára maga volt az élet. Ők a helyzet megváltoztatására törekedtek, amiért Lord Koronaőr Derek komoly hadjáratot folytatott ellenük. Néhányukat már egyenesen lovagi címük elveszítése fenyegette. Ezek az ifjú lovagok egyként sorakoztak föl Lord Gunthar mögött. Sajnos viszonylag kevesen voltak és sokkal nagyobb volt a hűségük mint a vagyonuk. Ettől függetlenül, Sturm ügyét a sajátjuknak tekintették.

A legutóbbi kaland viszont mesteri sakkhúzás volt Koronaőr Derek részéről, gondolta magában Gunthar keserűen. Derek most egyetlen kardcsapással megszabadulhatott attól az embertől, akit gyűlölt, s aki mellesleg a legfőbb vetélytársa volt.

Közismert volt a Lord Gunthar és a Fényeskardúak nemzetsége közötti, több nemzedékre visszanyúló, szoros barátság. Gunthar karolta föl Sturm ügyét, amikor a fiatalember öt évvel ezelőtt előbukkant a semmiből, hogy megkeresse apját és örökségét. Anyjától hozott levelekkel, Sturm igazolhatta jogos igényét a Fényeskardú név használatára. Néhányan tiltakoztak, mondván, hogy az írás a pergamenlapok rossz oldalán szerepel, de Gunthar rövid úton elsimította ezt a zúgolódást. Az ifjú férfi nyilvánvalóan az ő öreg barátjának a fia volt... ennek megállapításához csak az arcára kellett néznie. Sturm támogatásával azonban a lord nem keveset kockáztatott.

Gunthar szemmel követte Dereket, amint mosolyogva és kezet rázva végigvonul a lovagok között. Hát igen, ez a Próbatétel alkalmas volt arra, hogy belőle, Lord Gunthar Uth Wistanból bolondot csináljon.

És, ami még rosszabb, gondolta magában Gunthar Sturm arcára nézve, ez az eset tönkre is teheti — a szerinte nagyon is derék ifjú — pályafutását, azét a férfiét, aki méltó volt rá, hogy apja nyomdokaiba lépjen.

— Fényeskardú Sturm! — szólalt meg Lord Gunthar, amint a terem elcsendesedett. — Megértetted az ellened felhozott vádakat?

— Megértettem, uram — válaszolta Sturm. Mély hangja sejtelmesen visszhangzott a tágas helyiségben. A Gunthar háta mögötti hatalmas kandallóban váratlanul föllobbant egy üszkös fadarab, forró lángnyelveket és szikraözönt lökve a kéménybe. Gunthar szünetet tartott, míg a szolgák fürgén újabb hasábokat vetnek a túzre. Miután végeztek és kimentek, a lord folytatta a szertartásos kihallgatást.

— Tehát megértetted, Fényeskardú Sturm, a veled szemben föl hozott vádakat és tisztában vagy azok súlyosságával, valamint azzal, hogy ezek alapján a Tanács alkalmatlannak is találhat a lovagi cím elnyerésére?

— Igen... — kezdte a válaszát Sturm, de a hangja elakadt. Köhintett, majd határozottabban megismételte: — Igen, uram.

Gunthar végigsimított a bajuszán és azon gondolkodott, hogyan nyúljon bele ebbe a darázsfészekbe, tudván, hogy bármit mond is az ifjú férfi Derek ellen, azzal csak még rosszabb helyzetbe hozza önmagát.

— Hány éves vagy, Fényeskardú? — kérdezte Gunthar.

Sturm csak pislogott a váratlan kérdés hallatán.

— Harmincon túl lehetsz — folytatta Gunthar töprengőn.

— Igen, uram — felelte Sturm.

— S annak alapján, amit Derek elmondott arról, mily hősiesen viselkedtél a Jégfal-Palotánál, tapasztalt harcos lehetsz...

— Ezt sohasem tagadtam, uram! — kiáltotta Derek, újból magához ragadva a szót. Hangjában érződött a feszült türelmetlenség.

— Mégis gyávasággal vádolod a jelöltet — csattant föl Gunthar. — Ha az emlékezetem nem csal, kijelentetted, hogy az elfek támadásakor nem engedelmeskedett harci parancsodnak.

Derek arca elvörösödött. — Szabad emlékeztetnem lordságodat, hogy nem én állok a bíróság előtt...

— Az ellenséggel szembeni gyávasággal vádolod Fényeskardút! — vágott közbe Gunthar. — Sok év elmúlt azóta, hogy az elfek az ellenségeink voltak.

Derek megingott... a többi lovag is kényelmetlenül érezte magát. Az elfek is tagjai voltak a Fehér Kő Tanácsának,de nem rendelkeztek

szavazati joggal. A sárkánygömb előkerültével az elfeknek is részt kellett venniök a soros tanácsülésen és semmi jóra nem vezetett volna, ha a lovagok szavaiból az derül ki, hogy még mindig ellenségnek tekintik őket.

— Az ellenség szó talán valóban túl erős, uram — visszakozott Derek. — Ha netán hibáztam volna, ez azzal magyarázható, hogy kénytelen vagyok ragaszkodni a Szabályzat soraihoz. Most azonban arról beszélek, hogy az elfek..., akik pillanatnyilag valóban nem az ellenségeink... mégis minden lehetséges módon akadályozták, hogy a sárkánygömböt elhozzuk Sancristba. Mivel ez volt küldetésem lényege... az elfek pedig erével gátoltak annak a végrehajtásában, éppen a Szabályzat alapján kellett őket ellenségeimnek tekintenem.

Csavaros eszű fickó, gondolta magában Gunthar ellenszenvvel.

Derek meghajlással kért bocsánatot rendkívüli közbeszólása miatt és visszaült a helyére. Az idősebb lovagok közül sokan egyetértően bólogattak.

— A Szabályzat azt is előírja — szólalt meg Sturm lassan tagolva a szót —, hogy fölöslegesen nem szabad elvennünk senki életét, csak védelem céljából harcolhatunk... önvédelemből, vagy mások megvédéséért. Az elfek nem fenyegették az életünket. És valójában sohasem forogtunk halálos veszedelemben.

— De hiszen nyilakat lőttek ki rátok! — csapott az asztalra Lord Alfred vaskesztyűs öklével.

— Ez igaz, uram — felelte Sturm —, de mindenki tudja, hogy az elfek kitűnő céllövők. Ha meg akartak volna ölni bennünket, nem fatörzsekbe lövöldözik a nyilaikat!

— És mi a véleményed, mi történt volna, ha mégis megtámadjátok őket? — kérdezte Gunthar.

— Annak, szerintem tragikus következményei lettek volna, uram — válaszolta Sturm halk, lágy hangon. — Akkor sok emberöltő óta először gyilkolták volna újra egymást az emberek és az elfek. Azt hiszem, a Sárkány Nagyurak csak örvendeztek volna ennek.

A legtöbb ifjú lovag élénk tapssal reagált.

Lord Alfred mérgesen nézett rájuk, a Szabályzat viselkedési előírásainak e súlyos megsértése miatt. — Hadd emlékeztessem rá, Lord Gunthar, hogy nem Lord Koronaőr Derek a jelölt a mai napon. Erényeiről már tanúságot tett a maga idején és később is, a harc mezején. Azt hiszem, hitelt adhatunk a szavának arra vonatkozóan, ki tekinthető ellenségnek és ki nem. Azt állítod tehát, hogy a Lord Derek által ellened fölsorakoztatott vádak hamisak?

— Uram — folytatta Sturm és megnedvesítette kicserepesedett ajkát —, én nem állítom, hogy a lovag hazudott... azt viszont igen, hogy rossz színben tűntetett föl engem!

— Milyen szándékkal? — kérdezte Lord Michael.

Sturm elbizonytalanodott. — Lordságod engedelmével, erre a kérdésre inkább nem felelnék — mondta végül olyan halkan, hogy a hátsó sorokban többen nem hallották és követelték Gunthartól a kérdés megismétlését. A lord eleget tett a kérésnek és kérdésére ugyanazt a választ kapta... ezúttal hangosabban.

— És milyen alapon tagadod meg a választ erre a kérdésre, Fényeskardú? — szólt Lord Gunthar szigorúan.

— Mivel, a Szabályzat értelmében, a válasz sérthetné a lovagság becsületét — felelte Sturm.

Lord Gunthar arca elkomorodott. — Ez igen komoly vád. Amikor kimondod, tisztában vagy vele, hogy senki sem tanúskodhat állításod mellett?

— Igen, uram — válaszolta Sturm —, és pontosan ezért döntöttem úgy, hogy nem felelek a kérdésre.

— És ha megparancsolom, hogy válaszolj?

— Az, természetesen egészen más.

— Nos, akkor beszélj, Fényeskardú Sturm! Ez itt rendkívüli eset, és nem tudom, hogyan hozhatnánk igazságos ítéletet, ha nem tudunk meg mindent! Miért gondolod, hogy Lord Koronaőr Derek rossz színben tűntetett fel?

Sturm arca elvörösödött. Ujjait többször összezárta és kinyitotta, majd szemét egyenesen a fölötte ítélkező három lovagra szegezte. Tisztában volt vele, hogy az ügye elveszett. Sohasem lehet lovaggá, nem érheti el —a célt, amely még az életénél is fontosabb neki. Ha a maga hibájából veszítene, az is éppen elég keserves lenne számára, de az ilyen vereség egyenesen halálos sebet ejtene rajta. Így hát mégis kimondta azt, amiről tudta, hogy Dereket elkeseredett ellenségévé teszi egész hátralévő életére.

— Úgy vélem, hogy Lord Koronaőr Derek saját további sikereinek érdekében vall ellenem, uram.

A terem fölbolydult... Derek máris talpon volt. Barátainak erővel kellett lefogniok, különben itt, a tanácsteremben veti magát Sturmra. Gunthar a kard markolatával az asztalra sújtott, mire a gyülekezet lassan elcsöndesedett, ám Dereknek még azt megelőzően sikerült bajvívásra kihívnia Sturmot.

Gunthar jeges pillantással mérte végig a lovagot.

— Jól tudod, Lord Derek, hogy jelenleg... hadüzenet idején... tilos a becsületpárbaj! Csillapodj, különben kitiltalak e gyülekezet színe elől.

Derek dühödten lihegett és vöröslő arccal zöttyent vissza a helyére.

Gunthar még pár, pillanatot adott a teremnek, hogy lecsillapodjék, azután folytatta: — Fölhozol-e bármi egyebet a védelmedre, Fényeskardú Sturm?

— Nem, uram — válaszolta a kérdezett.

— Akkor távozhatsz, amíg megvitatjuk az ügyedet.

Sturm fölállt és meghajolt a lovagok felé, majd megfordult és hasonlóképpen fejezte ki tiszteletét a gyülekezet előtt is. Ezután két lovag kikísérte a váróhelyiségbe, ahol magára hagyták. A két lovag az ajtó közelében maradt, és halkan beszélgetni kezdett egymással.

Sturm letelepedett az előtér távolabbi végében lévő kőpadra. Összeszedettnek és nyugodtnak látszott, de csak a felszínen. Elhatározta, hogy ezek a lovagok nem szerezhetnek tudomást a lelkében dúló viharról. Az ügye úgyis reménytelen, gondolta magában. Erről Gunthar szomorú tekintetéből is meggyőződhetett. De vajon milyen ítéletre várhat? Száműzik, vagy megfosztják földjeitől és ingó vagyonától? Sturm keserűen elmosolyodott... hiszen semmije sem volt, amit elvehettek volna tole. Különben is, oly régen ől már Solamnia határain kívül... a száműzetés semmit sem jelentene neki. Halálra ítélik? Annak majdhogynem örült volna. Bármi csak jobb lehet ennél a reménytelen létezésnél, ennél a tompa, lüktetb fájdalomnál.

Teltek-múltak az órák. Három hang hallatszott a helyiséget övező folyosókról, hol halkabban, hol hangosabban, néha ingerülten. A többi lovag eltávozott a teremből, mivel az ítéletet csak azok hárman hozhatták meg, a Tanács vezető testületeként. A lovagok csoportokba verődve várakoztak.

A fiatalabbak nyíltan emlegették Sturm nemes tartását és bátor tetteit, amelyeket még Derek sem múlhatna fölül.

Helyesen tette Sturm, hogy nem támadt az elfekre. Solamnia lovagjainak minden lehetséges barátra szükségük van ezekben a nehéz napokban. Miért rontott volna rájuk szükségtelenül?... és így tovább. Az idősebb lovagoknak egyetlen érvük volt: a Szabályzat. Derek parancsot adott Sturmnák, de ő megtagadta az engedelmességet. A Szabályzat szerint ez megbocsáthatatlan. Majdnem egész délután küzdöttek egymással az érvek.

Végül, már estefelé megszólalt egy kis ezüst csengettyű.

— Fényeskardú! — szólalt meg az egyik lovag.

Sturm fölkapta a fejét. — Máris itt az idő? — A lovag némán bólintott.

Sturm egy pillanatra lehajtotta a fejét, bátorságért fohászkodott Paladine istenhez. Azután felállt. Kísérőivel együtt megvárta, míg a többi lovag visszatér a terembe és elfoglalja a helyét. Tudta, hogy azok már belépésük pillanatában tisztában voltak az ítélettel.

Végül a két, kíséretére kijelölt lovag kitárta az ajtót és betessékelte Sturmot a terembe. Kísérőivel a háta mögött lépett a gyülekezet elé. Pillantása nyomban a Lord Gunthar előtt álló asztal lapjára esett.

Apjának kardja... a fegyver, amely a legendák szerint egyenesen

Fényeskardú Bertheltől származott, s amely csak akkor törhet el, ha a gazdája is megtörik... ott feküdt az asztalon. Szeme végigsiklott a pengén. Fejét lehajtotta, hogy elrejtse égető könnyeit.

A fegyver körül sötétlettek az elmarasztaló ítélet ősi jelképei... a fekete rózsák.

— Vezessétek elém e férfit, Fényeskardú Sturmot! – szólt Lord Gunthar.

Fényeskardú Sturmot, az embert és nem a lovagot! — gondolta Sturm kétségbeesve. Azután eszébe jutott Derek.

Fejét büszkén fölvetette, elnyomta könnyeit. Ahogyan a harcmezőn is eltitkolná fájdalmát az ellenség előtt, olyan határozottan álcázta most Derekkel szemben is. Fejét elszántan hátravetette, szemét senki másra, csak Lord Guntharra szegezte: — az elutasított jelölt így lépett előre, hogy megálljon a Rend három főtisztje előtt és várja sorsának beteljesülését.

— Fényeskardú Sturm, vétkesnek találtattál. Készen állunk az ítélet meghozatalára... te kész vagy-e elfogadni azt?

— Igen, uram — felelte Sturm feszesen.

Gunthar megpödörte a bajuszát... mozdulatát a szolgálatában álló lovagok azannal fölismerték: lord Gunthar mindig megpödörte a bajszát, mielőtt harcba indult.

— Fényeskardú Sturm, ítéleted az, hogy a mai naptól fogva nem viselheted Solamnia lovagjainak jeleit és fegyverzetét.

— Igen, uram — felelte Sturm elszoruló torokkal.

— Es ettől fogva nem fogadhatsz el semmiféle fizetséget a lovagi kincstárból, sem javakat vagy ajándékokat a lovagok részéről!

A teremben ülő lovagok nyugtalankodni kezdtek. Hiszen ez nevetséges! Az Összeomlás óta senki sem húzott semmiféle fizetséget a Rendnek tett szolgálataiért. Itt valami készül! Szinte hallották a zivatar előtti mennydörgés robaját.

— Végül — itt Lord Gunthar szünetet tartott, előrehajolt és ujjaival megérintette az ősi kard lapján nyugvó fekete rózsákat. Szúrós tekintetét végigfuttatta a gyülekezeten, ezzel is fokozva a feszültséget. Mire végre megszólalt, még a háta mögött lobogó tűz pattogása is elhallgatott.

— Fényeskardú Sturm! Tisztelt Lovagi Gyülekezet! Mindeddig sohasem került ilyen ügye Tanács elé. Ez bizonyára nem is olyan kivételes jelenség, amilyennek látszik, hiszen szokatlanul zord időket élünk. Előttünk áll egy ifjú jelölt... és mindenki figyelmét fölhívom rá, hogy Fényeskardú Sturm a Rend minden normája szerint igen fiatal..., olyan férfiú, aki közismert harci erényeiről és helytállásáról. Ezt még a vádlója is elismeri. Ifjú jelöltünket parancsmegtagadással és az ellenséggel szembeni gyávasággal vádolják. Az ifjú jelölt nem tagadja e vádakat, de azt állítja, hogy rossz színben tüntetik fel őt.

A Szabályzat szerint azonban, egy olyan tapasztalt, és kipróbált lovag, mint Koronaőr Derek szavának hitelt kell adnunk azzal az emberével szemben, aki még nem nyerte el pajzsát. Ám a Szabályzat azt is előírja, hogy ez az ember tanúkat sorakoztathat föl saját védelmére. A mostani zord idők miatt azonban Fényeskardú Sturm e pillanatban nem állíthatja elő tanúit, s ugyanezek az okok akadályozták meg Koronaőr Dereket is saját tanúinak megidézésében. Ennélfogva a következőn némiképpen szabályellenes eljárásban állapodtunk meg...

Sturm, zavartan és elgyötörten állt Gunthar előtt. Mi történik itt? A másik két lovagra nézett. Lord Alfred nem is próbálta véka alá rejteni haragját. Ebből világossá vált, hogy ezt az „egyezséget" Gunthar egyáltalán nem érhette el könnyedén.

— Jelen Tanács döntése alapján — folytatta Lord Gunthar — ezt az ifjú férfit, Fényeskardú Sturmot fölvesszük a lovagok legalacsonyabb rendjébe, a Korona Lovagjainak sorába... az én felelősségemre...

A termen döbbent moraj futott végig.

— Továbbá kinevezzük őt a közeljövőben Palanthas felé vitorlát bontó sereg harmadkapitányává. A Szabályzat ugyanis előírja, hogy a hajóparancsnokságban minden rend képviselőjének jelen kell lennie! Tehát a főparancsnok Lord Derek lesz, a Rózsa Rendjének lovagja, Lord Alfred MarKenin képviseli a Kard Rendjét és... az én felelősségemre... Fényeskardú Sturm tölti be a Korona Rendjének parancsnoki tisztét.

A beálló döbbent csöndben Sturm érezte, hogy könnycsepp gördül végig az arcán, amelyet most már nem kellett titkolnia. Háta mögött hallotta, hogy valaki fölpattan a helyéről és dühödten megcsörgeti a kardját. Derek tajtékozva kivonult a teremből; nyomában híveinek csapatával.

Imitt-amott üdvözlő kiáltások is harsantak. Sturm a könnyein keresztül látta, hogy a jelenlévő lovagoknak mintegy a fele, különösen a fiatalabbak, akiknek ő lesz a parancsoka... felállva tapsolnak.

— Gratulálok, Fényeskardú — szólalt meg Lord Alfred ridegen. — Remélem, tisztában vagy vele, mit tett érted Lord Gunthar.

— Igen, uram — felelt Sturm lassú főhajtással — és atyám kardjára eszküszöm — tette kezét a fegyver markolatára —, hogy méltónak bizonyulok erre a megtiszteltetésre.

— Gondod is legyen rá, ifjú — vetette oda Lord Alfred és kiviharzott ateremből. Fiatalabb társa, Lord Michael szóra sem méltatta Sturmot, úgy igyekezett a másik után.

Ekkor előrejöttek a fiatalabb lovagok és viharos ünneplésbe kezdtek. Boroskupákat emeltek az egészségére és bizonyára általános ivászattá fajult volna a dolog, ha Gunthar nem küldi őket útjukra.

Amikor már csak ketten maradtak a lovagteremben, Lord Gunthar, arcán széles mosollyal megrázta Sturm kezét: Az ifjú lovag melegen viszonozta a kézszorítást, ha a mosolyt nem is. Még túl friss volt a lelkét marcangoló fájdalom.

Azután Sturm, lassú, óvatos mozdulatokkal leemelte kardjáról a fekete rózsákat. Visszatette őket az asztalra és a pengét is visszadugta az oldalán függő hüvelyébe.

Keze már mozdult, hogy lesöpörje a rózsákat, de megtorpant, fölemelt egyet és beszúrta az övébe.

— Köszönetet kell mondanom neked, uram — szólalt meg reszkető hangon.

— Nekem nem tartozol köszönettel, fiam — szakította félbe Lord Gunthar. Körülnézett az üres teremben és megrázkódott. — Menjünk innen, keressünk valami melegebb helyet! Iszunk egy kupa forralt bort!

A két lovag végigsétált Gunthar ősi várának kövezett folyosóin. Odalentrol fölhallatszott a távozó ifjú lovagok lármája... lovak patái csattogtak az udvar macskakövein kiáltozás kíséretében, valaki még egy harci dalra is rágyújtott.

— Mégis, hálával tartozom lordságodnak — mondta Sturm határozottan. — Nagy a kockázat, amit magadra vállaltál. Remélem méltónak bizonyulok a bizalmadra...

— Kockázat? Ugyan, szamárság, fiam. — Vérkeringését fölfrissítendő Lord Gunthar összedörgölte a kezét és bevezette Sturmot egy, a közelgő napforduló ünnepének tiszteletére földíszített kisebb helyiségbe. Melegházi, vörös téli rózsák, viharmadártollak és apró aranykoronák ékesítették a falakat. A kandallóban magasan lobogott a láng.

Gunthar intésére a szolgák két kupa gőzölgő és fűszerektől illatozó italt nyújtottak át nekik.

— Sokszor fordult elő, hogy atyád elém tartottaezt a pajzsot és ott állt fölöttem... védelmezett, amikor elhagyott az erőm.

— És te is megtetted érte ugyanezt. Nem tartozol neki hálával — mondta Sturm. — Értem adott szavad azt jelenti, hogy ha én kudarcot vallok, annak te látod a kárát. Akkor megfoszthatnak a rangodtól, címedtől, birtokaidtól. Dereknek gondja lesz erre... — fejezte be Sturm sötéten.

Miközben Gunthar mélyet húzott akupájából, kíváncsian szemlélte az előtte álló ifjút. Sturm inkább csak udvariasságból kortyolgatott a borából... a kupát tartó keze láthatóan remegett. Gunthar szelíden a vállára tette a kezét és lenyomta Sturmot a legközelebbi székre.

— Vallottál-e kudarcot bármikor is a rád bízott feladatok teljesítésében, fiam? — kérdezte Gunthar.

Sturm fölnézett rá, barna szeme megvillant. — Nem, uram — felelte. — Még soha... erre esküszöm!

— Akkor a jövőtől sem félek — mormolta Gunthar mosolyogva. Üdvözlésre emelte a kupáját: — Kísérjen a siker csatáidban, Fényeskardú Sturm!

Sturm lehunyta a szemét... nem bírt uralkodni tovább az érzésein. Karjára hajtotta a fejét és sírva fakadt...fájdalmas, nehéz férfizokogás rázta meg testét. Gunthar megmarkolta a vállát.

— Megértelek — mondta és gondolatai visszaszálltak a múltba, amikor e fiatalember apja Solamniában éppen így összeomlott és zokogott... amikor Lord Fényeskardú a száműzetés keserű útjára indította fiatal feleségét és kisgyermekét... olyan útra, ahonnan sohasem várhatta vissza őket.

Végül, a kimerült Sturm az asztalra hajtotta a fejét és Gunthar ottmaradt mellette, szótlanul kortyolgatta a meleg bort, elmerült a múlt fölidézésében, míg maga is álomba nem szenderült.

Sturm számára villámgyorsan telt el az a pár nap, ami még a Palanthasba készülő sereg indulásáig hátra volt.

Találnia kellett valami... használt... páncélt, újra ugyanis nem tellett neki. Apjáét gondosan összecsomagolta. Eldöntötte, hogy magával cipeli, ha már nem viselheti nyíltan.

Azután találkozókon, haditervek megbeszélésein kellett részt vennie, hogy tanulmányozza az ellenség csapatösszevonásait.

A palanthasi csata várhatóan elkeseredett lesz, ott dől majd el, ki fogja uralni Solamnia egész északi részét. A vezérek megállapodtak az alapvető stratégiában. A falak megerősítését a városvédő seregre bízzák. Maguk a lovagok a Főpap tornyát foglalják el, a Vingaard hegyeken keresztül vezető szoros kapujában. De ez volt minden, amiben egyetértettek. Aháromvezér közötti tanácskozások feszült, hűvös légkörben folytak.

Végül elérkezett a vitorlabontás napja. A lovagok összegyűltek a fedélzeten. Családtagjaik némán várakoztak a parton. Bár az arcuk sápadt volt, kevés könnycsepp csordult: az asszonyok éppoly komolyan, összeszorított ajakkal álltak a helyükön, minta férfiak. Néhányan maguk is kardot kötöttek a derekukra. Mindannyían tisztában voltak vele, hogy az északi hadjárat kudarca esetén az ellenség biztosan átkel a tengeren.

Gunthar, fényes páncéljában, kint állt a rakparton a lovagokkal, beszélgetett, búcsúzkodott saját fiaitól. Derekkel csupán néhány formális szót váltott, a Szabályzat előírásainak engedelmeskedve. Lord Alfreddel futólag megölelték egymást. Végül észrevette Sturmot. A díszek nélküli horpadt páncélt viselő ifjú lovag magányosan állt a sereglet szélén.

— Fényeskardú — suttogta Gunthar, amint a közlébe jutott —, már korábban is megkérdeztem volna, de az elmúlt napokban sehogy sem tudtam szerét ejteni:.. említetted, hogy azok a barátaid ide készülődnek, Sancristba. Van közöttük olyan, aki tanúskodhatna melletted a Tanács előtt?

Sturm elgondolkodott. Egy kétségbeesett pillanatig egyedül Tanis jutott az eszébe. Gondolatai gyakran keringtek a barátja körül, ezekben a gondokkal terhes napokban. Az a hiú reménye támadt, hogy Tanis talán időben megérkezik Sancristba. Ám ez a remény gyorsan el is enyészett. Bárhol van is Tanis, megvan a maga baja, szembe kell néznie a maga problémáival. Volt egy másik személy is, akinek az eljövetelében Sturm reménytelenül bár, de mégiscsak reménykedett. A lovag önkéntelenül a nyakában lévő láncon függő csillagékszerre tette a kezét. Ujjaival szinte érezte a melegét és tudta... bár sejtelme sem volt róla, miképp lehetséges, hogy Alhana az iszonyú messzeségen át, mégis ott van mellette. Ám ekkor...

— Laurana — mondta ki az ajkára toluló nevet.

— Egy nő! — komorodott el Gunthar.

— Igen, de ő a Napszónok leánya,a qualinesti elfek királyi házának tagja. És vele van a bátyja is, Gilthanas. Ők tanúskodhatnak mellettem.

— Ó, a királyi ház... — gondolkodott el Gunthar és az arca fölragyogott. — Ez nagyszerű lenne, annál is inkább, mert hírét vettük, hogy a Szóló maga is eljönne a Tanácsba, megtárgyalni a sárkánygömb kérdését. Ha így alakul kedves fiam, talán szólhatok melletted és újra felöltheted a lovagi páncélodat. Ez igazolhat! Utána minden szégyen nélkül viselheted atyád vértjét.

— És te is megszabadulhatsz súlyos fogadalmad alól — mondta Sturm és hálásan megrázta a lovag kezét.

— Ugyan! Ezzel mit se törődj.— és Gunthar úgy tette kezét Sturm fejére, mint a saját fiaiéra. Sturm tisztelettel térdet hajtott előtte. — Fogadd áldásomat, Fényeskardú Sturm, atyai áldásomat, amit saját szülőapád távollétében adok rád. Tedd a kötelességedet, ifjú, és maradj meg atyád hű fiának! Lord Huma szelleme kísérjen utadon!

— Köszönöm, uram — mondta Sturm és fölemelkedett. — Az ég legyen veled!

— Ég veled, Sturm — mormolta Gunthar. Hirtelen mozdulattal átölelte az ifjú lovagot, majd megfordult és eltávozott.

A lovagsereg hajóra szállt. Hajnalodott, de a téli eget nem világította be a nap. Szürke fellegek nehezedtek az ólomszínű tengerre. Most már nem hallatszottak üdvözlések, csupán a kapitány és tisztjeinek parancsszavai, a csőrlők csikorgása és a vitorlák szélverte csattogása.

A fehérszárnyú hajók lassan fölhúzták horgonyaikat és

elvitorláztak észak felé. Hamarosan az utolsó vitorla is eltűnt a láthatáron, de mégis mindenki ottmaradt a rakparton, még akkor is, amikor megeredt a hideg eső és jeges ostorral vágott végig rajtuk, vékony, szürke függönyt vonva a jeges hullámok fölé.

3.
A Sárkánygömb
Caramon fogadalma

Raistlin ott állt a kocsi keskeny ajtajában és aranyló szemével a napfényben úszó erdőt fürkészte. Minden elcsöndesült. Túljutottak a téli napforduló ünnepségein. A vidéket keményen szorította markában a tél, a hótakaróval borított földön nem mozdult semmi. Társai mind elmentek, hogy elintézzék ügyes-bajos dolgaikat. Jól van, bólintott sötéten Raistlin. Visszabújt a kocsiba és magára zárta annak deszkaajtaját.

A társaság már jó pár napja táborozott itt, Kendermore peremén. Útjuk vége felé közeledett. Hihetetlenül jól alakult minden. Ma este, a sötétség leple alatt elindulnak Roncsosd felé. Elég pénzük volt egy hajó kibéreléséhez, és még félre is tehettek valamit élelemre és egy heti szállásdíjra a városban. Ma délután tartották az utolsó előadást.

Az ifjú varázsló átverekedte magát a holmikon a kocsi elejébe. Hosszan elnézte a szögön lógó, csillogóan vörös köpönyegét. Tika el akarta csomagolni, de Raistlin határozottan megtiltotta neki. A lány vállat vont és annyiban hagyta a dolgot, majd kisétált az erdőbe, ahol tudta, hogy Caramon rövidesen megtalálja.

Raistlin kinyújtotta vékony kezét és karcsú ujjaival sóvárogva végigsimított a flitteres, csillogó szöveten... sajnálta, hogy életének ez a szakasza véget ért.

— Egy kicsit boldog voltam — suttogta maga elé. —Különös, de nem sokszor fordult elő életemben, hogy ezt elmondhattam magamról. Gyerekkoromban soha, és az elmúlt néhány évben sem, mióta megtörték a testemet és megátkoztak ezekkel a szemekkel. Különben, nem is vártam az élettől boldogságot. Milyen semmiség az a varázstudományomhoz képest! Mégis... mégis, ez az utóbbi pár hét a béke időszaka volt számomra. Boldog hetek voltak. Nem is remélem, hogy még visszatérnek. Azután semmiképp, amit meg kell tennem...

Raistlin még egy pillanatig a kezében tartotta a köpönyegét, majd a vállát megvonva bedobta a sarokba és továbbkúszott a kocsi elülső végében külön neki leválasztott pihenőhelyére. Bebújt a vackába és szorosan összehúzta a függönyt.

Pompás! Tudta, hogy jó darabig, tulajdonképpen egész estig, nem zavarja senki. Tanis és Zúgószél elment vadászni. Caramon is úgytett, mintha menne, de mindenki tudta, hogy ez csak ürügy a Tikával való félrevonulásra. Aranyhold az utazáshoz készítette össze az elemózsiát. Egyszóval senki sem háborgatja. Elégedetten bólogatott magában.

Letelepedett lehajtható asztalkájához, amit Caramon fabrikált

neki és ruhája legrejtettebb zsebéből előhúzott egy jelentéktelennek látszó bőrzacskót, amelyben a sárkánygömb lapult. Remegő csontvázujjaival kibontotta a zsinórját. Raistlin benyúlt a zsákocskába és kiemelte belőle a gömböt. Könnyedén megtartotta a tenyerén és alaposan megvizsgálta, nem változott-e meg valahogy.

Nem! Az a zöld fény még mindig ott örvénylett a belsejében. Még most is olyan hideg volt, mintha egy jégdarabot markolna. Mosolyogva szorította egyik kezébe, mialatt az asztal alatti holmik között matatott. Végre megtalálta, amit keresett: egy durván faragott, háromlábú faállványt. Elóhúzta és fölállította az asztal lapjára. Nem valami pompás darab... morogta volna Kova. Raistlinnek sem kedve, sem tehetsége nem volt a famunkákhoz. Sokat kínlódott vele, míg titokban kifaragta, bezárkózva a kocsiba az utazás hosszú napjai alatt. Nem, tényleg nem volt mutatós, de az nem is számított neki semmit. A célnak viszont megfelelt.

Az állványt föltette az asztalra és ráhelyezte a sárkánygömböt. A játékgolyó nagyságú gömb nevetségesnek látszott, de Raistlin nyugodtan hátradőlt és türelmesen várakozott. Amint számított rá, a gömb hamarosan növekedni kezdett... vagy tán nem is? Talán ő maga zsugorodott össze? Nem tudta volna megmondani. Csak annyit tudott, hogy a gömb hirtelen a kellő nagyságúvá vált. Az egyetlen változás az volt, hogy ő lett túl kicsi és jelentéktelen az előtte álló gömbhöz képest.

A varázsló megcsóválta a fejét. Tisztában volt vele, hogy meg kell őriznie uralmát a gömb fölött, miközben nyomban észrevette azokat a rejtett trükköket, amelyek által a golyó igyekezett kiszabadulni a hatalma alól. A gömb ügyeskedése egyre látványosabb volt. Raistlin torka összeszorult. Rátört a köhögés, mire elátkozta gyönge tüdejét. Szaggatottan fölsóhajtott, majd mély és egyenletes légzést kényszenített magára.

Nyugalom... meg kell nyugodnom, gondolta magában. Nem szabad félnem! Erős vagyok. Lám, eddig is, mi mindent vittem véghez! — gondolta magában, majd így szólt a gömbhöz: — Nézd, milyen erőre tettem szert! Tudod, hogy mit tettem a Komor Erdőben... tanúja voltál a cselekedeteimnek Silvanestiben! Erős vagyok, nem félek tőled!

A gömb színei lágyan örvénylettek, de nem válaszolt neki.

A mágus egy pillanatra becsukta a szemét, hogy ne kelljen látnia a golyót. Visszaszerezte önuralmát, ismét kinyitotta a szemét, fölsóhajtott és ránézett a gömbre. Közelgett a pillanat!

A sárkánygömb közben elérte eredeti nagyságát. Az ifjú mágus szinte maga előtt látta, amint Lorac fonnyadt keze rátapad, és önkéntelenül összerázkódott. Ne! Ezt ne engedd! — sugallta magának határozottan, mire tudatából egy pillanat alatt kitörlődött a látomás.

Ismét megnyugodott, egyenletesen lélegzett és homokóra-szemét

a gömbre szegezte. Azután, lassan előrenyújtotta vékony, fémesen csillogó ujjait. Még egy szemvillanásnyi tétovázás után rátette mindkét kezét a sárkánygömb kristályfelületére és kimondta az ősi varázsige szavait.

— Ast bilak moiparalan / Suh akvlar tantangusar.

De honnan tudta, mit kell mondania? Honnan tudta, mely ősi szavak hatására érti meg őt a gömb, vesz tudomást a jelenlétéről? Raistlinnek sejtelme sem volt róla. Csak annyit tudott, hogy valahol odabent, valahogyan megfogalmazódtak benne ezek a szavak. Talán annak a hangnak a révén, amely Silvanestiben szólt hozzá? Meglehet... de mit sem számít!

Még egyszer, hangosabban kimondta az igét:

— Ast bilak moiparalan / Suh akvlar tantangusar

A kavargó, zöld fény lassan átalakult milliárdnyi, sokszínű, örvénylő, apró pontocskává... egészen beleszédült a látványba. Ujjai alatt a gömb oly hideg volt, hogy a puszta érintése is fájdalmassá vált. Az a vérfagyasztó látomása támadt, hogy ha visszahúzza a kezét, a húsa ottmarad, ráfagyva a gömb felületére. Fogait összeszorította, figyelmét erővel elterelte a fájdalomról és ismét kimondta az igét.

A színek örvénylése abbamaradt. A gömb közepe most fölfénylett... nem fehéren és nem is feketén, egyszerre minden színben és egyben sem. Raistlin nagyot nyelt, a torkát félelem szorította össze.

A fényfoltból két kéz nyúlt elő! Kétségbeesetten vissza akarta rántani a sajátját, de mielőtt megmozdította volna, az a két kéz szilárdan megragadta az övét. A gömb eltűnt! A kocsi eltűnt! Raistlin nem látott semmit maga körül.

Sem fényt... sem sötétséget... semmit! Semmit... csak azokat az övéit markoló kezeket. Halálos rémületében is rájuk összpontosította a figyelmét.

Emberé, elfé, öregé vagy fiatalé az a kéz? Nem tudta megállapítani. Az ujjak hosszúak és karcsúak voltak, de szorításuk akár a halálé. Tudta, ha elhagyja magát, bezuhan az űrbe, ahol addig lebeg, amíg el nem emészti a jótékony sötétség. Miközben rémülten küzdött azokkal a kezekkel, Raistlin érezte, hogy azok lassan maguk felé húzzák és bevonszolják őt valami... valami...

Hirtelen magához tért, mintha valaki hideg vizet öntött volna az arcába. Nem! — sugallta a tudatnak, amelyről érezte, hogy a kezeket uralja. Nem megyek! Bár félt a biztonságot jelentő szorítás elvesztésétől, még jobban rettegett attól, hogy a kéz oda vonszolja, ahová nem akar eljutni. Mégsem engedi el! Megszerzem fölötted az uralmat, üzente vadul a kezek tudatának. Még fokozta is saját szorítását, összeszedte minden erejét, megfeszítette az akaratát és maga felé rántotta a kezeket!

Azok megtorpantak. Egy pillanatig élethalálharcban fonódott

össze a két, egymással küzdő akarat. Raistlin érezte, hogy testéből eltávozik az erő, keze elgyöngül, tenyere megizzad. A gömb kezei ismét húzni kezdték, bár ezúttal jóval gyöngébben. Rémületében Raistlin összeszedte minden csepp erejét, megfeszítette minden idegszálát, törékeny testének minden izmát harcba vetette, hogy visszaszerezze uralmát a gömb fölött.

Lassan... lassan, amikor már úgy tűnt, hogy vadul kalapáló szíve kiugrik a helyéről vagy elgyötört agya szétrobban, Raistlin megérezte, hogy a szorítás enyhül.

Ugyan még nem engedi el, ahogyan ő is elkeseredett erővel szorítja vissza. De már nem küzdöttek egymással. A két pár kéz szorosan összefonódott, mindkettőben valahogy tisztelet érződött a másik iránt, már egyikük sem törekedett a másik feletti uralomra.

Győzelmi mámor, a lényét elárasztó varázserő eksztázisa töltötte el Raistlint és meleg, aranyló fénykörbe burkolta. Teste elernyedt. Remegve érezte, hogy a kéz most már gyengéden tartja, támogatja és új erőt kölcsönöz neki.

Mi vagy te? — kérdezte némán. Jóság... vagy gonoszság?

Egyik sem vagyok. Semmi sem vagyok... és egyben minden. Az ősidőktől fogva rabul ejtett sárkányok lényege vagyok.

— És mi a működésed titka? — faggatta tovább Raistlin. Hogyan uralkodsz a sárkányok fölött? Parancsodra magamhoz rendelem őket. Nem állhatnak ellent az akaratomnak. Engedelmeskednek nekem.

— És szembefordulnak az uraikkal? Teljesítik az én akaratomat?

Ez az uraik erejétől és a közöttük,— meglévő kötelektől függ. Ez az erő néha oly hatalmas, hogy a nagyúr képes megőrizni hatalmát a sárkánya fölött. De a legtöbb sárkány teljesíti a kívánságokat. Képtelenek lesznek ellenállni neked.

Ezt még végig kell gondolnom, mormolta Raistlin és érezte, hogy az ereje csökken. Nem értem igazán...

Nyugodj meg, majd én segítek. Most, hogy egyesültünk, bármikor kérheted a segítségemet. Sok, régen elfeledett titkot tudok... te is megismerheted őket.

Miféle titkokat?... Raistlint az ájulás környékezte... túlságosan kimerítette a küzdelem. Próbálta megőrizni szorítását a másik pár kézen, de érezte, hogy ujjai lecsúsznak róla.

A gömb keze gyöngéden tartotta, akár anya a gyermekét.

Most pihenj... nem hagylak lezuhanni. Aludj... kimerültél

Mondd meg! Tudnom kell! — kiáltotta Raistlin némán.

Jó, ezt még elárulom, de utána pihenned kell. Apalanthasi Astinus könyvtárában vannak könyvek, sok száz könyv, amelyeket a régi mágusok vittek oda a Vesztett Csaták napjaiban. Közönséges halandó szemében nem tűnnek többnek a varázslás enciklopédiáinál, az idő bugyraiban egykoron meghalt mágusokról szóló, zavaros

történeteknél.

Raistlin ekkor meglátta a közeledő sötétséget. Belekapaszkodott a kezekbe.

És mi a valóságos tartalma azoknak a könyveknek? — kérdezte. És akkor végre megtudta, s ezzel a tudással egy időben elborította a sötétség, akár az óceán hulláma.

A kocsi közelében, egy árnyékban rejtőző, szenvedélyüktől fűtött barlangban Tika és Caramon hevert egymás karjában. A lány vörös haja sűrű tincsekben keretezte arcát és homlokát, a szeme csukva volt, telt ajka résnyire kinyílt. Tarka szoknyájában és buggyos ujjú, fehér blúzában szorosan simult Caramonhoz. Lábuk összefonódott, ujjaival a harcos arcát simogatta, ajka a szájára tapadt.

— Caramon, kérlek — suttogta. — Ez kínszenvedés. Kívánjuk egymást... én nem félek! Kérlek, szeress engem!

Caramon lehunyta a szemét, arca verítéktől csillogott. Sajgó szerelme már-már elviselhetetlennek túnt számára. Megszabadulhatott volna ettől a fájdalomtól, édes mámorban véget vethetett volna neki. Egy pillanatra meg is ingott. Tika illatos haja az arcát simította, puha szája a nyakát csókolta. Olyan könnyű lenne... és olyan csodálatos...

Caramon fölsóhajtott. Erős markába fogta a lány csuklóját, határozottan lefejtette arcáról a kezét és eltolta magától Tikát.

— Nem — suttogta, miközben majd megfojtotta a vágyakozás. Elfordult a lánytól és fölkelt. — Nem — ismételte meg. — Bocsáss meg! Én nem gondoltam... szóval nem hittem, hogy a dolog idáig fajul..

— De én igen! — kiáltott föl Tika. — Én nem félek... már nem!

Ó nem! — gondolta Caramon és lüktető halántékára szorította a tenyerét. Hiszen úgy reszketsz a karomban, mint egy csapdába esett nyúl.

Tika kezdte összefűzni fehér blúzának zsinórját. Könnyein keresztül alig látta, ezért mérgében úgy megrántotta, hogy a vékony zsinór elszakadt.

— Na tessék! Látod? — fakadt ki és elhajította a szakadt selyemszalagot a barlang mélyébe. — Most tönkretettem a blúzomat. Meg kell varrnom. Persze mindenki rögtön kitalálja, mi történt vele! Vagy legalábbis azt hiszik, hogy kitalálták! Én... én... Ó, mi haszna az egésznek? — Tika szipogott a tehetetlenségtől és tenyerébe temette az arcát.

— Én nem törődöm vele, mit gondolnak — visszhangzott Caramon hangja a barlangban. De nem próbálta megvigasztalni a lányt, tudta, hogy ha még egyszer hozzáér, többé nem parancsolhat a vágyainak. — Különben sem gondolnának semmi rosszra, hiszen a barátaink! Gondot viselnek ránk...

— Tudom! — zokogott föl Tika görcsösen. De ott van Raistlin! Ő nem bocsátana meg nekem... gyűlöl engem!

— Ne beszélj így, Tika — mondta Caramon határozottan. — Még ha gyűlölne is és erősebb lenne, az sem számítana! Engem nem érdekel, bárki bármit is mozid vagy gondol. És a többiek azt akarják, hogy boldogok legyünk! Nem is értik, hogy mi... izé... miért nem vagyunk máris szeretői egymásnak! Tanis egyenesen a szemembe mondta, hogy bolond vagyok...

— Igaza is van! — suttogta Tika tompán, könnyáztatta tincsei mögül.

— Talán igen... talán nem.

Caramon hangjának hallatán Tika abbahagyta a pityergést. A férfi szemébe nézett, amikor az odafordult hozzá és így szólt: — Te nem tudod, min ment keresztül Raist az Ősmágia Legendás Tornyaiban. Egyikőtök sem tudja és nem is tudja meg soha! De én tudom! Én ott voltam vele.

Láttam. Kényszerítettek rá, hogy nézzem! — Caramon megrázkódott és eltakarta az arcát. Tika némán meredt rá. Caramon ismét ránézett és nehezen fölsóhajtott. — Azt mondták, hogy az ő ereje menti majd meg a világot. De miféle erő az? A belső ereje? Hiszen a külső ereje én vagyok! Én, én nem értem, de Raist álmomban azt mondta, hogy mi ketten egyek vagyunk és csak az istenek átka folytán lakozunk két testben! Szükségünk van egymásra... legalábbis most! — a nagydarab férfi arca elsötétült. — Lehet, hogy egy szép napon mindez megváltozik. Egyszer talán ő is megtalálja a külső erejét...

Caramon elhallgatott. Tika nyelt egyet és tenyerével végigsimított az arcán. — Én... — suttogta, de Caramon beléfojtotta a szót.

— Várj egy percet... hadd fejezzem be. Szeretlek téged, ahogyan csak egy férfi szerethet egy nőt ezen a világon. Szeretnék szerelmeskedni is veled. Hanem lennénk nyakig benne ebben az ostoba háborúban, még a mai napon az enyém lennél. Ebben a percben... de mégsem tehetem. Mert ha megtenném, arra kényszerülnék, hogy óvjam az életemet. Akkor te töltenéd be minden gondolatomat. Ezt meg is érdemelnéd... de most még nem vállalhatom fel ezt... Tika! A kötelesség most elsősorban a testvéremhez láncol. — A lány könnyei újból megeredtek, de most már nem magáért, hanem a férfiért. — Meg kell hagynom a teljes szabadságodat, hogy találhass magadnak valakit, aki...

— Caramon! — hasított egy kiáltás a délután békés csöndjébe. — Caramon! Gyere gyorsan! —szólította a harcost Tanis.

— Raistlin! — hördült föl Caramon és minden további szó nélkül kirohant a barlangból.

Tika egy pillanatig még mozdulatlanul nézett utána, azután

mélyen fölsóhajtott és megpróbálta rendbe szedni könnyáztatta fürtjeit.

— Mi történt — rontott a kocsiba Caramon. — Raist!?

Tanis komoran bólintott.

— Így találtam rá — húzta félre a mágus kicsiny fülkéjének függönyét. Caramon félresöpörte őt az útjából.

Raistlin halottsápadtan, akadozó lélegzettel hevert a padlón. Szája sarkából vér szivárgott. Caramon mellétérdelt és karjába emelte.

— Raistlin — suttogta —, mi történt veled?

— Az történt! — mutatott előre komoran Tanis.

Caramon odanézett és meglátta a teljes nagyságában tündöklő sárkánygömböt... most pontosan akkora volt, mint Silvanestiben. A Raistlin által fabrikált állványon ült, örvénylő színei megállás nélkül kavarogtak. Caramon lélegzete elakadt a rémülettől. Lorac borzalmas látványa elevenedett meg lelki szemei előtt. A tébolyult, haldokló Lorac képe...

— Raist! — nyögte és szorosan magához ölelte fivérét.

Raistlin feje erőtlenül félrebillent. Szemhéja megremegett, a szája kinyílt.

— Mi az? — hajolt közel hozzá Caramon... a másik lehelete hidegen érintette az arcát. — Mi történt?

— Az enyémek... — suttogta Raistlin. — A régiek... igéi... az enyémek... enyémek...

A mágus feje lehanyatlott, szava elakadt. De az arca kisimult és nyugodt volt... pihent. Légzése egyenletessé vált.

Vékony ajka önfeledt mosolyra nyílt.

4.
Ünnepi vendégek

Jó néhány napi kemény lovaglásba került Lord Guntharnak, hogy időben hazaérjen a napforduló ünnepére, miután útjukra bocsátotta a Palanthasba igyekvő lovagokat. Az utakon sok helyütt térdig ért a sár. A lova többször is megbotlott és Gunthar, aki majdnem úgy szerette ezt az állatot, akár a saját fiait, ha a szükség úgy kívánta, leszállt róla és kantárszáron vezette. Így azután, mire a várkastélyához ért, teljesen kimerült, bőrig ázott és reszketett a hidegtől. Az istállómester hamarosan előkerült, hogy személyesen vegye gondjaiba az elgyötört hátast.

— Alaposan csutakold le — utasította Gunthar, mialatt merev tagokkal lekászálódott a nyeregből. — Adj neki melegített zabot és... — Gunthar hosszan részletezte utasításait, az istállómester meg türelmesen hallgatta bólogatva, mintha még életében sohasem látott volna el egy lovat. Gunthar a legszívesebben maga vezette volna jászolhoz az állatot, de ekkor előbukkant az, éppen őt kereső ősöreg kulcsár.

— Uram — húzta félre Wills a bejáratban —, vendégeid vannak... most érkeztek, az imént, alig pár órája.

— Kik azok? — kérdezte Gunthar közömbösen, hiszen a vendég nem volt ritka nála, különösen így, napforduló idején. — Talán Lord Michael? Nem tarthatott velünk az úton, de kértem őt, hogy nézzen be hozzánk hazafelé menet...

— Egy öregember, lordságod — vágott közbe Wills —, és egy surranó.

— Egy surranó? — kérdezett vissza Gunthar, némi riadalommal a hangjában.

— Attól tartok, igen, uram... de nem kell aggódnod — tette hozzá sietve a kulcsár —, az ezüstöt elzártam egy fiókba, az ékszereket meg a felesége őnagysága rejtette el a pincében.

— Mintha csak ostromolnák a várat! — mordult föl Gunthar, de azért a szokásosnál gyorsabb léptekkel vágott át az udvaron.

— Az ember nem lehet elég óvatos ezekkel a csibészekkel — motyogta Wills, miközben a gazdája után loholt.

— No és, miféle alakok ezek? Kéregetők? Egyáltalán, miért engedted be őket? — kérdezte Gunthar valamivel ingerültebben. Csak a forralt borára, meleg ruhára és arra vágyott, hogy a felesége megdögönyözze a hátát. — Etessétek meg őket, adjatok nekik némi pénzt és menjenek útjukra... no persze, előtte motozzátok meg a surranót.

— Én is így gondoltam, uram —mondta Wills határozottan —, de valami nincs rendjén körülöttük... különösen az öreget illetően. A vénember, véleményem szerint, kissé ütődött, de valahogy mégis igen eszes bolond. Tud valamit, ami hasznos lehet neki... de talán nekünk sem kevésbé.

— És mi lenne az?

Már a várkastély lakóépületének súlyos tölgyfa kapujánál jártak. Gunthar megtorpant és szembefordult Willsszel, mindig is nagyra tartotta öreg kulcsárja megfigyelőkészségét. Wills óvatosan körülnézett és közelebb hajolt a lordhoz.

— Az öreg azt mondta, azonnal közöljem veled, hogy fontos hírei vannak a sárkánygömbről, uram.

— A sárkánygömbről? — mormolta Gunthar. A gömb titoknak számított, legalábbis ő úgy vélte. A lovagok természetesen tudtak róla. Talán Derek másnak is megemlítette... esetleg ez is az intrikáihoz tartozik?

— Bölcsen cselekedtél, Wills, mint mindig — mondta végül Gunthar. — És hol vannak?

— A fegyverterembe vezettem őket, uram, gondoltam, még ott okozhatják a legkevesebb bajt.

— Nos, előbb átöltözöm, még mielőtt halálra fagynék, azután azonnal látni akarom őket. Különben, gondoskodtál a kényelmükről?

— Igen, uram — lihegte Wills az ismét sebesen meginduló ura hátának. — Kaptak forralt bort, kenyeret és egy darab húst... persze csöppet sem csodálkoznék, ha a surranó máris elcsente volna a tányérokat...

Gunthar és Wills egy pillanatra megállt a fegyverterem ajtaja előtt, hogy belefüleljen a látogatók társalgásába.

— Teszed vissza! — mondta egy szigorú hang.

— Nem teszem! Az enyém... láthatod, itt volt a tarisznyámban.

— Hohó! Még öt perce sincs, hogy beledugtad, láttam!

— Tévedsz! — csipogott sértődötten a másik hang. — Nézd csak, még a nevem is bele van vésve...

— Guntharnak, szeretett férjemnek, az Ajándékozás Napján — olvasta hangosan az öreg.

Egy pillanatra csönd lett a teremben. Aztán, most már jóval bűntudatosabban, ismét a vékonyabbik hang csipogott: — Akkor biztosan belepottyant valahogy a zsákomba, Fizban. Csak úgy lehet! Látod, most is ott a csomagom, az asztal alatt. Hát nem szerencse? Még eltörött volna, ha a kőre esik!

Lord Gunthar komor arccal tárta ki az ajtót.

— Kellemes ünnepeket, uraim — köszöntötte vendégeit. A nyomában csörtető Wills gyorsan körülvizslatta a termet.

A két idegen megpördült... az öreg egy fajansz-kupával a kezében. Wills rögtön utánakapott és elvette tőle. Szúrós pillantással végigmérte a surranót és a kupát féltette egy párkányra, jóval magasabbra, mint ameddig Tass keze félért.

— Óhajt még valamit lordságod? — kérdezte a kulcsár és jelentőségteljesen a surranóra nézett. — Maradjak bent és tartsam szemmel a dolgokat?

Gunthar már válaszra nyitotta a száját, de az öregember hanyagul intett a kezével.

— Igen, köszönöm, jóember... hozz még egy kis sört. És ne a szolgaszemélyzet dohos hordójából, ha lehet! — nézett szigorúan Wills szemébe. — Azt a hordót csapold meg, amely a lépcső mögött áll, a pince legsötétebb sarkában. Tudod... azt, amelyiket vastagon borít a pókháló.

Wills némán, tátott szájjal meredt rá.

Na, igyekezz, ne tátogj ott, mint egy partra vetett hal! Kissé lassú az észjárása, nem igaz? — fordult a vénember Lord Guntharhoz.

— N...nem — dadogta Gunthar. Rendben van, Wills, azt hiszem, én is i...innék egy kupával a ...abból a hordóból, ott a lépcső mögött. Hanem te, honnan tudtad? — fordult gyanakvóan az öregemberhez.

— Ó, hát ő amolyan mágusféle — vonta meg a vállát a surranó és invitálás nélkül letelepedett.

— Mágus? — nézett körül az öreg. — Hol van?

Tass megbökdöste az oldalát, és súgott neki valamit.

— Valóban? Hogy én? — motyogta a vénember. — Hát ez csodálatos. Most, hogy mondod és magam is jobban belegondolok, tényleg rémlik valami varázsige... a tűzgolyós... hogy is van csak?

És az öreg mormolni kezdte a furcsa szavakat. A surranó rémülten pattant föl ültéből és belekapaszkodott az öreg köpönyegébe.

— Nee, öreg! — kiáltotta és visszagyömöszölte székébe a mágust. — Most ne!

— No, jól van — motyogta az öreg töprengőn —, pedig igazán pompás varázsige.

— Biztos vagyok benne — dörmögte Gunthar, teljesen elbűvölten. Azután megrázta a fejét és ismét elkomorodott.

— Most pedig magyarázatot kérek! Kik vagytok és miért jöttetek ide? Wills valami sárkánygömböt is emleget...

— A nevem... — mondta a vén mágus és pislogva elhallgatott.

— Fizban — sóhajtott nagyot a surranó. Fölkelt és udvariasan Guntharnak nyújtotta a kezét. — Én pedig

Tasslehoff Fúróláb vagyok! — és már ült vissza a helyére, de hirtelen újból fölugrott. — Ó, és neked is kellemes ünnepeket, lovag uram!

— Igen, igen bólogatott Gunthar szórakozottan. — Most pedig, hogy is állunk azzal a sárkánygömbbel?

— Hát persze, a sárkánygömb! — Fizban arcáról eltűnt a bárgyú kifejezés. Éles, kihívó tekintettel nézett Guntharra.Hol van? Hosszú utat tettünk meg a fölkutatására.

— Attól félek, nem árulhatom el — felelte Gunthar hűvösen. — Már ha valójában eljutott ide valami ilyesmi...

— Hát persze, hogy eljutott — vágta rá Fizban. — A Rózsa Rendjének egy lovagja, bizonyos Koronaőr Derek hozta el neked és Fényeskardú Sturm is vele volt.

— Ők a barátaim magyarázta Tasslehoff, látva, hogy a lovagnak leesik az álla. — Én is segítettem megszerezni a gömböt — tette hozzá nagy szerényen. — Egy gonosz varázslótól vettük el egy jégből épült palotában. Igazán nagyszerű történet — hajolt előre tettre készen —, akarod, hogy elmeséljem?

— Nem — felelte Gunthar és döbbenten nézett végig a két alakon. — És még ha hinnék is ilyesféle dajkamesékben...de várjatok csak... — huppant vissza karosszékébe —, Sturm beszélt valami surranóról. Kik is voltak még a csapatotokban?

— Kova, a törpe, Theros, a kovács, Gilthanas és Laurana...

— Igaz lehet! — kiáltott föl Gunthar, de nyomban el is komorodott megint. — Viszont nem említett semmiféle varázslót...

— Ó, csak azért, mert én halott vagyok — vágott közbe Fizban és föltette lábait az asztalra.

Guntharnak tágra nyílt a szeme, de mielőtt bármit mondhatott volna, belépett Wills. Megsemmisítő pillantást vetett Tasslehoffra és letette ura elé a kupákat.

— Három kupa, uram, meg egy odafönt a párkányon, az annyi mint négy... és ajánlom, hogy négy legyen akkor is, amikor visszajövök!

Ezzel kiment és keményen becsapta maga mögött az ajtót.

— Majd én vigyázok rájuk — ajánlotta föl Tass ünnepélyesen. Talán valami kupatolvajok járnak errefelé? — kérdezte Gunthartól ártatlanul.

— Hm... nem... hogy halott vagy? — a lovag érezte, hogy a helyzet gyorsan kicsúszik az ellenőrzése alól.

— Hosszú történet — mormolta Fizban és egyetlen kortyintással fenékig ürítette a kupát, utána a szakálla hegyével letörölte a habot a szájáról.

— Ó, pompás ital! Nos, hol is tartottam?

— Hogy halott vagy — pötyögte Tass készségesen.

— Hát persze. Hosszú mese... legalábbis ma estére. Meg kell kapnom a gömböt! Hol is van?

Gunthar mérgesen fölpattant, készen arra, hogy ezt a különös

vénembert és surranó cimboráját kipenderíti a teremből, sőt, a várából is. Már kiáltott volna az őrségnek, hogy vezessék el őket, de ehelyett arra kellett rájönnie, hogy fogva tartja az öreg szúrós tekintete.

Solamnia lovagjai mindig is féltek a mágiától. Bár nem vettek részt az Ősmágia Legfőbb Tornyainak lerombolásában... ez ellenkezett volna a Szabályzattal... egyáltalán nem bánták, hogy a mágiát úzök eltűntek Palanthas földjéről.

— És miért vagy olyan kíváncsi rá? — kérdezte Gunthar megbicsakló hangon és érezte, hogy hideg félelem árad szét az ereiben, amint az öregember különös ereje a hatalmába keríti. Lassan, megadóan visszaereszkedett a helyére.

Fizban szeme fölragyogott. — Nekem is vannak titkaim — mondta halkan. — Legyen elég annyit megtudnod, hogy én jöttem el a gömbért. Mágusok készítették, valamikor, nagyon régen. Ezt jól tudom... és különben is sokat tudok róla.

Gunthar önmagával küzdött, ingadozott. Végül is a lovagok őrzik a gömböt és ha ez a vénség valóban annyit tud róla, ugyan mi baj származhatna belőle, ha azt is megtudja, hogy hol van? Meg egyébként is tisztában volt vele, hogy semmi választása nincs ebben az esetben.

Fizban révetegen fölemelte üres kupáját és belekortyolt, aztán gyászod tekintettel belenézett, éppen akkor, amikor Gunthar megszólalt.

— A gömb a gnómoknál van.

Fizban teljes erőből csapta le a kupát az asztalra, ezer darabja szétröpült a deszkapadlón.

— Na tessék, hát nem megmondtam? — motyogta Tass szomorúan, és csak nézte az összetört edénymaradványait.

A gnómok emlékezetük óta a Ráseránts Hegyen laktak, s mivel ez csak nekik jelentett valamit, egyedül ők tartották számon. Annyi bizonyos, hogy már rég ott voltak, amikor az első lovagok megérkeztek Sancristba újonnan alapított királyságukból, Solamniából, hogy legnyugatibb határaikon is kiépítsék előőrseiket és váraikat.

A külföldiekkel szemben mindig gyanakvó gnómok rémülten látták, hogy a partjaiknál kiköt egy hajó és magas, komor képű, harcias emberek egész hordája jön elő a gyomrából. Elszántan arra, hogy megvédjék az általuk hegyi paradicsomnak tartott és reményeik szerint az emberek előtt ismeretlen hazájukat, nyomban akcióba lendültek. Mivel Krynn minden népe közül ők voltak a legügyesebb mérnökök (közismert, hogy például ők találták fel a gőzzel hajtott gépet és a spirálrugót), először arra gondoltak, hogy elbarikádozzák magukat hegyi barlangjaikban, de hamarosan jobb ötletük támadt.

Magát a hegyet rejtik el!

Miután legkitűnőbb mérnökeik jó pár hónapot dolgoztak éjt nappallá téve, a gnómok készen álltak. Hogy mi volt a tervük? Az, hogy láthatatlanná teszik a hegyet! Ebben a kritikus pillanatban vetette föl a kérdést a gnóm Filozófiai Szövetség egyik tagja, hogy vajon a lovagok nem szereztek-e máris tudomást erről, az egész szigeten egyébként legmagasabb hegyről? Vajon a hegy hirtelen eltüntetésével nem ébresztik-e fel túlzottan az emberek kíváncsiságát?

Ez a kérdés igen nagy fölforduláshoz vezetett. Napokat vitatkoztak végig. A filozófusok hamarosan két pártra szakadtak: az egyik szerint, ha az erdőben kidől egy fa és senki sem hallja, attól az még recseg-ropog, a másik fél szerint viszont nem! Hogy mindennek mi köze az eredeti kérdéshez, az csak a hetedik napon világosodott meg előttük, de akkor nyomban a megfelelő bizottság elé terjesztették.

Közben a gépészmérnökök... sértődöttségükben... úgy döntöttek, hogy mindenképpen beindítják a gépezetüket.

Így érkezett el a nap, amelyet a sancristi krónikák: mindmáig (bár az Összeomlás idején csaknem minden odaveszett, a krónikák valahogy megmaradtak), szóval amelyet máig a Záptojások Napjának neveznek.

Aznap Lord Gunthar egy távoli elődje azzal a kellemetlen gondolattal ébredt, hogy a fiacskája netán bepottyant a tetőn át a tyúkólba. Ugyanis alig pár hete már előfordult egy ilyen eset. A legényke valamelyik kakast akarta elcsípni.

— Vidd a tóra és csutakold le! — mordult Gunthar őse a feleségére, majd a falnak fordult és fejére húzta a takarót.

— Nem tudom — dünnyögte az asszony álmosan. — Különben is csak a kémény füstöl.

Ekkor mindketten végleg fölébredtek és rájöttek, hogy nem a kéményből szivárgó füst tölti be a házat, sőt a kellemetlen bűz még csak nem is a tyúkólból árad.

Az új település valamennyi lakójával csaknem egyszerre, ők is kirohantak a házukból, fulladozva és öklendezve a percről percre fokozódó, elviselhetetlen bűztől. De nem láttak semmit. Az egész környéket vastag, sárga füsttengerborította be, a szaga meg olyan volt, mint a három teljes napig a tűző napon poshasztott tojásé.

Alig pár óra alatt a település minden lakója majdnem belebetegedett a borzalmas bűzbe. Ruháikat és ágyneműjüket fölnyalábolták és rémülten a part felé menekültek.

Hálásan szívták magukba a sós tengeri szellő friss levegőjét, s közben azon töprengtek, vajon valaha is visszatérhetnek-e még házaikba?

Mialatt ezt tárgyalták és türelmetlenül lesték, nem szakadozik-e föl valahol a sárga felhő, a legnagyobb meglepetésükre alacsony,

barna bérű teremtmények egész serege támolygott elő a füstből és nyúlt el a lábuk előtt majdnem élettelenül.

A jólelkű solamniaiak rögtön a póruljárt gnómok segítségére siettek, egyszóval így találkoztak először egymással a Sancrist földjén élő két faj képviselői.

A gnómok és a lovagok találkozása végül barátsággá fejlődött. A solamniaiak négy dolgot tartanak legtöbbre a világon: a személyes becsületet, a lovagi Kódexet, a Szabályzatot és a mérnöki ismereteket. Igen nagy hatással voltak rájuk a gnómok munkát megkönnyítő eszközei, olyanok, mint az emelőcsiga, a tengely, a csavar és a fogaskerék.

Az első találkozás alkalmával kapta a hegy is a Ráseránts nevet.

A lovagok hamarosan arra is ráébredtek, hogy az alacsony, testes gnómok emlékeztettek a törpékre, de ez a külső hasonlatosság volt közöttük minden. A gnómok ugyanis elég szfvósak, halványszőke hajúak, nagyon érzékenyek és hirtelen természetúek voltak. Olyan gyorsan hadartak, hogy a lovagok eleinte azt hitték, hogy valamilyen idegen nyelvet beszélnek. Végül kiderült, hogy az a köznyelv, csak rendkívül sebesen használják. Mindennek az okára akkor derült fény, amikor az egyik főlovag elkövette azt a szarvashibát, hogy megkérdezte a gnómoktól, hogy hívják a hegyüket.

Hevenyészett fordításban így hangzott a válasz: Az egy Hatalmas Nagy Magas Halom, Amely Számos Egymás Fölötti Sziklarétegből Alj, Melyek Közül Mi Felismertük az Obszidiánt, Gránitot, Kvarcot és Sok Más Kőzetfélét Mostanában Kezdünk Megismerni, és Van Egy Belső Fűtési Rendszere, Amit Tanulmányozunk, hogy Egyszer Majd Mi Is Alkalmazzuk és Ami Olyan Forróra Melegíti a Sziklát, hogy Megolvad, sőt Elpárolog, és Ez Néha Kitör a Felszínre és Lefolyik a Hatalmas Nagy Magas Halom Oldalán...

— Rá se ránts! — vágott közbe a főlovag sietve.

Ráseránts! A gnómoknak nagyon megtetszett a szó. Hogy az emberek ilyen hatalmas és csodálatos dolgot egyetlen ilyen rövid fogalomba belepréselhetnek, hihetetlenül nagyszerűnek tűnt a szemükben. Így azután, attól a naptól fogva a vulkánt Ráseránts Hegynek nevezték, a gnóm

Térképcsinálók Szövetségének legnagyobb megkönnyebbülésére.

Sancrist lovagjai és a gnómok tökéletes egyetértésben éltek ezek után. A lovagok minden, megoldásra váró műszaki gondjukkal kis barátaikhoz fordultak, akik csak úgy ontották válaszul a ravaszabbnál ravaszabb ötleteket.

Amikor a lovagok a sárkánygömb birtokába jutottak, mindenképpen meg kellett tudniok, hogyan működik. Ezért a gnómok őrizetére bízták, de azért két ifjú lovagot is vele küldtek. Az még csak eszükbe sem jutott, hogy a gömb netán valamiféle varázseszköz lehet!

5.
Gnómkatapult

Jól jegyezd meg! Nincs olyan élő vagy holt gnóm, aki valaha is befejezett volna egy mondatot. Csak akkor juthatsz velük dűlőre, ha megszakítod őket. És az sem baj, ha durván teszed. Még el is várják.

A vén mágus magyarázatát viszont egy hosszú, barna köntösbe öltözött gnóm megjelenése szakította meg, aki hozzájuk lépett és tiszteletteljesen meghajolt feléjük.

Tasslehoff izgatott kíváncsisággal tanulmányozta a gnómot, mivel eddig még soha eggyel sem találkozott, bár Gargath Szürke Ékkövének legendái tartalmaztak olyan utalásokat, amelyek szerkint a két faj távoli rokonságban áll egymással. És valóban, a fiatal gnómban volt valami surranószerű: vékony keze, kíváncsi arckifejezése és mindent élénken megfigyelő, éles, csillogó szeme. De ez volt minden hasonlóság. Nyoma sem volt benne a surranók könnyed viselkedésének. A gnóm izmos volt, komoly és lényegretörő.

— Tasslehoff Fúróláb vagyok — mondta udvariasan a surranó és kezet nyújtott a gnómnak. Az megfogta Tass kezét, érdeklődve megszemlélte, de mivel semmi különöset nem talált rajta, lanyhán megszorította. — Ez pedig... — kezdett bele Tass Fizban bemutatásához, ám ekkor a gnóm előrenyúlt és nyugodt mozdulattal elvette tőle abroncsbotját.

— Ó! — kiáltott föl a gnóm csillogó szemmel és megmarkolta a szerszámot. – Máris küldök egy szakértőért a Fegyvermesterek Szövetségébe...

A nagy hegy lábánál lévő kapu előtt álló őr nem várta meg, hogy a másik befejezze a mondókáját. Fölnyúlt, megrántott valami kart, amire sivító hang válaszolt. Csak egy sárkány szállhatott le mögötte, gondolta Tass és védekezésre készen, gyorsan megpördült.

— Síp! — mondta Fizban. — Jobb lesz, ha mihamarabb megszokod.

— Síp? — kérdezett vissza Tass érdeklődően. — Ilyet még sohasem hallottam. Még füstöl is! Vajon hogy működ... Hé! Gyere vissza! Add vissza a botomat! — rikoltotta mérgesen, amint abroncsbotja három fürge gnóm markában sebesen távolodni kezdett tőle a szűk folyosón.

— Vizsgálóterem — hadarta a gnóm —, odafönt Skimbosh-ban...

— Micsoda?

— Valami vizsgáló terem — tolmácsolta Fizban —, a többit nem értettem. — Hallod-e, próbálj lassabban beszélni! — intett szigorúan botjával a gnóm felé.

Amaz némán bólintott, de mohó tekintetét egyenesen Fizban varázspálcájára szegezte. Miután megállapította, hogy az csupán egy sima, kopottas fadarab, figyelmét ismét a varázslóra és a surranóra fordította.

— Idegenek — mondta —, majd megpróbálom és megjegyzem... hm, majd megpróbálom és megjegyzem, ne idegeskedjetek — folytatta most már lassan és tagoltan —, a fegyvernek nem lesz semmi baja, hiszen csak egy rajzot készítünk róla...

— Tulajdonképpen — vágottt közbe Tass, mint akit hájjal kenegettek volna —, azt is szívesen megmutattam volna, hogyan működik, ha akarod.

A gnóm szeme fölcsillant. – Az nagyon jó lenne...

— Hahó! — állította meg a surranó a szóáradatot és örvendezett, hogy lassan egész jól belejön a társalgásba. — És mondd, hogy hívnak?

Fizban kétségbeesetten integetett neki, de elkésett vele.

— Gnoshoshallamarionininillisyylphanitdisdisslishydie...

Itt a gnóm megállt, hogy levegőt vegyen.

— Tényleg ez a neved? — kérdezte Tass megrökönyödve.

A gnóm kifújta a levegőt. — Igen — vetette oda kissé sértődötten-, ez a keresztnevem, és ha most megengednéd, hogy folytassam...

— Várj! — kiáltott rá Fizban. — A barátaid hogyan szólítanak?

A kis alak újabb mély levegőt vett: Gnoshoshallamarionininilis...

— Köszönöm! — csattant föl Fizban. És a lovagok, hogy hívnak?

— Ó — szontyolodott el a gnóm egészen —, hát Gnoshnak, ha éppen...

— Pompás! — morogta Fizban. — Hát idefigyelj, Gnosh, nekünk eléggé sietős a dolgunk... háború van, meg minden. Ahogy Lord Gunthar megírta ebben az üzenetében, látnunk kell azt a sárkánygömböt.

Gnosh apró, sötét szeme fölvillant. — Természetesen megnézhetitek a sárkánygömböt, ha egyszer Lord Gunthar így rendelkezett, de ha szabad megkérdeznem, mi az, ami érdekel benneteket rajta, a normális kíváncsiságon kí...

— Én mágiaűző vagyok — kezdte Fizóan.

— Mágiaűző! —kiáltott föl a gnóm lelkesen, megfeledkezve róla, hogy lassan kell beszélnie. – Gyertekgyorsanerrea Vizsgálóterembemivelasárkánygömbötismágiaűzókcsinálták...

Tass és Fizban értetlenül pislogott.

— Ó, gyertek hát! — mondta a gnóm türelmetlenül.

Mielőtt tudatára ébredhettekvolna, mi is történik, Gnosh tovább fecsegve már be is tessékelte őket a hegy kapuján, miközben megszólaltatott számtalan csengőt és sípot.

— Miféle vizsgáló terembe? — súgta oda Tass Fizbannak, amint Gnosh után igyekeztek. — Az mit jelenthet? Ugye nem tesznek kárt benne?

— Nem hinném — morogta Fizban és busa szemöldöke vésztjósló „V„ alakban futott össze az orra fölött. — Gunthar lovagokat is állított az őrizetére, ne feledd!

— Akkor meg miért aggódsz? — kérdezte Tass.

— A sárkánygömbök különös tárgyak. Nagy erejük van. Attól félek — mormogta Fizban inkább magának, mint Tassnak —, hogy esetleg megpróbálhatják használni!

— De én azt olvastam abban a tarsisi könyvben, hogy a gömbök parancsolhatnak a sárkányoknak —motyogta Tass. — Hát az nem jó dolog? Úgy értem, hogy a gömbök nem gonoszak, vagy igen?

— Hogy gonoszak? Nem! Nem gonoszak! — rázta meg a fejét,Fizban. — De éppen ebben rejlik a veszély, hogy se nem jók, se nem gonoszak. Semmilyenek sem! Vagy talán azt kellene mondanom, hogy mindenfélék!

Tass belátta, hogy talán sohasem kap egyenes választ Fizbantól, akinek gondolatai most is messze jártak. A változatosság kedvéért a surranó inkább úgy döntött, hogy inkább a házigazdával foglalkozik.

— És mit jelent a neved?

Gnosh boldogan elvigyorodott. — Kezdetben az Istenek Megteremtették a Gnómokat és az Egyik Első, akit Teremtettek, a Gnosh Nevet Kapta és Életében a Következő Fontosabb Eseményekre Került Sor: Feleségül Vette Marioninillist...

Tasst szédülés környékezte. — Várj! — nyögött fel. — Milyen hosszú a neved?

— Egy ekkora könyvet tölt meg a könyvtárban — mondta Gnosh büszkén és széttárta a karját-, mivel ami családunk nagyon régi, amint meggyőződhetsz róla, mihelyst folyta...

— Ennyi elég lesz! — vágta rá Tass gyorsan, aztán sietve odébb lépett és belebotlott valami kötélbe. Gnosh talpra segítette. Tass fölnézett és látta, hogy a kötél egy csomóba fogott nagy kötegnyi kötélbe fut bele, amelyből minden irányban újabb kötelek kígyóznak elő. Rögtön elfogta a kíváncsiság, hogy vajon hová vezetnek. — Majd legközelebb folytatod.

— De vannak benne igen érdekes részek is — erősködött Gnosh, miközben egy terjedelmes vasajtó felé közeledtek —, és szorítkozhatnék azokra is, ha gondolod, például, amikor a Gnosh ük-ük-ük-ükanya föltalálta a forró vizet...

— Szívesen meghallgatnám — nyelt nagyot Tass —, de nincs rá idő...

— Hát, én is azt hiszem — felelte Gnosh —, egyébként itt vagyunk a nagyterem bejáratánál; szóval, ha megbocsátotok...

Locsogás közben megrángatott egy zsinórt. Sípszó harsant, megszólalt két csengő és egy gong. Azután óriási gőzfelhő pöffent elő, amelyben kis híján mindnyájan megfőttek és a hegy gyomrába vezető gigászi vaskapu lassan félresiklott. Ám a következő pillanatban elakadt és egy percen belül az egész folyosó tele volt üvöltöző és egymásra mutogató gnómokkal, akik azt próbálták kideríteni, melyikük okozta a hibát.

Tasslehoff Fúróláb a tudata mélyén már tervezte, hogy mihez kezd majd, ha ez a kaland az összes sárkány elpusztításával véget ért (ugyanis alapvetően derűlátó természetű volt). Legelőször is arra gondolt, hogy elmegy Pax-Tharkasba és néhány hónapot együtt tölt mocsári törpe barátjával, Sestunnal. A mocsári törpék igen változatos életet éltek és Tass biztos volt benne, hogy vígan eltölthet közöttük egy kis időt, mindaddig, amíg nem kell megennie a főztjüket.

Hanem, amint belépett a Ráseránts Hegy gyomrába, e tervén sürgősen módosított és úgy gondolta, hogy ide tér vissza és a gnómok között telepszik meg egy időre. A surranó ilyen csodát még soha életében nem látott. Földbe gyökerezett a lába.

Gnosh megfordult és ránézett. — Lenyúgöző, nem? — kérdezte büszkén.

— Én nem éppen ezt a szót használnám — mormolta Fizban.

Valahol a gnómok városának közepe táján jártak, amely a vulkán egyik kihúlt kürtőjében épült. Átmérője sok száz lábnyi, magassága pedig több mérföldnyi lehetett. Maga a város sok-sok, egymásra emelt szint együttese volt. Tass csak bámult a magasba, egyre följebb és följebb.

— Hány emelet lehet itt? — és majdnem hanyatt esett, annyira hátrahajtotta a fejét, hogy jobban lásson.

— Harmincöt és...

— Harmincöt? — ismételte meg Tass álmélkodva. — Nem szeretnék azon a harmincötödik emeleten lakni. Hány lépcsőfokot kell addig megmásznotok?

Gnosh fölhorkant. — Olyan kezdetleges szerkezeteket régen építettünk, manapság viszont — mutatott előre — ottnézdmegazáltalunkmostműködtetettmegoldások-egyikcsodáját...

— Látom már — dünnyögte Tass, ismét visszahajtva a fejét —, biztos valami nagy csatára készültök. Még soha életemben nem láttam ennyi hajítógépet egy helyen...

A surranó hangja elakadt. Mialattt álmélkodva bámult, az egyik katapult egy sípjelre hangos csattanással kioldott és egy gnómot röpített a levegőbe. Tehát nem harci gépeket látott maga előtt, hanem a lépcsőt helyettesítő szerkezeteket.

A térség padlóján egymás mellett sorakoztak a gnómok által kiagyalt legkülönfélébb katapultok: hajítófásak, íjasak, rugósak és

gőzhajtásúak (az utóbbiak még kísérleti jelleggel múködtek... a víz hőfokától függően).

A katapultok körül, fölött, alatt és rajtuk keresztül sok-sok mérföldnyi kötélzet húzódott és működtetett ezernyi különféle szerkentyút, kereket és csigát, éktelen forgással, nyikorgással és kattogással. A padlóból, magukból a gépezetekből és a falakból emelők sokasága nyúlt elő, amelyeket gnómok népes serege ráncigált és taszigált, néha egy időben.

— Nem hinném — nyekeregte Fizban lemondóan —, hogy a Vizsgáló Terem a földszinten lenne.

Gnosh megrázta a fejét.— A Vizsgáló Terem a tizenötödik emeleten van...

A vén mágus szívszorítóan sóhajtott fel.

Hirtelen rémisztő csikorgás hallatszott, amitől Tass foga is összecsikordult.

— Ó, máris készen állnak a fogadásunkra. Gyertek! — rikkantotta Gnosh.

Tass vidáman szökellt utána a gigászi méretű katapult felé. Egy gnóm bosszúsan mutogatott várakozó társainak hosszú sorára. Tass fölpattant a hatalmas, szíjas katapult ülésére és várakozóan nézett fölfelé a kürtoűe, ahonnan gnómok sokasága bámult le rá az egymás fölött sorakozó erkélyekről. Körülöttük mindenütt jókora gépezetek, sípok, kötelek és terjedelmes, a falakon denevérekként csüngő, alaktalan dolgok sorakoztak. Gnosh szigorú képpel lépett oda a surranóhoz.

— Az öregek előnyben, fiatalember, úgy hogy menjinnenderögtönésengedd — ráncigálta ki Tasst az ülésből meglepő erővel — ésengeddelőreamágiaűzőt...

— Ugyan, semmi baj — legyintett Fizban és hátralépett, egyenesen egy kötélgubanc közepébe. — Én... emlékszem egy régi varázsigémre, aminek a segítségével magamtól is fölröpülhetek. Hm, lebegés... hogy is van? Egy pillanat türelmet kérek!

— De hát éppen te sürgettél annyira — méltatlankodottGnosh és szúrós szemmel nézett Fizbanra. A sorban álló gnómok hangos ordítozásba kezdtek, lökdösődtek, taszigálták és húzgálták egymást.

— Na, jól van hát — mordult föl a vén mágus és Gnoshsegítségével fölmászott az ülésbe. A katapult célzóberendezését kezelő gnóm valamit odakiáltott Gnoshnak, ami valahogy úgy hangzott, hogy „mékemelet?".

Gnosh fölmutatott és visszaordított neki: — Skimbosh!

A főkatapultos odalépett az öt kilövőbillentyű egyikéhez.

Megszámlálhatatlan kötél indult el innen föl a végtelen magasba. Fizban szerencsétlenül kuporgott a katapult ülésében és még mindig a varázsigéjén törte a fejét.

— Most! — bődült el Gnosth és közelebb rántotta magához Tasst, hogy jobban élvezhesse a nagyszerű látványt. — Még egy pillanat és a főnök megadja a jelet... igen... figyelj!

A katapultfőnök megrántotta az egyik kötelet.

— Az mire való? — érdeklődött Tass.

— A kötél megszólaltat egy csengőt a Skimboshon... izé... a tizenötödik emeleten és jelzi, hogyhamarosan odaérkezik valaki...

— És mi van, ha a csengő nem szólal meg? — kérdezte aggódva Fizban.

— Akkor megszólal egy második csengő és jelzi, hogy az első nem szólalt meg, mert...

— És mi történik itt lent, ha a csengő nem szólal meg?

— Semmi. Ez Skimboshgondjanemamiénk...

— Az meg az én bajom, ha nem tudnak az érkezésemről — üvöltött rá Fizban. — Vagy csak úgy pottyanjak be és lepjem meg őket?

— Ó! — sóhajtott föl Gnosh büszkén. — Háttudod...

— Kiszállok — jelentette ki Fizban.

— Ne, várj! — és Gnosh ismét érthetetlenül hadarnikezdett: — máriskészenvárnak...

— Ki van készen? — kérdezte Fizban ingerülten.

— Skimbosh! Ahálóvaltudodamivelelkapnak...

— Nehem! — sápadt el Fizban. — Ez a vég! — és egyik lábát kitette a padlóra.

Ám, mielőtt utánakecmereghetett volna, a főkatapultos megrántotta az első billentyűt. Ismét fölhangzott a csikorgás, amint a katapultot kezdték hátrafeszíteni a szíjai. A hirtelen mozdulattól Fizban hátrazöttyent, süvege a szemébe csúszott.

— Mi történik? — ordította Tass.

— Most célozzák be — rikoltotta vissza Gnosh. – A magasságot és a szintet pontosan be kell állítani, hogy a katapult a legmegfelelobb helyzetből lője ki az utasát...

— No és, az a háló? — üvöltött rá Tass.

— A varázsló fölrepül Skimboshig... ó, teljesen biztonságosan, megnyugtatlak... külön tanulmányokat végeztünk, amelyek bizonyítják, hogy a kilövés veszélytelenebb, mint a mászás... és pontosan abban a pillanatban, amikor eléri a röppályájá csúcspontját és lassan kezd visszaesni, a skimboshiak kidugnak alá egy hálót, elkapják vele, így ni — és Gnosh bemutatta a jelenetet, mintha egy legyet kapna el —...és szépen berántják...

— Iszonyatosan precízen kell időzíteni!

— Az időzítés művelete nagyon ötletes, mivel egy gondosan kimunkált görbe alapján történik, bár... — Gnosh összecsücsörítette a száját és fölvonta a szemöldökét... — valami néha kicsit eltorzítja

apályát, de van egy bizottság...

A főgnóm ekkor megrántotta a kart és Fizban elhaló sikoltással felröppent a magasba.

— Te jó ég! — hördült föl Gnosh — úgy látszik...

— Mi? Hogy? — bömbölte Tass és fölfelé meresztette a szemét.

— A háló megint túl hamar kinyílt — csóválta a fejét Gnosh — és ez ma már a második eset a.Skimbosh szinten éseztföltétlenülaHálóBizottságlegközelebbiüléseelékellterjesztenünk...

Tass tátott szájjal leste, amint Fizban sivítva szeli a levegőt a katapult roppant hatóerejének segítségével és hirtelen meglátta, miről is locsog Gnosh. A tizenötödik szinten a háló, ahelyett, hogy akkor nyílt volna ki, amikor a mágus már túljutott rajta és visszafelé esik, még azelőtt szétterült, hogy Fizban fölért volna a megfelelő emeletig. Az öreg nekicsapódott a hálónak és úgy szétterült rajta, mint egy eltaposott. pók. Egy pillanatig ott csüngött rémülten, kezével-lábával a hálóba gabalyodva, aztán zuhanni kezdett.

Azonnal megszólalt egy csomó gong és csengő.

— Nem kell mondanod — mormolta Tass holtra váltan —, ez a vészjelzés, hogy a háló csődöt mondott.

— Persze, de nem kell megijedned (jó vicc!) — kuncogott Gnosh —, mivel a vészjel beindít egy gépezetet, amely kinyitja a tizenharmadik emelet hálóját... hoppá... egy picit későn, de még mindig van tizenkét emelet...

— Csinálj már valamit! — bömbölte Tass.

— Ugyan, ne hisztériázz! — förmedt rá Gnosh mérgesen. — Hadd fejezzembemitakartammondania végsőmentőrendszerről amely... ó, natessék...

Tass döbbenten látta, hogy a harmadik emelet magasságában a falon függő hat óriási hordó feneke kinyílik és ezer meg ezer szivacsdarab ömlik a csarnok közepére. Ez bizonyára a végsómentóakció, arra az esetre, hamindegyik háló fölmondja a szolgálatot. Szerencsére most a kilencedik szint hálója pontosan időben nyílt ki és fölfogta a lefelé bucskázó varázslót, utána összecsukódott körülötte és berántotta az erkélyre, ahol Fizban olyan éktelen ordítozásba és szitkozódásba kezdett, hogy az ottlévő gnómok már a kihajításának gondolatával foglalkoztak.

— Nnamostmármindenrendbenvantekövetkezel — mondta Gnosh.

— Csak még egy, utolsó kérdés — ordította Tass Gnoshnak, amint elhelyezkedett az ülésen. — És akkor mi van, ha az a szivacsos vészmentőmicsoda is csődöt mond?

— Ragyogó kérdés — rikkantotta Gnosh boldogan —, mert, ha a szivacsok egy kicsit elkésve esnek le, a riasztójelzés leáll, mire a terem közepére kiömlik egy nagy hordó víz és... mivel a szivacsok már úgyis ott vannak... könnyűszerrel eltakaríthatók a maradványok...

Ebben a pillanatban a katapultfőnök megrántotta akart.

Tass arra számított, hogy a Vizsgáló Terem zsúfolásig lesz mindenféle izgalmas dolgokkal, de nem kis meglepetésére az csaknem teljesen üres volt. A hegy oldalába fúrt nyíláson át a beszűródó napfény világította meg. (Ezt az egyszerűségében is nagyszerű találmányt egy erre tévedt törpe javasolta a gnómoknak, és valami „ablaknak" nevezte. A gnómok fölöttébb büszkék is voltak rá.) Volt ott három asztal, de azt leszámítva szinte semmi. A gnómok által körülvett középső asztalon hevert a sárkánygömb és a surranó abroncsbotja.

A gömb visszanyerte eredeti nagyságát, vette észre Tass csodálkozva. Még mindig ugyanúgy nézett ki: egy nagy, kerek kristálydarab, a belsejében kavargó, valami tejfehér párával. Mellette egy ifjú solamniai lovag állt őrt, arcán a halálos unalom kifejezésével. Az idegenek láttán azonban egy csapásra eltűnt képéről az unalom.

— Minden rendben — mondta Gnosh a lovagnak — ez az a kettő, akikről Lord Gunthar üzenete szól — majd tovább locsogva az asztal felé terelte a vendégeket. A gnóm szeme fölragyogott, amint a gömbre nézett. — Egy sárkánygömb! — mormolta lelkesen. — Annyi év után...

— Mennyi év után? — csattant föl Fizban és pár lépésnyire az asztaltól megállt.

— Tudod — magyarázta Gnosh —, minden gnómnak van egy Életcélja, amelyet születése pillanatában kijelölnek számára és attól fogva haláláig az a legfőbb dolga, hogy azt teljesítse, az én Életcélom pedig pontosan egy sárkánygömb tanulmányozása, mióta... .

— De hiszen, a sárkánygömbökről évszázadok óta senki nem tudott semmit — jegyezte meg Tass kételkedőn. — Mondom, senki sem tudott róluk! Hogyan lehetett hát a te Életcélod...!

— Ó, de mi igenis tudtunk róluk válaszolta Gnosh —, mivel ez volt a nagyapám Életcélja, azután az apámé is. Mindketten meghaltak anélkül, hogy valaha is láthattak volna egyet is belőlük. Én is attól féltem, hogy erre a sorsra jutok, de most, végre előkerült egy és így én megszerezhetem családunknak a méltó helyet a túlvilágon...

— Úgy érted, hogy nem juthatsz be a túlvilágra, izé, amíg nem teljesítetted az Életcélodat? — kérdezte Tass. — Szóval a nagyapád, meg az apád...

— Meglehet — mormolta Gnosh elkeseredett képpel —, hogy éppenséggel a legkellemetlenebb helyzetben vannak... ó, egek!

Ebben a pillanatban a sárkánygömb csodálatos változáson ment keresztül. Százféle élénk szín kezdett el kavarogni és vibrálni a belsejében...

Fizban különös szavakat mormolt, közelebb lépett és a gömbre tette a kezét. Az nyomban elsötétült. A vén mágus olyan szigorú és

félelmetes tekintettel nézett körül a helyiségen, hogy még Tass is hátrahőkölt előtte. A lovag viszont előrelendült.

— Kifelé! — mennydörögte a varázsló. — Egytől egyig!

— A parancsom úgy szól, hogy el ne mozduljak innen, és nem is teszem! — nyúlt kardja után a lovag, amire Fizban pár furcsa szóval válaszolt. A lovag a földre rogyott.

A gnómok fejvesztve iszkoltak ki a helyiségből, csak Gnosh maradt ott, a kezét tördelve, fájdalomtól eltorzult arccal.

— Gyerünk már, Gnosh! — sürgette Tass. — Még sohasem láttam ilyennek. Jobb lesz, ha engedelmeskedünk neki! Ha nem, még akár mocsári törpévé vagy valami hasonló ocsmánysággá változtathat bennünket!

Gnosh nyöszörögve hagyta, hogy Tass kitámogassa a teremből. Amint visszapillantott a sárkánygömbre, az ajtó nagy csattanással bezárult.

— Az Életcélom! — nyögött föl a gnóm keservesen.

— Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz — mormolta Tass, bár egyáltalán nem volt biztos a dologban... egy csöppet sem. Nagyon nem tetszett neki Fizban arckifejezése. Valójában nem is úgy nézett ki, mintha Fizban arca lenne... vagy bárki másé, akit Tass szívesen felismert volna.

A surranót rázta a hideg és összerándult a gyomorszája.

A gnómok egymás között pusmogtak és gyilkos pillantásokkal méregették. Tass nagyokat nyelt, hogy megszabaduljon a szájában lévő keserű íztől. Picivel később félrevonta Gnosht.

— Mondd, nem jöttél rá valamire, amikor a gömböt tanulmányoztad? — kérdezte halkan a rémült gnómtól.

— Háát — gondolkodott el Gnosh —, arra rájöttem, hogy van benne valami... vagy legalábbis úgy látszik... mert csak bámultam és bámultam, ki tudja, mennyi ideig, és amikor már el akartam jönni tőle, szavakat láttam meg a belsejében kavargó homályban...

— Szavakat? — vágott közbe Tass kíváncsian. — És milyen szavakat?

Gnosh megrázta a fejét. — Nem tudom — jelentette ki ünnepélyesen-,mert nem tudtam elolvasni őket... és senki sem tudta, még az Idegen Nyelvek Szövetségének egyik tagja sem...

— Talán varázsszavak — dünnyögte magában Tass.

— Igen — jegyezte meg Gnosh keserűen —, én is csak erre jutottam...

Az ajtó úgy vágódott ki, mintha odabent valami fölrobbant volna.

Gnosh rémülten megpördült. Fizban állt az ajtóban, egyik kezében egy kis, fekete bőrzacskó, a másikban saját pálcája és Tasslehoff abroncsbotja. Gnosh beslisszolt mellette.

— A gömb! — nyüszített föl, olyan iszonyattal, hogy ijedtében

befejezett egy mondatot. — Elvetted!

— Igen, Gnosh — dörmögte Fizban.

A mágus hangja fáradt volt, és amikor Tass közelebbről is megnézte, észrevette, hogy a kimerültség végső határán lehet. A bőre elszürkült, a szeme beesett. Súlyosan támaszkodott a botjára. — Gyere velem, fiam — mondta a gnómnak. — És ne szomorkodj! Az Életcélod beteljesül. De a gömbnek most a Fehér Kő Tanácsa elé kell kerülnie!

— Menjek veled... — dünnyögte Gnosh elképedten. — A Tanács elé — csapta össze a tenyerét izgatottan —, ahol talán még beszámolót is kérnek tőlem, gondolod, hogy...

— A legkevésbé sem kételkedem benne — válaszolta Fizban.

— Azonnal, csak adj egy percet, hogy összecsomagolhassak... hol vannak a papírjaim...

Gnosh elcsattogott. Fizban gyorsan hátrafordult és rámeredt a mögötte tolongó és a pálcája után nyúlkáló többi gnómra. Olyan fenyegetően vicsorgott rájuk, hogy félelmükben visszahátráltak a Vizsgáló Terembe.

— Mire jöttél rá? — kérdezte Tass és tétován közeledett Fizban felé. A vén mágus mintha a sötétség leplébe burkolózott volna. — De a gnómok nem tettek benne semmi kárt, ugye?

— Nem, nem — sóhajtott föl Fizban. — Szerencséjükre. Mert még mindig él és nagyon erős. Sok minden függ attól, hogy néhányan hogyan döntenek... meglehet, az egész világ sorsa ezen áll, vagy bukik!

— Ezt hogy érted? Hát nem a Tanács hozza meg a végső döntést?

— Ezt nem értheted meg, fiam — mormolta Fizban kedvesen. — De várj egy kicsit, most pihennem kell. – Ezzel leült a padlóra és a falnak vetette a hátát. Megcsóválta a fejét és csöndesen folytatta: — Az akaratomat a gömbre összpontosítottam, Tass. Ó, nem, nem azért, hogy a sárkányoknak parancsoljak — tette hozzá, látva, hogy a surranó szeme tágra nyílik. — Belenéztem a jövőbe..

— És mit láttál? — kérdezte Tass tétován... a mágus komor arcát látva nem volt benne biztos, hogy igazán tudni akarja.

— Két utat láttam megnyílni előttünk. Ha a könnyebbiket választjuk, eleinte majd azt hisszük, az a legjobb, de a végén soha el nem múló sötétség ereszkedik le ránk. Ha viszont a másikat választjuk... azon nagyon keserves és nehéz lesz az utazás. Néhányan bele is pusztulhatnak azok közül, akiket szeretünk, fiam. S ami ennél sokkal rosszabb, egyesek még a lelkükkel is fizethetnek érte. De csak ezeknek a hatalmas áldozatoknak az árán találhatjuk meg a reményt. — És Fizban lehunyta a szemét.

— És ehhez a gömbnek is köze van? — kérdezte Tass és megborzongott.

— Igen.

— És te tudod, mit kell tennünk, hogy... hogy azt a sötét utat válasszuk? — Tass előre rettegett a választól.

— Igen, tudom — felelte halkan Fizban. — De a döntés joga nem az én kezemben van. Azt másoknak kell meghozniok.

— Értem — sóhajtott föl Tass. — Fontos személyeknek, gondolom. Olyanoknak, mint az elf-lordok, királyok és lovagok. És csak ekkor jutott el a tudatáig Fizban szavainak értelme: — Néhányan azok közül, kiket szeretünk...

Tasslehoff torka hirtelen összeszorult. Feje lehanyatlott a tenyerébe. Ez a kaland egyre komiszabb fordulatokat vesz. Hol lehet Tanis? És a jó öreg Caramon? No és a csinos Tika? Igyekezett elkerülni, hogy rájuk kelljen gondolnia... különösen az után az álom után!

És Kova... nem lett volna szabad eljönnöm nélküle, jutott eszébe és elkeseredett. Még utóbb meghal... sőt, az is lehet, hogy már meg is halt! Azok életébe is kerülhet, akiket szeretünk! Én sohasem gondoltam, hogy közülünk bárki is meghalhat... legalábbis komolyan nem. Mindig azt hittem, hogy ha együtt maradunk, megküzdhetünk akármivel! De most, valahogy mégis el kellett válnunk egymástól. És máris, milyen kegyetlenül alakulnak a dolgok!

Tass érezte, amint Fizban végigsimít a kontyán, hiúságának egyik legfőbb tárgyán. Életében legelőször a surranó elveszettnek, nagyon magányosnak és rémültnek érezte magát. A mágus szeretettel magához vonta. Tass Fizban köpönyegének ujjába rejtette az arcát és sírva fakadt.

— Fizban gyöngéden megveregette a hátát. — Igen — mormolta újra Tass szavait: — fontos személyeknek...

6.
A Fehér Kő Tanácsa
Egy fontos személy

A Fehér Kő Tanácsa december huszonnyolcadik napján ült össze, azon a napon, amelyet Solamniában az Éhínség Napjának neveznek, s amelyen az Összeomlás utáni első tél szenvedéseiről emlékeznek meg. Lord Gunthar úgy látta a legjobbnak, ha a Tanács összehívását erre a napra időzítik, amikor a legtöbben böjtöltek és gondolataikba mélyedtek.

Már több mint egy hónap elmúlt azóta, hogy a sereg hajóra szállt Palanthas felé. Gunthar nem kapott igazán jó híreket a városból. Az egyik jelentés éppen a huszonnyolcadik napon, kora reggel érkezett meg. Kétszer is elolvasta, nehezen felsóhajtott, összeráncolta a homlokát és bedugta a papírt az övébe.

A Fehér Kő Tanácsa a közelmúltban csak egyszer ült össze, akkor, amikor a menekülő elfek megérkeztek Dél-Ergoth földjére és a sárkányseregek megszállták Solamnia északi részét. A mostani összejövetelt már jó pár hónapja tervezték, így a Tanács minden tagja — a teljes jogúak és a megfigyelők — egyaránt jelen voltak. A rendes tagok, akik szavazati joggal rendelkeztek, Solamnia lovagjai, a gnómok, a dombi törpék, Észak-Ergoth sötét bőrű tengerészei és a Sancristban élő solamniai menekültek képviselői voltak. Megfigyelői státust kaptak az elfek, a hegyi törpék és a surranók. Őket azért hívták meg, hogy kifejthessék a véleményüket, de nem szavazhattak.

Az első ülés mindennek ellenére nem jól sikerült. A jelenlévő egyes fajok közötti régi ellentétek és ellenségeskedések hevesen újra föllobbantak. Arman Kharas, a hegyi törpék és Kőtörő Duncan, a dombi törpék képviselője úgy összeugrott, hogy csak erővel lehetett megfékezni őket, különben ismét vér folyt volna a régi feszültségek miatt. Csillagszellő Alhana, aki apját helyettesítette a Silvanesti elfek képviselőjeként, az egész ülés alatt egyetlen szót sem volt hajlandó kiejteni a száján. Alhana csupán azért jött el, mert a qualinesti Porthios is jelen volt. Félt az emberekkel és a qualinestiekkel kötendő szövetségtől, s ezért elhatározta, hogy megakadályozza annak létrejöttét.

Alhanának csöppet sem kellett aggódnia. Az emberek és az elfek között olyan mély volt a bizalmatlanság, hogy csak udvariasságból szóltak egyáltalán egymáshoz. Még lord Gunthar lelkes beszéde sem enyhítette a helyzetet, amelyben kijelentette, hogy „egységünk a béke kezdete — megoszlásunk a reménység vége!"

Porthios válaszában a sárkányok visszatéréséért az emberekre

hárította a felelősséget. Az emberek ezután mentegetőzhettek a felhozott vád ellen. Röviddel azután, hogy Porthios álláspontja világossá vált, Alhana sértődötten fölállt és elhagyta a termet, senkiben sem hagyva kétséget a saját és a silvanestiek véleménye felől.

Arman Kharas, a hegyi törpe kijelentette, hogy népe kész a csatlakozásra, de csak abban az esetben, ha megtalálják Kharas Pörölyét, amely nélkül népének egyesülése elképzelhetetlen. Akkor még senki sem tudhatta, hogy a társaság tagjai hamarosan visszahozzák a pörölyt, s ezért Gunthar kénytelen volt figyelmen kívül hagyni a törpék segítségét. Az egyetlen, aki valós támogatást ajánlott föl, Kronin Thistlekott volt, a surranók vezére. Mivel egyetlen olyan „épelméjű" ország sem volt, amely egy surranósereg támogatását kívánta volna, a fölajánlást udvarias mosolygással fogadták, miközben a küldöttek ijedt pillantásokat váltottak egymással Kronin háta mögött.

Így hát az első tanácskozás egyetlen lényeges megállapodás nélkül oszlott föl.

Gunthar nagyobb reményekkel nézett a mostani, második tanácsülés elé. A sárkánygömb megtalálása természetesen mindent kedvezőbb színben tűntetett fel. Eljött mindkét elf-nemzet képviselője, közöttük a Napszónok maga és társaságában egy ember, aki Paladine papjának nevezte magát. Gunthar sokat hallott Elistanról Sturmtól és nagy várakozással tekintett a vele való találkozás elé. Csak azt nem tudta pontosan, ki képviseli majd a silvanestieket. Arra gondolt, hogy talán az az elf-lord lesz a követ, akit Csillagszellő Alhana rejtélyes eltűnése után választottak meg helytartónak.

Az elfek két nappal ezelőtt érkeztek meg Sancristba. Sátraikat kint verték föl a nyílt mezőn, tarka selyemzászlóik élesen rajzolódtak ki a viharfelhők borította, szürke égen. A hegyi törpék értesítésére nem volt elég idő, a dombi törpékrol pedig az a hír járta, hogy élethalálharcot folytatnak a sárkányseregekkel. Hozzájuk úgysem juthatott volna el semmiféle küldönc.

Gunthar abban reménykedett, hogy ezen a találkozón sikerül majd egyesíteni az embereket és az elfeket, s így közös erővel űzhetik el a sárkányseregeket Ansalon földjéről. Reményei azonban már az ülésszak előtt szértefoszlottak.

Miután elolvasta a Palanthasba küldött seregek jelentését, Gunthar kilépett sátrából, hogy még egyszer körülnézzen a Fehér Kő Tisztáson és meggyőződjék róla, vajon minden rendben van-e? Wills, a kulcsárja hamarosan kétségbeesetten loholt oda hozzá.

— Uram — lihegte az öregember —, azonnal fordulj vissza!

— Mi történt? — kérdezte Gunthar.

De az öreg annyira kimerült, hogy válaszolni sem tudott neki.

A solamniai nagyúr fölsóhajtott és visszament a sátrához, ahol a

talpig páncélba öltözött és idegesen föl-alá rohangáló Lord Michael várt rá.

— Mi a baj? — kérdezte Gunthar izgatottan, amint meglátta az ifjú lovag komor arckifejezését.

Michael gyorsan hozzálépett és megragadta Gunthar karját. — Azt a hírt kaptuk, lordságod, hogy az elfek rövidesen visszakövetelik a sárkánygömböt. Ha nem adnánk vissza, arra is készek, hogy háborút indítsanak a megszerzéséért.

— Hogyan? — kiáltott föl Gunthar hitetlenkedve. — Háborút? Ellenünk? Ez nevetséges! Nem tehetik... Biztos vagy a dologban? Mennyire hihetőek ezek a hírek?

— Nagyon is hihetőek, Lord Gunthar, attól félek. — Különben, uram, hadd mutassam be Elistant, Paladine papját. Bocsáss meg, hogy nem tettem hamarabb, de teljesen összezavarodtak a gondolataim, amióta meghozta ezeket a kellemetlen híreket.

— Sokat hallottam már felőled, uram — mondta Lord Gunthar és a férfi felé nyújtotta a kezét.

A lovag kíváncsian mérte végig Elistant. Maga sem tudta, mit várjon Paladine annyit emlegetett papjától. Valamiféle rövidlátó tudósfélére számított, aki sápadt és sovány a rengeteg tanulástól, s ezért aztán váratlanul érte e szép szál, jókötésű férfi látványa, aki bármikor csatába indulhatott volna a legkülönb lovagok oldalán. Nyakában Paladine ősi jelvénye lógott: egy platinakorong, benne egy vésett sárkány alakja.

Gunthar visszagondolt mindarra, amit Sturmtól hallott Elistanról... beleértve a pap törekvését arra, hogy az elfeket meggyőzze, hogy minél hamarabb egyesítsék erőiket az emberekkel. Elistan sejtelmesen mosolygott, mintha csak olvasna Gunthar gondolataiban. Végül, mintegy ezekre a gondolatokra válaszolva, így szólt:

— Igen, kudarcot vallottam — ismerte el. — Csak annyit érhettem el, hogy beleegyeztek a tanácsülésen való részvételbe, de attól félek, ezt csakis azért tették, hogy ultimátumot terjesszenek elétek: vagy visszaadjátok nekik a sárkánygömböt, vagy harcolni fognak érte.

Gunthar lerogyott egy székre és gyönge mozdulattal kínálta hellyel a másik kettőt is. Az asztalon Ansalon térképei hevertek előtte, rajtuk a sötét foltok az előretörő sárkányseregek által elfoglalt területeket ábrázolták. Gunthar egy pillanatra a térképekre meredt, majd lesöpörte őket a padlóra.

— Akár most rögtön föladhatnánk a harcot! — morogta. — Küldhetünk egy üzenetet a Sárkány Nagyuraknak: ne fáradjatok vele, hogy idejöttök és elsöpörtök bennünket... egész jól boldogulunk ezzel mi magunk is.

Dühödten lecsapta az asztalra a nemrég kapott jelentést.

— Tessék! Ez jött Palanthasból. A lakosság követeli, hogy a lovagok távozzanak a városból. A palanthasiak tárgyalásokba bocsátkoztak a Sárkány Nagyurakkal és a lovagok jelenléte „határozottan kompromittálhatja őket". Megtagadnak tőlünk minden segítséget. Így az ottaniak ezres seregének támogatásától esünk el!

— És Lord Derek mit tesz, uram? — kérdezte Michael.

— Ő a lovagokkal és ezer gyalogossal, akik Throtyl megszállt vidékeinek menekültjei, megerősíti a Palanthastól délre lévő Főpapi tornyot — felelte Gunthar gondterhelten. — Innen ellenőrzik a Vingaard hegység egyetlen hágóját. Egy darabig megvédhetjük Palanthas városát, de ha a sárkányseregek áttörnek... — Elhallgatott. — A fene egye meg-suttogta és öklével erőtlenül az asztalra csapott — azt a szorost kétezer katonával könnyen megvédhetnénk. Az ostobák! És most, tessék! — legyintett lemondóan az elfek tábora felé.

Gunthar keservesen fölsóhajtott és a tenyerébe hajtotta az arcát. — Nos, papom, te mit tanácsolsz?

Elistan egy pillanatig nyugodtan hallgatott, mielőtt válaszolt volna. — Mishakal Korongjaiban meg van írva, hogy a gonosz, a pusztatermészeténél fogva mindig önmaga ellen is fordul. Így válik önpusztítóvá. — Kezét Gunthar vállára tette. — Azt nem tudhatom, hogyan végződik ez a gyűlés. Isteneim ezt a titkot nem osztották meg velem. Még az is lehet, hogy ők maguk sem tudják, hogy a világ jövője forog most kockán és attól függ minden, mi hogyan döntünk most. Egy dologban azért biztos vagyok: ne menj oda a vereség hítével a szívedben, mert az lenne a gonosz első nagy győzelme!

Miután ezt kimondta, Elistan fölállt és nyugodt léptekkel kiment a sátorból.

Távozása után Gunthar szótlanul ült egy ideig. Úgy érezte, hogy az egész világ néma hallgatásba burkolózik.

Éjszakára még a szél is elállt. A vihárfelhök alacsonyan szálltak és úgy elfojtottak minden hangot, hogy még az őrszem pirkadatot jelző kürtszava is szinte csak légyzümmögésnek hatott. Ekkor hirtelen valami matatást hallott.

Michael szedegette össze a szétszórt térképeket.

Gunthar fölemelte a fejét és megdörgölte a szemét.

— Mi a véleményed?

— Miről? Az elfekről?

— Erről a papról — mormolta Gunthar és kínézett a sátor nyílásán.

— Egyáltalán nem olyan, amilyennek képzeltem — felelte Michael és követte Gunthar pillantását. — Inkább azokra a régi papokra hasonlít, akik a lovagságot is vezették az Összeomlás előtt. Csöppet sem olyan, mint ezek a mostani sarlatánjaink. Elistan olyan férfi, aki kiállna melletted a csatamezőn, Paladin áldását kérve az

egyik kezével, mialatt a másikkal jól forgatná a kardját. Azt a jelet viseli a nyakában, amelyet senki sem látott azóta, hogy az istenek elfordultak tőlünk. De vajon igaz pap-e? — vonta meg a vállát Michael. — Sokkal több kell egy jelvénynél ahhoz, hogy engem meggyőzzön!

— Egyetértek — mormolta Gunthar, fölállt és a sátor függönye felé lépett. Azt hiszem, lassan itt az idő. Te maradj itt, Michael, hátha jön még valami üzenet. – Kifelé haladtában egy pillanatra még megállt a sátor bejáratában. — Milyen különös az egész, Michael — mormolta, szemmel követve Elistant, akinek alakja már nem volt több egy fehér vonalkánál a távolban. — Mi mindig is olyanok voltunk, akik az isteneknél keresik a reményt, a hit emberei, akik nem bíznak a mágiában. Most pedig ezt a reményt éppen a varázslásban igyekszünk megtalálni, és amikor majd visszatér közénk a hit reménye, nem bízunk meg benne.

Lord Michael nem válaszolt semmit. Gunthar megcsóválta a fejét és még mindig a fentieken töprengve elindult a Fehér Kő tisztása felé.

Ahogy Gunthar mondta, Solamnia népe mindig is hűséges követője volt az isteneknek. Valamikor régen, még az Összeomlás előtti időkben, a Fehér Kő tisztása az egyik legfontosabb szent helynek számított. A nagy, fehér kőszikla látványa pedig már emberemlékezet óta magára vonta minden arra vetődő figyelmét. Istar Papkirálya maga is megáldotta az örökké zöld tisztás közepén emelkedő fehérkövet, szentté nyilvánította és megtiltotta, hogybárki halandó megérintse.

Ez a tisztás még az Összeomlás után is megmaradt szent helynek, amikor a régi istenekbe vetett hit már régen elenyészett. Talán éppen azért, mert a világkatasztrófa sem ártott neki semmit. A legenda szerint, amikor a tüzes hegy aláhullott az égből, a körülötte lévő föld kiégett és megrepedezett, de maga a Fehér Kő sértetlen maradt.

A hatalmas fehér kőszikla látványa még most is olyan lenyűgöző volt, hogy senki sem merészkedett a közelébe, vagy ért hozzá. Hogy milyen, különös erővel rendelkezik, azt sem tudta senki. Csak annyi volt közismert, hogy az idő a szikla környékén mindig tavasziasan langyos volt.

Bármilyen zord lehetett is a tél, a Fehér Kő tisztásának füve mindig zöldellt.

Bár szívét súlyos gondok nyomasztották, Gunthar mégis megnyugodott, amint kilépett a tisztásra és mélyen beszívta az édeskés, meleg levegőt. Egy pillanatra ismét avállán érezte Elistan érintését, ami a belső béke érzését kölcsönözte.háborgó lelkének.

Gyorsan körülnézett és mindent rendben talált. A zöld fűvön súlyos, díszesen faragott támlájú karosszékek sorakoztak. A rendes

tagok öt szőke a Fehér Kő bal oldalán állt, a megfigyelők három széke pedig a jobb oldalon. A tanácskozás tanúinak simára gyalult padjai, a Szabályzat előírásának megfelelően a sziklával és a Tanács tagjaival szemben helyezkedtek el.

A tanúk lassacskán máris gyülekeztek, állapította meg magában Gúnthar. A Szólóval érkező elfek és a Silvanesti elf-lord máris elfoglalták a helyüket. A két elf-csoport egymás mellett helyezkedett el, kissé távolabb az emberektől. Mindenki némán ült a helyén, egyesek az Éhínség Napjára emlékeztek, mások, mint például a gnómok, akik nem tartották ezt a gyászünnepet, alenyűgöző környezetet csodálták. Az első sorban a díszvendégeknek és azoknak tartották fönn a helyeket, akik szólhattak a Tanács előtt.

Gunthar látta, amint elf-harcosainak kíséretében a tisztásra lép Porthios, a Szóló komor tekintetű elsőszülötte.

Ők is az első sorban ültek le. Vajon hol lehet Elistan? — töprengett a lord. Föl akarta kérni, hogy ő is szóljon hozzá a tanácskozáshoz. Mély hatást gyakorolt rá ugyanis a férfi, még ha csupán sarlatán volt is, és remélte, hogy szavait megismétli a testület előtt.

Miközben hiába leste Elistant, három különös alakra figyelt fel, amint keresztülvágnak a tisztáson és letelepszenek az első sorban. A vén mágus volt az egyik, gyűrött, ütött-kopott süvegében, annak surranó barátja, és egy gnóm, akit a Ráseránts Hegyről visszatértükben hoztak magukkal. A furcsa hármas előző este érkezett meg útjáról.

Gunthar kénytelen volt ismét visszafordulni a Fehér Kőhöz. Fölbukkantak a Tanács megfigyelő résztvevői. Mindössze ketten voltak: Lord Quinath, a silvanestiek képviseletében és a Napszónok. Gunthar érdeklődéssel nézte a Szólót, mivel tudta, azon kevesek közé tartozik Krynn lakói közül, akik még személyesen emlékeznek az Összeomlás borzalmaira.

A Szóló annyira összegörnyedt, hogy már-már nyomoréknak látszott. A haja megszürkült, az arca megnyúlt, de tekintete még mindig ragyogott, szinte lebilincselő volt. A mellette elhelyezkedő Quinath elf-lordot Gunthar ismerte... éppolyan gőgösnek és izgágának tartotta, mint a qualinesti Porthiost, csak az esze nem vágott úgy, mint az utóbbié.

Ami Porthiost illeti, Gunthar úgy érezte, hogy talán még meg is kedvelhetné a Szóló legidősebb fiát. Porthios rendelkezett mindazokkal a tulajdonságokkal, amelyeket a lovagok nagyra becsültek, attól eltekinteve, hogy eléggé hirtelen természetű volt.

Gunthar kénytelen volt abbahagyni a szemlélődést, mivel eljött az idje a rendes tagok megérkezésének és neki is el kellett foglalnia a helyét. Elsőként a sötét bőrű Mir Kar-thon lépett elő... Az észak-ergothi haja acélszürke volt, karja óriáshoz méltóan izmos. A

következő Serdin MarThasal volt, a sancristi száműzöttek képviselője, s végül ő maga következett, Lord Gunthar, Solamnia Lovagja.

Miután elfoglalta helyét, Gunthar még egyszer végignézett a gyülekezeten. A hatalmas Fehér Kő ott ragyogott mögötte, pedig a nap egyáltalán nem sütött. A Fehér Kő túlsó oldalán helyezkedett el a Szóló, mellette Lord Quinath. Velük átellenben, a Tanáccsal szemben sorakoztak padjaikon a tanúként jelenlévők. A surranó láthatóan szorongott, idegesen lóbálta rövid lábát a magas padon ülve. A gnóm egy papírcsomónak látszó csomagban kotorászott. Gunthar megborzongott és azt kívánta, bárcsak lenne még ideje rá, hogy gyorsan kikérdezze őket. A vén mágus ásított, kinyújtotta a nyakát és körülpillantott.

Minden készen állt. Gunthar intésére két lovag lépett elő, egyikük kezében egy arany állvány volt, míg a másik egy faládát cipelt. Halálos csönd telepedett a gyülekezetre... mindenki a sárkánygömböt várta.

A lovagok közvetlenül a Fehér Kő előtt álltak meg.

Egyikük a földre helyezte az arany állványt. A másik letette a ládát, kinyitotta és óvatosan kiemelte belőle az eredeti, mintegy két lábnyi nagyságúra nőtt gömböt.

A testületen halk moraj futott végig. A Napszónok kényelmetlenül fészkelődött és mogorva képet vágott. A fia, Porthios a mellette álló elf-lordhoz fordult és mondott neki valamit. Gunthar ekkor vette csak észre, hogy az elfek valamennyien fegyvert viselnek. Nem valami jó jel — gondolta —, ismerve az elfek szokásait.

De nem tehetett mást, folytatnia kellett, amit elkezdett. Miután csendre intette a gyülekezetet, Lord Gunthar Uth Wistan fölemelkedett. — A Fehér Kő Tanácsának ülését ezennel megnyitom! — jelentette be hangosan.

Alig két perc múltán Tasslehoff már teljesen tisztában volt vele, hogy a dolgok menthetetlenül összezavarodtak.

Lord Gunthar még nem is ért igazán üdvözlő beszédének végére, amikor a Napszónok fölemelkedett.

— Az én szavam rövid lesz! — jelentette ki az elf-vezér olyan hangon, amely pontosan illett a fölötte tornyosuló viharfelhők acélszürkeségéhez. — A silvanestiek, a qualinestiek és kaganestiek tanácskozásra gyűltek egybe, röviddel azután, hogy a sárkánygömböt eltávolították a táborunkból. A három elf-közösség képviselői első ízben találkoztak egymással a Testvérgyilkos Háborúk óta. — Itt megállt, hogy ezzel is külön nyomatékot adjon előző szavainak, azután folytatta:

— Elhatároztuk, hogy félreteszünk minden közöttünk meglévő ellentétet, annak a tökéletes egyetértésnek a jegyében, hogy a

sárkánygömb az elfeket illeti meg, és nem az embereket vagy Krynn bármely más fajhoz tartozó lakosát. Ezért azzal a célal jöttünk a Fehér Kő Tanácsa elé, hogy haladéktalanul visszakövetelj ük a gömböt. Ennek fejében megfogadjuk, hogy hazánkba szállítjuk és gondoskodunk a biztonságáról, amíg el nem jön a nap... ha egyáltalán eljön... amikor igazán szükség lesz rá.

A Szóló leült, sötét szemét végigfuttatta a gyülekezeten, amelynek csöndjét halk mormogás törte meg. A Tanács, Lord Gunthar mellett ülő többi tagja borús képpel csóválta meg a fejét. Az észak-ergothiak sötét bőrű vezére nyersen odasúgott valamit Guntharnak, és közben megrázta ökölbe szorított kezét.

Lord Gunthar végighallgatta, hosszú pillanatokig bólogatott még utána is, majd fölállt, hogy megadja a választ.

Beszéde hűvös, nyugodt és az elfek szempontjából kedvező volt, ám a szavai közül félig burkoltan az is kicsendült, hogy a lovagok előbb küldik az elfeket Abyss mélységes mélyére, mintsem a gömböt átengedjék nekik.

A Szóló tökéletesen megértette a bársonyos szavakba burkolt acélos üzenetet, ezért azonnal szót kért. Válasza egyetlen mondat volt csupán, de hallatára a tanúk legtöbbje fölpattant a helyéről.

— Ebben az esetben, Lord Gunthar — kiáltotta, —, az elfek e szent pillanatban megüzenik a háborút!

Az emberek és az elfek egyszerre lódultak meg az arany talapzatán álló és kristálygyomrában tejfehér ködfénnyel gomolygó sárkánygömb felé. Gunthar kardja markolatával verte az asztalt és ordítva intette csöndre a gyülekezetet.

A Szóló néhány éles szót kiáltott oda a fiának, Porthiosnak elf-nyelven, mire végül, nagy nehezen helyreállt a rend.

De a légkör pattanásig feszült, mintha vihar készült volna kitörni. Fölszólalt Gunthar. A Szóló válaszolt neki.

Erre Gunthar felelt azonnal, szinte egymás szavába vágtak.

A barna bőrű tengerészvezér elveszítette a türelmét és néhány éles megjegyzést tett az elfekre. A silvanestiek vezére fogvicsorgató dühöt váltott ki belole epésen gúnyos visszavágásával. Néhány lovag eltávozott, hogy pillanatok múltán állig fölfegyverkezve térjen vissza. Fölsorakoztak Gunthar mellett, kezük fegyverük markolatán. A Porthios vezette elfek szintén fölpattantak és a Szóló köré sereglettek.

A jelentését a markában szorongató Gnosh szomorúan vette tudomásul, hogy aligha kérdeznek tőle bármit is.

Tasslehoff kétségbeesetten kereste szemével Elistant.

Még mindig reménykedett benne, hogy a pap végül megérkezik. Ő biztosan lecsillapíthatná a tömeget... vagy talán Laurana. Hol lehet az elf-lány? A barátairól semmit sem tudnak, tájékoztatták hűvösen az elfek. Laurana, a fivérével együtt bizonyára odaveszett a vadonban.

Nem lett volna szabad elhagynom őket, gondolta magában Tass. Egyáltalán nem kellene itt lennem! Talán még Fizban tehetne valamit? Tass reménykedve fordult oda hozzá, de a vén mágus édesdeden aludt!

— Ébredj már, kérlek! — rángatta ót Tass könyörögve. — Valakinek csinálnia kell valamit!

Ekkor meghallotta Gunthar haragos kiáltását: — A sárkánygömb jog szerint nem titeket illet meg... Lady Laurana és társai nekünk hozták el, amikor a hajójuk elsüllyedt! Erőszakkal akartátok otttartani Ergothban és a tulajdon lányotok...

— A lányom. nevét ne említsd! — dörögte a Szóló mély, nyers hangon. — Nekem nincs többé leányom!

Tasslehoff lelkében valami megpattant. Zavaros emlékképek kavarogtak előtte: Laurana, amint elkeseredetten harcol a sárkánygömböt őrző gonosz varázslóval, küzd a sárkányfattyakkal, nyílvesszejét kilövi a fehér sárkányra és Laurana, amint önfeláldozóan ápolja őt, amikor közel jár a halálhoz. Hogy a saját népe vesse ki magából, amikor olyan áldozatkészen harcolt az ő megmentésükért, amikor annyi mindent tett kockára miattuk...

— Hagyjátok abba! — hallotta meg hirtelen Tasslehoff saját, teli torokból visított kiáltását. — Hagyjátok abba ezt rögtön és hallgassatok meg engem!

Váratlanul és legnagyobb megdöbbenésére azt vette észre, hogy mindenki valóban elhallgat és kíváncsian fordul felé.

Most, hogy valamennyien rá figyeltek, Tass rájött, hogy sejtelme sincs róla, mit mondhatna ennyi tiszteletre méltó személy előtt. Ám azzal is tisztában volt, hogy most már mondania kell valamit. Végül is, morfondírozott magában, az én hibám az egész... én olvastam abban a könyvben a sárkánygömbökről! Összeszoruló torokkal csusszant le a magas padról és előresietett a Fehér Kő és a mellette szembenálló két csoport felé. A szeme. sarkából látni vélte, amint Fizban halovány mosolyt ereszt meg felé gyűrött süvege alól.

— Én... én... — dadogta a surranó és lázasan kereste a szavakat, amikor váratlanul fény gyúlt az agyában. — Követelem, hogy képviselhessem a népemet — vetette föl a fejét büszkén Tasslehoff — és, hogy elfoglalhassam a helyemet a megfigyelő tanácstagok között.

Hosszú, barna hajtincsét hátravetette a válla fölött és közelebb lépett az asztalhoz, egyenesen a sárkánygömb elé. Reszketve nézett föl a nagy Fehér Kőre, amely ott tornyosult fölötte és a gömb fölött, azután gyorsan Gunthar, majd a Szóló felé fordult.

Abban a pillanatban Tasslehoff már tudta is, mit kell tennie. Remegni kezdett a félelemtől. Ó, Tasslehoff Fúróláb, aki életében még soha semmitől sem félt, remegés nélkül nézett farkasszemet még a sárkányokkal is, most megrémül attól, amit tenni készül! Keze

úgykihűlt, mintha kesztyű nélkül gyúrt volna hógolyókat, a nyelve pedig csak úgy csattogott kiszáradt szájában. De már elhatározta magát. Csak azt kell elérnie, hogy tovább beszélhessen, s nehogy kitalálják, mit forgat a fejében!

— Bennünket, surranókat sohasem vesztek igazán komolyan, ugye? — kiáltotta Tass és úgy érezte, hogy a hangja túlságosan is hangosan sivít. — És nem is állíthatom, hogy ezért nagyon neheztelnék rátok. Nincs igazán mély felelősségtudatunk, azt hiszem, és túlságosan is csak a magunk bajával törődünk, kíváncsiak vagyunk... de kérdem én, hogyan jöhet rá bárki is valamire, ha nem furdalja a kíváncsiság?

Tass látta, amint a Szóló arca acélkeménnyé válik és még Lard Gunthar is vészesen elkomorul. Óvatosan egyre közelebb és közelebb, került a sárkánygömbhöz.

— Azt hiszem, akaratunkon kívül sok kellemetlenséget okozunk másoknak, sőt, néha még olyan dolgokat is magunkhoz veszünk, amelyek nem illetnek meg bennünket. De egyvalami, amit a surranók biztosan tudnak, az...

És ebben a pillanatban Tasslehoff futásnak eredt. Gyors és fürge lévén, akár egy egér, könnyedén siklott ki az utána kapkodó kezek közül és pillanatok alatt odaért a sárkánygömbhöz. Arcok villantak föl körülötte, szájak nyíltak ki és ordítottak, üvöltöttek rá, de már mindhiába.

Egyetlen gyors, kimért mozdulattal Tasslehoff a Fehér Kőhöz vágta a gömböt.

A kerek, ragyogó kristály viharosan örvénylő belsejével hosszú másodpercekig szállt a levegoen. Tassnak már az jutott az eszébe, hogy a gömbnek talán ahhoz is van ereje, hogy a röptét megállítsa! De ez csak egy lázas gondolatnak bizonyult a surranó tudatában.

A sárkánygömb nekicsapódott a kősziklának és ezernyi szikrázó darabra törött. Egy pillanatig tejes színű, füstgomolyagként lebegett a levegőben, mintha reménytelenül próbálná megőrizni gömbalakját, azután elkapta a tisztás fölött lebegő enyhe szellő és darabokra tépte.

Néma, döbbent csönd állt be.

A surranó csak állt ott és nyugodtan nézett le a szétzúzott sárkánygömb szilánkjaira.

— Jól tudjuk — mondta végül olyan halkan, mintha egy apró esőcsepp hullott volna a rémült csöndbe —, hogy a sárkányokkal kell megküzdenünk... és nem egymással.

Senki nem mozdult, senki nem szólt egy szót sem... csak valami tompa puffanás hallatszott a következő pillanatban.

Gnosh áljultan esett össze.

Aztán megtört a csend... majdnem akkora robajjal, amekkorát a sárkánygömb csapott. Lord Gunthar és a Szóló egyszerre vetették

magukat Tass felé. Egyikük a bal, másikuk a jobb vállát ragadta meg.

— Mit tettél? — nyögte Lord Gunthar halálsápadtan, tekintetében tébolyult indulat szikrázott, keze reszketve markolta Tass vállát.

— Magát a halált hoztad ránk ezzel! — ordította és a Szóló ujjai keselyűkarmokként mélyedtek a surranó húsába. — Az egyetlen reménységünket pusztítottad el!

— És ezért, mindenekelőtt neki is meg kell halnia!

Porthios, a magas, komor képű elf-lord, villogó kardját a surranó fölé emelte. De Tass megvetette a lábát az elf-király és a lovag között, apró arcán halálos elszántság tükröződött. Tisztában voltvele, amikor tettét elhatározta, hogy halállal lakol érte.

Tanis boldogtalan lesz, ha meghallja, mit cselekedtem — gondolta magában Tass szomorúan. De legalább megtudja, hogy bátran fogadtam a halált.

— Ej, ej, ej... — szólalt meg ekkor egy álmos hang. — Senkinek sem kell itt meghalnia! Legalábbis e pillanatban nem. Ne hadonássz már azzal a karddal, Porthios... utóbb még megsebesítesz valakit!

Tass kipislogott a fölötte kavargó karok és csörömpölő páncélok tengere alól és meglátta, amint az ásítozó Fizban átlép a gnóm elernyedt teste fölött és feléjük igyekszik. Az elfek és az emberek egyként nyitottak utat előtte, mintha valami láthatatlan erő kényszerítené őket.

Porthios szembepördült Fizbannal, a dühtől habzott a szája, úgy ordította artikulálatlan hangon:

— Vigyázz, öreg, vagy téged is ugyanaz a büntetés ér el mindjárt!

— Azt mondtam, ne csápolj azzal a fegyverrel! — mordult rá Fizban ingerülten és ujjával megfenyegette a kardot.

Porthios fájdalmas üvöltéssel ejtette ki kezéből a fegyverét. Sajgó, égő kezét markolászva, döbbenten meredt a földön fekvő pengére: a markolatán éles tövisek nőttek. Fizban szorosan az elf-lord elé lépett és mérgesen nézett a szemébe.

— Derék ifjú vagy, de igazán tanulhattál volna már némi tiszteletet az idősebbek iránt. Azt mondtam az előbb, tedd le azt a kardot és komolyan is gondoltam! Legközelebb talán majd hamarabb szót fogadsz! — Fizban haragos szeme ekkor a Szóló felé fordult. — És te, Solostaran, szintén nemes férfiú voltál, úgy kétszáz esztendővel ezelőtt. Három nagyszerű gyermeket neveltél föl... mondom három gyereket! Ne fecsegj itt nekem mindenféléket arról, hogy nincs többé leányod! Igenis van, s méghozzá igazán derék leányzó! Legalábbis esze több van, mint az apjának! Biztosan az anyjától örökölte! Hol is tartottam? Persze, persze... és Tanist, a fél-elfet is fölnevelted. Hát tudod, Solostaran, ezzel a négy gyerekkel még meg is menthetjük a világot!

— Most pedig mindenki foglalja el a helyét... igen, te is, Lord

Gunthar. No gyere, Solostaran, majd segítek. Nekünk, öregeknek támogatnunk kell egymást. Elég baj az, különben, hogy ilyen átkozottul bolond vagy!

Fizban tovább dörmögött a szakállába, mialatt a megrökönyödött Szólót a székéhez vezette. A fájdalomtól eltorzult arcú Porthiost a harcosai támogatták vissza a helyére.

Az egybegyűlt elfek és lovagok lassacskán, egymás között pusmogva letelepedtek... közben sötét tekintettel méregették az összetört sárkánygömb cserepeit a Fehér Kő lábánál.

Fizban leültette helyére a Szólót és villámló pillantást vetett Lord Quinath felé, aki úgy érezte, hogy mondania kell valamit, de gyorsan meggondolta magát. A vén mágus elégedetten ballagott vissza a Fehér Kőhöz, amely előtt ott állt Tass megrendülten és zavarodottan.

— Te meg — nézett Fizban a surranóra, mintha még sohasem látta volna — menj és szedd rendbe azt a szegény fickót! — intett a még mindig ájultan heverő gnóm felé.

Tasslehoff remegő térddel ballagott oda Gnoshnoz, leguggolt hozzá és örült neki, hogy valami mást láthat maga előtt, nem csak azokat a haragos arcokat.

— Gnosh — paskolta meg a gnóm arcát és szerencsétlen ábrázattal suttogta — sajnálom, tényleg, nagyon sajnálom. Úgy értem, az Életcélod miatt, meg az apád lelkéért, meg mindenért. De úgy éreztem, nem tehetek másképp.

Fizban lassan körbefordult, hátratolta homlokából a süvegét és végignézett az egybegyűlteken. — Igen, most pedig egy kis leckében részesítelek majd benneteket. Rászolgáltatok, méghozzá valamennyien... tehát ne pöffeszkedjetek ott olyan önelégülten. Annak a surranónak — mutatott a rémületében fölvisító Tass felé — több ész szorult a nevetséges kontya alá, mint legtöbbötök fejébe együttvéve. Tisztában vagytok vele, mi lett volna a sorsotok, ha annak a surranónak nincs elég bátorsága véghezvinni azt, amit megtett? Tudjátok? Nem? Nos, majd én elmondom nektek. Csak előbb hadd keressek magamnak valami ülőhelyet... — nézett körül Fizban tétován. — Aha, ott pontosan jó lesz! — ezzel elégedetten bólogatva, a vén mágus keresztültotyogott a tisztáson és letelepedett a földre, és hátát nekivetette a szent Fehér Kőnek!

Az egybegyűlt lovagok felnyögtek a borzalomtól. Gunthar azonnal talpra szökkent ekkora szentségtörés láttán.

— Egyetlen halandó sem érintheti a Fehér Követ — ordította és Fizban felé csörtetett.

Az öreg lassan a tajtékzó lovag felé fordította a fejét. — Csak még egyet szólj — mondta ünnepélyesen — és gondoskodom róla, hogy egészben essen le a bajuszod! Most pedig ülj le és fogd be a szád!

Gunthar szava teljesen elakadt a vén mágus fejedelmi intésére.

Tehetetlenül támolygott vissza a székéhez.

— Hol is tartottam, mielőtt félbeszakítottatok? — mérgelődött Fizban. Körülnézett és a szeme megakadt a sárkánygömb törött darabjain. — Hmm, igen... egy történetet akartam elmesélni nektek. Valamelyikőtök végül megszerezte volna a gömböt... és szépen haza is vitte volna, hogy „biztonságba helyezze" vagy éppen „megmentse általa a világot". És valóban, képes is lett volna megmenteni a világot, föltéve, ha tudja,hogyan kell azt használni. De hát, melyikótök rendelkezik ezzel a tudással? Kinek van hozzá elég ereje? Azt a gömböt a régi idők legnagyobb, leghatalmasabb mágusai készítették. A leghatalmasabbak, együttes erővel... értitek? Egyszerre dolgoztak rajta a Fehér köpönyegesek és a Fekete köpönyegesek. Ezért szorult bele a jó és a gonosz lényege egyaránt. A Vörös köpönyegesek elegyítették és kötötték meg varázserejükkel e két elemet. Keveseknek akad manapság annyi ereje és hatalma, hogy megértse a gömböt, föltárja a titkát és parancsolhasson neki. Valóban nagyon kevesen — villant föl Fizban szeme — és egyikük sincs itt, közöttetek!

Hosszú, mélységes csönd ereszkedett a gyülekezetre, mialatt hallgatták a vén mágus szavait, akinek hangja meglepően erős volt, csak úgy szárnyalt a viharfellegeket szétkergető, frissen támadt szél süvöltése fölött.

— Ha valamelyikőtök elvitte volna a gömböt és a használatával is megpróbálkozott volna, csak későn vette volna észre, mekkora bajt hozott magára. Olyan biztosan összeroppantatok volna, ahogy a surranó zúzta szét a gömböt. Ami pedig a reménység elveszítését illeti, megvallom, a remény egy időre homályba veszett, de most ismét újjászületett...

Egy hirtelen támadt szélroham lekapta az öreg süvegét és játékosan eltáncolt vele. Fizban ingerülten felhördült és hevesen utánakapott.

Abban a pillanatban, amikor a vén mágus előrehajolt, a felhőkön keresztültört az első napsugár. Ekkor vakító ezüst fény villant, amit reccsenő, fölsiketítő csattanás követett, mintha maga a föld repedne ketté.

A gyülekezet félvakon pislogott a fölvillanó fényben, döbbenten és iszonyattal nézve az előttük kibontakozó szörnyű jelenetet.

A szent Fehér Kő kettéhasadt!

A vén mágus elnyúlva hevert a földön, az egyik kezében a süvegét szorongatta, a másikat ijedt mozdulattal, védőn emelte a feje fölé. Fölötte, pontosan azon a helyen, ahol az előbb, ült, egy hosszú, ragyogó ezüstfegyver fúródott a kősziklába. Egy ezüstkarú, fekete ember hajította oda, aki most odasétált és megállt mellette. Három alak haladt a nyomában: egy elf-nő, bőrpáncélban, egyvén, fehérszakállú törpe és Elistan.

A síri csöndben a fekete ember előrenyúlt és kiemelte a fegyvert a leomlott kőszikla törmelékei közül. Magasan a feje fölé emelte és a tüskés, ezüst dárdahegy fényesen fölragyogott a déli nap sugaraiban.

— Vasverő Theros vagyok — dörögte a férfi mély hangon — és ezt az elmúlt hónapban kovácsoltam ki. — Megrázta a fegyvert. — Az olvadt ezüstöt az Ezüst Sárkány szobra szívének rejtett mélységéből bányásztam elő. Az istenektől kapott ezüstkarommal kovácsoltam e fegyvert, ahogyan a legendák megjósolták. És íme, most elhoztam nektek... Krynn összes népének... hogy végre egyesüljünk egymással és úgy verjük vissza a hatalmas gonoszt, amely örök sötétségbe akar taszítani bennünket!

— Íme, elhoztam nektek... a sárkánydárdát!

E szavakkal Theros beleszúrta a fegyvert a földbe. Ott állt a dárda, egyenesen és fénylőn, a sárkánygömb összetört szilánkjai között.

7.
Váratlan utazás

— Ezzel az én küldetésem véget ért — mondta Laurana —, most már szabadon elmehetek.

— Igen. — mormolta Elistan csöndesen —, és én azt is tudom, miért távozol. Laurana elpirult és lesütötte a szemét. — De mégis, merre indulsz?

— Silvanestibe — válaszolt a lány —, ott láttam őt legutoljára.

— És akkor is csak álmodban...

— Nem, az több volt, mint egyszerű álom — felelte Laurana és megborzongott. — Olyan valóságosnak tűnt... és ő is benne volt. Tehát é1 és nekem meg kell találnom!

— Akkor pedig, kedvesem, legjobban teszed, ha itt maradsz — tanácsolta Elistan. — Azt mondod, hogy álmodban ő is talált egy sárkánygömböt. Ha tényleg így van, ide kell jönnie, Sancristbal

Laurana nem válaszolt. Szomorúan és tétován nézett ki Lord Gunthar várkastélyának ablakán, ahol Elistannal, Kovával és Tasslehoffal együtt vendégeskédtek.

Tulajdonképpen az elfekkel kellett volna lennie, mivel apja, mielőtt távozott volna a Fehér Kő tisztásról, kérte őt, hogy menjen vissza velük Dél-Ergothba. De Laurana nem állt kötélnek. Bár nyiltan magának sem vallotta be, mégis jól tudta, hogy többé már sohasem fog saját népe körében élni.

Apja nem erőltette a dolgot és Laurana látta a szemében, hogy megértette ki nem mondott gondolatát. Az elfek években mérték az idő múlását, nem napokban, mint az emberek. Ám, ami az apját illeti, mintha az idő fölgyorsult volna, és a Szóló szinte a szeme láttára változott. Úgy érezte, mintha Raistlin homokóra-szemén keresztül nézte volna őt és rémisztő volt számára ez az érzés. Annál is inkább, mivel bejelentése csak tovább fokozta apja boldogtalanságát.

Gilthanas nem tért vissza és Laurana még csak azt sem mondhatta meg a Szólónak, merre lehet kedvelt fia, mivel annak Silvarával megtett útja sötét volt és titokzatos.

Laurana csak annyit hozhatott apja tudomására, hogy Gilthanas nem halt meg.

— Nem tudod, mégis merre lehet? — kérdezte a Szóló, rövid hallgatás után.

— De tudom — válaszolta Laurana —, vagy legalábbis annyit tudok, hová indult.

— És erről még nekem... az apjának sem beszélhetsz?

Laurana határozottan megrázta a fejét. — Nem, Szóló, nem

tehetem! Bocsáss meg nekem, de amikor erről döntöttünk, megfogadtuk, hogy e vakmerő tervről nem beszélünk senkinek... a világon senkinek...

— Tehát nem bízol meg bennem...!

Laurana fölsóhajtott és a Fehér Kő összezúzott maradványaira nézett. — Atyám — mondta —, hiszen te kis híján háborúba keveredtél az... egyetlen néppel, amely elősegítheti a mi megmentésünket...

Apja nem válaszolt semmit, de hűvös búcsúszavaival és azzal, ahogy legidősebb fia karjára támaszkodott, világossá vált Laurana számára, hogy apjának immár csak egyetlen gyermeke van.

Theros az elfekkel tartott. Á Sárkánydárda drámai bemutatását követben a Fehér Kő Tanácsa egyhangúan úgy szavazott, hogy többet kell készíteni ebből a fegyverből, majd' minden fajt egyesítve kell szembeszállniuk a sárkányseregekkel.

— E pillanatban — jelentette ki Theros — csak az a néhány dárdánk van, amit az elmúlt egy hónap alatt sikerült kikovácsolnom, és hozhatok még néhány Ősi lándzsát, amit az ezüst sárkányok rejtettek el, amikor a sárkányokat száműzték e világból. De többre, sokkal többre lesz szükségünk..., és nekem is segítség kell a munkámhoz!

Az elfek beleegyeztek, hogy segítséget adnak a sárkánydárdák elkészítéséhez, dehogy aharcban is részt vesznek-e majd, az nem dőlt el.

— Ezt a kérdést még alaposan meg kell vitatnunk — jelentette ki a Szóló.

— Csak ne túl soká vitatkozzatok fölötte — mordult föl Tűzkovács Kova-, mert a végén majd valamelyik Sárkány Nagyúrral folytathatjátok a vitát.

— Az elfeknek van saját döntőbíróságuk és nem szorulnak holmi törpék tanácsára — válaszolta dölyfösen a Szóló. — Különben még abban sem lehetünk biztosak, vajon valóban használhatók-e ezek a dárdák. Az igaz, hogy a legenda szerint egy Ezüstkarú Kovácsnak kell elkészítenie őket, de ugyanott arról is szó esik, hogy Kharas Pörölye is kell hozzá. — És hol van most az a pöröly? — kérdezte Therostól.

— Azt a szerszámot senki sem hozhatja ide időben, még ha útközben az nem is kerül a sárkányseregek kezébe. Kharas Pörölyére a régi időkben volt szükség, mivel az emberek tudása csekély volt a sárkánydárdák kikovácsolásához. Az enyém viszont elegendő hozzá... — tette hozzá

Theros büszkén. — Láthattátok, mit művelt a dárdám azzal a sziklával!

— Majd meglátjuk, milyen hasznos lesz a sárkányokkal szemben — mondta a Szóló, és a Fehér Kó Tanácsának második ülése ezzel a

végéhez közeledett. Végszavában Gunthar javasolta, hogy a Theros által hozott dárdákat küldjék el vele a Palanthasban várakozó lovagoknak.

Mindezek a dolgok ott kavarogtak Laurana tudatában, amint végignézett a sápadt téli tájon. Lord Gunthar azt jósolta, hogy a völgyet hamarosan ellepi a hó.

Nem maradhatok itt — gondolta Laurana, és a hideg ablaküveghez nyomta az arcát. — Előbb-utóbb megőrülök...

— Áttanulmányoztam Gunthar térképeit — mormolta szinte csak magának —, és most már pontosan tudom, hol helyezkednek el a sárkányseregek. Tanis sehogy sem juthat át Sancristba. Ha pedig csakugyan a birtokában van egy sárkánygömb, nem tudhatja, milyen veszélyeket rejt az magában. Figyelmeztetnem kell őt!

— Összevissza beszélsz, kedvesem — szólalt meg Elistan csöndesen. — Ha Tanis nem juthat el biztonságosan Sancristba, ugyan hogy juthatnál el te hozzá? Gondolkodj logikusan, Laurana...!

— Nem akarok logikusan gondolkodni! — kiáltotta Laurana, dobbantott a lábával és haragosan nézett a papra.

— Elegem van abból, hogy mindig észnél kell lennem... elegem van ebből az egész háborúból! Én máris megtettem a magamét... talán többet is... egyszerűen meg akarom keresni Tanist!

Elistan együttérző arckifejezését látván, Laurana fölsóhajtott. — Ne haragudj rám, drága barátom... tudom én, hogy minden szavad igaz! — A lány szégyenlősen elpirult. — De semmiképpen sem maradhatok itt... kínoz ez a semmittevés.

Bár Laurana nem szólt róla, egy másik gondolat is foglalkoztatta. Az az emberlány... Kitiara! O vajon hol lehet? Talán együtt vannak, ahogyan álmában látta? Laurana hirtelen rádöbbent, hogy a látvány, amint Tanis szorosan magához öleli Kitiarát, még saját halálának képzeténél is borzalmasabb volt számára.

Ebben a pillanatban, váratlanul Lord Gunthar lépett be a terembe.

— Ó! — mondta meglepetten, amint,meglátta Lauranát Elistan társaságában. — Bocsánatot kérek... remélem nem zavarok...

— Nem... kérlek, jöjj közelebb! — válaszolta Laurna sietve.

— Köszönöm — mondta Gunthar, beljebb lépett és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót, de előbb végignézett a folyosón, meggyőződve róla, hogy senki sincs a közelben.

Az ablak előtt álló párhoz lépett. — Különben is, mindkettőtökkel beszélnem kell... már mondtam is Willsnek, hogy keressen benneteket. De talán Így lesz a legjobb. Legalább senki sem tudja meg, hogy beszéltünk egymással.

Újabb intrikák — gondolta magában Laurana ingerülten.

Egész útjukon Gunthar várkastélya felé, másról sem hallott, mint a lovagságot megosztó, belső torzsalkodásról.

Lauranát mélységesen fölháborította Gunthar beszámolója Sturm Próbatételéről, ezért aztán kiállt a Lovagok Tanácsa elé, hogy fölszólaljon Sturm védelmében. Bár példa nélkül álló dolog volt, hogy egy nő jelenik meg a Lovagok Tanácsa előtt, a hallgatóságon mégis nyomot hagyott e fiatal hölgy lelkes kiállása Sturm mellett. A tény, hogy Laurana az elf uralkodóház tagja, és hogy része volt a sárkánydárdák elhozatalában, szintén kedvező volt rá nézve.

Még Derek hívei — már akik megmaradtak mellette — sem mertek felszólalni ellene. A lovagok azonban még így sem jutottak végleges döntésre. A lovag, akit Lord Alfred helyettesítésére jelöltek ki, a szóbeszéd szerint Derek táborába tartozott, Lord Michael pedig olyan határozatlannak mutatkozott, hogy Lord Gunthar kénytelen volt nyílt szavazásra vinni a kérdést. A lovagok gondolkodási időt kértek, ezért az ülést végül megszakították. Ezen a délutánon került sor a folytatásra. Szemmel láthatóan Lord Gunthar éppen errol a tanácskozásról érkezett.

Laurana rögtön felfedezte az arcán, hogy az ügy kedvező fordulatot vett. Ám ha így van, mivégre ez a taktikázás?

— Fölmentették Sturmot a vád alól? — kérdezte a lány.

Gunthar elmosolyodott és összedörgölte a kezét. — Nem fölmentették, gyermekem..., az még inkább a bűnössége mellett szólt volna. Nem, minden tekintetben igazolták. Én magam is erre törekedtem. A puszta fölmentés nem lett volna elég. Lovagi rangját végérvényesen elnyerte és a parancsnoki jogokkal is hivatalosan fölruházták. Derek komoly bajban van!

— Sturm sikerének őszintén örülök — mondta Laurana hűvösen és aggódó pillantást váltott Elistannal. Bár tetszett neki Lord Gunthar viselkedése, de mivel királyi házban nőtt fel, tudta, hogy Sturmnak csak a bábu szerepét juttatták ebben a politikai játékban.

Gunthar fölfogta a hangjában bújkáló hideg élt és arca elkomorodott. Lady Laurana — mondta kimérten —, tudom, arra gondolsz, hogy én zsinóron rángatom Sturmot. De beszéljünk nyíltan, hölgyem. A lovagság megoszlott, két táborra szakadt... egyik Dereké, a másik az enyém. És mindketten tudjuk, mi a sorsa egy kettéhasított fának: mindkét fele kiszárad és elpusztul. Aköztünk dúló harcnak véget kell vetni, különben igen súlyos következményei lehetnek. Ezért, Lady Laurana és Elistan, bizalommal fordulok hozzátok és kérlek, ítéljetek magatok... a ti kezetekbe teszem le ezt az ügyet. Megismertetek engem és ismeritek Lord Dereket is. Ti kit választanátok közülünk a lovagok Nagymesteréül?

— Természetesen téged, Lord Gunthar — jelentette ki Elistan őszintén.

Laurana egyetértően bólintott. — Szerintem is. Ez a széthúzás végzetes lehet a lovagságra nézve. Erről a saját szememmel

győződhettem meg a Tanács ülésén. Annak alapján pedig, amit a Palanthasból befutott hírek szerint tudok, az a mi ügyünknek is árt. Mégis, a barátom sorsa az, ami legfőképp aggaszt.

— Teljesen megértelek és örülök, hogy ezt mondod — jegyezte meg Lord Gunthar biztatóan —, ez megkönnyíti számomra, hogy a kérésemet elétárjam. — Gunthar Laurana karjára tette a kezét. — Szeretném, ha elmennél Palanthasba!

— Hogyan? Miért? Nem értem!

— Nem csodálkozom. De hadd magyarázzam meg...! Foglaljatok helyet, te is, Elistan! Tölthetek egy kis bort?

— Inkább ne! mondta Laurana és letelepedett az ablak közelében.

— Így is jó — mondta Gunthar komoran, majd megfogta Laurana kezét. — Lady, mi mindketten jól ismerjük a politikát. Ezért most nyiltan kiterítem előtted a kártyáimat. Látszólag azért utazol Palanthasba, hogy megtanítsd a lovagoknak a sárkánydárda használatát. Ez lesz a hivatalos ok. Theros kivételével csak te és a törpe ért ehhez a fegyverhez. És... nézzünk szembe a valósággal... a törpe túl alacsony hozzá, hogy igazán bánni tudjon vele.

Gunthar megköszörülte a torkát. — Egyszóval, elviszed a dárdákat Palanthasba. Ám, ami még ennél is fontosabb, magaddal viszed a Tanács írásos Döntését Sturm jogainak teljes helyreállításáról. Ez végzetes csapást jelent Derek törekvéseire nézve. Abban a pillanatban, amint Sturm magára ölti ősi páncélját, mindenki megérti, hogy élvezem a Tanács teljes körű támogatását. Ezután azon sem csodálkoznék, ha Derek nem vállalkozna a Próbatételre, amikor visszatér.

— De miért éppen én? — kérdezte Laurana értetlenül. — Bárkit megtaníthatok rá, Lord Michaelt például, hogyan kell használni a sárkánydárdát. Ő azután el is vihetné azokat Palanthasba... és mellesleg a Sturmnak szánt iratot is...

— Lady Laurana — Gunthar erősebben megszorította a lány kezét, közelebb vonta őt magához és alig hallhatóan folytatta —, még mindig nem érted! Nem bízom meg Lord Michaelben. Nem bízhatom... nem merem rábízni ezt az üzenetet egyetlen lovagra sem. Derek ugyan kiesett a nyeregből... ahogy mondani szokás, de még korántsem veszítette el a csatát. Kell valaki, akiben eleve megbízhatok. Valaki, aki ismeri Derek szándékát és szemében egyértelműen Sturm oldalán áll.

— Én szívből Sturm oldalán állok — felelte Laurana hűvösen. — És ez számomra fontosabb a lovagság minden érdekénél

— Ó, de ne feledd, Lady Laurna — emelkedett föl Gunthar és nyomban meg is hajolt, hogy megcsókolja a lány kezét —, hogy Sturm számára viszont a lovagság érdekei a legfontosabbak! Mit gondolsz, mi történne vele, ha a lovagok súlyos vereséget szenvednének? És mi

lenne a sorsa, ha Derek kaparinthatná meg a hatalmat?

Végül Laurana csak beleegyezett, hogy elmenjen Palanthasba, amint azt Lord Gunthar előre sejtette. Ahogy közeledett az indulás napja, csaknem minden éjjel azt álmodta, hogy Tanis alig pár órával az ő távozása után megérkezik a szigetre. Többször is már azon volt, hogy visszavonja az ígéretét, de akkor arra gondolt, hogy szembe kell majd néznie Tanissal és meg kell mondania neki, hogy nem volt hajlandó elmenni Sturmhoz és figyelmeztetni őt a reá leselkedő veszedelemre. Ez tartotta vissza attól, hogy másképp döntsön. Ez... és a Sturm iránti mélységes megbecsülése.

A magányos éjszakákon, amikor szíve és karja egyaránt Tanis közelségére vágyakozott és szinte maga előtt látta őt, amint magához öleli azt a sötét, göndör hajú, ragyogó barna szemű és csábosan ferde mosolyú emberlányt... a lelke teljesen fölkavarodott.

Barátai is hiábavalóan vigasztalták. Egyikük, Elistan, el is távozott, amikor küldönc érkezett érte az elfektől, és követelte, hogy egy lovagi különítmény kísérje el a papot útjára. Még búcsúzkodásra sem maradt idő. Alig egy nap múlva az elf-követ megérkezése után, Elistan és Lord Alfred fia, egy Duoglas nevű, komoly ifjú férfi, nekivágott a Dél-Ergothba vezető útnak. Lauranamég sohasem érezte olyan magányosnak magát, mint amikor jó utat kívánt szeretett pártfogójának.

Tasslehoffra szintén fájdalmas búcsú várt. A sárkánydárda fölötti örvendezés közepette mindenki megfeledkezett szegény Gnoshról és Életcéljáról, amely ezernyi darabra törve hevert a gyepen. Mindenki, Fizbant kivéve. A vén mágus fölkelt a földről, ahol a széthasított Fehér Kő előtt hevert és odament a holtra vált gnómhoz, aki iszonyodva meredt a szilánkokra zúzott sárkánygömbre.

— Jól van na, jól van, fiacskám — dünnyögte Fizban —, ez azért még nem a világ vége!

— Igazán nem? — kérdezte Gnosh és nyomorult állapotában befejezte a tómondatot.

— Hát persze, hogy nem... csak a megfelelő távlatokból kell szemlélned az egészet. Miért...? Lám, most lehetőséget kaptál rá, hogy belülről is megvizsgáld azt a sárkánygömböt.

Gnosh könnyes szeme fölragyogott. — Igazad van! — rikkantotta pillanatnyi szünet után — és fogadjunk, hogy össze is tudom ragasztani, ha...

— Persze, persze — dörmögte Fizban sietve, de Gnosh máris előrelódult, s közben egyre gyorsabban és gyorsabban hadart.

— Összeilleszthetnénk a darabjait,, hátnemlátod... aztánrajzolhatnánkegyábrát, amelyenmindegyikszilánkot kiterítenénkegysíkba ésaztán...

— Nyugalom, nyugalom... — motyogta Fizban.

— Félre, utat! —brekegte Gnosh fontoskodva, és igyekezett távolabb terelni a gömb maradványai körül tolongókat. — Vigyázz, hová lépsz, Lord Gunthar! És igen, most szépen megvizsgáljuk a belső oldalát is, azután elkészítem a jelentésemet... alig pár héten belül...

Gnosh és Fizban körülkerítette a kérdéses gyeprészt és munkához látott. A következő két napon Fizban a Fehér Kő romjain állva gondosan rajzolt, megpróbálta pontosan bejelölni minden egyes töredék helyét, mielőtt fölvették volna. (A vén mágus egyik ábrája rejtélyes módon Tasslehoff térképtokjában kötött ki. Jóval később a surranó rájött, hogy az egy ostábla játék ábrája, amit az öreg varázsló maga ellen játszott és minden jel szerint el is veszített...)

Ezalatt Gnosh lelkendezve futkosott négykézláb a fűben, és számokkal ellátott pergamenfecniket ragasztott az azoknál jóval kisebb üvegcserepekre. Fizban segítségével végül összeszedett 2.687 sárkánygömb-darabot és egy jókora kosárban elcipelte magával a Ráseránts Hegy gyomrába.

Tasslehoffnak fölkínálták a választást: vagy maradjon Fizbannal, vagy ő is menjen Palanthasba Lauranával ésKovával. Tass biztos volt benne, hogy két olyan ártatlan jószág, mint az elf-hajadon és a törpe aligha élheti túl az utat nélküle, de öreg barátjától is igen nehezére esett megválnia. Két nappal a hajójuk indulása előtt még utoljára meglátogatta a gnómokat és Fizbant.

Vérfagyasztó katapultálást követően a Vizsgáló Teremben bukkant rá Gnoshra. A szétzúzott sárkánygömb fölcímkézett és megszámozott darabjai két teljes asztalt borítottak be.

— Teljesmértékbenlenyűgöző — hadarta Gnosh olyan sebesen, hogy belegabalyodott a mondókájába —, mivel máriselemeztükazüveget, érdekesanyag, semmihezsemhasonlít, amiteddigláttunk alegnagyobbfölfedezés ebbenaszázadban...

— Szóval elérted az Életcélodat? — szakította félbe Tass. — Jóatyád lelke...

— Végremegnyugodott! — rikoltotta Gnosh és nyomban visszatért a munkájához. — Úgyörülökhogybeugrottál éshamégegyszer errejárszlátogassmegbennünket...

— Eljövök! — mosolygott a surranó.

Fizbant két emelettel lejjebb találta meg. (Lenyűgöző repülés volt... csak elkiáltotta a kívánt emelet számát és kiugrott az űrbe. Hálók pattantak elő és rándultak vissza, csengők csilingeltek, gongok zengtek, sípok rikoltoztak. Tasst végül a talajszint fölött egy emelettel kapták el, amikor már ömlött a sok szivacs a kürtő padozatára.)

Fizban éppen a Fegyverfejlesztési Részlegnél vendégeskedett, gnómok szoros gyűrűjében, akik valamennyien osztatlan csodálattal bámultak rá.

— Ó, te vagy az, kölyök? — meresztette szemét Tassra üres tekintettel. — Epp jókor érkeztél, hogy tanúja légy a legújabb fegyverünk kipróbálásának. Ez forradalmasítja a hadviselést. Még a sárkánydárdákat is szükségtelenné teszi.

— Valóban? — rikkantotta a surranó lelkesen.

— Így igaz! — nyomatékosította Fizban. — No, állj csakszépen oda — intett egy gnóm felé, aki máris pattant, hogy teljesítse a kívánságát és szökellve igyekezett az ezerféle lommal borított helyiség közepére.

Fizban fölemelt valamit, amit Tasslehoff egy fölhergelt halászmester által kezelésbe vett íjpuskának nézett. Tulajdonképpen valóban íjpuska volt. De nyílvessző helyett egy, az elejére illesztett horogról fityegő jókora háló ékesítette. Fizban morogva és dörmögve parancsolta a gnómoknak, hogy álljanak mögé és adjanak neki elég helyet.

— Akkor most te vagy az ellenség — mondta a mágus a helyiség közepén reszkető gnómnak. Erre a gnóm azonnal dühödt, harcias képet vágott. A többiek elismerően bólogattak.

Fizban célzott és lőtt. A háló kiröppent a levegőbe,megakadt a horogban és az íj ívében, majd visszacsapott,mint egy lehulló vitorla és beterítette a varázslót.

— Az a nyavalyás horog! — dörmögött Fizban.

A gnómok gyorsan és ügyesen kiszabadították.

— Azt hiszem, búcsúzni kell — mondta Tass és lassan a mágus felé nyújtotta a kezét.

— Ne mondd! — nézett rá Fizban meglepetten. — Talán mennem kell valahová? Senki sem figyelmeztetett. Még össze sem csomagoltam...

— Én megyek valahová — magyarázta Tasslehoff türelmesen — Lauranával. Magunkkal visszük a dárdákat és... ó, de azt hiszem, erről senkinek sem szabadna beszélnem — csicseregte zavartan.

— Ne is törődj vele... hallgatok, mint a sír — suttogta Fizban olyan élesen, hogy a helyiség legtávolabbi sarkában is hallható volt. — Biztosan megtetszik neked Palanthas. Nagyon kedves város. Sturmnak add át üdvözletemet. Ó, és Tasslehoff — pillantott a mágus a surranóra cinkosan

-, azt hiszem, igazán helyesen cselekedtél, fiam.

— Úgy véled? — csipogta Tass reménykedve. — Igazán örülök. — Elgondolkodott. — Töprengtem rajta... amit mondtál... a sötét útról. Én talán...

— Attól tartok, igen — komorodott el Fizban arca, amint keményen megmarkolta a surranó vállát —, de megvan hozzá a bátorságod, hogy végigmenj rajta.

— Magam is remélem — eresztett meg Tass egy rövid sóhajtást.

— Nos, minden jót. Hamarosan visszajövök. Amint vége lesz ennek a háborúnak.

— Hmm, sajnos tartok tőle, hogy már nem leszek itt — mondta Fizban olyan heves fejcsóválással, hogy a süvege félrebillent. — Hamarosan, amint tökéletesítettük ezt az új fegyvert, én is elmegyek innen... — Egy pillanatig tétovázott. — Mit mondtam, hová is kell mennem? Sehogy sem jut az eszembe! De ne is törődj vele... hamarosan találkozunk megint. Most legalább nem egy nagy halom csirketoll alatt hagysz itt! — motyogta és tétován tapogatózott a süvege után.

Tass fölemelte a padlóról és átnyújtotta neki.

— Viszontlátásra! — mormolta a surranó és a hangja elcsuklott.

— Viszontlátásra, Isten veled! — integetett Fizban derűsen. Aztán, óvatos pillantást vetve a gnómok felé, közelebb húzta magához a surranót. — Hmm, alighanem megint elfelejtettem valamit... mi is az én nevem...?

Valaki más is búcsút mondott a vén mágusnak, csak nem éppen az említett körülmények között.

Elistan hosszú léptekkel rótta Sancrist fövenyét, miközben a csónakra várt, amely majd Dél-Ergothba viszi. Az ifjú Douglas-szal elmélyült beszélgetést folytatott: Elistan a régi istenek hitérol magyarázott a lelkesen figyelő ifjúnak. Elistan váratlanul fölpillantott és meglátta maga előtt a vén, kótyagos varázslót, akivel utoljára a Tanács ülésén találkozott. Már napok óta kereste a lehetőséget, hogy szót válthasson vele, de Fizban mindig kitért az útjából. Ezért lepődött meg most annyira Elistan, amikor meglátta a homokban bukdácsolva közeledő vénembert. A mágus lehajtotta a fejét és halkan motyogott valamit maga elé. Elistan már attól tartott, hogy megint elmegy mellettük és észre sem veszi őket, amikor a vén mágus hirtelen fölemelte a fejét.

— Ó, micsoda véletlen! Nem találkoztunkmi már valahol? — kérdezte pislogva.

Elistannak egy pillanatig nem jött ki hang a torkán. A pap szélcserzett, napbarnított arca szinte kifakult. Végül azért csak megfelelt a vén mágus kérdésére, fátyolos, fojtott hangon. — De, valóban találkoztunk már, uram... én is úgy emlékszem. És bár csak a napokban mutattak be bennünket egymásnak, úgy érzem, mintha régtál fogva jó ismerősök lennénk.

— Valóban? — mérte végig a vén mágus a papot gyanakvó tekintettel. — De remélem, ezzel nem élemedett koromra óhajtasz utalni, igaz?

— Nem, persze, hogy nem — mosolyodott el Elistan.

Az öregember arca földerült.

— Hát akkor, jó utat... és biztonságosat! Isten veletek!

Ezzel az öregember, görbe, göcsörtös botjára támaszkodva elcsoszogott mellettük. Egyszer csak váratlanul megtorpant és visszafordult. — Most jutott eszembe az a fránya név... Fizban!

— Ígérem, nem felejtem el! — mondta Elistan komolyan és meghajtotta a fejét. — Fizban!

Az öreg varázsló kedélyesen biccentett és tovább csoszogott a part fövenyén, Elistan pedig gondolataiba mélyedve, megkönnyebbült sóhajtással folytatta útját.

8.
A Perechon
Régi idők emlékei

Ez őrültség, remélem tisztában vagy vele!? — sziszegte Caramon.

— Nem is lennénk itt, ha épelméjűek volnánk, nem igaz? — válaszolta neki Tanis fogcsikorgatva.

— Nem... — motyogta Caramon. — Azt hiszem, igazad van.

A két férfi egy sötét fasor árnyékában állt, egy olyan város közepén, ahol a fasorokban leginkább csak patkányokat, részegeket és hullákat láthat az arra vetődő.

A romváros neve Roncsosd volt... igen találó elnevezés egy olyan hely esetében, amely Istar Vértengerének partján áll, és olyan, akár egy sziklazátonyra vetődött hajóroncs.

A Krynn népeinek legalja söpredéke által lakott város most ráadásul megszállás alatt is állt: nyüzsögtek benne a sárkányfattyak, goblinok és mindenféle fajú zsoldosok, akiket a magas fizetség és a hadizsákmány reménye csábított a Sárkány Nagyurak táborába.

Így esett, hogy a „többi szeméthez hasonlóan", amint azt Raistlin megjegyezte, a társaság is ott hánykolódott a háború árapályának hullámain, amelyek végül Roncsosd partjára vetették őket. Azt remélték, hogy itt majd bérelhetnek egy hajót, amely elviszi őket veszedelmes útjukra, Ansalon északi partjai mentén Sancristba, vagy... valahová...

Később ádáz viták forrása lett, hová is menjenek... különösen miután Raistlin valamelyest fölépült váratlan nyavalyájából. A társaság aggódó pillantásokkal méregette őt, miután megpróbálkozott a. sárkánygömb fölhasználásával... és nem csupán az egészségi állapota miatt. Mi történhetett, amikor hozzányúlt a gömbhöz? Vajon milyen újabb veszedelemnek tette ki őket?

— Nem kell félnetek — nyugtatta őket amágus megszokott, suttogó hangján. — Én nem vagyok olyan gyönge és bolond, mint az az elf-király. Hatalmamba kerítettem a gömböt, az pedig nem szerzett uralmat fölöttem.

— Akkor hát, mire való és hogyan válhatna a hasznunkra? — kérdezte Tanis némi ijedelemmel a mágus fémes arcának jeges kifejezése láttán.

— A gömb fölötti hatalom megszerzése kiszipolyozta minden erőmet — felelte Raistlin és mereven bámulta a mennyezetet az ágya fölött. — Sokat kell még tanulnom, mielőtt rájövök a használatának igazi titkára.

— Tanulnod... — ismételte meg Tanis. — Tanulmányoznod magát

a gömböt?

Raistlin rávillantotta a szemét, majd ismét a plafonra meredt. — Nem — válaszolta hidegen. — Azoknak a régi mágusoknak a könyveit, akik megteremtették a gömböt. El kell mennünk Palanthasba, az ott élő tudós, Astinus könyvtárába.

Tanis egy darabig nem szólt semmit, csak hallgatta, hogyan szörcsög a levegő a keservesen lélegző varázsló tüdejében.

Vajon miért ragaszkodik ehhez az élethez? — töprengett magában Tanis.

Reggel még havazott, de a hóesés később esőre váltott. Tanis hallgatta, hogy dobolnak az esőcseppek a kocsi tetején. Az égen súlyos felhők száguldottak. Először azt hitte, hogy csak a nappali sötétség okozza, de ahogy Raistlint nézte, érezte, amint testében szétárad a hideg, míg csaknem megdermeszti a szívét.

— Ezekre a könyvekre gondoltál, amikor azokat az ősi varázsigéket emlegetted? — kérdezte végül.

— Hát persze, mi másra? — a köhögés egy pillanatra a mágusba fojtotta a szót, azután halkan mormolta maga elé: — Mikor beszéltem én... régi varázsigékről?

— Amikor itt rád találtunk — felelte Tanis és közelebb hajolt a mágushoz. Mély ráncra lett figyelmes Raistlin homlokán és észrevette, hogy akadozó hangja is megfeszül.

— És mit mondtam?

— Nem sokat — dörmögte Tanis komoran. — Csak valami ősi varázsigéket emlegettél, amelyek hamarosan a tieid lesznek.

— Csak ennyit?

Tanis nem felelt neki azonnal. Raistlin különös, homokóra-szeme hidegen meredt rá. A fél-elf megrázkódott és lassan bólintott. Raistlin elfordította a fejét és lehunyta a szemét. — Most aludnom kell — suttogta halkan. – Ne feledd, Tanis, Palanthas!

Tanisnak el kellett ismernie magában, hogy pusztán személyes indítékok folytán igyekezett annyira Sancristba.

Reménytelenül is abban reménykedett, hogy Laurana, Sturm és a többiek ott lesznek, s különben is, ígéretének megfelelően, oda kellett elvinnie a sárkánygömböt. Mindezzel szemben állt Raistlin határozott követelése, hogy Astinus könyvtárába menjenek és tárják föl a gömb működésének titkát.

Gondolatai még akkor is kuszán kavarogtak, amikor Roncsosába értek. Végül is úgy döntött, hogy egy északi irányba tartó hajóra szállnak majd föl és később határozzák el, hol kötnek ki.

Roncsosdba érvén azonban sokkhatásként érte őket a felismerés: több sárkányfattyú nyüzsgött a városban, mint amennyit a Port Baliforból északra vezető útjukon összesen láttak. Az utcákon egymást érték a minden idegen iránt élénken érdeklődő, állig fölfegyverzett

őrjáratok. Tanisék még a városba érkefésük előtt szerencsésen túladtak a kocsin, s így könnyen elkeveredhettek a nagy forgatagban. De alig pár perce voltak csak a falakon belül, amikor tanúi lehettek, amint a sárkányfattyak egyik árjárata letartóztat egy embert, úgymond „kihallgatás" végett.

A látvány megriasztotta őket, s ezért megszálltak az első, útjukba akadó fogadóban, egy lezüllött, városszéli negyedben.

— Hogy jutunk el így egyáltalán a kikötőbe, arról nem is beszélve, miként bérelhetünk valami hajót? — kérdezte Caramon, miután elfoglalták lepusztult szobáikat. — Mi van itt?

— A fogadós azt állítja, hogy egy Sárkány Nagyúr tartózkodik a városban. A katonái meg valami kémeket vagy kiket keresnek — mormolta Tanis nyugtalanul. A társaság tagjai összenéztek.

— Lehet, hogy éppen ránk vadásznak-mondta Caramon.

— Nevetséges! — vágta rá Tanis gyorsan... túlságosan is gyorsan. — Rémeket láttok. Ugyan, honnan tudhatnák, hogy itt vagyunk, vagy éppenséggel mit hoztunk magunkkal?

— Nem is tudom... — dörmögte Zúgószél sötéten és Raistlinre nézett.

A mágus hűvösen viszonozta a pillantását, de válaszra nem méltatta. — Hozz forró vizet az italomhoz! — utasította Caramont.

— Egyetlen dolgot tudok elképzelni — mondta Tanis, amikor Caramon visszajött a fivére által rendelt vízzel. — Caramonnal kimegyünk ma este és elintézünk két katonát a sárkányseregből. Megszerezzük az egyenruhájukat. Nem a sárkányfattyakét — tette hozzá sietve Caramon undorodófintora láttán. — A nálunk szolgálatot teljesítő ember-zsoldosokét. Akkor aztán szabadon mozoghatunk a városban.

Némi vita után mindenki belátta, hogy ez az egyetlen megvalósíthatónak tűnő elképzelés. Kedvetlenül elfogyasztották vacsorájukat a szobáikban, mivel elég kockázatosnak látták az ivót.

— Remélem rendbe jössz — aggódott Caramon, amikor visszavonultak közös szobájukba.

— Nincs szükségem gondoskodásra — felelte Raistlin, fölkelt, elővett egy varázskönyvet, hogy elmerüljön a tanulmányozásában, de a rátörő köhögési roham nyomban hétrét görnyesztette.

Caramon támaszt nyújtott volna neki, de a mágus elhárította a kezét.

— Menj innen — nyögte Raistlin —, hagyj engem békén!

Caramon tétovázott, aztán fölsóhajtott: — Hát persze, Raist! mormolta, majd kiment a szobából és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

Raistlin egy darabig csak állt és zihálva kapkodta a levegőt. Lassan átvágott a szobán és letette a könyvet. Reszkető kézzel kiemelt

egy zacskót a sok holmi közül, amit Caramon halmozott föl az ágya mellett álló asztalon. Kinyitotta és kiemelte belőle a sárkánygömböt.

Caramon és Tanis..., a fél-elf kámzsáját mélyen a fejébe húzva — nekivágott Roncsosd utcáinak és két olyan katonára vadászott, akiknek az egyenruhája megfelelhetett volna nekik. Tanis esetében még elég könnyen ment volna a dolog, de már sokkal nehezebb volt olyan gárdistát találniuk, akinek a páncélja rámenet volna Caramon hatalmas testére.

Mindketten jól tudták, hogy igyekezniük kell. Többször is sárkányfattyak gyanakvó pillantását érezték magukon. Két sárkányember egyszer meg is állította őket és durván faggatóztak róla, mit keresnek arrafelé? Caramon nyers zsoldosnyelven azt felelte nekik, hogy be akarnak állni aSárkány Nagyúr seregébe, mire útjukra bocsátották őket, de a jó barátok tisztában voltak vele, hogy csak idb kérdése és elkapja őket valami komolyabb őrjárat.

— Kíváncsi vagyok, mégis mi történik itt? — mormolta Tanis gondterhelten.

— Talán a háború kedvezően alakul a Nagyurak... — kezdte Caramon, majd fölkiáltott —...odanézz Tanis! Abba a kocsmába, mintha...!

— Látom... iigen, alighanem a te méreted! Húzódjunk be a fasorba, ott megvárjuk, amíg kijönnek és akkor...! — és a fél-elf olyan mozdulatot tett, mintha valakinek kitekerné a nyakát. Caramon bólintott. Keresztülvágtak a mocskos utcán és behúzódtak a fák árnyékába, olyan helyre, ahonnan szemmel tarthatták a kocsma ajtaját.

Már éjfélre járt az idő... a holdak nem jöttek föl ezen az éjszakán. Az eső alábbhagyott, de még felhők borították az eget. A fák között lapulók súlyos köpönyegeik ellenére is hamarosan reszkettek a hidegtől. Lábuk körül patkányok surrantak, amitol undor fogta el őket. Egy részeg hobgoblin betévedt a fasorba, botladozva elment előttük és fejjel beesett egy szemétkupacba. Nem kelt föl, ott maradt fekve és búzétöl a két várakozót elfogta a hányinger, de nem adták föl leshelyüket.

Egyszer csak rég várt hangra figyeltek föl..., részeg röhögésre és emberek köznyelvi ordítozására. A két gárdista, akikre lestek, kitámolygott a kocsmaajtón és bizonytalan léptekkel megindult feléjük.

A járdán álló magas vasserpenyőben izzó túz némi fényt vetett a sötét utcára. A martalócok a halvány fénykörbe értek, s így Tanis jobban megfigyelhette őket. Mindketten a sárkánysereg tiszti egyenruháját viselték. Most léptethették őket elő — gondolta a fél-elf —, biztosan ezt ünnepelték meg. Páncéljuk újként csillogott,

viszonylag tiszta és teljesen ép volt. Ráadásul egész jó minőségű, állapította megTanis elégedetten. Kékes acélból készítették, a Nagyúr sárkánypáncéljának mintájára.

— Felkészültél? — kérdezte Caramon, mire Tanis biccentéssel válaszolt.

A harcos kivonta a kardját. — Mocskos elf! — bődült el mély, hordókongású basszusán. — Végre elkaptalak... most velem jössz a Sárkány Nagyúr elé, hitvány kém!

— Soha nem fogsz el élve! —kiáltotta Tanis és ő is kardot rántott.

A kiáltozásra a két újdonsült tiszt megtorpant és ködös tekintettel méregette a sötétséget.

Növekvő érdeklődéssel lesték Tanis és Caramon mímelt pengeváltását, amint a két harcos fölvette a megfelelő állást. Amikor Caramon háttal került a tiszteknek, a fél-elf hirtelen felédöfött és a mozdulattal kiütötte a kardot a másik kezéből.

— Gyorsan! Segítsetek elkapni! — bömbölte Caramon. — Vérdíjat túztek ki a fejére... élve vagy holtan!

A tisztek nem tétováztak. Részegen kapkodtak fegyverük után és képükön a kegyetlen gyönyör kifejezésével lódultak Tanis felé.

— Pompás! Kardhegyre vele! — biztatta őket Caramon és kivárta, amíg elhaladnak mellette. Ekkor... éppen abban a pillanatban, amikor ütésre emelték kardjukat, Caramon két hatalmas marka lecsapott a nyakukra. A fejüket nagy erővel összecsapta és hagyta, hogy elernyedt testük végigvágódjon a földön.

— Gyorsan! — mordult föl Tanis és az egyik alakot a lábánál fogva kivonszolta a tűz fényköréből, Caramon a másikkal a nyomában. Sietve nekiláttak, hogy lefejtsék róluk a páncélt

— Phű! — fintorgott Caramon —, ez itt biztosan fél-troll, és kezével próbálta elhessegetni orra elől a förtelmes bűzt.

— Ne nyavalyogj! — pirított rá Tanis, miközben kitapogatta, hogy működik a bonyolult kapcsok és szíjak rendszere. — Te legalább tudod, hogy viselik az ilyen vackokat... segíts már kinyitni, gyorsan!

— Hát persze! —vigyorgott Caramon és ügyesen belerázta Tanist a vértezetbe. — Lám, egy elf vaspáncélban! Mivé fajult ez a világ!

— Szomorú idők — mormolta Tanis. — Különben, hol is találkozhatunk azzal a hajóskapitánnyal, akit Vilmos emlegetett?

— Azt mondta, hogy hajnaltájt mindig a hajóján tartózkodik.

— A nevem Maquesta Kar-thon — mondta a nő hűvös, üzletasszonyi arckifejezéssel. — És, hadd kockáztassam meg, hogy ugye nem vagytok a sárkánysereg tisztjei... hacsak nem fogadnak föl elfeket is mostanában.

Tanis elvörösödött és lassú mozdulattal levette tiszti sisakját. — Ennyire nyilvánvaló?

A nő megvonta a vállát. — Talán nem mindenkinek... az a szakáll igazán pompás... no jó, akkor fél-elf, azt hiszem. A sisak meg eltakarja a fületed, de ha nem öltesz álarcot, az a szép, mandulavágású szemed azonnal elárul. De nem sok sárkányfattyú nézhet a szép szemedbe, nem igaz? — Ezzel hátradőlt a székében, csizmás lábát föltette az asztalra és még egyszer, hűvösen végignézett az előtte állón.

Tanis hallotta, amint Caramon fölvihog és szabályosan lángolt a füle.

A Perechon fedélzetén voltak, a kapitány kabinjában, szemben magával a kapitánnyal. Maquesta Kar-thon Észak-Ergoth valamelyik sötét bőrű népének szülötte lehetett. Honfitársai évszázadok óta a tengereket járták, és a közhiedelemnek megfelelően értették a vízimadarak és a delfinek nyelvét. Amint Maquestát nézte, Tanisnak Vasverő Theros jutott az eszébe. A nő bőre csillogóan feketé volt, gyapjas, göndör haját aranypánt szorította a homlokára. Barna szeme éppúgy ragyogott, akár a bőre. De övében megvillant egy acéltár és a tekintete is fémes-hidegen meredt látogatóira.

— Üzleti ügyben jöttünk, kapitány, Maque... — akadt el Tanis nyelve a furcsa, idegen hangzású néven.

— Hát persze — felelte a ná. — És nevezzetek egyszerűen Maq-nak, mindkét fél számára könnyebb lesz. Jó, hogy hoztátok ezt aleveletMalacképű Vilmostól, különben szóba sem álltam volna veletek, de azt Írja benne, hogy rendes népség vagytok és a pénzetek is tiszta... szóval, beszéljetek! Hová is akartok eljutni?

Tanis és Caramon összenézett... pontosan ez volt a kérdés. A fél-elf különben abban sem volt biztos, hogy bárkinek ismernie kellene úticéljukat. Palanthas Solamniafővárosa volt és Sancrist a lovagok egyik közismert hídfőállása.

— Ó, az ég szerelmére! — csattant föl Maq a tétovázásuk láttán. Szeme fölvillant, lábát levette az asztalról és ridegen végigmérte őket. — Nos, vagy megbíztok bennem, vagy nem!

— És megbízhatunk benned? — kérdezte Tanis tétován.

Maq fölvonta a szemöldökét. — Mégis, mennyi pénzetek van?

— Éppen elég — válaszolta Tanis. — Egyelőre legyen elég annyi, hogy északra akarunk menni, a Nordmaar fok megkerülésével. Ha még ott is megfelelőnek találjuk egymás társaságát, akkor továbbutazunk. Ha nem, akkor kifizetünk, te pedig partra teszel bennünket egy biztonságos kikötőben.

— Kalaman — mondta Maq és fölegyenesedett. Látszott rajta, hogy elgondolkodik. — Az egy jó kikötő... legalább olyan biztonságos, mint bármelyik másik manapság. A fele pénz most... a másik felét Kalamanban. A továbbiakat majd megbeszéljük.

— És biztos kikötés Kalamanban — tette hozzá Tanis.

— Ki ígérhetne ilyesmit mostanság? — vonta meg a vállát Maq.

— Elég kockázatos a tengeri utazás ebben az évszakban. Egykedvűen fölemelkedett és úgy nyújtózkodott ki, mint egy macska. Caramon is gyorsan talpra szökkent és elismerő pillantással nézett végig rajta.

— Áll az üzlet! — jelentette ki a nő. — Gyertek, megmutatom a hajót!

Maq fölvezette őket a fedélzetre. A hajót megbízhatónak, stabilnak látta Tanis, aki egyébként semmit sem értett a tengerészethez. A nő eleinte hűvösen viselkedett és beszélt velük, de a hajó bemutatása alatt láthatóan fölengedett.

Tekintete és hanghordozása ugyanolyan— gondolta Tanis —, mint Tikáé, amikor Caramonnal beszélget. A Perechon nyilvánvalóan Maq egyetlen szerelme volt.

Maga a hajó csöndes volt és kihalt. — A legénység az első tiszttel együtt partra szállt — magyarázta Maq. Tanis egyetlen alakot látott afedélzeten, amint éppen egy vitorlát göngyölt össze. Amikor elmentek mellette, a matróz fölnézett rájuk és Tanis észrevette, hogy összerezzen a sárkánysereg tiszti páncélja láttán.

— Nocesta, Berem! — vetette oda neki Maq megnyugtatóan, miközben elhaladtak mellette, és kezével lazán Tanis és Caramon felé intett. — Nocesta... utasok... pénz!

A férfi bólintott és szó nélkül folytatta munkáját.

— Ki ez az ember? — kérdezte Tanis halkan, miközben visszafelé ballagtak, hogy a kapitányi kabinban végleg nyélbe üssék az üzletet.

— Kicsoda? Berem? —kérdezte vissza Maq és körülnézett. — Ő a kormányos. Nem sokat tudok róla... pár hónappal ezelőtt bukkant föl, munkát keresett. Fölvettem fedélzetmosónak. Aztán a kormányosomat megölték egy összecsapásban a... ne is törődjetek vele... De az a fickó igen ügyes kormányosnak bizonyult, valójában jobb, mint az elődje. Különben eléggé különös alak. Néma. Egyetlen hangot sem hallani tőle és sohasem száll partra, hacsak nem kényszerítik. A nevét beírta a hajónaplóba, különben annyit sem tudnék róla. Miért kérded? — fordult Tanishoz, látván, hogy a fél-elf még mindig a férfit nézi.

Berem magas volt és erős testalkatú. Első tekintetre középkorúnak látszott, legalábbis emberi mércével mérve. A haja szürke, arca simára borotvált és cserzett, meglátszott rajta a hosszú, tengeren töltött idő hatása. A szeme viszont fiatalosan, tiszta fénnyel csillogott. A vitorlavarrótűt tartó keze sima és erős volt, akár egy fiatal emberé. Meglehet, elf-származék — gondolta Tanis —, bár erről egyetlen más vonása sem tanúskodott.

— Valahol már láttam — mormolta a fél-elf. — És te, Caramon? Nem emlékszel rá?

— Ugyan már! — dünnyögte a nagydarab harcos. — Sok száz embert láttunk az elmúlt hónapban... talán ott lehetett valamelyik előadásunk közönségének soraiban.

— Nem! — rázta meg a fejét Tanis. — Amikor először megláttam, Pax-Tharkas és Sturm jutott az eszembe róla.

— Hé, fél-elf, nekem sok dolgom van — szólalt meg Maquesta. — Döntünk végre, vagy tovább motyogtok egy vitorlafércelő alak fölött?

Ezzel a nő lement a csapóajtón. Caramon fegyverzetével csörömpölve, esetlenül botorkált utána. Tanis vonakodva követte őket. Az utolsó pillanatban visszanézett a férfira és azon kapta, hogy az különös, átható pillantással bámul utánuk.

— Akkor rendben van... te visszamész a fogadóba a többiekhez... én megveszem a szükséges holmikat. Amint a hajó készen áll, útra kelünk. Maquesta azt mondja, úgy négy nap múlva.

— Jó lenne hamarabb — dörmögte Caramon.

— Én is szeretném — felelte Tanis komoran. — Túl sok nyavalyás sárkányfattyú hemzseg errefelé. De meg kell várnunk a dagályt... vagy valami ilyesmi. Menj vissza a fogadóba és ne engedj ki az utcára senkit! Mondd meg a testvérkédnek, hogy szerezzen annyi füvet a kotyvalékához, amennyit csak tud, mert sokáig leszünk a tengeren! Pár óra múlva én is odamegyek, amint megvásároltam mindent.

Tanis nyugodtan sétált végig Roncsosd népes utcáin, senkinek sem volt feltűnő új sárkánypáncéljában, bár örült volna neki, ha leveheti. Megizzadt alatta, nehéz volt és törte a bórét. Mellesleg az sem volt egyszerű, miként viszonozza a sárkányfattyak és goblinok rafinált tisztelgését. Az egyenruhája által kiváltott általános tisztelet láttán lassacskán tudatára ébredt, hogy a zsoldosok, akiknek a páncélját megszerezték, igencsak magas rangúak lehettek. A fölismerés egyáltalán nem volt kellemes számára. Ezek szerint bárki, bármikor fölismerheti az öltözékét.

Azzal viszont tisztában volt, hogy nélküle semmire sem mehetne. Egész Roncsosdban. erősen feszült légkör uralkodott. Az utcákon is mintha jóval több sárkányfattyú járőrözött volna. A helyi lakosság többsége otthon lapult, az üzletek is jobbára zárva voltak... a kocsmák kivételével.

Ahogy sorra hagyta maga után a bezárt boltokat, Tanis aggódni kezdett, végül is hol szerezhetné be a hosszú tengeri utazáshoz szükséges dolgokat?

Éppen ezen töprengett egy bezárt boltajtó előtt, amikor váratlanul egy kéz ragadta meg a csizmáját és a földre terítette őt.

A meglepetéstől elakadt a lélegzete, a fejét súlyosan beverte a macskaköves burkolatba, és egy pillanatra teljesen megbénult a fájdalomtól. Ösztönösen a lábát markoló valami felé rúgott, de a szorítás túl erősnek bizonyult. Érezte, amint bevonszolják egy sötét sikátorba.

Heves mozdulatokkal próbálta lerázni kábultságát, hogy jobban

megnézhesse támadóját. Egy elf volt az! A ruhája piszkos és rongyos, elf-vonásait eltorzította a bánat és a gyűlölet, úgy tornyosult fölé, magasra emelt lándzsájával a kezében.

— Hitvány sárkányfattyú! — hörögte köznyelven. — A fajtád pusztította el a családomat... ölte meg a gyermekeimet és a feleségemet! Hiába könyörögtek kegyelemért, a tulajdon ágyukban végeztek velük. Ezt miattuk kapod! — és döfésre emelte a lándzsát.

— Shak ! It mo dracosali! — kiáltotta Tanis kétségbeesetten elf-nyelven és megpróbálta letépni a sisakját. De a gyásztól tébolyult elf nem látott és nem hallott semmit. Fegyvere lesújtott... de a következő pillanatban tágra nyilt a szeme a rémülettől. A lándzsa kiesett a kezéből, amint egy kard hegyét érezte meg a hátában. A haldokló elf ordítva vágódott el és hangos puffanással zuhant a járdára.

Tanis döbbenten nézett föl, vajon ki menthette meg az életét... és egy Sárkány Nagyurat pillantott meg a halott elf teteme fölött.

— Meghallottam a kiáltozásodat és láttam, hogy egyik tisztem keveredett bajba. Gondoltam, segítségre van szükséged — mondta a Sárkány Nagyúr és kinyújtotta kesztyűs kezét, hogy fölsegítse Tanist.

A fájdalomtól kábultan és csak arra gondolva, hogy el ne árulja magát, Tanis elfogádta a Nagyúr segítségét és nehézkesen talpra állt. Arcát félrefordította, hálát rebegett a sikátor sötétségéért, és reszelős hangon köszönetet mormolt. Ekkor észrevette, hogy a Nagyúr szeme kigúvad az álarca mögött.

— Tanis...?

A fél-elf teste görcsösen összerándult, még támadója lándzsája sem üthetett volna rajta kínzóbb és fájóbb sebet. Meg sem tudott szólalni, csak tehetetlenül bámulta, amint a Nagyúr gyors mozdulattal lekapja fejéről kékes-aranyló fénnyel sziporkázó sárkánymaszkját.

— Tanis, hát te vagy az!? — kiáltotta a Nagyúr és széttárta a karját.

A fél-elf csak két csillogó, barna szemet és vonzó, ferde mosolyra húzódó szájat látott maga előtt.

— Kitiara...!

9.
Tanis fogságban

— Nos, Tanis, hát tiszt lettél, s ráadásul az én parancsnokságom alatt állsz! Gyakrabban kellene szemlét tartanom a csapataim fölött! nevetett föl Kitiara és szorosan belékarolt. — Hiszen remegsz!

Jókorát estél! No, gyere! A szállásom itt van a közelben. Iszunk egyet, ellátjuk a sebeidet, azután... beszélgetünk.

Tanis... egyáltalán nem a fejsebétől szédülten... hagyta, hogy Kitiara kitámogassa a fasorból a járdára. Túl sok minden történt vele és túl hirtelen. Egy perce még a bevásárláson járt az esze, most pedig karonfogva sétál egy Sárkány Nagyúrral, aki éppen most mentette meg az életét, és aki nem más, mint az a nő, akit oly sok éven át szeretett.Kényszeredetten bámult rá, és Kitiara... a ráirányuló tekintet tudatában... viszonozta a pillantását hosszú, koromfekete szempillái alól.

Jól áll neki az éjkék, csillogó, sárkánypikkelyes páncél — kapta magát Tanis a gondolaton. Testhezálló volt a páncél, kiemelte hosszú combjának ívét.

Sárkányfattyak nyüzsögtek körülöttük, lesve, hogy a Nagyúr legalább egy biccentésre méltatja őket. Kitiara azonban ügyet sem vetett rájuk, könnyedén cseverészett Tanisszal, mintha csak előző nap délután váltak volna el egymástól és nem öt esztendővel ezelőtt. A férfi nemkövette a szavait, agya még mindig a döbbenetes helyzetet emésztette, míg a teste... ismét... fölhevült a nő közelségétől.

Az álarctól Kitiara haja átnedvesedett, fürtjei halántékára és homlokára simultak. Néha szórakozottan félresimította őket kesztyűs kezével. Régi szokása volt ez a mozdulat és az apró, jelentéktelen gesztus élénk emlékeket ébresztett...

Tanis megrázta a fejét, elkeseredetten próbálta összerakni széttört világának darabjait, hogy végre odafigyelhessen a lány szavaira. Barátai élete attól függ, mit cselekszik most.

— Füllesztő ez a sárkánysisak — mondta éppen a nő — és nincs is rá szükségem, hogy kordában tartsam az embereimet, nem igaz? — kacsintotta a másik felé.

— P...persze — dadogta Tanis és érezte, hogy elvörösödik.

— A régi jó Tanis — dorombolta a lány és egész testével hozzásimult. — Még mindig úgy pirulsz el, mint egy kisiskolás. De te sohasem voltál olyan, mint a többiek... soha — tette hozzá lágyan. Magához vonta és szorosan átölelte a férfit. Behunyta a szemét és nedves ajkát az övéhez érintette...

— Kit...! — nyögte Tanis fojtott hangon és hátratántorodott. —

Ne itt! Ne a nyílt utcán! — tette hozzá mentegetőzve.

Kitiara egy pillanatig mérgesen nézett rá, aztán meg-vonta a vállát és leengedte a karját, hogy ismét a férfi karjába fűzze. Így vonultak tovább az utcán, a sárkányfattyak tréfálkozó rikoltozásának kíséretében.

— A régi Tanis! — ismételte meg Kitiara, ezúttal kurta, szisszenő sóhajtással. — Nem is tudom, miért bocsátom meg neked ezt! Ha bárki más így visszautasítana, rögtön a kardom élén végezné... Különben megjöttünk.

Kitiara belépett a város legjobb fogadójába, a Sós Szellőbe. A magas sziklán terpeszkedő épület Istar Vértengerére nézett, amelynek hullámai harsogva törtek meg a lenti zátonyokon. A fogadós elébük loholt.

— A lakosztályomat rendbe tették? — kérdezte Kitiara hűvösen.

— Természetesen, Nagyúr — lihegte a fogadós nagy hajbókolással. Amint nekivágtak a lépcsőnek, a tulajdonos gyorsan elébük vágott, hogy meggyőződjék róla, valóban minden rendben van-e odafönt.

Kit körülnézett, s miután kielégítőnek találta a helyzetet, sárkánysisakját hanyagul ledobta egy asztalra és kezdte lehúzni a kesztyűjét. Letelepedett egy karosszékbe és szándékos, érzéki hanyagsággal keresztbe vetette a lábát.

— A csizmámat! — mosolygott Tanisra.

A férfi nyelt egyet, halványan visszamosolygott rá és megmarkolta az egyik csizmás lábat. Régi játékuk volt ez..., hogy Tanis szabadítsa meg a lányt a csizmájától. A játék mindig azzal ért véget, hogy... De Tanis megpróbálta elterelni gondolatait azokról az emlékekről.

— Hozz nekünk egy palackkal a legjobb borodból — mondta Kitiara a hajbókoló fogadósnak —, és két poharat! — Barna szemét Tanisra szegezte és odanyújtotta a másik lábát is. — Aztán hagyj bennünket magunkra!

— De... uram — makogta a fogadós bizonytalanul —, üzenet érkezett Ariakus Sárkány Nagyúrtól...

— Ha be merészeled tolni a képedet ebbe a szobába, miután fölhoztad azt abort ... levágom a füledet — mormolta Kitiara negédesen, de közben csillogó tört húzott elő az övéből.

A fogadós elsápadt, bólintott és sietve távozott.

Kit fölkacagott. — Így ni! — sóhajtotta és megmozgatta kék selyemharisnyába bújtatott lába ujjait. — Most pedig én húzom le a te csizmádat...

— Én... nekem igazán mennem kellene — mormolta Tanis és erősen izzadt a páncélja alatt. — A... parancsnokomnak biztosan föltűnik a hosszú távollétem...

— De a hadtestednek én vagyok a parancsnoka! – jegyezte meg Kitiara csúfondárosan. — Holnaptól pedig te leszel a hadtestparancsnok! Vagy még több, ha úgy akarod...! Most pedig ülj le!

Tanis nem tehetett mást, mint hogy engedelmeskedjék, és a szíve mélyén tisztában volt vele, hogy nem is akart mást, mint engedelmeskedni.

— Annyira örülök, hogy látlak! — duruzsolta Kit, amikor elébe térdelt és megfogta a csizmáját. — Sajnálom, hogy nem mehettem el Vigaszba, arra a találkozóra. Hogy vannak a többiek? Hogy van Sturm? Talán éppen a lovagokkal csatázik... gondolom. Nem csodálkozom rajta, hogy elváltatok egymástól. Olyan barátság volt a tiétek, amelyet sohasem értettem meg igazán...

Kitiara tovább fecsegett, de Tanis már nem figyelt oda a szavaira. Csak nézett rá elbűvölten. Már el is felejtette, milyen kedves, érzéki, milyen vonzó a lány. Elkeseredetten próbált a saját veszélyes helyzetére összpontosítani. De minden gondolatot kiszorított elméjéből a Kitiarával eltöltött szenvedélyes éjszakák emléke.

Ebben a pillanatban Kit fölnézett, egyenesen a szemébe. A férfi tekintetéből áradó szenvedély megragadta és foglyul ejtette... hagyta, hogy a csizma kicsússzon a kezéből. Tanis ösztönösen előrehajolt és magához vonta a lányt. Kitiara a nyaka köré fonta a karját és ajkát a férfiéra tapasztotta.

Érintésére Tanist teljesen hatalmába kerítették az öt éve szívét marcangoló érzések és vágyak. A lány meleg, nőies illata elkeveredett a bőrpáncél és a fegyverek acéljának szagával. A csókja, akár maga a tűz! Elviselhetetlenné fokozódott benne a fájdalom... és Tanis csak egyetlen módját tudta a levezetésének.

Amikor a fogadós bekopogtatott az ajtón, nem kapott választ. Elismeréssel megcsóválta a fejét... a harmadik férfi volt ez, ugyanannyi nap alatt... letette a palackot a küszöbre és távozott.

— És most — dünnyögte Kitiara álmosan, Tanis karjai között... mesélj az én kis öcsikéimről! Még mindig együtt vagytok? Legutoljára akkor láttam őket, amikor Tarsisból menekültetek, azzal az elf-nővel.

— Szóval te voltál az! — mondta Tanis és visszagondolt a kék sárkányokra.

— Hát persze — húzódott közelebb hozzá Kit. — Tetszik a szakállad — mormolta a férfi arcát cirógatva —, eltakarja azokat a nem túl csábos elf-vonásaidat. Különben, hogyan kerültél a seregbe?

Tényleg, hogyan? — gondolta magában Tanis rémülten.

— Elf...elfogtak bennünket Silvanestiben. Az egyik tiszt meggyőzött róla, hogy ostobaság harcolnom a Sö ... Sötétség Királynője ellen.

— És az én öcsikém?

— El ... elváltunk egymástól — nyögte Tanis gyenge hangon.

— Kár — sóhajtott föl Kit — szerettem volna újra látni őket. Caramon már biztosan valóságos óriás. És Raistlin... úgy hallottam, egész ügyes mágus lett belőle. Még mindig vörös köpönyeget visel?

— A...Azt hiszem — motyogta Tanis —, már nem láttam őt...

— Már nem sokáig fogja azt viselni — mondta Kit önelégülten. — Ő éppen olyan, mint én... Raist mindig is vágyott, a hatalomra...

— És veled mi újság? — szakította félbe Tanis. — Mit művelsz errefelé, ilyen messzire a hadműveletektől? A harcok északon zaj...

— Hogy mit csinálok itt? Pontosan azt, amit te magad is! — válaszolta Kit tágra nyiló szemmel. — A Smaragdembert keresem, természetesen.

— Valahol mintha már találkoztam volna vele — mormolta Tanis és megrohanták az emlékképek. Az a matróz a Perechon fedélzetén! A férfi, aki Pax-Tharkasban együtt menekült a szerencsétlen Ebennel. Az ember a mellkasa közepébe ágyazott zöld drágakővel!

— Szóval megtaláltad!? — ült föl Kitiara mohó arccal. — Hol, Tanis? Hol? — és barna szeme fölragyogott.

— Nem vagyok biztos benne — akadt el Tanis lélegzete. — Nem biztos, hogy valóban ő volt az... egészen fölületes leírást kaptam csak róla...

— Emberi léptékkel olyan ötvenévesnek látszik — mondta Kitiara izgatottan —, de olyan különös, fiatalos a szeme és a keze is, akár egy ifjúé. És a mellkasán, a húsba ágyazva egy nagy zöld ékkövet visel. Jelentést kaptunk róla, hogy itt látták, ebben a városban. Ezért küldött ide engem a Sötétség Királynője! Ő mindennek a kulcsa, Tanis! Találd meg őt... és többé nincs erő Krynn földjén, amely megállíthatna bennünket!

— De miért? — Tanisnak nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze hangja nyugodtságát. Mi olyan életbevágóan fontos benne, hogy... izé, általa nyerhetjük meg a háborút?

— Ki tudja? —vontameg karcsú vállát Kitiara és visszabújt Tanis karjába. — De hiszen te reszketsz! No majd én fölmelegltelek. — Ezzel belecsókolt a férfi nyakába és végigsimította a testét. — Csak annyit mondtak nekünk, hogy a legfontosabb, amit tehetünk e háború gyors befejezéséért, ha egy ügyes húzással elkapjuk őt!

Tanis érezte, amint a nő érintésétől felforr a vére.

— Gondold csak el! — suttogta Kitiara a fülébe a bórét égető, forró, párás lehellettel — ha megtalálnánk őt... te meg én... egész Krynn itt heverne a lábunk előtt. A Sötétség Királynőjétől pedig olyan jutalmat kapnánk, amilyenről még csak álmodni sem mertünk! Te meg én, Tanis, örökre együtt! Gyerünk hát!

A lány szavai vadul visszhangzottak a tudatában. Ők ketten, együtt, örökre. Befejezik a háborút és ók lesznek Krynn urai. Nem! —

gondolta magában összeszoruló torokkal. Ez téboly, maga az árület! A népem... a barátaim... de hát nem tettem már éppen eleget? Mivel tartozom én akármelyiküknek... embereknek vagy elfeknek? Semmivel! Éppenséggel ők bántottak meg engem, kivetettek maguk közül. Ennyi hosszú éven át... számkivetettként éltem! Mit törődnék velük? Most én jövök! Ideje, hogy magamra is gondoljak... a változatosság kedvéért. Es itt az a nő, akiről annyit álmodoztam! És most végre az enyém lehet! Kitiara... olyan gyönyörű... olyan kívánatos...

— Nem — mondta keményen Tanis egy pillanattal később. — Nem! — ismételte meg utána kedvesebben. Kinyújtotta a karját és ismét magához vonta a lányt. — Holnap is megtaláljuk. Ha tényleg ő volt az, akkor úgysem megy sehova onnan, ahol van. Ebben biztos vagyok...

Kitiara elmosolyodott és hosszú sóhajtással visszafeküdt mellé. Tanis föléhajolt és szenvedélyesen megcsókolta. Valahonnan a távolból hallotta, amint Istar Vértengerének hullámai dübörögve csapódtak neki a partnak.

10.
A Főpap Tornya
Lovaggá ütés

Reggelre kitombolta magát a vihar Solamnia fölött. Feljött a nap halovány aranykorongja, de nem melegített semmit. A Főpap Tornyának bástyáin őrt álló lovagok hálatelt szívvel tértek nyugovóra és egy darabig még beszélgettek e félelmetes éjszaka élményeiről, mivel ilyen vihart még soha, senki sem élt meg Solamnia földjén az Összeomlás napjai óta. Azok a lovagtársaik, akik átvették tőlük az őrséget, majdnem ugyanolyan elcsigázottak voltak... Ezen az éjszakán egyikük sem aludt.

A toronyból kitekintve hóval és jéggel borított síkságot láttak maguk előtt. Imitt-amott pislákoló tüzek égtek, ahol a zivátarfelhökboől lesújtó cikcakkos villámok belecsaptak a fákba... azok lángoltak kísértetiesen. De nem is azok a tüzek vonták magukra főként a bástyákra fölkapaszkodott lovagok tekintetét. Inkább azok a tüzek, amelyek a távoli látóhatáron lobogtak... a száz és száz tábortűz, amelyek fojtogató füstje betöltötte a hideg levegőt. — A háború tüzei... a sárkányseregek tábortüzei.

Solamniában egyetlen dolog állt a Sárkány Nagyúr és a győzelem között. Ez a valami" (ahogy a Nagyúr gyakran emlegette) a Főpap Tornya volt.

A lovagság megalapítója, Vinas Solamnus által építtetett torony a hósapkás, felhőkbe burkolózó Vingaard hegység egyetlen hágójában álló torony Solamnia fővárosát, Palanthast és a Paladine Kapuja néven ismert kikötőt védelmezte. Ha a torony elesik, Palanthas a sárkányseregek martalékává válik. A város elpuhult, meglágyította a gazdagság és a szépség, hátat fordított a világnak és csak önmaga fényes tükrében gyönyörködött.

Ha egyszer rátette a kezét Palanthas városára és a kikötőre, a Nagyúr már könnyúszerrel kiéheztetheti Solamnia népét, s miután leigázta a tömegeket, az akadékoskodó lovagokat is elsöpörheti.

A Sárkány Nagyúr, akit a csapatai csak a Sötét Hölgy néven emlegettek, ezen a napon nem tartózkodott a táborában... keletre utazott valamilyen titkos ügryben. De hű és tehetséges parancsnokokat hagyott hátra, akik bármire készen álltak úrnőjük kegyének elnyeréséért.

Valamennyi Sárkány Nagyúr közül a Sötétség Királynője közismerten ezt a Sötét Hölgyet tartotta a legtöbbre. Ezért aztán a sárkányfattyak, goblinok, hobgoblinok, óriások és emberek csapatai, tábortüzeik körül üldögélve, sóvár szemmel nézték a tornyot, készen

annak lerohanására, hogy ezzel megszerezzék úrnőjük elismerését.

A tornyot solamniai lovagok tekintélyes létszámú helyőrsége védte, amely mindössze néhány hete érkezett őrhelyére Palanthas városából. A tornyot, amely a legendák szerint sohasem eshet el, amíg hívő férfiak védik, a Főpapnak szentelték, aki rangban közvetlenül a Nagymester alatt állt, s akit a lovagok talán mindenkinél jobban tiszteltek.

Az Álmok Korában Paladine szerzetesei laktak a Főpap Tornyában. Az ifjú lovagok ide jártak vallásgyakorlatra és hitük elmélyítése céljából. A papok ottlétének máig számos nyoma fönnmaradt.

A sárkánycsapatok azonban nem csupán a legendák keltette félelem miatt ültek szorongva tábortüzeik körül. Parancsnokaik a legendák nélkül is tisztában voltak vele, hogy ezt a tornyot csak rendkívüli véráldozat árán vehetik be.

— Az idő nekünk dolgozik — jelentette ki a Sötét Hölgy, mielőtt eltávozott. — Kémeink jelentése szerint a lovagok csekély segítséget kaptak Palanthas népétől. A Vingaardi-szorostól keletre pedig sikerült elvágnunk az utánpótlási vonalaikat. Hadd üljenekhát a tornyukban és pusztuljanak éhen. A türelmetlenségük és a gyomruk előbb-utóbb valami hiba elkövetésére készteti majd őket, s amikor ez bekövetkezik, mi készen állunk a támadásra.

— De hiszen egyetlen sárkánykötelék segítségével bevehetnénk — mormolta egy fiatalabb parancsnok. Bakarisnak hívták... a csatákban tanúsított bátorsága és csinos arca nagy súllyal esett latba a Sötét Hölgy szemében. Mégis töprengőn nézett rá, amikor kék sárkánya, Skie nyergébe szállt.

— Talán mégsem — felelte hűvösen —, vagy tán nem hallottál az ősi fegyver, a sárkánydárda megtalálásáról?

— Ugyan már! Dajkamesék! — kacagott az ifjú parancsnok, miközben úrnőjét fölsegítette a sárkány hátára. Skie, a kék sárkány izzó, haragos szemmel meredt a jóképű főtisztre.

— Sohase becsüld alá a gyermekmeséket! — intette le katonáját a Sötét Hölgy —, hiszen ugyanezek a mesék emlegették a sárkányokat is. De ne aggódj, kutyuskám — vonta meg a vállát —, mert ha sikerrel jár ez a küldetésem és végre elfogom a Smaragdembert, akkor nem is lesz szükség a torony ostromára... magától is elpusztul. Ha meg nem, akkor még mindig megkaphatod tőlem azt az emlegetett sárkánykötelékét.

Ezzel a hatalmas kék sárkány kitárta a szárnyát és fenségesen elvitorlázott Roncsosd, az Istar Vértengerének partján lévő nyomorúságos porfészek felé.

Így aztán a sárkánysereg melegben és kényelmesen heverészett a tábortüzek körül, mialatt — ahogyan a Sötét Hölgy megjósolta — a

lovagok csöndben éheztek magányos tornyukban. Ám az élelem hiányánál sokkal nagyobb veszélyt jelentettt számukra a soraikban lévő széthúzás.

A Fényeskardú Sturm vezénylete alá rendelt ifjú lovagokban, a Sancristból való távozásuk óta eltelt nehéz hónapok alatt, mély tisztelet ébred kegyvesztett parancsnokuk iránt. Bár Sturm elég búskomor és többnyire tartózkodó volt, becsületességével és céltudatosságával kivívta emberei tiszteletét és csodálatát. Keserves győzelem volt ez, amelynek köszönhetően Sturmnak nem kevés szenvedést kellett elviselnie Derektől. Egy kevésbé nemes gondolkodású ember biztosan szemet hunyt volna Derek politikai intrikái fölött, vagy legalábbis befogta volna a száját (mint például Lord Alfred), de Sturm minduntalan fölszólalt Derek ellen, holott tudta, hogy ezzel csak ront saját helyzetén a nagy hatalmú lovaggal szemben.

Derek volt az, aki teljesen elidegenítette tőlük Palanthas lakóit. Az amúgy is bizalmatlan, régi gyűlölségeit dédelgető és nyugodt, szép városukért aggódó polgárok végképp megriadtak és fölháborodtak Derek fenyegetőzései miatt, amiért aztán megtagadták, hogy a lovagok magában a városban szállásolják el magukat. Csupán Sturm végtelen türelmű tárgyalásai nyomán kaptak tőlük egyáltalán valamicske élelmet.

A helyzet azután sem javult, hogy a lovagok megérkeztek a Főpap Tornyába. A közöttük kirobbant viszálykodás tovább csökkentette a már amúgy is éhező gyalogos csapatok fegyelmét. A torony hamarosan ostromlott várhoz lett hasonló... a Dereket támogató lovagokkal nyíltan szembeszálltak a Lord Gunthar pártján álló, Sturm parancsnoksága alá rendelt fiatalok. Csupán a Szabályzat szigorú megtartásának volt köszönhető, hogy nem robbantak ki nyílt, fegyveres összetűzések magán a tornyon belül. De a közelben táborozó sárkányseregek bomlasztó hatása és az állandó élelmiszerhiány fölizzította a kedélyeket és pattanásig feszítette az idegeket.

Lord Alfred túl későn ébredtrá ahelyzet veszélyességére. Keservesen megbánta, hogy ostobán Dereket támogatta, mert most márvilágosanlátta, hogy Koronaőr Derek elméje megbomlik.

A téboly napról napra egyre jobban elhatalmasodott rajta: emésztette a féktelen hatalomvágy és maradék józan eszétől is lassan megfosztotta őt. De LordAifred gyöngének bizonyult a közbelépésre. A lovagok annyira szigorú belső rendjükbe zárkóztak, hogy... a Szabályzat megtartása mellett... hosszú hónapokba került volna, mire a különböző lovagi tanácsok megfoszthatják Lord Dereket ráruházott rangiától.

Sturm vád alól való fölmentésének híre villámcsapásként sújtott le. Gunthar helyesen látta előre, hogy ez alapjaiban rendíti meg Derek

reményeit. Gunthar csak arra nem gondolhatott, hogy mindez elszakítja az utolsó vékony szálat is, amely még valamelyest kordában tartja Derek józan eszét.

A vihar utáni reggelen az örök figyelmét egy pillanatra a Főpap Tornyának udvarán zajló események vonták magukra. A nap halovány, hideg fénnyel vonta be a szürkéskék eget, és megcsillant a solamniai lovagok ragyogó páncélján, amint a lovaggá avatás ünnepélyes szertartására gyülekeztek odalent.

Fölöttük a bástyákon mintha megdermedtek volna a kereszttel ékesített lovagi zászlók... élettelenül csüngtek a mozdulatlan, hideg levegőben. Ekkor vérpezsdítő, éles trombitaszó harsant. A kürtök hívására a lovagok büszkén fölvetették a fejüket és kivonultak az udvarra.

Kört formáltak, amelynek közepén Lord Alfred állt. Harci páncélját viselte, vörös körgallérja redőkben omlott alá a válláról és egy ósdi hüvelybe zárt, ősi kardot tartott a kezében. Amarkolaton egymásba fonódtak a lovagság nagy múltú jelképei: a viharmadár, a rózsa és a korona. A lord gyors, reményteli pillantással nézett végig a gyülekezeten, de a szemét nyomban lesütötte és megcsóválta a fejét.

Lord Alfred legrosszabb sejtelmei váltak valóra. Halványan abban reménykedett, hogy ez a szertartás talán újraegyesítheti a lovagokat. De pontosan ennek az ellenkezője következett be. A Szent Körön nagy rések tátongtak, amelyeket a jelenlévők feszengve néztek. Derek és híveinek egész tábora távol maradt.

Még kétszer fölharsant a hívogató trombitaszó, azután csönd telepedett alovagi gyülekezetre. Fényeskardú Sturm kilépett a Fbpap Kápolnájának ajtaján, ahol a Szabályzat előírása szerint imákkal és ünnepélyes meditációval töltötte az előző éjszakát. Hosszú, fehér köpenyt viselt és szokatlan díszőrség kísérte.

Mellette egy elf-leány haladt... szépsége úgy ragyogott a sápadt napfényben, akár a tavaszi hajnalsugár. Mögötte ősöreg törpe lépkedett, fehér haja és szakálla szinte világított, a törpe nyomában pedig egy surranó szökdécselt, világoskék térdnadrágban.

A lovagok köre megnyílt, hogy beengedje Sturmot és kíséretét. A menet megállt Lord Alfred előtt Laurana sisakjával a kezében Sturm jobbjára állt, Kova a balján támaszkodott a pajzsára, a surranó pedig... miután a törpe jól oldalba lökte... előreugrott a lovag sarkantyúival a kezében.

Sturm lehajtotta a fejét. Bár még csak harmincas éveinek elején járt, mégis ősz tincsek csíkozták a. haját, mely a vállára omlott. Néma imádsággal az ajkán egy pillanatra megállt, majd Lord Alfred intésére tiszteletteljes mozdulattal fél térdre ereszkedett.

— Fényeskardú Sturm — szólalt meg ünnepélyesen Lord Alfred és

széthajtogatott egy pergamentekercset. — A Lovagok Tanácsa, meghallgatván Lauranthalasa, a qualinesti elf uralkodóház leányának tanúvallomását, továbbá a dombi törpe, Tűzkovács Kova, vigaszi lakos bizonyítékait, fölmentő döntést hozott az ellened elhangzott vádakkal szemben. Az említett tanúk által, hősiességedről és bátorságodról elmondottak alapján, e naptól fogva kinevezünk Solamnia Lovagjának. — Lord Alfred hangja ellágyult, amint letekintett az előtte térdelő alakra. Sturm beesett arcán könnycseppek gördültek végig, alig láthatóan. — Ezt az éjszakát imádkozással töltötted el — folytatta Alfred nyugodt hangon. — Nos, méltónak tartod-e magad erre a nagy megtiszteltetésre?

— Nem, Uram — válaszolta Sturm az Ősi szertartásrendnek megfelelően —, azonban a legalázatosabban elfogadom és egyben esküszöm, hogy egész életemet méltó voltom bizonyításának szentelem! — Ezzel a lovag az égre emelte a szemét. — Ha Paladine megsegít — folytatta halkan —, sikerülnie kell.

Lord Alfred már sokszor vett részt ehhez hasonló szertartáson, de ilyen mélységes elszántságot még egyetlen fölavatott arcán sem látott sohasem.

— Szeretném, ha most Tanis is itt lehetne — dörmögte oda Kova rekedten.Lauranának, de a lány csak kurta bólintással válaszolt neki.

Laurana sudár alakján megcsillant a vadonatúj páncél, amelyet Lord Gunthar kovácsoltatott számára Palanthasban. Mézfényű haja egy ezüstsisak alól omlott a vállára. Mellvértjén bonyolult arany díszítés fénylett, szabad mozgását biztosítandó, oldalt fölhasított bőrszoknyája épphogy csizmája szára szélét érte. Arca sápadt volt és szomorú, mert a Palanthasban és magában a toronyban tapasztalt helyzet sötétnek és kilátástalannak látszott előtte.

Visszatérhetett volna Sancristba..., tulajdonképpen megis parancsolták neki. Lord Gunthar titkos üzenetet kapott Lord Alfredtól a lovagok körében eluralkodott áldatlan állapotokról és azt az üzenetet küldte Lauranának, hogy fogja rövidre látogatását.

De a lány úgy döntött, hogy marad, legalábbis egy ideig. Palanthas népe udvarias fogadtatásban részesítette, hisz — végül is — királyi vér folyt az ereiben és szépsége is lenyűgözte a város lakóit. De a sárkánydárdák iránt is nagy érdeklődést mutattak, és könyörögtek, hogy legalább egyet hadd állíthassanak ki belőle a múzeumokban. Amikor azonban Laurana a sárkányseregeket említette, csak a vállukat vonogatták és mosolyogtak.

Laurana hamarosan tudomást szerzett egy küldönctől a Főpap Tornyában történtekről. A lovagokat szoros ostromgyűrű vette körül. Sokezres sárkánysereg táborozott a környező lapályon. A lovagoknak szükségük lesz a sárkánydárdákra, döntötte el magában a lány és rajta kívül nem volt senki más, aki elvihette volna azokat a toronyba és

megtaníthatta volna a lovagoknak, miképp használják.

Ezért úgy döntött, hogy nem engedelmeskedik Lord Gunthar utasításának.

A Palanthasból a toronyhoz vezető út olyan volt, akár egy lázálom. Laurana két, némi élelemmel és a kincset érő sárkánydárdákkal megrakott szekérkíséretében indult útnak. Az egyik szekér alig pár mérföldnyire a várostól elmerült a hóban és rakományát szét kellett osztaniuk a néhány velük tartó lovag, saját maga, barátai és a másik szekér között. Hamarosan azonban az is megfeneklett.

Egyszer-kétszer még valahogy kiásták a hóból, de végül nem bírta tovább. Az élelmet és a dárdákat fölpakolták a lovakra és a hátralévő utat Laurana a lovagokkal, Kovával és Tasslehoffal együtt gyalog tette meg. Az ő csapatuk jutott át utolsóként az ostromgyűrún. Az előző éjszakai vihar után Laurana és a torony minden lakója tudta, hogy több élelemre már nem számíthatnak: a Palanthasba vezető út végképp járhatatlanná vált.

A maradék élelem még a legmegfontoltabb beosztás mellett is csak pár napra volt elegendő a lovagok és gyalogos segédcsapataik számára. A sárkányseregek pedig, úgy látszott, egész télre berendezkedtek táboraikban.

A sárkánydárdákat leemelték a kimerült hátaslovakról és Lord Derek utasítására gúlába rakták őket az udvaron.

Néhány lovag kíváncsian megszemlélte őket, de azután ők sem törődtek velük. A dárdák otromba, nehézkes fegyvernek tűntek föl a szemükben.

Amikor Laurana félénken fölajánlotta, hogy megtanítja használatukra a lovagokat, Derek csak megvetően fölhorkantott. Lord Alfred az ablakból nézte a távolban lobogó tábortüzeket. Laurana Sturmhoz fordult segítségért, de a lovag szavaitól a félelme csak fokozódott benne.

— Laurana — mormolta halkan a lovag és megszorította a lány hideg kezét — nem hiszem, hogy a Nagyúrnak sárkányokat kell bevetnie ellenünk, mert ha nem nyithatjuk meg újra az utánpótlás vonalát, a torony magától elesik, mivel védői mind halottak lesznek hamarosan.

A sárkánydárdák tehát az udvaron hevertek, használatlanul, elfeledve... ragyogó ezüstjüket lassan befedte a hó.

11.
A surranó kívánsága
A lovagok elővágtatnak

Lovaggá avatásának napján, késő este Sturm Kovával sétálgatott az egyik bástyán és régi emlékeket idéztek fel.

— Egy kút, tele színezüsttel, a Sárkányhegy szívében, és úgy ragyogott, mint egy drágakő-mesélte Kova csodálattal a hangjában. — Abból az ezüstből kovácsolta Theros a sárkánydárdákat.

— A világon mindennél jobban azt szeretném, ha egyszer megláthatnám Huma sírját — mondta Sturm kimérten. Kinézett a távolban lobogó tábortüzekre, megállt és rátámaszkodott az ősi kőfalra. Egy közeli ablakból fáklyafény szűrődött ki és megvilágította az arcát.

— Meg is látod — dörmögte a törpe. — Ha ennek vége lesz, visszamegyünk oda. Tass még egy térképet is rajzolt — nem mintha használ lehetne venni...

Miközben Tassról mormogott, Kova aggodalommal nézett régi barátjára. A lovag arca szomorú volt és elmélázó, ami Sturm esetében, mondhatni megszokott jelenségnek számított. De egy új vonás is megjelentrajta, amely mintha a kétségbeesését jelezte volna.

— Majd együtt megyünk el oda — folytatta a törpe. — Tanisszal és velem... meg a surranóval... és természetesen Caramonnal és Raistlinnel. Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer még hiányozni fog az a nyeszlett varázsló, de most éppenséggel jól jönne egy mágiához értő... Még szerencse, hogy Caramon nincs itt. El tudod képzelni, milyen hangosan korogna a gyomra egy-két étkezés kimaradása után?

Sturm szórakozottan mosolygott, gondolatai messze jártak. Amikor végre megszólalt, nyilvánvalóvá vált, hogy a törpe egyetlen szavát sem hallotta.

— Kova — kezdte halk, tompahangon —, egyetlen melegebb napra van csak szükségünk, hogy újra megnyithassuk az utat. Amikor ez a nap eljön, fogd Lauranát és Tasst és menjetek el. Ezt ígérd meg nekem!

— Mindnyájunknak el kellene mennie innen, ha kíváncsi vagy a véleményemre — csattant föl a törpe. — Vonuljatok vissza a lovagokkal Palanthasba. Bármibe lefogadom, hogy azt a várost még a sárkányok ellen is megvédhetnénk. Ott minden ház jófajta, szilárd kőből épült, nem úgy, mint ezek itt — és a törpe megvetően nézett végig az emberek építette tornyon. — Palanthas könnyebben védhető.

Sturm megrázta a fejét. — A helybéliek nem engednék... A csak a

városuk szépségével törődnek. Ameddig úgy gondolják, hogy megmenthető, semmi esetre sem harcolnak. Nem, nekünk itt kell megvetnünk a lábunkat!

— De itt nincs semmi esélyetek! — érvelt tovább Kova.

— De igenis van — vágott vissza Sturm —, ha kitartunk amíg az utánpótlási vonalat meg nem szilárdítjuk. A harci állományunk elegendő hozzá... a sárkányseregek is ezért nem támadtak mindeddig...

— Más megoldás is létezik — szólalt meg váratlanul egy harmadik hang.

Sturm és Kova odafordult. A fáklyafényben egy megnyúlt arc tűnt föl előttük. Sturm vonásai megkeményedtek.

— És mi lenne az a megoldás, Lord Derek? — kérdezte Sturm kimért udvariassággal.

— Lord Guntharral együtt azt hiszitek, hogy legyőztetek engem — mondta Derek, figyelmen kívül hagyva az elhangzott kérdést. Lágy hangja gyűlölettől remegett, amint Sturm szemébe nézett. De nagyon tévedtek! Egyetlen hőstett elegendő lesz ahhoz, hogy a markomban legyen ismét minden lovag — mondta Derek és előrenyújtotta vaskesztyűs kezét, melynek páncélján megcsillant a távoli tábortüzek fénye és akkor Guntharral együtt végetek! — és ujjai ökölbe szorultak.

— Eddig úgy gondoltam, hogy a mi háborúnk odakint zajlik, a sárkányseregek ellen — vetette oda Sturm.

— Ne gyere nekem ezzel a nagyképű fecsegéssel! — csattant föl Derek. — Örülj inkább a lovagi címednek, Fényeskardú... alaposan megfizettél érte! Ugyan, mit ígértél annak az elf-nőnek a hazugságai fejében? Elveszed feleségül? Tisztességes asszonnyá teszed?

— A Szabályzat megtiltja, hogy párbajozzak veled, de nem vagyok köteles végighallgatni, hogy sértegess egy olyan hölgyet, aki legalább olyan tiszta, amilyen bátor — mondta Sturm és távozásra készen sarkon fordult.

— Most nem csúszol ki a kezemből! — kiáltotta Derek. Előrelendült és megragadta Sturm vállát. Az ifjú lovag ingerülten megpördült, keze a kardja markolatán. Derek szintén a fegyveréhez kapott és egy pillanatra úgy tűnt, hogy a Szabályzat minden parancsa feledésbe merül. Ám ekkor Kova atyáskodóan lefogta Sturm kezét. A lovag mély lélegzetet vett és elengedte kardja markolatát.

— Mondd hát ki, amit mondanod kell, Derek! — szólt Sturm és a hangja megremegett.

— Véged van, Fényeskardú! Holnap a lovagokkal csatába állunk a harcmezőn! Nem kushadunk tovább ebben a nyomorúságos sziklabörtönben! Holnap estére a nevem legendás hírűvé lesz!

Kova rémülten nézett föl Sturmra. A lovag arca viaszfehér lett. — Derek! — suttogta halkan. — Te megörültél! Ezrével vannak odakint...

miszlikbe aprítanak benneteket.

— Igen, és pontosan ezt szeretnéd látni, nem igaz? — gúnyolódott Derek. — Hajnalrá légy készen, Fényeskardú!

Ugyanaznap éjjel Tasslehoff, ázva-fázva, éhesen és unalmában úgy döntött, hogy gyomrakorgásáról azzal terelheti el legjobban a figyelmét, ha alaposan földeríti a helyszínt.

Jó sok zug akad itt, ahová bármit el lehet dugni, morfondírozott magában. Ez a legkülönösebb épület, amelyet valaha láttam.

A Főpap Tornya szilárdan vetette neki hátát a Nyugati Átjárónak, a Kelet-Solamniát Palanthastól elválasztó Habakukk Hegylánc egyetlen járható szorosának. A Sárkány Nagyúr tisztában volt vele, hogy bárki, aki el akar jutni Palanthasba, vagy ezt az utat választja, vagy több száz mérföldes kerülőre kényszerül a hegyek körül, tengerre száll, vagy átkell vágnia a sivatagon. A Paladine Kapujába behatoló hajók pedig könnyű célpontot nyújtanak a gnómok tűzvető katapultjainak.

A Főpap Tornya a Hatalom Korszakában épült. Kova sok mindent tudott e kor építészetéről, mivel akkoriban főként a törpék voltak az épületek tervezői és építői, de ezt a tornyot nem ők tervezték és nem is ők húzták föl. Kova azon töprengett, vajon ki is építhette... mert minden jel szerint vagy részeg lehetett, vagy örült.

A torony alapját egy külső, nyolcszögletű, vastag kőfal alkotta. A nyolcszög minden csücskét egy-egy fiatorony díszítette. A tornyok között, a várfal tetején bástya futott körbe. A belső yolcszögletű falon további tornyocskák és gyámpillérek ültek, amelyek kecsesen emelkedtek a központi torony felé.

Ez még egészen megszokott lett volna, ám a törpe főleg a belső védelem hiánya fölött töprengett. A külső falon három hatalmas acélkapu tátongott, egyetlen főkapu helyett... ahogy a legésszerűbbnek tűnhetett volna, hiszen három bejárat védelméhez rengeteg fegyveres kellett. Mindhárom kapu egy-egy szűk udvarra nyílt, amelyeknek a végében hatalmas csapórácsok és a mögött egy-egy csarnok volt látható. Ez a három csarnok a torony központi részét képezte.

— Mintha csak teadélutánra invitálnák az ellenséget! – dörmögte magában a törpe. — Életemben nem láttam ilyen ostobán megtervezett erődöt!

Magába a toronyba senki sem tehette be a lábát – a lovagok számára az tiltott területnek számított. Kizárólag a Főpap léphetett oda be szabadon, s mivel e poszt most éppen betöltetlen volt, a lovagok még az életük árán is megvédték volna a torony külső falait, de a szent helyre semmiképpen be nem léptek volna.

Eredetileg a torony csak a szoros biztonságát őrizte, de nem zárta le. Palanthas lakosai azonban később egy szárnyat hozzáépítettek, s

így már elrekesztette a hágót.

A lovagok és a gyalogos csapatok ebben a toldaléképületben szállásolták el magukat. Senki, még csak nem is gondolt rá, hogy belépjen magába a toronyba.

Senki, kivéve Tasslehoffot!

Csillapíthatatlan kíváncsisága és mardosó éhsége végighajszolta a surranót a külső fal tetején. Az őrtálló lovagok egyik kezükkel kardjuk markolatát, másikkal erszényüket szorongatva néztek utána. De amint elhaladt előttük, megnyugodtak, s így Tass könnyűszerrel leszökellhetett a lépcsőn és beosonhatott a központi udvarra.

Idelent csak az árnyak uralkodtak, nem lobogtak fáklyák és őrök sem álltak az udvaron. Széles lépcsőfokok vezettek föl a kapurácshoz. Tass óvatosan fölsompolygott a széles, ásító kapuívhez és kíváncsian bekukucskált a rácson. Nem látott semmit. Fölsóhajtott. Oly sűrű sötétség uralkodott odabent, mintha Abyss mélységes mélye tátongott volna ott.

Bosszankodva kapaszkodott a rácsba... inkább megszokásból, semmint reménykedve, hisz azt csupán Caramon, vagy legalább tíz lovag lett volna képes fölemelni.

Ám a rács, a surranó legnagyobb megdöbbenésére kísérteties csikorgások közepette, lassan fölemelkedett. Tass kétségbeesetten belekapaszkodott és nagy nehezen megállította. Ijedten nézett vissza a bástyák felé, attól tartva, hogy az egész őrség dübörögve ront utána, hogy elfogja, de úgy látszott, hogy a lovagok semmit sem hallottak saját gyomruk korgásán kívül.

Tass visszafordult a rácshoz. Keskeny rés nyílt a hegyes végű vasrudak és a kövezet között... éppen akkora, hogy egy surranó beférhessen rajta. Tass nem vesztegette az időt és a lehetséges következményekkel sem törődött. Hasra vágta magát és becsusszant a rács alatt.

Tágas; legalább ötven lábnyi átmérőjű terem közepén találta magát. Alig látott valamit, de mégis észrevett a falon néhány régi fáklyát. Pár ugrás utánle is kapott egyet és meggyújtotta a valamelyik erszényéjéből előkotort, Kovától „kölcsönzött" tűzszerszámmal.

Most már tisztán láthatta a torony központjában lévő hatalmas termet. Mindkét oldalán különös oszlopok emelkedtek, mint valamiféle agyarak. Egyik mögé bekukkantott, de nem látott semmi mást, csak egy falifülkét.

A terem teljesen üres volt. Tass csalódottan ballagott tovább, reménykedve, hogy végül csak talál valami érdekeset. Hamarosan egy újabb, de legnagyobb meglepetésére már fölhúzott csapórácshoz érkezett. „Bármi, ami könnyen megy, több bajt okoz, mint örömet" — szólt a surranók régi mondása. A rács alatt Tass belépett a következő, keskenyebb, alig tíz lábnyi szélességű csarnokba, amelynek azonban

mindkét oldalán ugyanolyan agyarszerű oszlopok sorakoztak.

Vajon miért így építették ezt a tornyot, hogy ilyen könnyen be lehessen jutni? — törte a fejét Tass. A külső falak valóban nehezen bevehetőek voltak, de ha azokon bárki túljutott, akár öt részeg törpe is elfoglalhatta volna az egész erődöt: Tass fölbámult a magasba. És miért ilyen hatalmas az egész? A központi terem mennyezete vagy harminc lábnyira emelkedett fölötte.

Azok a régi lovagok igazi óriások lehettek, morfondírozott magában a surranó kíváncsian, amint végigosont a csarnokon, bekukucskált a nyitott ajtókon és a sötét sarkokba.

A második terem végén egy harmadik csapórácsot talált. Ez lényegesen különbözött az előző kettőtől és legalább olyan különös volt, mint a torony maga. Két részből állt, amelyek a középvonalnál csatlakoztak egymáshoz... s ami a legkülönösebb volt az egészben, a rács közepén széles nyilás tátongott!

Tass ezen a nyíláson is beosont és egy még kisebb helyiségben találta magát. Két erős acélajtót látott maga előtt. Ösztönösen meglökte őket és bosszankodott, hogy nem nyílnak ki.

Eddig még egyetlenegy ajtó sem volt zárva, hisz nem is volt semmi, amit védeniük kellett volna. De legalább akadt valami, ami elterelte a figyelmét gyomra ürességéről. Tass fölmászott egy kőpárkányra, fáklyáját beleszúrta egy fali vasgyúrúbe, majd kezdte végigtapogatni a zsákocskáit.

Végül megtalálta tolvajkulcs-készletét, minden surranó örökségét — az ajtó nem arra való, hogy rekesszen, hanem hogy eresszen —, tartotta a surranók egyik kedvelt mondása.

Tass gyorsan megtalálta a megfelelő szerkentyút és munkához látott. A zár egyszerű volt. Halk kattanás hallatszott és Tass máris elégedetten csomagolta el a szerszámait, amint az ajtó engedett a nyomásának. A surranó egy pillanatra megállt és a fülét hegyezte, de nem hallott semmit. Benézett a sötétbe, de az eredmény ismét a semmi volt. Visszamászott hát a párkányra, levette odatúzött fáklyáját és óvatosan besurrant a vasajtón.

Magasra emelte a fáklyát és meglepetésére egy tágas, kerek terem közepén találta magát. Tass fölsóhajtott. Ez a helyiég is üres volt, egyetlen porlepte tárgyat kivéve, amely valami régi szökőkútra emlékeztetett a terem közepén. Tulajdonképpen itt ért véget a folyosó, mert bár a másik oldalon is nyílt egy pár vasajtó, a surranó számára világos volt, hogy az csak a szemközti hatalmas előtérbe vezethet. Ez volt hát a torony szíve, ez volt a szent hely! Ekörül kavargott az egész zűrzavar.

De itt sem volt semmi.

Tass kissé alaposabban körülnézett, alakja néha fölvillant a

fáklyák fénykörében. A csalódott surranó végül odalépett a terem közepén lévő szökőkúthoz, fogy azt is megvizsgálja, mielőtt elmegy.

Közelebb lépve rájött, hogy egyáltalán nem szökőkutat lát maga előtt, de azt a valamit olyan vastagon belepte a por, hogy eddig nem ismerte föl. Körülbelül olyan magas volt, mint ő maga, úgy négy lábnyira emelkedett a padló szintje fölé és gömbölyű tetejét három karcsú láb támasztotta alá.

Még közelebbről megvizsgálta, majd mély levegőt vett és teljes erejével ráfújt. A porfelhő fölcsapott az orráig, mire vadul tüsszögni kezdett és majdnem kiejtette a kezéből a fáklyát. Azután a por elült és végre megpillanthatta a tárgyat. A szíve majd' kiugrott a melléből.

— Ó, nem! — nyögte, majd egy másik zacskóból zsebkendőt kotort elő és letörölgette a valamit. A por könnyen engedett és most már tisztában volt vele, mit is lát. — Az áldóját! — nyögte rémülten. — Hát mégis igazam volt! Most mit csináljak?

Másnap reggel a nap vörösen kelt föl és halványan pislogott a sárkánysereg táborát beborító füsttakarón keresztül. A Főpap Tornyának udvarán még nem oszlottak el az éjszaka árnyai, amikor elkezdődött a nyüzsgés. Vagy száz lovag nyergelte hátasát, igazgatta a lószerszámot, kereste kiabálva a paj zsátvagy szfjazta magára a páncélját, miközben ezernyi gyalogos kereste a helyét a sorban a nagy tolongás közepette.

Sturm, Laurana és Lord Alfred egy sötét ajtónyílásból szótlanul nézte, amint Lord Derek kacagva és embereivel tréfálkozva kirúgtat az udvarra. A lovag fenséges látványt nyújtott páncéljában, amint a kelő nap sugarai megcsillantották a mellvértjén a rózsa jelét. Katonái jó hangulatban voltak, a csata gondolata feledtette velük éhségüket.

— Ezt meg kellene fékezned, uram — szólalt meg Sturm nyugodtan.

— Nem tehetem — felelte Lord Alfred a kesztyúját húzva.

Arca nyúzottnak látott a hajnali derengésben. Miután Sturm az éjszaka kellős közepén fölébresztette, egy szemhunyásnyit sem aludt. — A Szabályzat módot ad arra, hogy ilyen döntést hozzon.

Alfred hiába győzködte Dereket, hogy legalább pár napot várjon még... a szél ugyanis lassacskán megfordult és langyos hullámokban tört előre észak felől.

Derek azonban hajthatatlan volt. Föltétlenül kitör és harcra kényszeríti a sárkánysereget. Csak dölyfösen kacagott azon, hogy túlerővel száll szembe. Mióta harcolnak úgy holmi goblinok, mint Solamnia lovagjai? A lovagok egy az ötvenhez voltak kevesebben, a Vingaard Szorosért száz évvel ezelőtt vívott goblin-ork háborúban, mégis könnyűszerrel elbántak az ellenséggel.

— De most sárkányfattyakkal kell megvívnod! — figyelmeztette

Sturm. — Azok nem olyanok, mint a goblinok. Értelmesek és gyakorlott harcosok. Varázslók is akadnak közöttük és fegyvereik a legkülönbek Krynn földjén. Még holtan is képesek ölni…

— Mégis megbirkózunk velük, Fényeskardú — szakította félbe Derek nyersen. — Most pedig azt ajánlom, hogy keltsd föl az embereidet, készüljenek ők is!

— Én nem megyek — jelentette ki Sturm határozottan. — És az embereimnek sem parancsolom meg, hogy veled tartsanak!

Derek elsápadt a dühtől. Egy pillanatig szólni sem tudott a fojtogató indulattól. A látvány még Lord Alfredet is megdöbbentette.

— Sturm — szólalt meg Alfred nyugodtan —, tisztában vagy vele, mit cselekszel?

— Igen, uram — válaszolta Sturm —, mi vagyunk az egyetlenek, akik a sárkányseregek és Palanthas közé állhatunk. Nem hagyhatjuk védelem nélkül az erődöt… én itt maradok a csapatommal.

— Ez a parancs nyílt megtagadása! — lihegte Derek. — Tanúja voltál, Lord Alfred! Ezúttal a markomban van a fickó! — ezzel gőgösen eltávozott. Lord Alfred komor képpel indult utána, magára hagyva Sturmot.

Végezetül a lovag választás elé állította az embereit:minden kockázat nélkül vele maradhatnak, hiszen csupán parancsnokuk utasításának engedelmeskednek, vagy csatlakozhatnak Derek kíséretéhez. Megemlítette, hogy ez ugyanaz a választási lehetőség, amelyet Vinas Solamnus ajánlott föl a katonáinak régen, amikor a lovagok föllázadtak Ergoth korrupt uralkodója ellen. Persze senkit sem kellett emlékeztetni erre a régi történetre. Intő példa volt ez számukra, és ezért aztán a legtöbben úgy döntöttek, hogy szeretett parancsnokukkal maradnak.

Borús képpel figyelték azonban, amint a barátaik a kitöréshez készülődnek. A lovagság hosszú történetében ez volt az első nyílt szakadás, életük egyik legszomorúbb pillanata.

— Gondold meg, Sturm — kérte Lord Alfred, miközben a lovag fölsegítette őt a nyeregbe. Lord Dereknek igaza van… a sárkánycsapatok nem olyan fegyelmezettek, mint a lovagok. Minden esélyünk megvan rá, hogy egy jól irányzott csapással elsöpörjük őket.

— Imádkozom érte, hogy így. legyen, uram — válaszolta Sturm kimérten.

Alfred szomorúan nézett vissza rá. — Ha így lesz, Fényeskardú, Lord Dereknek gondja lesz rá, hogy bíráid elé állítson és kivégeztessen. És ebben még Gunthar sem akadályozhatja meg őt.

— Készséggel elfogadom még azt a halált is, uram, ha megakadályozhatja azt, amitől tartok — felelte Sturm.

— A fenébe is, ember! — csattant föl Alfred. — Ha vereséget szenvedünk, te mit nyersz azzal, hogy itt maradtál? Kis csapatoddal

még egy mocsári törpe sereget sem tudnál visszaverni! De tegyük föl, hogy sikerül megnyitnunk az utat! Még akkor sem tarthatod elég hosszú ideig a tornyot, hogy ideérjen az erősítés Palanthasból.

— De legalább időt biztosíthatunk a palanthasiak számára, hogy elhagyják a várost, ha...

Lord Koronaőr Derek előrefurakodott lovával a harcosai között. Sisakrostélya résein elővillanó tekintetét Sturmra szegezte ép kezét föltartva csöndre intette a többieket.

— A Szabályzat értelmében, Fényeskardú Sturm — dörögte a formális szavakat —, ezennel összeesküvéssel vádollak és...

— Abyss mélységeibe a Szabályzattal! — dördült föl Sturm, türelme fogytán. — Hát hová juttatott bennünket a Szabályzat? Két pártra szakadtunk, féltékenykedünk egymásra és lassan megbolondulunk! Még saját népünk is inkább az ellenséges sereghez pártol! A Szabályzat teljes kudarcot vallott!

Halálos csönd telepedett az udvaron fölsorakozott lovagokra... csak egy-egy türelmetlen ló patájának dobbanása vagy a nyergében fészkelődő lovag páncéljának zörrenése hallatszott.

— Imádkozz a halálomért, Fényeskardú Sturm — mondta Derek lágyan-, különben, az istenekre fogadom, én magam vágom el a torkodat kivégzésed napján. — Ezzel szó nélkül megfordította a lovát és a hadoszlop élére rúgtatott.

— A kaput kinyitni! — ordította.

A reggeli nap a füsttakaró fölé emelkedett és megkezdte útját a kék égen. Az észak felöl fújó szél büszkén meglobogtatta a torony csúcsára kitúzött,zászlót. Vértek csillantak, pajzsokhoz vert kardok csattogtak és trombitaszó harsant, amint néhány ember nekifeszült a vastag tölgyfa kapunak.

Derek magasba emelte a kardját. Az ellenségnek szóló lovagi köszöntéssel az ajkán előrevágtatott. A mögötte haladó lovagok ugyanezt a kiáltást hallatva utánavágtattak a mezőre, ahol valaha régen Huma tört előre fényes győzelme felé. A gyalogosok léptei szabályos ritmusban csattogtak a kövezeten. Egy pillanatig úgy rémlett, hogy Lord Alfred még mondani akar valamit Sturmnak és a köré sereglett ifjú lovagoknak, de végül csak megcsóválta a fejét és maga is elügetett.

A kapuszárnyak becsapódtak mögötte. A súlyos vasrúd biztonsággal ahelyére kattant. Sturm csapatának harcosai fölrohantak a bástyákra, hogy a távozók után nézzenek.

Sturm megnyúlt, kifejezéstelen arcal, némán állt az udvar közepén.

A sárkánycsapatok ifjú és jóképú parancsnoka a Sötét Hölgy távollétében éppen fölébredt és a reggelihez készülődött, hogy azt egy

újabb unalmas nap kezdetén elköltse, amikor egy földerítő vágtatott be a táborba.

Bakaris parancsnok mérgesen nézte a közelgő hírnököt. A katona vadul vágtatott keresztül a táboron, kondérokat és goblinokat rúgdalt föl az útjában. A sárkányfattyú gárdisták fölugráltak és káromkodva rázták felé az öklüket, de a hírhozó ügyet sem vetett rájuk.

— Nagyúr! — kiáltotta, miközben lepattant a nyeregből a díszes sátor előtt. — Beszélnem kell a Nagyúrral!

— A Nagyúr eltávozott — mordult rá a parancsnok hadsegédje.

— Most én vagyok a vezér! — vetette oda Bakaris. — Mi szél hozott ide?

A hegyivadász gyorsan körülnézett... nem akart hibát elkövetni, de nyomát sem látta a Sötét Hölgynek, sem hatalmas, kék hátas sárkányának.

— A lovagok kitörtek a mezőre!

— Micsoda? — esett le a parancsnok álla. — Biztos vagy benne?

— Igen! — kiáltotta a földerítő elakadó hangon. — Láttam őket! Több száz lándzsás, kardos lovag és jó ezernyi gyalogos!

— Hát nem igaza volt!? — szitkozódott magában Bakaris elismeréssel. — A bolondok mégiscsak elkövették a hibát!

Szolgái után kiáltott és sietve visszalépett a sátrába. – Fújjatok riadót! —kiáltotta és tovább ontotta a parancsokat.

— Öt percen belül itt legyen minden kapitány, végső eligazításra! — A keze remegett a harci vágytól, amint magára öltötte a páncélját. — És azonnal indítsatok futárt Roncsosdba, értesítse a Nagyurat!

Goblin-szolgák nyargaltak a szélrózsa minden irányába és hamarosan rikoltó kürtszó harsant a tábor különböző pontjain. A parancsnok még egy, gyors pillantást vetett az asztalán kiterített térképre és máris sietett a tiszti tanácskozásra.

— Komisz helyzet — mormolta gondterhelten, menetközben. — A csata már véget is érhet, mire az üzenet eljut a nagyasszonyhoz! Nagy kár! Biztosan jelen akart lenni a Főpap Tornyának bevételénél. Bár — gondolta némi elégtétellel —, holnap éjjel talán már Palanthasban alhatok... vele!

12.
Halál a harcmezőn
Tasslehoff fölfedezése

A nap már magasan járt az égen. A torony bástyáin álló lovagok a síkságot pásztázták a tekintetükkel, míg bele nem fájdult a szemük. Annyit láttak csupán, hogy rohanó fekete alakok özönlik el a csatamezőt, készen rá, hogy belemélyesszék a velük szembeszegülőkbe a karcsún csillogó ezüstlándzsát.

A seregek összecsaptak. A lovagok lábujjhegyre állva figyeltek, de a tájat párás, szürke lepel takarta be. A levegőben hamarosan az izzó vas fojtogató szaga érződött.

A pára egyre sűrűsödött, lassan csaknem teljesen eltakarta a napot.

Rövidesen már semmit sem láttak... a torony mintha ködtenger tetején úszott volna. A homály még a hangokat is elfojtotta, mivel eleinte még hallották a fegyverek csattogását és a haldoklók üvöltését, de egyszer csak a csatazaj is elhalt, mindent elnyelt a csönd.

Lassacskán elmúlt a nap. Laurana türelmetlenül rótta sötétbe boruló szobáját... gyertyákat gyújtott, de azok csak sercegtek és pislákoltak a fojtogató levegőben. A surranó ott ült mellette. Amint lenézett toronyszobája ablakából, Laurana észrevette a sápadt fáklyafényben a bástya mellvédjénél álló Sturm és Kova homályos alakját.

Egy szolga elébe tett egy darab penészes kenyeret és szárított húst, egész napi élelemadagját. Erről rájött, hogy még csak kora délután lehet. Ekkor a bástyán mintha megélénkült volna a mozgás. Látta, amint egy sáros bőrruhát viselő férfi odalép Sturmhoz. Egy hírnök, gondolta magában és sietve kezdte felölteni a páncélját.

— Jössz? — fordult Tasshoz és hirtelen szöget ütött a fejében, vajon miért olyan hallgatag a surranó? — Hírnök érkezett Palanthasból!

— Rögtön tudtam — dünnyögte Tass érdektelenül.

Laurana összeráncolta a homlokát és közben arra gondolt, hogy csak nem gyöngült el teljesen a surranó az éhségtől! De Tass csak megrázta a fejét aggódó kérdésére.

— Semmi bajom — mormolta —, csak ez a nyomasztó, szürke levegő.

A lépcsőn lefelé rohantában, Laurana teljesen megfeledkezett a surranóról.

— Jött valami hír? —kérdezte Sturmtól, aki reménytelenül meresztette a szemét a mellvéd fölött, hátha megláthatja, mi történik a

csatamezőn. — Láttam a futárt…

— Ja, igen — felelte a lovag szomorúmosollyal-, s ráadásul jó, azt hiszem. A Palanthasba vezető út nyitva áll. A hó eléggé elolvadt ahhoz, hogy járható legyen. Előállítottam egy lovast, hogy megvigye a hírt Palanthasba, ha netán elveszít… — hirtelen elhallgatott és mélyet sóhajtott. — Kérlek, készülj föl, hogy te is visszamehess vele a városba.

Laurana már várta ezt a fölszólítást és a válasszal is készen állt, de most, hogy elérkezett az idő, képtelen volt rá, hogy kimondja, amit akar. A keserű levegő kiszárította az ajkát és a nyelve is, mintha odatapadt volna a szájpadlásához. Nem, ez még nem az… korholta magát… de azért elismerte, hogy megrémült. Tulajdonképpen vágyott rá, hogy visszamehessen Palanthasba. Szeretett volna elmenekülni erről a gyászos helyrol, ahol minden árnyék mögött ott ólálkodott a halál. Ökölbe szorította kesztyűs kezét és lesújtott vele a kőpárkányra … össze akarta szedni maradék bátorságát.

— Itt maradok veled, Sturm — mondta végül. Várt egy pillanatig, míg visszanyerte uralmát a hangja fölött és így folytatta: — Tudom, mit akarsz mondani, tehát először hallgass meg engem! Hamarosan szükséged lesz minden gyakorlott kardforgatóra… azt pedig tudod, hogy én mit érek!

Sturm bólintott… a lány helyesen beszélt. A csapatában kevesen nyilaznak olyan tévedhetetlenül, mint ő. Ráadásul a kardot is ügyesen forgatta. Laurana már nem egy csatában bizonyított… amit nem mondhatott el a legtöbb, parancsnoksága alá rendelt ifjú lovagról. Még egyszer beleegyezően bólintott tehát, de mindenképpen az volt a szándéka, hogy végül csak elküldi a lányt.

— Egyedül én tudom, hogyan kell bánni a sárkánydárdával…

— Kova is ért hozzá — jegyezte meg Sturm nyugodtan.

Laurana átható pillantást vetett a törpére, mire Kova elvörösödött és megköszörülte a torkát. — Ez igaz — mondta fojtott hangon —, de én… hmm, el kell ismernem, hogy… izé… egy kicsit alacsony vagyok hozzá.

— Különben, sárkányoknak nyomát sem láttuk — jegyezte meg Sturm, Laurana diadalittas pillantása láttán —, tudomásom szerint tőlünk délre harcolnak, a Thelgaard fölötti uralomért.

— De azért elhiszed, hogy errefelé tartanak, igaz? — vágott vissza Laurana.

Sturm arcán látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

— Talán — dünnyögte.

— Sohasem tudtál hazudni, Sturm, hát most se próbálkozz vele! Maradok! Tanis is ezt tenné a helyemben, ha…

— A fenébe is, Laurana! — kiáltott föl Sturm és elpirult. — Éld végre a saját életedet! Te nem lehetsz Tanis! Én sem lehetek Tanis! Ő

különben sincs itt... ezzel nekünk kell megbirkóznunk! — mondta a lovag, majd hirtelen elfordult. — Ő úgy sincs itt! — ismételte meg elszoruló torokkal.

Kova fölsóhajtott és bánatosan nézett Lauranára. Senki sem törődött Tasslehoffal, aki szerencsétlenül kuporgott egy sötét sarokban.

Laurana átölelte a lovagot. — Tudom én, Sturm, hogy nem vagyok olyan barátod, mint Tanis, és soha nem is tölthetném be a helyét... viszont minden erőmmel a segítségedre leszek... és ezt teljesen komolyan gondolom. Bánj velem pontosan úgy, mint a lovagjaiddal...

— Megértelek, Laurana — és Sturm magához szorította a lányt —, ne haragudj, hogy így rád fórm edtem — és nehezen felsóhajtott. — De te nagyon jól tudod, miért kell, hogy elküldjelek... Tanis sohasem bocsátaná meg nekem, ha miattam esne bármi bajod!

— De, megbocsátaná — válaszolta Laurana csöndesen —, biztosan megértené. Ő maga mondta nekem egyszer, hogy eljön az idő, amikor az életet kell kockára tenni valamiért, ami magánál az életnél is többet jelent. Hát nem érted, Sturm? Ha visszamenekülnék a biztonságba, elhagyva a barátaimat, ő azt mondaná, hogy megérti... de, valahol a lelke mélyén sohasem értené meg! Az ilyen gondolkodásmód idegen tőle! Különben — mosolyodott el a lány —, ha Tanis nem létezne egyáltalán, én akkor sem hagynám el a barátaimat!

Sturm belenézett Laurana szemébe és rájött, hogy úgyis hiába beszélne, hát inkább még szorosabban magához ölelte a lányt. Másik karját Kova vállára tette és őt is közelebb vonta magához.

Tasslehoff könnyekre fakadt, fölpattant és keservesen zokogva hozzájuk simult. Mindhárman döbbenten néztek le rá.

— Tass, mi történt veled? — kérdezte Laurana riadtan.

— Én vagyok a hibás! Én kotortam elő! Hát átok ül rajtam, hogy a világot kell járnom és folyton ezeket a vackokat kell megtalálnom? — vinnyogta Tass alig érthetően.

— Nyugodj már meg! — mordult rá Sturm szigorúan és megrázta a surranót. — Miről locsogsz tulajdonképpen?

— Még egyet találtam — nyöszörögte Tass —, odalent, egy üres teremben.

— Még egy micsodát, te fafejű — mordult rá Kova izgatottan.

— Még egy sárkánygömböt! — nyifogta Tass.

Az éjszaka sűrű, sötét ködként ereszkedett le a toronyra. A lovagok fáklyákat gyújtottak, de a lángok csak újabb kísértetekkel népesítették be a sötétséget. Néma őrségben álltak a bástyákon és füleltek, hogy végre meghalljanak valamit... bármit...

Egyszer csak, már éjfél körül meglepetten felfigyeltek valamire... nem társaik győzelemittas kiáltásait, sem az ellenség kürtjeinek recsegő rivalgását, hanem zablacsörgést és a torony felé közeledő lovak sejtelmes fújtatását hallották.

A lovagok kihajoltak a bástya mellvédjén és fáklyáikkal próbálták bevilágítani a ködöt. Lassan elhalt a megálló lovak patáinak csattogása.

Sturm kihajolt a kapu fölött. — Ki érkezik a Főpap Tornyához? — kiáltotta.

Egyetlen fáklya fénylett odalent. A párás sötétségbe bámuló Laurana érezte, amint megroggyan a térde és meg kellett támaszkodnia a mellvéd kőfalában. A lovagok iszonyattal fölkiáltottak.

A lobogó fáklyát tartó lovas a sárkánysereg csillogó egyenpáncélját viselte. A tiszt szőke volt, vonásai szabályosak, hidegek és kegyetlenek. Kantárszáron vezetett egy másik lovat, amelyen két test hevert keresztben... az egyiknek hiányzott a feje, és mindkettő véres é s kegyetlenül megcsonkított volt.

— Visszahoztam a tisztjeiteket — kiáltotta a lovas nyers, éles hangon. — Az egyikük, mint láthatjátok, halott, a másikban, azt hiszem, még pislákol némi élet. Legalábbis még élt, amikor elindultam vele. Remélem életben marad, hogy beszámolhasson róla nektek, mi történt ma, odakint a csatatéren! Már, ha egyáltalán csatának nevezhető a dolog.

Fáklyájának fényében leszállt a nyeregbál és egyik kezével hozzálátott a testeket a másik ló nyergéhez erősítő szíjak kibogozásához. Fölnézett a bástyára.

— Igen, most megölhetnétek. Jó célpont vagyok, még ebben a ködben is... de nem teszitek, hiszen Solamnia lovagjai vagytok — mondta maró gúnnyal —, életetek a becsület! Sohasem lőnétek egy fegyvertelen emberre, aki vezéreitek tetemeit hozza vissza. — Ezzel erőteljesen megrántotta a szíjat; mire a fejetlen holttest lecsúszott a földre.

A tiszt a másikat is lehúzta a nyeregről és a fáklyát ledobta a tetemek mellé a hóba. Az sistergett egy darabig, majd kialudt... a sötétség elnyelte a lenti alakot.

— Bőséggel hever a becsületetek odakint, a mezőn — kiáltotta búcsúzóul. A lovagok bór reccsenését, páncél csörrenését hallották, amint visszaszállt a lovára. Reggelig adok időt a megadásra. Amikor a nap feljön, vonjátok be a zászlótokat. A Sárkány Nagyúr könyörületes lesz hozzátok...

Váratlanul íj húrja pendült és a húsba csapódó nyílvessző puffanó nesze hallatszott, amit meglepett káromkodás kísért odalentről. A hátraforduló lovagok döbbenten bámultak a várfalon álló, kezében íjat

tartó, magányos alakra.

— Én nem vagyok lovag — kiáltotta Laurana és leeresztette fegyverét. — Lauralanthalasa vagyok, a qualinestiek leánya. Nekünk, elfeknek másmilyen becsületkódexünk van, és biztos vagyok benne, nagyon jól tudod, hogy ebben a sötétben is tisztán látlak. Nyugodtan megölhettelek volna, de így is azt hiszem, hogy jó darabig aligha használhatod majd azt a karodat... valójában többé nem fogsz kardot vele.

— Vidd ezt válaszul a Nagyuradnak! — kiáltotta Sturm nyersen. — Hamarabb fekszünk holtan mindnyájan, mintsem a zászlónkat levonnánk!

— Úgy is lesz! — vicsorogta a tiszt a fájdalomtól összecsikorduló fogai közül. Vágtató lova patáinak csattogása elhalt a sötétben.

— Hozzátok be a holttesteket! — adta ki a parancsot Sturm.

A lovagok óvatosan kinyitották a kaput. Többen kiszaladtak, hogy fedezzék azokat, akik gyöngéden fölemelték és bevitték a toronyba a két tetemet. Azután az őrök is visszahátráltak és bezárták a kaput.

Sturm letérdelt a hóba a lefejezett lovag teste mellé, fölemelte annak kezét és merev, hideg ujjáról lehúzott egy gyűrút. A lovag páncélja horpadt és véres volt. Az élettelen kezet visszaejtette a hóba és lehajtotta a fejét. — Lord Alfred — mormolta fakó hangon.

— Uram — szólalt meg az ifjú lovagok egyike —, a másik LordDerek. Ennek afórtelmes sárkánytisztnek igaza volt... még van benne némi élet.

Sturm fölállt és odalépett a hideg kövön kiterített Derek mellé. A lord arca halottsápadt volt, tágra nyilt szeme lázasan csillogott. Ajkát alvadt vér tapasztotta össze és a bőre nyirkos volt. Az egyik fiatal lovag föltámasztotta és vizeskupát tartott a szájához, de Derek nem tudott inni. Sturm a rosszulléttel küszködve, iszonyodva látta, hogy Derek kezét a gyomrára szorítja, ujjai közül csorog a vér, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy véget vessen szörnyű fájdalmainak. A haldokló átszellemült mosollyal ragadta meg véres kezével Sturm karját.

— Győzelem! — hörögte. — Megfutamodtak előlünk és miüldöztük őket. Dicsőséges volt az a roham és én... én leszeka Nagymester! — A hangja elcsuklott, friss vér buggyant ki a szája szélén és teste visszahanyatlott a fiatal lovag karjába, aki reménykedő pillantással nézett föl Sturmra.

— Gondolod, uram, hogy igazalehet... talán valóban lero...— de a szava elakadt Sturm keserű arckifejezése láttán és szánalommal fordult vissza Derekhez. — Megőrült, ugye, uram?

— Haldoklik... hősiesen... igazi lovaghoz méltóan – felelte Sturm.

— Győzelem! — suttogta Derek, de a következő pillanatban a szeme üvegessé vált és vakon meredt a ködbe.

— Nem, nem kell összetörnöd — mondta Laurana.

— De Fizban azt mo...

— Tudom, mit mondott — vágott közbe a lány türelmetlenül. — Nem jó és nem gonosz, nem valami, hanem minden.

— Ez — mormolta halkan — olyan jellemző Fizbanra.

Tassal együtt ott álltak a sárkánygömb előtt. A gömb nyugodtan pihent állványán a kerek terem közepén, még mindig por borította, azt a foltot kivéve, ahol Tass letörölte. A csarnok sötét volt és kísértetiesen csöndes, olyan néma, hogy Tass és Laurana csak suttogva mert beszélni.

Laurana a gömböt bámulta és homlokát ráncolva gondolkodott. Tass boldogtalanul nézte a lányt, minthogy attól tartott, tudja, mire gondol.

— Ezeknek a gömböknek teljesíteniök kell a küldetésüket, Tass — mondta végül Laurana. — Nagy hatalmú varázslók készítették őket... olyasféle emberek, mint Raistlin, akik nem viselik el a vereséget. Ó, ha tudnánk, hogyan...?

— Én tudom, hogyan — suttogta Tass, alig hallhatóan.

— Micsoda? — kérdezte Laurana. — Te tudod? Akkor eddig miért nem...

— Tulajdonképpen nem tudtam róla, hogy tudom — dadogta Tass. — Csak most, hirtelen eszembe jutott. Gnosh... az a gnóm mondta nekem, hogy valami betűket látott a belsejében. Valami írás kavargott benne, de nem tudta elolvasni, mert valami különös nyelven íródtak...

— A varázslók nyelvén...

— Igen, én is ezt mondtam, és...

— De ennek semmi hasznát sem vehetjük, hiszen egyikünk sem érti. Ha legalább Raistlin itt...

— Ehhez nincs szükségünk Raistlinre — szakította félbe Tass. — Ugyan én sem beszélem azt a nyelvet, de megérthetem. Tudod, van a szemüvegem... az igazlátó szemüveg, ahogyan Raistlin nevezte. Azzal akármilyen nyelv szavait elolvashatom, még a mágikus szavakat is. Onnan tudom, mert megfenyegetett, hogyha rajtakap, amint bármelyik irományába beleolvasok, gombóccá változtat és egészben lenyel!

— Szóval azt hiszed, hogy a gömböt is el tudod olvasni vele?

— Megpróbálhatom — szerénykedett Tass —, de Sturm azt mondta, tudod, hogy itt talán nem is lesznek sárkányok... akkor meg minek vacakoljunk ezekkel a gömbökkel? Fizban azt mondta, hogy csak a legnagyobb hatalmú mágusok bírhatnak el vele.

— Hát figyelj rám, Tasslehoff Fúróláb — térdelt le a surranó mellé Laurana és mélyen a szemébe nézett. — Ha csak egyetlen sárkányt idevezényelnek, nekünk befellegzett. Ezért ajánlottak időt rá,

hogy megadjuk magunkat ahelyett, hogy azonnal lerohannának. Ezt az időt ők arra használják föl, hogy iderendeljék a sárkányokat. Ki kell használnunk ezt a lehetőséget!

„Egy sötét út és egy világos út” — jutottak Tass eszébe Fizban szavai és lehajtotta a fejét. „Szeretteid közül néhányan meghalhatnak, de te bátor vagy.„ Tass lassú mozdulattal benyúlt szőrmebekecse egyik zsebébe, előkotorta a szemüveget és drótszárát beakasztotta hegyés füle mögé.

13.
Fölkel a nap
Leszáll a Sötétség

A reggel közeledtével fölszállt a köd. Fényes, tiszta napra virradt, olyan tisztára, hogy a bástyákon sétáló Sturm ellátott egészen a Vingaard-szoros előtt húzódó, hófödte síkságig, ahol született, s amely most teljesen a sárkányseregek uralma alá került. A nap első sugarai megvilágították a lovagok zászlaját: az aranykorona alatti viharmadarat, amint egy rózsával ékes kardot tart a kezében. Az aranyjelvények csak úgy villogtak a hajnali fényben. Ekkor Sturm meghallotta a kürtök éles, fülsértő rikoltását.

A sárkánysereg pirkadatkor megindult a torony ellen.

A megmaradt, talán száz ifjú lovag némán állt a bástyákon és nézte, amint a hatalmas sereg pusztító sáskarajként vonul végig a síkon.

Sturm elgondolkodott egy pillanatig a haldokló lovag szavain: „Megfutamodtak elölünk..." De miért futamodott meg a sárkánysereg? Hirtelen világossá vált számára: a sárkányemberek alovagok önnön diadaléhségét fordították ellenük egy ősi és egyszerű hadicsel segítségével. Hátrálj meg az ellenség elöl..., ne túl gyorsan, de az első sorok mutassanak elég hihető félelmet és rémületet! Tegyenek úgy, mintha a pánik törné meg őket... azután hagyd, hogy az ellenség üldözőbe vegyen és ezzel túlságosan széthúzza a sorait! Akkor csapataiddal kerítsdbe és aprítsd miszlikbe!

Nem is volt szükség a távoli, véres és letiport hóban fekvő tetemek látványára, hogy Sturm meggyőződhessék véleményének helyes voltáról. Ott hevertek mind, ahol próbáltak összegyülekezni a végső, elkeseredett ellenállásra. Nem mintha sokat jelentett volna, hogyan haltak meg!

Sturmnak az járt, a fejében, vajon az ő tetemére ki lesz kíváncsi, ha ez az egész véget ér...

Kova kilesett az egyik lőrésen. — De legalább száraz helyen halok meg — dörmögte.

Sturm halványan elmosolyodott és megpödörte a bajuszát. Kitekintett kelet felé. Amint a halálra gondolt, elnézett a föld felé, ahol született, hazája felé, amelyet alig ismert, apjára gondolt, akire alig emlékezett és az országra, amely családját száműzetésbe kényszerítette. Most pedig az életét készül föláldozni e föld védelmében. De miért? Miért nem ment vissza egyszerűen Palanthasba?

Egész életében a Kódexhez és a Szabályzathoz tartotta magát. A

Kódex szerint: Est Sularus oth Mithas — Becsületem az életem! Ezen kívül már semmije sem maradt. A Szabályzat megszúnt... kudarcot vallott. A rideg, merev Szabályzat páncéljuknál is súlyosabb acélgyűtvbe zárta a lovagságot. Az elszigetelődött, fönnmaradásukért harcoló lovagok elkeseredetten ragaszkodtak a Szabályzathoz, s közben nem vették észre, hogy az már csak a szabad mozgásukat akadályozó béklyó.

De én miért lettem más? — töprengett Sturm magában, pedig tudta a választ, mialatt a törpe zsörtölődését hallgatta; a surranó, a törpe, a varázsló, a fél-elf... miatt. Ők tanították meg rá, hogy más szemmel is lássa a világot: mandulavágású szemmel, sajátjánál gyöngébb szemmel, sőt, még homokóra-szemmel is. A Derekhez hasonló lovagok csak fehérben és feketében látták a világot. Sturm egyszerre látta a világ ragyogó, tarka színeit és nyomasztó szürkeségét.

— Elérkezett az idő — fordult Kovához. Éppen akkor indultak lefelé magas kilátóhelyükről, amikor az ellenség első mérgezett nyilai átröppentek a falak között.

Amikor a nap sziporkázó fénye beragyogta az eget, a sárkánysereg vérfagyasztó üvöltözéssel és rikoltozással, kürtszóval és pajzsdöngetéssel rontott rá a Főpap Tornyára.

Estére még mindig fenn lobogott a zászló... a torony állta a sarat.

Védőinek fele azonban már elesett.

Az élőknek egész, nap nem volt rá idejük, hogy lefogják a holtak megüvegesedett szemét és kinyújtóztassák eltorzult végtagjaikat. Minden erejükkel azért kellett harcolniuk, hogy életben maradjanak. Csak estére lett némi nyugalmuk, amikor a sárkánysereg visszavonult pihenni és erőt gyűjteni reggelig.

Sturm a kimerültségtál sajgó tagokkal járta végig a bástyákat. Még amikor pihenni próbált valamennyit, még akkor is görcsösen össze-összerándultak elkínzott izmai, és agya mintha tűzben égett volna. Ezért kénytelen volt fölkelni és csak járkált föl s alá, kimért léptekkel. Arra nem is gondolt, hogy nyugodt járásával valamelyest csökkenti a még ébren lévé ifjú lovagok gondolatainak rémült feszültségét. A társaik és barátaik tetemeit az udvaron kiterítő lovagok fejében az járt, hogy holnap éppen az ő testükkel teszi majd ezt valaki más, de amikor meghallották Sturm nyugodt lépteinek kopogását, a következő naptól való félelmük enyhült kissé.

A lovag sarkantyújának ütemes pengése valójában mindenkit megnyugtatott, kivéve saját magát. Sturmot sötét, ijesztő gondolatpk gyötörték: a vereségképzete, a nemtelen, becstelen halál gondolata, rémálmának képei, hogy a lent táborozó aljas teremtmények meggyalázzák és megcsonkítják a holttestét, ha elesik. Csak nem válik

valóra ez az álom — gondolta és megborzongott. Talán még ő maga is meginog, ha eljön a vég, képtelen lesz legyőzni rettegését?

Talán még a Kódex szelleme is cserben hagyja, akár a szabályzaté?

Kopp... kopp... kopp... kopp...

„ Hagyd már abba!" — mondta magának mérgesen —, „különben hamarosan éppúgy megbolondulsz, mint szegény Derek!" Hirtelen sarkon fordult, hogy megtörje kényszeres járkálását és Lauranával találta szemben magát.

Tekintetük összekapcsolódott és sötét gondolatait elűzte a lány szemének ragyogása. Amíg ilyen béke és szépség létezik ezen a világon, még van némi remény — gondolta.

Rámosolygott és Laurana viszonozta a mosolyát, igaz, kissé mesterkélten, de így is megenyhültek arcán a kimerültség és bánat vonásai.

— Pihenj — mondta a lánynak-, nagyon fáradtnak látszol!

— Próbáltam aludni — suttogta Laurana —, de borzalmas álmot láttam: kristályba zárt kezeket és hatalmas sárkányokat, amint hatalmas kőfolyosókon röppennek végig. — Megrázta a fejét és kimerülten lerogyott egy, a hideg széltől valamelyest védett, sötét sarokban.

Sturm ekkor észrevette a mellette heverő Tasslehoffot is. A surranó összegömbölyödve, mélyen aludt. A lovag mosolyogva nézett le rá... Tasst nem zavarta semmi.

Ráadásul a surranó számára dicsőséges volt ez a nap... olyan, amelyet el nem felejthet, soha életében.

— Még sohasem voltam ostromlott várban — hallotta meg Sturm Tass, Kovához intézett vallomását, pár másodperccel azelőtt, hogy a törpe harci szekercéje lecsapta egy goblin fejét.

— Tudod ugye, hogy ma mindnyájan elpusztulunk — mormogta a törpe és baltája vasáról letörölte a fekete vért.

— Ezt mondtad Xak Tsarothban is, amikor ott álltunk a fekete sárkány előtt... aztán ugyanezt mondtad Thorbardinban — vágott vissza Tass — sót, akkor is, amikor hajóra szálltunk...

— Ezúttal viszont tényleg meghalunk — bömbölte Kova dühödten —, még akkor is, ha magamnak kell lecsapnom a fejedet!

De mégsem pusztultak el, legalábbis aznap nem. Mindig eljön a holnap — gondolta magában Sturm és tekintete megpihent a falnak támaszkódó és egy fadarabot farigcsáló törpén.

Kova fölnézett rá. — Mikor kezdődik újra? — kérdezte.Sturm fölsóhajtott és kelet felé fordult. — Hajnalban — válaszolta —, addig még van pár óránk.

A törpe bólintott. — Kitarthatunk? — kérdezte higgadtan, miközben keze nyugodtan és szilárdan markolta a fadarabot.

— Ki kell tartanunk — felelte Sturni. — A futárunk ma éjjel érkezik Palanthasba és még ha azonnal cselekszenek, akkor is két nap kell hozzá, mire ideérnek... meg kell adnunk nekik ezt a két napot...!

— Ha azonnal cselekszenek! — mordult föl Kova.

— Hát, igen — sóhajtotta Sturm halkan. — Oda kellene mennetek — fordult oda Lauranához, aki azonnal fölriadt szendergéséből. — Menjetek Palanthasba..., győzzétek meg őket a veszély komolyságáról!

— Azt a futárodnak kell megtennie — mondta Laurana fáradtan —, ha neki nem sikerül, az én szavam már mit sem nyomna a latban.

— Laurana — folytatta volna Sturm.

— Szükséged van rám? — vágott közbe a lány élesen. — Használható vagyok itt valamire?

— Jól tudod, hogy igen — felelte Sturm és csodálattal gondolt az elf-hajadon töretlen erejére, bátorságára és arra, milyen kitűnő íjász.

— Akkor maradok — mondta Laurana egyszerűen. Szorosabban maga köré tekerte a takaróját, s becsukta a szemét. — Nem tudok aludni — dünnyögte, de néhány pillanat múlva már éppoly lágyan és egyenletesen lélegzett, akár a mélyen alvó surranó.

Sturm megcsóválta a fejét és egy nagyot nyelt. Szeme találkozott Kova tekintetével. A törpe sóhajtott egyet és csak farigcsált tovább. Egyikük sem szólt, de mindketten ugyanarra gondoltak. Kegyetlen haláluk lesz, ha a sárkányfattyak betörnek a toronyba. Ám ha Laurana meghalna, az maga lenne az iszonyat!

A keleti égbolt lassan derengett, s jelezte a nap közeledtét, amikor kürtök éles rivalgása űzte el a lovagok álomtalan álmát. Sietve előkapkodták fegyvereiket, fölsorakoztak a falakon és kinéztek a sötét csatatérre.

A sárkánysereg tábortüzei leégtek, a nappali világosság közeledtével hagyták kialudni őket. A bástyán állók hallhatták, miként tér vissza az élet a soktagú, gigászi testbe.

A lovagok várakozóan markolták meg fegyvereiket. A következő pillanatban azonban értetlenül bámultak egymásra.

A sárkánysereg visszavonulóban volt! Bár csak halványan láttak a derengő félhomályban, nyilvánvaló volt, hogy a fekete áradat lassan távolodik. Maga Sturm is meglepődött. A csapatok éppen elérték a látóhatárt, de a lovag tudta, hogy még mindig ott vannak a síkon... érezte a jelenlétüket.

Néhány fiatalabb lovag örömrivalgásban tört ki.

— Nyugalom! — dörrentett rájuk Sturm keményen. A kiáltozás belemart amúgy is megtépázott idegeibe. Laurana mellé lépett és meglepetten nézett rá. A férfi arca szürke és elgyötört volt a pislákoló fáklyafényben. A kőpárkányon nyugvó kesztyús ökle idegesen nyílt ki és csukódott össze ismét. Szeme összeszűkült, amint előredőlt és kelet

felé nézett.

Laurana megérezte a lovagon elhatalmasodó rettegést és saját testét is hideg borzongás járta át. Eszébe jutott, mit mondott Tassnak nem sokkal azelőtt.

— Ez az, amitől féltünk? — kérdezte kezét a lovag karjára téve.

— Imádkozz, hogy ne legyen igazunk! — mormolta Sturm halkan, megtört hangon.

Teltek-múltak a percek, de nem történt semmi. Kova is csatlakozott hozzájuk. Fölkapaszkodott egy ledőlt kődarabra, hogy kilásson a mellvéd fölött. Tass is fölébredt, nagy ásítozással.

— Mikor reggelizünk? — kérdezte a surranó kedélyesen, de nem figyelt rá senki. Csak bámultak tovább és vártak. Mostanra már minden lovag, lelkében ugyanazzal a növekvő félelemmel, fölsorakozott a falakon és meredten nézett kelet felé, bár nem tudta, miért.

— Mi történt? — suttogta Tass. Maga iá fölkapaszkodott Kova mellé és megpillantotta a látóhatáron előbukkanó nap halovány, vörös fényét, narancssárga izzását, amely bíborra festette az éjszakai eget és kioltotta a pislákoló csillagokat.

— Mit bámultok arrafelé? — bökdöste oldalba Kovát.

— Semmit! — mordult rá a törpe.

— Akkor meg minek bámulni... — de ekkor a surranó éles nyikkanással visszafojtotta a lélegzetét. — Sturm! — visította.

— Mi az? — fordult felé riadtan a lovag.

Tass tovább meredt előre. Valamennyien követték a tekintetét, de egyikük sem vehette föl a versenyt a surranó sasszemével

— Sárkányok! — lihegte Tass. — Kék sárkányok!

— Ettől tartottam — jegyezte meg Sturm halkan. — A sárkányiszony! Hát ezért vonták hátrább a csapataikat. A velük tartó emberek nem képesek azt elviselni. És hányan vannak?

— Hárman — felelte Laurana —, már én is látom őket.

— Hárman! — ismételte meg Sturm üres, kifejezéstelen hangon.

— Figyelj rám, Sturm...! — vonta hátra Laurana a mellvédtől a lovagot. — Én ... mi... nem akartunk beszélni erről... talán nem is lett volna rá szükség, de most már igenis fontos! Tasslehoff és én, szóval mi... tudjuk, hogyan kell használni a sárkánygömböt.

— A sárkánygömböt? — kérdezett vissza Sturm, de igazán nem is figyelt a lány szavaira.

— Az itt lévő gömböt! —ismételte meg Laurana és lázasan megragadta a lovag karját. — Amelyik ott van a torony mélyén, annak kellős közepén! Tass mutatta meg nekem. Három hosszú, széles folyosó vezet hozzá és... és — elhalt a hangja. Most már világosan látta maga előtt, amit a tudatalattija homályosan súgott neki álmában, hogy sárkányok repülnek végig a folyosókon...

— Sturm! — kiáltotta Laurana és izgatottan megrázta a férfit. — Tudom, hogyan működik az a gömb! Tudom, hogyan végezhetünk a sárkányokkal! Ó, csak legyen rá elég időnk!

Sturm hirtelen odafordult hozzá, erős keze belemarkolt a vállába. A hosszú hónapok alatt, amióta ismerte a lányt, még sohasem látta ilyen szépnek. Fáradt, sápadt arca most kipirult a lelkesedéstől.

— Mondd el, gyorsan! — kiáltott rá parancsolóan.

Laurana gyorsan magyarázni kezdett, szavai egymásba gabalyodtak, amint magyarázni kezdett, s közben önmaga számára is egyre inkább megvilágosodott minden. Kova és Tass Sturm háta mögül lesett rá... a törpe döbbenten, a surranó álmélkodva.

— És ki kezeli majd a gömböt? — kérdezte Sturm lassan.

— Majd én! — felelte Laurana.

— De Laurana! — kiáltott föl Tass —, Fizban azt mondta...

— Tass, fogd be a szád! — sziszegte a lány összeszorított fogai között. — Sturm... kérlek — sürgette a lovagot —, ez az utolsó reménységünk. Vannak sárkánydárdáink... és itt a sárkánygömb!

A lovag ránézett, majd hirtelen kipillantott a világosodó keleti égen sebesen közeledő sárkányokra.

— Jól van hát — mondta végül. — Kovával és Tassal menjetek le és hívjátok össze az embereket a középső udvaron... siessetek!

Tasslehoff egy utolsó, aggodalmas pillantást vetett a lányra és leugrott a kőről, Kova mellol. A törpe lassabban kecmergett utána, keserű, töprengő arccal. Miután földet ért, odalépett a lovaghoz.

— Kell ez? — kérdezte Kova tekintete, amikor a lovagra nézett.

Sturm bólintott. Egy pillantást vetett Lauranára és szomorúan elmosolyodott. — Majd megmondom neki — suttogta halkan. — Vigyázz a surranóra! Ég veled, barátom!

Kova nyelt egyet és megcsóválta vén fejét. Azután, arcán a gyász maszkjával, bütykös öklével megdörgölte a szemét és hátba lökte Tasslehoffot.

— Mozogj már! — mordult rá.

Tass döbbenten nézett rá, aztán megvonta a vállát és szökellve nekiiramodott a bástya mellvédjének peremén, éles hangon rikoltozva a meglepett lovagok felé.

Laurana arca fölragyogott. — Te is gyere, Sturm! — és úgy rángatta a lovagot, mint egy izgatott gyerek, aki új játékszerével szeretne eldicsekedni a szüleinek. — Elmagyarázom a harcosoknak is, ha akarod. Aztán kiadhatod a parancsokat és csatarendbe állíthatod őket...

— Mostantól te vagy a parancsnok, Laurana — mondta Sturm.

— Micsoda? — torpant meg a lány és a félelem olyan hirtelen szorította ki szívéből a reményt, hogy fájdalmában felnyögött.

— Azt mondtad, időre van szükséged — mondta Sturm és a

tekintetét kerülve megigazgatta a kardszíját. — Helyes. A harcosokat csatarendbe kell állítanod... és a gömb használatára is föl kell készülnöd! Ehhez időre van szükséged, és én biztosítom számodra ezt az időt! — Ezzel fölemelt egy íjat, a mellette lévő, nyilakkal teli tegezzel együtt.

— Nem, Sturm! — Laurana megrázkódott az iszonyattól. — Ezt nem gondolhatod komolyan! Én nem lehetek, a parancsnok! Szükségem van rád! Sturm, nem teheted ezt — hangja suttogóvá vált és megbicsaklott —, ne tedd ezt velem...!

— De igenis, lehetsz parancsnok — mondta Sturm és a tenyerébe fogta a lány arcát, hozzáhajolt és gyengéden megcsókolta. — Ég veled, elf-leányzó!— suttogta. — Felragyogott a te csillagod. De ne szomorkodj, kedves! Ne sírj! —,és szorosan magához ölelte Lauranát. — Az Erdőmester is megmondta, még ott, a Komor Erdőben, hogy nem kell gyászolnunk azokat, akik betöltötték küldetésüket. Én teljesítettem az enyémet. Most pedig siess! Minden perc drága...

— Legalább egy sárkánydárdát vigyél magaddal — könyörgött a lány.

Sturm megrázta a fejét, keze apja ősi kardjának markolatára kulcsolódott. — Nem értek a használatához. Ég veled, Laurana! Mondd meg Tanisnak...! — elhallgatott, majd fölsóhajtott. — Nem kell... — mondta halvány mosollyal. — Ő tudni fogja, mit érzek a szívem mélyén!

— Sturm... — Laurana szavait elfojtották feltörő könnyei. Csak zavartan, kérdőn meredt a lovagra.

— Most menj! — suttogta Sturm.

Laurana megfordult és vakon botladozva, lebotorkált a lépcsőn az udvarra. Hirtelen erős kéz szorítását érezte a karján.

— Ó, Kova... — zokogott föl fájdalmasan —, Sturm azt mondjá, hogy...

— Tudom, Laurana — vágott közbe a törpe —, láttam az arcán. Azt hiszem, azóta láttam, hogy megismertem őt. Most rajtad áll minden... Nem hagyhatod cserben őt!

Laurana nagyot sóhajtott, majd kezével megtörölte könnyáztatta arcát. Mély levegőt vett és fölemelte a fejét.

— Így... — mondta, most már kemény, szilárd hangon. — Készen állok... Hol van Tass?

— Itt! — csipogott egy vékony hangocska.

— Menj oda le! Olvasd el még egyszer a gömb belsejében azt az írást! Aztán még egyszer... míg teljesen biztos nem leszel benne, hogy pontosan érted.

— Igen, Laurana! — ezzel Tass nyelt egyet és elnyargalt.

— A lovagok összegyűltek — szólalt meg Kova —, a parancsodra várnak!

— A parancsomra várnak... — mormolta Laurana tanácstalanul.

Tétován fölnézett az égre. A nap vörös sugarai megcsillantak Sturm ragyogó páncélján, amint fölfelé kapaszkodott a központi torony felé vezető, meredek lépcsőn.

Laurana sóhajtva elfordult tőle és lenézett az udvaron várakozólovagokra.

Összeszedte az erejét és megindult feléjük... vörös sisakforgója meglibbent, aranyhaja lobogott a reggeli fényben.

A hidegen pislákoló nap vörösre festette az eget, amely nyugaton beleolvadt a távozó éjszaka kékesfekete bársonyába. A tornyot még sűrű sötétség burkolta be, csak a csúcsán lobogó zászlón csillantak meg az első napsugarak, az aranyló jelvényeken.

Sturm fölért a fal tetejére. A torony karcsún magasodott fölé. A párkány, amelyre kilépett, jó száz lábnyira húzódott tőle balra. Kőfelülete sima volt, nem kínált semmi kapaszkodót vagy fedezéket.

A lovag keletre nézett és meglátta a sárkányokat.

Kék szörnyetegek voltak és a kötelék élén haladó hátán ott ült a Sárkány Nagyúr, kékesfekete, pikkelyes vértjéről visszatükröződött a nap fénye. Sturm látta a félelmetes, agyaras maszkot és a mögötte lobogó fekete köpenyt. A Sárkány Nagyúr mögött szárnyaló két másik sárkányon is ültek. Sturm rövid, gépies pillantást vetett rájuk. Nem keltettek benne félelmet. Neki a vezérrel, a Nagyúrral kellett megvívnia!

A lovag lenézett a mélyen alatta elterülő udvarra. A nap fénye lassan kúszott fölfelé a falakon. Sturm látta, amint vérvörös sugarai megvillannak a harcosok kezében tartott sárkánydárdák ezüsthegyén. Látta Laurana aranylón izzó haját. Látta, hogykatonáiföltekintenekrá. Kivonta kardját és föltartotta a magasba. A díszesen cizellált pengén megbicsaklott a nap fénye.

Laurana fölmosolygott rá, bár könnyein keresztül alig láthatta alakját, aválaszul,őisfölemelte sárkánydárdáját... búcsút intett vele.

A lány mosolyából Sturm bátorságot merített és szembefordult ellenségével.

Amint ott állt a bástyafokon, parányi alaknak látszott félúton az ég és a föld között. A sárkányok elrepülhettek mellette vagy meg is kerülhették, de ő nem erre törekedett.

Azt akarta, hogy féljenek tőle, hogy kívánjanak, míg megtámadják.

Sturm hüvelyébe dugta karaját, nyílvesszőt illesztett íjának húrjára és gondosan célba vette az élen haladó sárkányt. Lélegzetét visszafojtva, türelmesen várt. Nem tévesztheteм el — gondolta magában. Várj... még egy kicsit...!

A sárkány lőtávolon belül került... Sturm nyílvesszeje sebesen

hasított bele a reggeli ragyogásba. Pontosan célzott: a nyílvessző belefúródott a kék sárkány nyakába. Nem tett nagy kárt benne vastag, acélkék pikkelyei miatt, de a szörnyeteg azért hátrarántotta a fejét dühödt fájdalmában és röpte is lelassult. A lovag ismét lótt, ezúttal a vezérsárkány mögött repülőre.

A nyílvessző a szárnyán találta el, mire a sárkány haragjában fölrikoltott. Sturm újra lőtt, ám ezúttal a sárkány lovasa ügyesen félrekormányozta szörnyű hátasát. A lovag azonban máris elérte a célját: magára terelte a figyelmüket, elhitette velük, hogy veszélyt jelent a számukra és kényszerítette őket, hogy szembeforduljanak vele. Az udvar mélyébol léptek dobogását és a fölemelkedő védőrácsok csikorgását hallotta.

Föltekinteve látta, hogy a Sárkány Nagyúr álló helyzetbe emelkedik a nyeregben. A sárkánynyereg egyszemélyes harci szekérre emlékeztetett, így a benne utazó akár állva is harcolhatott belőle. A Nagyúr kesztyűs kezében lándzsa villant. Sturm ledobta íját, fölkapta a pajzsát és kardot rántott. Kiállt a fal peremére, onnan nézte, hogyan jön a sárkány mind közelebb és közelebb, vörösen izzó szemmel és fehéren villogó agyarakkal.

Ekkor, a távolból, Sturm éles trombitaszót hallott, hangi a tiszta volt, mint messzi hazája égbe nyúló, hófödte hegyeinek fagyos levegője. Ez az üde, buzdító harsogás a szívébe hatolt és bátran a körülötte sűrűsödő sötét erők, a halál és reménytelenség fölé emelte.

A lovag harsány csatakiáltással válaszolt a hívásra és kardját fölemelve szembefordult ellenségével. A napsugár vörösen csillant meg pengéjén. A sárkány lecsapott rá.

Ismét fölharsant a trombitaszó és Sturm újabb, magasan szárnyaló kiáltással felelt neki. Ám a hangja hirtelen megtört, amint ráébredt, hogy ezt a trombitaszót már hallotta valamikor...

Az az álom!

Megdermedt. Kardját keményen markolta izzadó kesztyűs kezébe. A sárkány fölébe tornyosult. Hátán fölágaskodott a Nagyúr, sisakjának szarva vérvörösen villant, lándzsáját döfésre készen előreszegezte.

Sturm gyomra összeszűkült a félelemtől, testét dermesztő hideg járta át. A kürt harmadszor is fölrivallt. Álmában is háromszor szólalt meg és a harmadik kürtszó után elesett. Eluralkodott rajta a sárkányiszony. Menekülj! — sikoltotta némán az agya.

Menekülj! De akkor a sárkányok lecsapnak az udvarra és a lovagok még nem állhatnak készen... mind elpusztulnak és Laurana, Kova és Tass is velük halnak! A torony elesik!

Nem! Sturm összeszedte magát. Minden odavan: eszményei, vágyai, álmai. A lovagság szétesőben, a Szabályzat üres szónak bizonyult, egész élete mit sem ér. Legalább a halála ne legyen értelmetlen! Időt kell szereznie Lauranának és meg is szerzi, még az

élete árán is, hiszen mást már nem adhat. A Kódex szellemében úgysincs semmi egyéb, amihez még ragaszkodhatna.

Kardját az ellenséget üdvözlő lovagi mozdulattal fölemelte. Meglepetésére üdvözlését a Nagyúr sötét méltósággal viszonozta. Ekkor a sárkány alábukott, pofáját szélesre tátotta, hogy borotvaéles fogaival darabokra tépje a lovagot. Sturm hatalmas ívben meglendítette kardját, mire a sárkány visszarántotta a fejét, hogy az ősi penge nehogy levágja. Sturm abban reménykedett, hogy ezzel megtörheti röptének lendületét. De a szörnyeteget szilárdan megtartották a szárnyai, lovasa keményen irányította egyik kezével, míg a másikkal biztosan szorította csillogó hegyű lándzsáját.

Sturm a keleti oldalon állt. A napfénytől szinte elvakulva a sárkányt csak holmi fekete foltnak látta. A szörnyeteg alábukott és Sturm megértette, mire törekszik: alulról akar előtörni, hogy urának biztosítsa a kellő teret a támadáshoz. — A másik két sárkánylovas hátrahúzódott, onnan figyelte, nem lesz-e uruknak szüksége segítségre, hogy végezzen ezzel az arcátlan lovaggal.

A napfényben szikrázó égbolt egy pillanatig üres maradt, majd a sárkány kibukkant a fal pereménél. Rettentő üvöltése majd szétszakította a lovag dobhártyáját, förtelmes leheletétől szinte fuldokolt. Hátratántorodott, de sikerült valahogy megvetnie a lábát és előresújtott fényes kardjával: Az ősi penge fölhasította a sárkány bal orrlikát.

Fekete vér fröccsent a levegőbe és a szörny fölüvöltött iszonyú dühében.

A csapás azonban sokba került Sturmnak: nem maradt ideje a védekezésre.

A Sárkány Nagyúr fölemelte lándzsáját, hegyén megvillant a napsugár. Lesújtott vele és a fegyver keresztülhatolt a vérten, húson és csontokon.

Sturm napja leáldozott.

14.
A sárkánygömb
A sárkánydárda

A lovagok beözönlöttek Laurana mellett a Főpap Tornyába és elfoglalták őrhelyüket, ahol a lány mutatta nekik. Bár eleinte tétováztak, mégis miután Laurana elmagyarázta a tervét, fölcsillant előttük a remény.

A lovagok távozása után az udvar teljesen kiürült. Laurana tudta, hogy sietnie kell. Máris ott kellene lennie Tass mellett, hogy előkészítsék a sárkánygömböt. De a lány képtelen volt elszakadni attól a magasban fénylő, magányos alaktól, amely ott várta végzetét a bástyán.

Egyszer csak őismegpillantotta a fölkelő nappal szemben a sárkányok körvonalait.

Kardpenge és lándzsahegy villant a kiteljesedő fényben.

Laurana körül megállt a világ. Az idő álommá lassult számára.

A kard vért fakasztott... a sárkány felüvöltött kínjában. A lándzsa egy örökkévalóságig szegeződött célpontjára... a nap megtorpant az égen.

Végül a lándzsa lesújtott.

A fal tetejéről csillogó tárgy hullott az udvar kövére. Sturm kardja volt az a tárgy, amely kihullott élettelen kezéből és... Laurana számára ez volt az egyetlen eleven mozdulat a megbénult világban. Alovag teste állva maradt, fölnyársalva a Sárkány Nagyúrfegyverére. A sárkány kiterjesztett szárnnyal lebegett fölötte. Semmi sem mozdult, minden úgy maradt, rezzenetlen nyugalomban.

Végül a Nagyúr heves rántással kiszabadította lándzsáját és Sturm teste lerogyott a bástyára, fekete csomóként a vakító napfényben. A sárkány vadul felbömbölt, fekete vértől habzó torkából lángsugár tört elő és lecsapott a Főpap Tornyára. A kőfal hatalmas dörrenéssel hasadt ketté. A napot is elhomályosító lángözön csapott föl. A másik két sárkány lebukott az udvar felé, amelynek kövezetén pengő csattanással ért földet a lovag kardja.

Megindult a megtorpant idő.

Laurana a látta, amint a sárkányok felé törnek a magasból. Megrendült körülötte a föld, amint kövek és szikladarabok záporoztak alá, por és füst töltötte be a levegőt. Laurana mégsem mozdult a helyéről, nem tudott... ha megmozdul, valósággá válik a szörnyűség. Valami tébolyult hang azt suttogta az agyában: ha nem moccansz, akkor meg sem történt, amit látni, véltél.

De alig pár lábnyira előtte ott hevert a kard. Amint fölnézett,

meglátta, hogy a Nagyúr lándzsájával int a csatamezőn várakozó sárkányseregeknek: támadjanak! Meghallotta a kürtök vérszomjas rivalgását. Lelki szemével látta, amint a sárkánycsapatok nekilódulnak a hófödte mezőnek.

A föld ismét megrendült a talpa alatt. Laurana még egy pillanatig dermedten állt a helyén, néma búcsút sikoltott a lovag szellemének. Azután botladozva nekiiramodott, miközben a talaj hullámzott a lába alatt és a levegőt vadul hasogatták a rémítő villámnyalábok. Futtában lehajolt, fölragadta Sturm kardját és kihívóan fölemelte a magasba. — Soliasi Arath! — kiáltotta elf-nyelven, hangja túlszárnyalta a rombolás dübörgését, szembeszegült a rohamra induló sárkányokkal.

A sárkánylovasok hangosan fölkacagtak és gúnyos, kihívó üvöltéssel válaszoltak neki. A sárkányok a kéjes ölésvágy gyilkos rikoltásával csatlakoztak hozzájuk. A Nagyúr kíséretét alkotó két sárkány Laurana közelében lecsapott a torony udvarára.

A lány futni kezdett a szélesen tátongó kapurács nyilása, a torony bejárata felé. A kőfalakat csak homályosan érzékelte, amint elrohant közöttük. Hátulról hallotta, amint ott liheg fortyogva mögötte egy sárkány, hallotta a szárnyai között süvítő levegő rémületes hangját... lovasának éles kiáltását, amivel megállította szprnyét, hogy ne kövesse őt egyenesen a torony belsejébe. Helyes! — mosolyodott el keserűen Laurana.

Végignyargalt a széles folyosón és elsuhant a második csapórács alatt. Lovagok álltak mellette, készen arra, hogy leengedjék.

— Hagyjátok nyitva! — lihegte feléjük zihálva. — Értitek?

A lovagok bólintottak... ő futott tovább. Beért a sötét, szűkebb csarnokba, ahol a különös alakú, agyarszerű pillérek dőltek felé borotvaéles hegyükkel. Az oszlopok mögött sisakos, sápadt arcok villantak föl. Imitt-amott megcsillant egy-egy sárkánydárda hegye. Néhány lovag előbújt, amint elrohant előttük.

— Vissza — kiáltott rájuk —, az oszlopok mögé!

— Sturm? — kérdezte egyikük.

Laurana megrázta a fejét, nem volt ereje beszélni. Átsuhant a harmadik rács alatt, ez volt a legkülönösebb, kerek nyilással a közepén. Itt négy lovag állt, Kova társaságában. Ez volt a sorsdöntő őrhely. Laurana azt akarta, hogy legyen itt valaki, akire nyugodtan rábízhatja magát. Többre nem jutott ideje, csak egy pillantást váltott a törpével, de most az is elég volt. Kova a lány arcából kiolvasta barátja sorsát. Egy pillanatra lehajtotta a fejét és tenyerével eltakarta a szemét.

Laurana továbbrohant... keresztül egy kisebb, kettős, szilárd acélajtóval lezárt helyiségen és végül be, a sárkánygömb tágasabb csarnokába.

Tasslehoff lázasan tisztogatta a gömböt egy zsebkendővel.

Laurana beleláthatott a belsejébe, a milliónyi színes sziporkával örvénylő vöröses párába. A surranó föléhajolt és belebámult, a hegyes orrára biggyesztett varázsszemüvegen át.

— Most mit csináljak? — lihegte Laurana kétségbeesetten, levegő után kapkodva.

— Laurana! — könyörgött Tass. — Ne add föl! Kiolvastam belőle... ha nem tudod megragadni a sárkányok lényegét a gömb belsejében, akkor betörnek ide és leigáznak téged!

— Mondd meg hát, mit kell tennem! — kiáltotta a lány, minden erejét összeszedve.

— Tedd a kezed a gömbre... — Tass szava elcsuklott —, de várj, ne még! — rikoltotta.

De elkésett. Laurana mindkét karcsú keze máris a gömb kristályfelületére simult. Belsejében színes fény villant föl, olyan erővel, hogy Tass kénytelen volt elfordítani a tekintetét.

— Laurana! — visította éles hangján. — Figyelj, összpontosítanod kell! Űzz el a tudatodból minden gondolatot, kivéve a gömb fölötti uralom vágyát! Laurana...

Még ha hallotta is őt a lány, nem válaszolt semmit és Tass megértette, hogy máris minden erejével küzd a gömb fölötti hatalomért. Rémülten emlékezett vissza Fizban intésére: „azoknak a halála is benne van, akiket szeretsz, s ami még rosszabb, a lélek pusztulása is".

Csak homályosan értette meg a gömb viharzó színeiben bujkáló rejtélyes szavakat, de ahhoz éppen eléggé, hogy tudja: Laurana lelkének biztonsága most veszélyben forog. Fájdalmas szívvel nézte a lányt, vágyott rá, hogy segíthessen neki, de azt is tudta, hogy semmit sem mer tenni.

Laurana hosszú pillanatokig állt merev mozdulatlanságban, keze a gömb felületén pihent, arca halottsápadt volt. Tekintete alámerült, mélyen akavargó színek forgatagába. A surranó beleszédült a látványba és rosszulléttel küszködve félrefordult. Odakintről újabb dörgő robaj hallatszott. A mennyezetről por szállingózott alá. Tass összerezzent az iszonyattól, de Laurana meg sem moccant.

Szemét lehunyta, fejét előrehajtotta. Úgy szorította a gömböt, hogy keze elfehéredett a hatalmas erőfeszítéstől.

Egyszer csak nyöszörögni kezdett és megrázta a fejét. — Neem! — nyögte és úgy látszott, mintha kétségbeesetten próbálná visszahúzni a kezét. De a gömb már nem engedte el.

Tass bizonytalanul törte a fejét, vajon mit kellene tennie? Vágyott rá, hogy odarohanjon és félrerántsa a lányt. Szerette volna összezúzni a gömböt, de tudta, hogy most már nem tehet semmit... csak állhat ott és bámulhat tehetetlenül.

Laurana teste ekkor görcsösen összerándult. Tass látta, amint térdre hull, de még mindig erősen szorítja a gömböt. Egyszer csak alány indulatosan megrázta afejét. A surranó számára érthetetlen elf-szavakat mormolt és a gömbbe kapaszkodva megpróbált fölállni. Ujjai még jobban elfehéredtek az erőfeszítéstől, arcán verejték gyöngyözött. Erejének utolsó morzsáit vetette be most. Kísérteties lassúsággal fölemelkedett.

A gömb még egyszer fölvillant, színei összekeveredtek, sokszínű és mégis valahogy színtelen tömeget alkottak. Végül ragyogó, sugárzó, fehér fénynyaláb tört elő a sárkánygömb belsejébol. Laurana szálegyenesen magasodott előtte. Arca megenyhült, halványan elmosolyodott.

Azután eszméletlenül rogyott le a földre.

A Főpap Tornyának udvarán a sárkányok könyörtelen módszerességgel rombolták porrá a falakat. A sárkánysereg előrenyomult, közeledetta toronyhoz. A sárkányfattyak haladtak az élen, készen rá, hogy berontsanak a lemoló falak résein és halomra gyilkoljanak mindenkit, aki még életben maradt odabent. A Sárkány Nagyúr a tébolyult zűrzavar fölött körözött a magasban, kék sárkányának pofájára rászáradt alvadt, fekete vére. A Nagyúr elégedetten szemlélte a torony lerombolását. Minden a tervei szerint haladt, amikor váratlanul a napvilágot is elhomályosító, éles, fehér fénynyalábok törtek elő a torony három, üresen tátongó, hatalmas kapujából.

A sárkánylovasok csak bámultak ezekre a sugárnyalábokra és csak felületesen töprengtek el rajta, mit jelenthetnek. Sárkányaik azonban homlokegyenest ellenkezőleg reagáltak. Fölkapták a fejüket, tekintetük teljesen elhomályosult. Meghallották a parancsoló hívást.

Az ősi varázslók által leigázott és most egy elf-lány hatalmába került sárkánygömbbe zárt lényegük azt tette, amit tennie kell, ha az övénél hatalmasabb erő parancsol neki: kisugározta az ellentmondást nem tűrő hívást. A sárkányoknak nem volt más választásuk, engedelmeskedniük kellett neki: minden erejükkel igyekezniük kellett, hogy eljussanak a hívó szó forrásához.

A megrökönyödött sárkánylovasok hiábavalóan próbálták megfékezni hátasaikat, a sárkányok többé nem engedelmeskedtek parancsszavuknak, egyetlen hangot hallottak csupán... a sárkánygömbét! Mindkét szörnyeteg a hívogatón tátongó rácsos kapuk felé lendült a hátukon üvöltöző és rúgkapáló lovasaikkal.

A fehér fény kiáradt a toronyból, elérte a támadó sereg első sorait és az ember-parancsnokok tehetetlenül bámulták, hogyan vesztik el a fejüket a csapataik.

A gömb hívása világosan érthető volt a sárkányok számára. A

sárkányfattyak viszont, lévén csak részben voltak sárkányszerűek, csak valami fülsiketítő hangot hallottak, amint érthetetlen, zavaros parancsszavakat üvölt feléjük. Mindegyikük más-más hangot hallott, különböző utasításoknak engedelmeskedett.

Némelyek térdre hullottak és rémülten takarták el a fejüket. Mások megfordultak és hanyatt-homlok menekültek a toronyban lüktető iszonyat elől. Megint mások elhajigálták fegyvereiket és vadul rohantak, egyenesen a torony felé. A szervezett és jól megtervezett támadás pillanatok alatt tömeghisztériává züllött, amint az ezernyi sárkányember egyszerre ezer felé rebbent szét rémülten üvöltözve. Amint a goblinok meglátták, hogy a főerő szétszóródik, fejvesztve menekültek a csatatérről, az emberek viszont tanácstalanul álltak a zűrzavar közepén és parancsokra vártak, amelyek nem hangzottak el uraik szájából.

Magának a Sárkány Nagyúrnak is csak minden akaraterejét megfeszítve sikerült kordában tartania hátasát.

A másik két sárkányt és a fejvesztett sereget viszont már semmiképpen sem fékezhette meg. A Nagyúr csak fújtathatott tehetetlen dühében és próbálta megállapítani, mi lehet az a fehér fény és hol rejtőzködhet a forrása. És persze meg akarta semmisíteni azt... ha lehetséges.

Az élen haladó kék sárkány odaért az első csapórácshoz, berontott a tágas folyosóba... lovasa az utolsó pillanatban hajolt előre, hogy a boltív le ne vigye a fejét. A gömb parancsoló hívásának engedelmeskedve a kék sárkány könnyedén suhant végig a tágas kőcsarnokon, szárnyainak hegye éppen csak érintette az oldalfalakat.

A második csapórácson keresztül behatolt az agyarszerű pillérekkel díszített csarnokba. Ebben a helyiségben megérezte az emberek és az acél szagát, de olyan erővel vonzotta a gömb hívása, hogy ügyet sem vetett rá. Ez a terem sokkal szűkebb volt az előzőnél, ezért testéhez kellett szorítania a szárnyait, hagyva, hogy eddigi lendülete hajtsa tovább.

Kova meredten nézte, hogyan közeledik. Életének eddigi száznegyven-egynéhány hosszú esztendeje alatt ilyesmit még sohasem látott... és remélte, hogy többé nem is lát soha. A sárkányiszony kábító hullámként borította el az oszlopok mögött rejtőzködő lovagokat. Az ifjú harcosok, reszkető kezükben a dárdát markolva, a falhoz tántorodtak és eltakarták a szemüket, amint az óriási, kékpikkelyes test eldübörgött előttük.

A törpe is a falhoz hátrált, érzéketlen ujjai lazán fogták a szerkezetet, amelynek működésbe kellett majd hoznia a csapórácsot. Még soha életében nem rettegett ennyire. Még a halált is örömmel fogadta volna, csak vessen véget ennek az iszonyatnak. De a sárkány

továbbsüvített, egyetlen cél vezérelte, hogy megtalálja a gömböt. Feje becsusszant a különös rács alatt.

Kova egyetlen dologra emlékezett: hogy a sárkány nem juthat el a gömbig és ösztönös mozdulattal kioldotta a szerkezetet. A rács rázuhant a sárkány nyakára és szilárd béklyóba zárta. Így a feje a szűkebb helyiségbe szorult. Hatalmas teste tehetetlenül vergődött, szárnya az oldalához szorult a szűk teremben, ahol az oszlopok mögött rejtőzködtek a lovagok, döfésre kész sárkánydárdáikkal.

A sárkány túl későn vette észre, hogy csapdába esett. Úgy vonaglott tébolyult dühében, hogy még a falak kövei is megremegtek és közben kitátotta a száját, hogy villámló leheletével megsemmisítse a gömböt. A Lauranát kétségbeesetten ébresztgető Tasslehoff hirtelen egy izzó szempárral találta szemben magát. Látta, amint a sárkány állkapcsa szétnyílik, hallotta, hogyan szívja be a levegőt hatalmas erővel.

Lángnyelvek csaptak ki a szörnyeteg torkából, a szele a földre terítette a surranót. Kődarabok puffantak a csarnok padlójára és a sárkánygömb megingott állványán Tass a tűzcsóvától bénultan hevert a kőpadlón. Meg sem tudott mozdulni, de őszintén szólva nemis igen akart. Csak feküdt ott és várta a következő lángsugarat, amely biztosan végez Lauranával, ha a lány egyáltalán még életben van... és persze vele is. Ebben a pillanatban igazán nem törődött a világon semmivel.

De a lángözön nem tört elő.

A gépezet végre beindult. A szárnyas érckapu döngve becsapódott a sárkány orra előtt és ezzel végképp bezárta a fejét a szűk helyiségbe.

Néma csönd állt be, ám a következő pillanatban borzalmas üvöltés reszkettette meg akamra falait, olyan, amilyet még életükben nem hallottak. Magas volt, éles, nyüszítő és bugyborékoló, amint az agyar formájú pillérek mögül előugró lovagok a csapdába ejtett sárkány vonagló, kék testébe döfték ezüsthegyú sárkánydárdáikat.

Tass a fülére szorította a tenyerét, úgy próbált megszabadulni e szörnyú bömbölés hangjától. Képzeletében újra meg újra megjelentek a sárkányok által a városokban végzett iszonyú pusztítás képei, a legyilkolt ártatlan lakosok garmadái. A sárkány vele is végzett volna, ezzel tisztában volt... méghozzá könyörtelenül. Sturmot valószínűleg máris megölte. Megpróbált csakis erre gondolni, hogy ezáltal megkeményítse a szívét.

De a surranó végül a kezébe temette az arcát és keservesen fölzokogott.

Egyszer csak megérezte egy kéz gyengéd érintését.

— Tass — suttogta egy hang.

— Laurana! — kapta föl a fejét. — Laurana! Nagyon sajnálom... tudom, hogy nem kellene törődnöm vele, mit művelnek ezzel a

sárkánnyal, de,mégsem tudom elviselni! Mi végre ez a gyilkolás? Nem bírom nézni! — és könnycseppek gördültek végig az arcán.

— Megértelek — mondta halkan Laurana és tudatában vadul kavarogni kezdtek Sturm halálának képei, összekeveredve a haldokló sárkány sikolyaival. — Ne szégyelld, Tass! Légy hálás érte, hogy képes vagy a szánalomra és iszonyodsz az ellenség pusztulása láttán is. Azon a napon, amikor ezzel már nem törődünk, még ha halálos ellenségünkről van is szó..., azon a napon elveszítjük a háborút. A rémült bömbölés még hangosabbá vált. Tass előrenyújtotta a karját és Laurana magához ölelte a kis surranót.

Szorosan összesimultak és próbálták fülükből kirekeszteni a haldokló sárkány sikolyait. Egyszer csak más hang is eljutott a tudatukig... a lovagok figyelmeztető kiáltása. A második sárkány is behatolt az átellenben lévő kamrába, s a falhoz csapta lovasát, amint engedelmeskedve a sárkánygömb ellenállhatatlan hívásának, betuszkolta magát a szűk nyiláson. A lovagok riadót fújtak.

Ebben a pillanatban az egész torony, a csúcsától az alapjáig megremegett a haláltusáját vívó sárkány iszonyatos erejű vergődésétől.

— Gyere — kiáltotta Laurana —, ki kell jutnunk innen!

Talpraráncigálta Tasst és futva megindult vele az oldalsó kis ajtó felé, amelyen át kijuthattak az udvarra. Abban a pillanatban tépte föl az ajtót, amikor a sárkány feje behatolt a csarnokba, ahol a gömb volt. Tass nem bírta ki, hogy legalább egy pillanatra meg ne álljon és oda ne nézzen.

Lenyűgöző volt a látvány. A sárkány szem a gyűlölettől tébolyultan izzott, amint meghallotta haldokló a társa üvöltését, és... szintén elkésve... rájött, hogy maga is ugyanolyan csapdába esett. A sárkány szája gyilkos vicsorrá torzult és szívta magába a levegőt. A kettős acélajtó elébe ereszkedett, de csak félig.

— Az ajtó beakadt, Laurana — rikoltotta Tass – a sárkánygömb...!

— Gyerünk! — kapta el a lány a surranó kezét. Vakító láng villant, mire Tass megfordult és futásnak eredt, s közben hallotta, amint mögötte a csarnok nagy robajjal lángba borul. Kő— és szikladarabok lavinája zuhant a terembe és az összeomló torony törmelékei maguk alá temették a vakítóan fehér fény árasztó sárkánygömböt.

A lökés a falhoz taszította a két menekülőt. Most Tass segítette föl Lauranát és egymásba kapaszkodva továbbvánszorogtak a kinti napvilág felé.

A talaj rengése megszűnt, a lezúdúló kődarabok robaja elcsitult. Csak elvétve hallatszott egy-egy éles reccsenés vagy mély robaj. Egy pillanatra megálltak, hogy kifújják magukat és visszanéztek a hátuk mögé A szűk folyosó végét teljesen lezárták a toronyból aláhullott

hatalmans a kőtömbök.

— Mi lehet a sárkánygömbbel? — lihegte Tass.

— Remélem, hogy elpusztult.

Most, hogy a nappali fényben jobban megnézhette Lauranát, Tass megdermedt a látványtól A lány arca holtsápadt volt, még az ajkából is teljesen kifutott kék szeme egyetlen színfoltot természetellenesen kitágult és a körülötte sötétlő bíborszín karikák jelentették.

— Úgysem használhattam volna többet — mormolta Laurana inkább magának, mint a surranónak. — Most is azok a kezek..., képtelen vagyok majdnem föladtam..., beszélni róla. — Megborzongott és iszonyodva eltakarta a szemét. — De akkor eszembe jutott Sturm, amint magányosan áll odafönt a bástyán és szembenéz közelgő halálával. Ha akkor megfutamodok, teljesen értelmetlen lett volna a pusztulása... ezt nem engedhettem meg. Nem hagyhattam cserben őt. — És a lány, egész testében remegve megcsóválta a fejét. — Kényszerítettem rá a gömböt, hogy engedelmeskedjen az akaratomnak, de erre csak most az egyszer voltam képes. Soha, de soha többé nem tudnám megismételni… elviselni.

— Sturm meghalt? — bicsaklott meg Tass hangja.

Laurana ránézett, tekintete megenyhült. — Sajnálom, Tass, nem gondoltam rá, hogy te még nem tudod. Meg... meghalt, egy Sárkány Nagyúrral vívott csatában.

— És nem... és nem... — Tass szava elakadt.

— Nem szenvedett sokáig — felelte Laurana — gyors volt a halála.

Tass lehajtotta a fejét, de föl is kapta újra, amikor egy hatalmas dörrenés alapjaiban rázta meg azt, ami még megmaradt a toronyból.

— A sárkányseregek... — suttogta Laurana —, a küzdelmünk még nem ért véget. Keze máris Sturm kardjának markolatán volt, amelyet felkötött karcsú derekára. — Menjünk, keressük meg Kovát!

Laurana az éles fénytől1 elvakulva, pislogva bukkant föl az udvaron a szűk folyosóból és szinte csodálkozott rajta, hogy még mindig fönn jár a nap. Annyi minden történt reggel óta, hogy úgy érezte, évek száguldottak el. De a nap valójában csak most emelkedett az udvar magas kőfala fölé.

A Főpap magas tornya már nem volt sehol, összedőlt kőhalomként hevert az udvar közepén. A sárkánygömbhöz vezető kapuk és folyosók nem sérültek meg, csak ott, ahol a sárkányok a falnak ütköztek. Az erőd külső falai is álltak még, persze tátongó résekkel és megfeketedve ott, ahol a sárkányok kilövellő nyelvei megperzselték őket.

De a réseken nem özönlöttek befelé ellenséges csapatok. A csatamező elcsöndesedett, ébredt rá Laurana, bár a háta mögött, a

folyosó felöl még hallotta a haldokló második sárkány üvöltéseit és az életét kioltó lovagok kiáltozását.

Mi történhetett a támadó sereggel? — töprengett a lány és nyugtalanul körülnézett. Biztosan' át akarnak törni a falakon... Rémülten pillantott föl a bástyákra, szinte várva, hogy onnan zúdulnak le rájuk a vérszomjas teremtmények.

S akkor meglátta, amint a napfény megvillan egy vérten, látta a falpárkányon heverő alaktalan tömeget.

Sturm! Visszaemlékezett a rémálomra... a sárkányfattyak vérmocskos kezére, amint Sturm után kapkodnak.

Ennek nem szabad bekövetkeznie! — gondolta magában sötéten. Felkapta Sturm kardját és keresztülrohant az udvaron, de már futtában megérezte, hogy az ősi fegyver túl nehéz lesz az ő kezének. De mi mást ragadhatna meg helyette? Sietve körülnézett. A sárkánydárdák! Ledobta a kardot és fölmarkolt egyet. Így, a könnyú, gyalogsági dárdával a kezében már könnyedén fölszaladhatott a lépcsőn.

Fölért a bástya tetejére és kinézett a síkságra. Azt várta, hogy nyomban megpillantja az előre özönlő sárkánysereg fekete hullámát. De a harcmező teljesen elnéptelenedett. Csak néhány kisebb embercsoport ácsorgott itt-ott és nézgelődött tanácstalanul.

Vajon mit jelenthet ez? Alánynak fogalma sem volt róla, a gondolkodás pedig túlságosan is nehezére esett. Vad harci kedve lelohadt. Hatalmába kerítette a kimerültség és a gyász. A dárdát maga után vonszolva odament a lovag vérfoltos havon fekvő holttestéhez.

Laurana letérdelt Sturm mellé. Kinyújtotta a kezét és hátrasimította szélborzolt haját, hogy még egyszer barátja arcába nézzen. Mióta legelőször találkoztak, Laurana most első ízben látta a békés nyugalmat Sturm élettelen szemében.

Fölemelte kihűlt kezét és az arcához szorította. — Aludj, kedves barátom — suttogta — és ne hagyd, hogy sárkányokháborgassák az álmodat. — Amikor a fehér, halott kezet visszaengedte a horpadt páncélra, valami fényesen megcsillant a véres havon. Fölvette a tárgyat a vértócsából, de az annyira beszennyeződött, hogy nem tudta megállapítani, mi lehet az. Óvatosan letörölte róla a véres havat.

Egy gyönyörű ékszer volt az... Laurana döbbenten meredt rá.

Mielőtt végiggondolhatta volna, vajon hogy kerülhetett ide, sötét árnyék magasodott fölé. Laurana hallotta az erős szárnycsapkodást és a hatalmas testbe fölszívott levegő sípolását. Ijedten talpra szökkent és megfordult.

Egy kék sárkány szállt le mögötte a falra, amelyből nagy kődarabok törtek le, amint a félelmetes karmok kapaszkodót kerestek maguknak. A teremtmény óriási szárnyai széllé korbácsolták a levegőt. A sárkány hátán lévő nyeregből egy Sárkány Nagyúr nézett le a lányra hideg, szigorú szemmel, ijesztő maszkja mögül.

Laurana ijedten hátralépett, amint rátört a sárkányiszony. A sárkánydárda kicsúszott elernyedő kezéből és az ékszert leejtette a hóba. Megfordult és próbált elszaladni, de nem látta, hová, lépjen... megcsúszott és elvágódott a hóban, ott remegett Sturm kihűlt holttestе mellett.

Bénító rémületében csak az a szörnyű álom jutott az eszébe. Hát itt kell meghalnia..., ahogyan Sturm is elpusztult. Nem látott mást, csak csillogó, kék pikkelyeket, amint a sárkány fölébe hajolt.

A sárkánydárda! Utánakapott a véráztatta hóban heverő fegyvernek és ujjai rákulcsolódtak annak sima fanyelére. Már emelte is, hogy beledöfje a sárkány torkába.

Ám ekkor fekete csizma tiport a dárdanyélre, közvetlenül a keze mellett. Laurana fölnézett a ragyogó, koromsötét csizmaszárra, amelyen aranysújtás villant a napfényben.

Nem tudta levenni a számét a Sturm vérébe gázoló csizmáról és bátorságot gyűjtve így szólt:

— Ha hozzáérsz a testéhez, azonnal meghalsz. Még a sárkányod sem mentheti meg az életed. Ez a lovag a barátom volt és én nem engedem, hogy a gyilkosa meggyalázza a tetemét.

— Nem szándékozom meggyalázni a holttestét — szólalt meg ekkor a Sárkány Nagyúr. Kiszámítottan lassú mozdulattal lehajolt, előrenyújtotta a kezét és lefogta a halott szemét, amely üresen bámult a nap felé.

A Sárkány Nagyúr fölegyenesedett, szembefordult a hóban térdelő elf-hajadonnal és levette csizmás lábát a sárkánydárda nyeléről. — Tudd meg, hogy az én barátom is volt, de csak abban a pillanatban ismertem föl, amikor megöltem.

Laurana fölbámult a Nagyúrra. — Nem hiszek neked — mondta fáradt hangon —, ez lehetetlen.

A Sárkány Nagyúr erre nyugodt mozdulattal levette ijesztő sárkánysisakját. — Gondolom, már hallhattál felőlem, Lauralanthalasa... ez az igazi neved, ugye?

Laurana zavartan bólintott és fölállt.

A Sárkány Nagyúr vonzó, ferde mosollyal ránézett. Az én nevem pedig...

— Kitiara.

— Honnan tudod?

— Álmodtam egyszer — motyogta Laurana.

— Ó, igen... az az álom — és Kitiara kesztyűs kezével végigsimított sötét, göndör haján. — Tanis beszélt nekem arról az álomról. Azt hiszem, mindnyájan egyforma álmot láttatok. Ő legalábbis úgy gondolja, hogy a barátai igen. — Az ember-lány ekkor lenézett a lovag, lábai előtt heverő tetemére. — Különös, nem... hogy Sturm megálmodott halála valóra vált? És Tanis azt mondta, hogy az

álom az ő esetében is beigazolódott... legalábbis az a része, amikor én mentettem meg az életét.

Laurana egész testében megremegett. Bár arca már eddig is holtsápadt volt a kimerültségtől, most annyira kifutott belőle a vér, hogy szinte átlátszóvá. vált. — Tanis?... Te találkoztál Tanisszal?

— Alig két napja — válaszolta Kitiara. — Hátrahagytam Roncsosdban, hogy tartsa szemmel a dolgokat, amíg én távol leszek.

Kitiara hideg, nyugodt szavai úgy hatoltak Laurana lelkébe, ahogy a Sárkány Nagyúr lándzsája járta át Sturm testét. Az elf-lány úgy érezte, hogy a fal kövei kifordulnak a lába alól. Ég és föld összemosódott előtte, a fájdalomtól majd megszakadt a szíve. Ez a nő hazudik, gondolta Laurana elkeseredetten. Ugyanakkor kétségbeejtő bizonyossággal tudta, hogy... bár Kitiara akkor hazudhat, amikor éppen kedve tartja, most mégis igazat mond. Megtántorodott és kis híján elvágódott. Csupán a fogcsikorgató akarat, hogy ne árulja el gyöngeségét ez előtt az ember-nő előtt, tartotta meg a lábán az elf-lányt. Kitiara nem is vett észre semmit. Lehajolt, fölvette a Laurana által elejtett fegyvert és kíváncsian megszemlélte.

— Ez tehát az a híres-neves sárkánydárda? — jegyezte meg.

Laurana leküzdötte elkeseredését és kényszerítette magát, hogy nyugodthangon válaszoljon neki. – Igen — mondta —, és ha kíváncsi vagy rá, mire képes, nézz csak körül ott lenn, a falakon belül, mi maradt a sárkányaidból.

Kitiara kurta pillantást vetett az udvarra, de érzelemnek semmilyen nyoma nem látszott rajta. — Nem ezek csalták csapdába a sárkányaimat. — És barna szemével hűvösen végigmérte Lauranát. — És nem ezek szórták szét a seregemet a szélrózsa minden irányába.

Laurana még egyszer végignézett a kiürült síkságon.

— Igen — mondta Kitiara, meglátva, hogy a másik hirtelen megérti a helyzetet. — Győztetek... ma! Ujjongj hát a győzelmednek, elf, de a dicsőséged nem tart soká! — Ezzel a Sárkány Nagyúr keményen megmarkolta a dárda nyelét és hegyét egyenesen Laurana szívének szegezte. Az elf-hajadon mozdulatlanul állt előtte, rezzenéstelen arccal.

Kitiara elmosolyodott. Gyors mozdulattal visszarántotta az ölésre emelt fegyvert. — Köszönöm a dárdát — mondta és hegyével beleállította a hóba. — Kémeim már tájékoztattak róla. Most majd meg is győződhetünk róla, valóban olyan nagyszerű fegyver-e, amilyennek te mondod.

Kitiara könnyedén meghajolt Laurana felé. Azután föltette fejére a sárkánysisakot, megmarkolta a sárkánydárda nyelét és indulni készült. Közben még egy pillantást vetett a lovag holttestére.

— Ügyelj rá, hogy lovagi temetése legyen — mondta. — Legalább három napba belekerül a seregem újjászervezése. Ennyi időt adok rá,

hogy méltó temetésben részesítsétek őt.

— Mindenképpen eltemetjük a halottainkat — jelentette ki büszkén Laurana. — Nem kérünk tőled tanácsot!

Sturm halála, a lovag kihűlt tetemének látványa visszatérítette őt a való világba, mintha hideg vizet zúdítottak volna rá. Miközben védelmezőn a lovag holtteste és a Sárkány Nagyúr közé lépett, az elf-lány még egyszerbelenézett a sárkánymaszk mögött villogó barna szempárba.

— És mit mondasz majd Tanisnak? — kérdezte váratlanul.

— Semmit — felelte Kitiara egyszerűen. — Egyáltalán semmit — ismételte meg, megfordult és távozott.

Laurana nézte a Sárkány Nagyúr lassú, kecses mozgását, az észak felol langyosan lengedező szélben meglibbenő fekete köpenyét. A nap fénye megvillant a Kitiara kezében tartott hadizsákmányon. Tisztában volt vele, hogy vissza kellene szereznie a dárdát. Odalent áll kis lovagserege... csak szólnia kellene.

De fáradt elméje és kimerült teste visszautasított minden cselekvést. Az is roppant erőfeszítésébe került, hogy állva maradjon. Csak a büszkesége tartotta vissza tole, hogy végigzuhanjon a kőfalon.

Vidd csak azt a sárkánydárdát — gondolta magában némán —, ugyan mi hasznát veheted?

Kitiara odalépett hatalmas méretű kék sárkányához.

Odalent az udvaron fölbukkant néhány lovag, magával vonszolva az egyik kék sárkány levágott fejét. Skie dühödten kapta föl a fejét a látványra és vadul felhördült. A lovagok álmélkodva néztek föl a bástyára, ahol egymás mellett állt a sárkány, a Sárkány Nagyúr és Laurana.

Többen is előkapták fegyverüket, de Laurana egy kézmozdulattal megállította őket. Ez volt az utolsó mozdulat, amelyet még képes volt megtenni.

Kitiara megvető pillantással mérte végig a lovagokat, s közben Skie nyakára tette a kezét, simogatta, nyugtatta a sárkányt. Kényelmes lassúsággal mozgott, hogy lássák, nem fél tőlük.

A lovagok vonakodva eltették fegyvereiket. Kitiara gúnyos kacajjal vetette magát a sárkány hátára.

— Ég veled, Lauralanthalasa! — kiáltotta.

A sárkánydárda intésével utasította repülésre az óriás kék sárkányt. Skie széttárta a szárnyát és könnyedén felröppent a levegőbe. Kitiara ügyesen kormányozta hátasát és közvetlenül Laurana fölé kanyarodott.

Az elf-hajadon fölnézett a sárkány tüzesen izzó szemébe.

Jól látta sérült, véres orrlikát, ijesztő fintorba torzult, szélesre tátott száját. A hátán, hatalmas szárnyai között ült Kitiara... sárkánypikkelyes páncélja ragyogott, a napfény megcsillant szarvas

sárkánymaszkján. Egy kósza napsugártól fölvillant a sárkánydárda hegye.

Ahogy sziporkázva egyre magasabbra és magasabbra emelkedett, a sárkánydárda kiröppent a Sárkány Nagyúr kesztyűs kezéből. Csörrenve hullott le a kövekre, Laurana lába elé.

— Tartsd meg! — kiáltotta Kitiara az elf-lánynak csengő hangon. — Hamarosan szükséged lesz rá!

A kék sárkány kiterjesztette a szárnyát, ráfordult a levegő áramlatára, fölemelkedett a tiszta ég felé, hogy beleolvadjon a nap ragyogó korongjába.

A temetés

A téli éjszaka sötét volt és csillagtalan. A szél viharossá fokozódott, vadul sodorta magával a havat és megfagyott jégkristályokat, amelyek éles nyílvesszőkként martak a páncélba, egyformán dermesztve meg a vért és a lelket. Őrséget nem állítottak. A Főpap Tornyának bástyáin őrt álló ember halálra fagyott volna ebben az időben. De őrségre nem is volt szükség. A lovagok egész nap, míg a világosság engedte, éberen figyelték a pusztaságot, de jele sem volt a sárkánysereg visszatérésének. Még a sötétségbeállta utánis csak egy-két pislákoló tábortüzet láttak a távoli látóhatáron.

Ezen a téli éjszakán, amikor a szél haldokló sárkányok üvöltéseként bömbölt a torony romjai között, Solamnia lovagjai eltemették halottaikat.

A holttesteket levitték egy, a torony alatt lévó, barlangszerű kriptába. Ez az üreg régtől fogva szolgált a lovagok temetkezési helyéül. De már évszázadok múltak el azóta, hogy Huma szembevágtatott dicsőséges végzetével a kinti csatamezőn. Magát a kriptát is tovább borította volna a jótékony feledés, ha nincs a surranó kíváncsisága. Valaha szigorúan őrizték és tisztességgel rendben tartották, de az idő vasfoga még a holtakat is kikezdte, akiket pedig időn túlinak tekintett mindenki. A kőszarkofágokat vastag, finom porlepel takarta, de miután lesöpörték, sem tudtak kiolvasni semmit a kőbe vésett jelekből.

A Paladine Csarnokának nevezett kripta valójában egy jókora, négyszögletes helyiség volt, mélyen a torony alatt, ahol nem tett kárt benne a rombolás. Hosszú, keskeny lépcsősor vezetett le hozzá egy erős, kétszárnyú vasajtótól, amelyen Paladine jele, .az elmúlás és föltámadás jelképe, egy platinasárkány díszelgett. A lovagok fáklyákat tűztek az omladozó kőfalakba ékelt vaskarikákba, hogy bevilágítsák velük a helyiséget.

A régmúlt idők halottainak kőkoporsói a csarnok falai tövében sorakoztak. Mindegyik fölött vastábla hirdette az elhunyt nevét, nemzetiségét és halálának napját. A koporsók sorai között széles folyosó vezetett a csarnok végében álló márványoltár felé. A lovagok Paladin Csarnokának ezen a központi részén terctették ki elesett társaik tetemeit.

Most nem volt idejük szarkofágok faragására, hiszen jól tudták, hogy a sárkánysereg hamarosan visszatér. A lovagoknak a falak megerősítésére kellett fordítaniuk minden idejüket, s nem arra, hogy berendezzék azok otthonát, akik többé nem törődtek már semmivel. Lehordták tehát halott harcostársaikat Paladin Csarnokába és hosszú sorokba fektették oket a hideg kőpadlón. A holttestekre régi

szemfedőket terítettek, amelyek a szertartásos bepólyázást helyettesítették. Erre a műveletre sem volt elég idejük. Mellükre fektették kardjukat és az ellenségtől zsákmányolt tárgyakat pedig: egy-egy nyílvesszőt, horpadt pajzsot vagy éppen sárkánykarmot a lábuknál helyezték el.

Miután minden holttestet levittek a fáklyákkal megvilágított csarnokba, maguk a lovagok is összegyűltek. A tetemek között helyezkedtek el, mindegyikük egy-egy barát, harcostárs vagy fivér mellett. Végül, oly áhítatos csöndben, hogy valamennyien hallhatták saját szívdobogásukat, belépett a három utolsó holttestet hozó menet. A tábori hordágyak mögött díszőrség lépkedett.

Ünnepélyes temetésnek kellett volna lennie, a Szabályzat által előírt minden díszes külsőség megtartása mellett. Az oltár előtt az ünnepi vértezetet viselő Nagymesternek kellett volna állnia. Mellette a szintén páncélt és Paladine fehér köntösét viselő Főpapnak, a másik oldalon pedig a vértje fölé az igazságszolgáltatást jelképező, fekete palástot öltött Főbírónak. Az oltár lapját pedig rózsáknak kellett volna elborítaniuk, fölöttük a viharmadár, a korona és a kard arany jelképeivel.

Most azonban csak egy ütött-kopott, vérfoltos páncélt viselő elf-hajadon állt az oltár előtt, mellette kétoldalt egy vén, fejét gyászosan lehajtó törpe és egy surranó, hamiskás arcán a bánat keserű vonásaival. Az oltáron egyetlen elszáradt, fekete rózsaszál hevert, amelyet Sturm övében találtak és magányos díszként egy vértől feketéllő, ezüst sárkánydárda.

A díszőrség az oltárhoz vitte a három tetemet és mély tisztelettel elhelyezte azokat a három barát előtt.

Jobb oldalt feküdt Lord Alfred MarKenin, akinek megcsonkított, fej nélküli holttestét jótékonyan takarta a fehér lepel, bal oldalt Lord Koronaőr Derek, szintén fehér szemfedő alatt, hogy ne lássék az arcára dermedt vérfagyasztó vigyort. Középre helyezték Fényeskardú Sturm maradványait. Őt nem takarta, fehér szemfödél. Azt a páncélt viselte, amelyet halála pillanatában: apjának ősi vértjét. Keze szintén atyjától örökölt régi pallosát markolta a mellén. És még valami ékesítette horpadt mellvértjét: egy ragyogó ékszer, amelyet a lovagok közül senki sem ismert.

A csillagékszer volt az, amelyet Laurana a lovag vére áztatta hóból emelt föl. Az ékszer valahogy elsötétedett, fénye elhomályosult a lány tenyerén. Sok minden megvilágosodott Laurana előtt, miután alaposabban megvizsgálta. Ennek az ékszernek köszönhetően lehettek hát részesei annak a silvanesti lidércnyomásnak. Vajon maga Sturm tisztában volt-e az ékszer erejével? Tudott-e arról a kapocsról, amelyet közte és Alhana között kovácsolt? Nem — gondolta magában Laurana szomorúan —, bizonyára sejtelme sem volt róla. Talán azt sem fogta

föl, milyen mély szeretetet jelképez. Ember azt nem értheti meg. Óvatosan visszahelyezte hát a lovag mellére és szomorúan gondolt rá, hogy az a sötét hajú elf-lány most biztosan érzi, hogy a szeretett szív, amely fölött a csillagékszer pihen, örökre megállt.

A díszőrség hátralépett és várt. Az egybegyűlt, lovagok egy pillanatra lehajtották a fejüket, majd fölnéztek Lauranára.

Most jött volna el az ideje az elhunyt lovagok hősi tetteit dicsőítő, magasztaló beszédeknek. Ám e pillanatban semmi más nem hallatszott, csak a törpe szaggatott zokogása és a surranó fojtott szipogása. Laurana lenézett Sturm békés, nyugodt arcára és nem tudott megszólalni.

Egy kurta pillanatig még irigyelte is, keserűen irigyelte a halott lovagot. Túl volt minden fájdalmon, szenvedésen és magányon. Megvívta háborúját... és győzedelmeskedett.

Elhagytál engem! — kiáltott föl lélekben fájdalmasan a lány. Itthagytál, hogy egyedül birkózzam meg ezzel a csapással. Először Tanis, azután Elistan és most te is! Nem bírom! Nincs hozzá elég erőm! Nem hagyhatom ennyiben, Sturm! Értelmetlen és oktalan volt a pusztulásod. Szégyen és árulás! Így nem engedlek el... nyugodtan. Nem távozhatsz harag nélkül!

Laurana fölemelte a fejét, szeme megvillant a fáklyafényben.

— Most nemes szónoklatot vártok tőlem! — mondta végül olyan hideg hangon, akár a kripta levegője. – Fennkölt beszédet az előttünk holtan fekvő férfiak hősi tetteiről. Nos, nem kapjátok meg... tőlem legalábbis nem!

A lovagok komor arckifejezéssel pillantottak egymásra.

— Ezeknek a férfiaknak, akiknek testvériségben kellett volna egyesülniük, most a büszkeség, a versengés és a gőg szülte, keserű széthúzás közepette kellett elpusztulniuk. Látom, szemeteket most Koronaőr Derek felé fordítjátok, de nem őrá hárul minden felelősség..., hanem rátok is. Mindnyájatokra! Valamennyien pártokra szakadtatok ebben a keserű és értelmetlen hatalmi csatározásban!

Néhány lovag némán leszegte a fejét, mások belesápadtak a szégyenbe és a haragos indulatba. Laurana a könnyeivel küszködött. Ekkor megérezte, hogy Kova ujjai a kezére kulcsolódnak és bátorítóan megszorítják. A lány nyelt egyet és mély levegőt vett.

— Egyetlen férfi állt e zűrzavar fölött. Egyetlen férfi élt közöttetek a Kódex szellemében. Pedig élete java részében nem is lehetett lovag. Illetve igazi lovag volt ő ott, ahol valóban számit... a szívében és nem holmi hivatalos listán!

Laurana hátranyúlt, fölvette az oltárról a vérfoltos sárkánydárdát és a magasba emelte. A fegyverrel együtt a lelke is fölemelkedett. A sötétség körülötte csapkodó szárnyai elenyésztek. Amikor ismét megszólalt, a lovagok ámultan néztek rá. Szépsége olyan melegséggel

töltötte el őket, akár a fölkelő tavaszi nap sugara.

— Én holnap eltávozom e helyről — mondta Laurana lágyan és ragyogó szemét a sárkánydárdára szegezte. — Elmegyek Palanthasba. Magammal viszem e nap történetét. Magammal viszem ezt a fegyvert és egy levágott sárkányfejet. Es azt a gyalázatos, vérmocskos fejet odahajítom nagyszerű palotájuk lépcsőjére. Fölállok rá és kényszerítem őket, hogy végighallgassanak. És egész Palanthasnak meg kell hallgatnia!

Akkor majd megértik, milyen veszélyben vannak! Azután elmegyek Sancristba, el Ergoth földjére és e nyomorult világ minden más helyére, ahol a népek nem hajlandók félretenni kicsinyes indulataikat és nem akarnak az egyesülés útjára lépni. Amíg nem győzzük le a bennünk lappangó gonoszt..., ahogy e férfiú tette..., addig tehetetlenek maradunk azzal a hatalmas gonosszal szemben, amely mindnyájunkat elnyeléssel fenyeget!

Laurana karját és tekintetét az ég felé emelte. — Paladine! — kiáltotta tiszta, csengő hangon, akár a büszke trombitaszó. — Hozzád fordulunk, Paladine, hozzád kísérjük e nemes lovagok szellemét, akik a Főpap Tornyában áldozták föl az életüket. Add meg nekünk, akik itt maradtunk ezen a háború marcangolta világon a léleknek azt a nemességét, amely e dicső férfiú halálát ékesíti!

A lány ekkor behunyta a szemét és hagyta, hogy arcán végiggördüljenek zabolátlanul kicsorduló könnyei. Többé nem Sturmot gyászolta már. Magát gyászolta most, akinek hiányzik az ő jelenléte, akinek közölnie kell Tanisszal barátja halálhírét, akinek itt kell maradnia e gyarló világon és nemes barátja többé nem áll az oldalán.

Lassú mozdulattal visszatette az oltárra a dárdát. Azután egy pillanatra letérdelt előtte, érezte Kova ölelő karját, a vállán, Tasslehoff gyöngéd simogatását a kezén.

Ekkor, mintegy imádságára válaszul, meghallotta a lovagok mögötte fölcsendülő hangját, amint ők is az ősi, hatalmas istenség, Paladine elé tárják könyörgésüket:

A hőst Huma fogadja be:
vesszen bele a napsugárba,
kilélegzett levegőnk kardala
ölelje magába az ég peremén.

Túl a részvétlen egeken
található a te lakásod,
a csillagok körletében, hol a kard
sóvárgó ívbe görbül, énekünktől kísérve.
Pihenjen keblén csendesen,

énekünk, maga az ének felett,
békés esztendei egyetlen nappá váljanak,
s Paladine szívében nyerjen lakhelyet.

S utolsót szikrázó szeme
állandó szent helyet találjon
a szavak s a túlbecsült árnyékvilág felett,
ahogy átértelmezzük az időt.

Harc rémétől már szabadon,
mint gyerekkorában valaha,
a fénylő világ minden lehetőségével maga előtt;
Lord Huma, szabadítsd meg át.

Gyújtson fényt a csillagokon,
hol a gyerekkor szeplőtelen dicsősége kitervelődött;
e romlott s nyomorult földi hazától,
Lord Huma, szabadítsd meg őt.

Míg kiadja végsóhaját,
illatosítson bort s virágolajat;
a magát legvégül megadó szerelem kínjaitól,
Lord Huma, szabadítsd meg őt!

Ringassa el légpuha toll,
miután lemondott a kardforgatásról;
a nem szűnő csaták terheitől,
Lord Huma, szabadítsd meg őt!

Hollók álma felett, ahol
álma először ízlelt nem változó nyugalmat,
a háború s a háború vége utáni vágytól,
Lord Huma, szabadítsd meg őt!

Csak a sólyom képzel halált
egy néhai hazában; a homálytól,
az érzéki eltompulástól, köszönet néked érte,
Lord Huma, szabadítsd meg őt!

Majd árnya Humáé legyen,
kilépve a halál börtönéből, a felbomlott porhüvelyből;
a semmi felett időző gondolattól,
köszönet néked érte,
Lord Huma, szabadítsd meg őt!

Túl a részvétlen egeken
található a te lakásod,
a csillagok körletében, hol a kard
sóvárgó ívbe görbül, énekünktől kísérve.

A hőst Huma fogadja be,
túl a részvétlen egeken;
pihenjen keblén csendesen,
s utolsót szikrázó szeme,
harc rémétől már szabadon,
gyújtson fényt a csillagokon.
Míg kiadja végsóhaját,
ringassa el légpuha toll
hollók álma felett, ahol
csak a sólyom képzel halált.
Majd árnya Humáé legyen,
túl a részvétlen egeken.

A himnusz véget ért. A lovagok lassú ünnepélyességgel, egyenként járultak a holtak elé, hogy leróják előttük kegyeletüket... utána egy-egy pillanatra térdet hajtottak az oltár előtt. Végül Solamnia lovagjai elhagyták Paladine Csarnokát és visszatértek hideg fekhelyükre, hogy némi erőt merítsenek a következő nap megvirradtáig.

Laurana, Kova és Tasslehoff egyedül maradt barátjuk holtteste mellett, keserűséggel teli szívvel. A csarnok bejáratán betévedt a hideg szél egy fuvallata... előtte állt a díszőrség és várta, hogy végül lepecsételhesse az ajtót.

— Kharan bea Reorx — mormolta Kova a törpék nyelvén és reszkető, bütykös kezével megtörölte a szemét. — A barátok találkoznak Reorx kebelén. — Beletúrt a tarisznyájába és kivett belőle egy fából faragott, karcsú rózsaszálat. Lágyan letette Sturm mellvértjére, Alhana csillagékszere mellé.

— Viszontlátásra, Sturm — dünnyögte Tasslehoff zavartan. Egyetlen dolgot adhatok... amit talán elfogadsz tőlem. Én... nem is tudom, megérted-e? Bár... talán... most már megértheted. Sőt, meglehet, még nálam is jobban... — És Tasslehoff egy kis, fehér tollpihét dugott a lovag dermedt ujjai közé.

— Qisalan elevas — suttogta Laurana elf-nyelven. — Szeretetünk kapcsa örök! — Elhallgatott és úgy érezte, hogy képtelen itthagyni barátját, ebben a sötétségben.

— Menjünk, Laurana — mondta a törpe lágyan. — Elmondtuk előtte az istenhozzádot. Útjára kell őt bocsátanunk. Reorx már vár rá.

Laurana végre engedett a szónak. Lassan, vissza sem nézve, a három barát fölment a kriptából kivezető keskeny lépcsőn és egyenesen kilépett a vigasztalan téli éjszakában dühöngő, csípőshóförgetegbe.

Solamnia fagyos földjétől távol valaki más is búcsúzott Fényeskardú Sturmtól.

Silvanesti nem változott meg az elmúlt hónapok alatt. Bár Lorac lidérces álma régen véget ért és teste is megpihent már szeretett hazájának földjében, maga a föld még hordozta a szörnyű rémálom nyomait. A levegőben még terjengett a pusztulás és halál bűze. A fák végtelen fájdalomtól elgyötörten tekeregtek és hajladoztak. Torzszülött állatok bújkáltak a sötét rengetegben, várva nyomorúságuk, szerencsétlen létük végét.

Alhana hiába leste Csillagtornyának ablakából a sóvárgott változást, vagy legalább annak halvány jelét.

A griffek visszatértek, ahogyan számított is rá, miután a sárkány elröpült. A lány távozni készült Silvanestiből, hogy csatlakozzon népéhez Ergoth földjén. De a griffek nyugtalanító hírekkel érkeztek: kitört a háború az elfek és az emberek között.

A lelkében bekövetkezett változás jele, az elmúlt hónapokban átélt borzalmak következménye volt, hogy Alhana keserű szívvel fogadta ezt a hírt. Mielőtt találkozott Tanisszal és barátaival, közömbösen érintette volna az elfek és emberek harcának híre, sót, talán még örült is volna neki. De most már tisztán látta, hogy ez csak a világban dúló gonosz erők mesterkedésének következménye lehet.

Tudta, hogy vissza kellene térnie népe körébe... talán még véget is vethetne ennek az őrületnek, de azzal, nyugtatta magát, hogy a zord téli idő alkalmatlan a hosszú utazásra. Valójában azonban félt szembenézni megrendült népével, miután elmondja, hogyan pusztult el a hazájuk és hogyan ígérte meg haldokló apjának az elfek visszatérését és Silvanesti föltámasztását... miután segítettek az embereknek a Sötétség Királynője és kegyencei legyőzésében.

Meggyőzhetné őket, ebben nem kételkedett, de rettegett tőle, hogy elhagyja önként vállalt száműzetésének magányát és visszatér a Silvanesti határain túli világ zűrzavarába.

És, bár vágyakozott rá, a szeretett férfival való találkozástól is rettegett. A lovaggal, akinek büszke és nemes arca sokszormegjelent álmában és akineklelkével szorosan összekötötte őt a csillagékszer varázsereje. Noha Sturm nem tudott róla, mindig mellette volt a becsületének védelméért vívott harcában. Bár nem tudott róla a férfi, ő megosztotta vele szenvedését és végül teljesen megértette lelkének mélységes nemességét. Iránta érzett szerelme napról napra nőtt, ahogy a rettegése is ettől a baljós szerelemtől.

Így azután Alhana egyre csak halogatta indulásának napját. Azonnal indulok, hitegette önmagát, amint látok valami biztató jelet… mihelyst vihetem népemnek a remény üzenetét. Enélkül úgysem térnének haza. Kétségbeesésükben föladnák a harcot… Alhana nap mint nap csak a távoli messzeséget pásztázta tornyának ablakából.

De a várt jel csak nem bukkant föl.

Egyre hosszabbra nyúltak a téli éjszakák, egyre mélyebbre sűrűsödött a sötétség. Alhana körbejárta a Csillagtorony bástyáját. Solamniában délutánra járt ekkor az idő… és egy másik torony oldalában Fényeskardú Sturm éppen szembenézett egy égszínkék sárkánnyal és büszke Nagyurával, akit a Sötét Hölgy néven emlegettek. Egyszerre szörnyú érzés kerítette hatalmába a lányt… mintha megállt volna a világ forgása. Éles fájdalom nyilallt a szívébe és tehetetlenül rogyott le a kövezetre. Rázta a rettegés és a gyász zokogása… lekapta a nyakában viselt csillagékszert és iszonyodva látta, amint fénye elhalványul, majd végleg kihuny.

— Ez tehát az én üzenetem! — sikoltotta elkeseredetten és a markába szorított ékszerrel megfenyegette az eget. — Szóval, nincs remény! Nincs semmi más, csak keserűség és halál!

Alhana olyan erővel szorította a csillagékszert, hogy hegyes csúcsai belemartak eleven húsába, majd vakon nekivágott a sötétségnek és lebotorkált toronyszobájába.

Onnan még egyszer kinézett a haldokló világra. Végül szívet tépően fölzokogott, becsukta és be is zárta az ablak súlyos fatábláit.

Tegyen hát a világ, amit akar — gondolta magában keserűen. Érjen a népem is olyan véget, amilyet teremtett magának. A gonosz győzelme ez. Semmit nem tehetünk a megállítására. Itt várom be a halálomat, atyám sírjának közelében.

Aznap éjszaka még egyszer kiment a vadonba. Hanyagul egy vékony pelerint kanyarított a vállára és elindult a görcsbe csavarodott fa tövében domborodó sírhalom felé. A csillagékszert ott szorongatta a kezében.

Alhana levetette magát a földre és puszta kézzel nekiesett a sírnak… kétségbeesetten belevájt a fagyos rögökbe, dermedt ujjait hamarosan elborította a vér. Nem törődött vele. Talán még örült is neki, sokkalta könnyebb volt elviselnie, mint a szívét mardosó gyötrelmet.

Végül sikerült kiásnia egy kis mélyedést. A vörös hold, Lunitari fölkúszott az égre és véresre festette az ezüst holdfényét. Alhana addig nézte a tenyerén tartott ékszert, míg semmit sem látott már belóle könnyein keresztül. Akkor beleejtette afrissenkivájt gödröcskébe. Nagy erőfeszítéssel leküzdötte zokogását. Letörölte arcáról a könnyeket és nekilátott a lyuk betemetésének.

Egyszer csak megállt.

A keze megremegett. Tétován lenyúlt, félresöpörte a csillagékszerre hullott földet és közben arra gondolt, nem vette-e el eszét a fajdalom. Nem! Az ékkövek halvány fénnyel fölizzottak és a szeme előtt teltek meg új ragyogással. Alhana kiemelte a sziporkázó ékszert parányi sírjából.

— De hiszen meghalt — suttogta halkan és tekintetét a Solinari ezüstös fényében villogó ékkövekre szegezte. — Tudom, hogy elragadta őt a halál... ezt nem változtathatja meg semmilyen erő! Mi hát akkor ez a ragyogás?

Hirtelen zizegő hangra lett figyelmes. Rémülten hátrahőkölt, rettegve tőle, hogy a Lorac sírja fölött álló, iszonyúan eltorzult fa előrenyújthatja és köré fonhatja gyilkos ágait. Ám, amint ránézett, látta, hogy a göcsörtös ágak kiegyenesednek... még egy villanásnyi ideig bénán csüngenek, azután sóhajtva fölemelkednek az ég felé. A törzs is visszanyerte sudárságát, kérge kisimult és lágyan megcsillant az ezüst holdvilágban. Többé nem csorgott vér az oldalából. A levelek megérezték, hogy ereikben ismét megindul az éltető nedvek áramlása.

Alhana felnyögött. Bizonytalanul talpra állt és körültekintett hazája megkínzott földjén, de nem látott semmi más változást. A többi fa ugyanolyan maradt... csak ez az egy elevenedett meg, Lorac sírja fölött.

Biztosan megörülök — gondolta magában. Rettegve fordult vissza a halott király sírja fölé hajló fához. De nem, ez a fa valóban megváltozott. A szeme láttára gyarapodott és szépült.

Óvatosan visszaakasztotta a csillagékszert a nyakába, a szíve fölé. Megfordult és lassan elindult visszafelé, a toronyhoz. Még sok tennivalója van, mielőtt útra kelne Ergoth felé.

Másnap reggel, amint a nap sápadt fénye elözönlötte Silvanesti boldogtalan földjét, Alhana kinézett az erdőre.

Semmi sem változott. A beteges, zöld pára még mindig rátelepedett a szenvedő fák ágaira. És nem is változik semmi, amíg az elfek vissza nem térnek, hogy, kezük munkájával hozzák el a változást, értette meg végre Alhana. Egyedül a Lorac sírja fölé boruló fában lüktetett újra az élet.

— Ég veled, Lorac — mondta alig hallhatóan —, ég veled, amíg vissza nem érkezünk!

Magához intette griffjét, fölkapaszkodott izmos hátára és kemény parancsszóval útnak indította. A griff kiterjesztette tollas szárnyát, föllendült a levegőbe és gyorsan körözve emelkedett Silvanesti megkínzott világa fölé.

Alhana következő szavára nyugatnak fordította a fejét és megkezdte hosszú repülését a távoli, Ergoth felé.

Odalent a mélyben, Silvanesti erdjének mélyén, egyetlen fa üde, zöld levelei virítottak elő, ünnepélyesen ellenszegülve a környező

vadon fekete kopárságának. Hajladozott a téli szélben és lágyan dalolt, miközben ágait védőn terjesztette Lorac sírja fölé a komor télben.

Várta a tavaszt!